

CẬU CHÓ

TRẦN ĐỨC LAI

Table of Contents

Lời Dẫn

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Cậu Chó

Tác giả: Trần Đức Lai

Tiểu thuyết

Ebook: **Cuibap**

Cover: **silence00**

Nguồn text: **vantuyen.net**

Lời Dẫn

Trong kinh Địa Tạng phàm đệ tử nói về Diêm Phủ chúng sanh nghiệp cảm Đức Phật có bảo với Ngài Địa Tạng Bồ Tát rằng: "Nhất thiết chúng sanh, vị giải thoát giả, tánh thức vô định, ác tập kết nghiệp thiện tập kết quả" nghĩa là "Những chúng sanh mà chưa giải thoát tánh thức của nó không định, hễ quen làm dữ thời kết thành nghiệp báo dữ còn quen làm lành kết thành quả báo lành".

Trong kiếp nhân sanh, một gia đình tướng mình phú quý tột bậc đó là do phúc đức cha mẹ, ông bà để lại mà quên việc làm lành cố làm theo dữ để được sung sướng trong kiếp tạm thời ở thế gian nên có nhiều khi Trời Phật quả báo nhỡn tiền, cho trông thấy cái nghiệp chướng ác đức hiện ra ngay trong kiếp người hầu mong những người làm ác nghĩ lại mà hối quá.

Ngày xưa cũng như ngày nay có nhiều gia đình, tự nhiên sanh con bán thân bất toại hoặc sinh nhiều chứng tật nguyên kỳ lạ khác hẳn thiên hạ. Đó là nghiệp chướng báo oán. Họ lấy khoa học hoặc dựa vào Duy vật Biện Chứng pháp của Cộng sản để chứng minh hầu chối chạy tội lỗi họ đã gây ra.

Chúng tôi sẽ lần lượt thuật lại hầu bạn đọc những câu chuyện nghiệp chướng kỳ lạ, kinh dị mà khoa học cũng đành bó tay không làm sao giải thích nổi.

Chương 1

*T*ừ trước đến nay trong họ nào cũng thế mà có vài đời làm quan thì họ đó thế nào cũng nảy sinh ra một người con hoặc cháu tật nguyên, điên khùng hoặc dở dang mặt người tánh thú vật hay có dáng điệu như thú vật.

Đó là nghiệp chướng ác đức bị báo oán nhỡn tiền.

Cách đây không lâu những ai đã từng ở Huế đều biết tiếng hoặc đã từng nghe thiên hạ kể chuyện Cậu Chó của giòng giỏi họ Hồ Nhứt Phẩm triều đình, thân làm Quan Quốc Trượng (Cha vợ Vua). Giòng họ thuộc vào hàng danh gia lệnh tộc, một năm trong họ đứng đầu Triều Nguyễn.

Trong họ Hồ này người thường cũng là thứ Đới Lệ, còn có những người làm quan đến chức Thượng Thư Bộ Lại hay Luật Sư, Bác sĩ danh tiếng. Con gái thì người được tuyển vào Cung hầu Đức Vua, người có chồng làm Quan Tứ Trụ Triều đình hay ít nhất cũng là Tham Tá Phủ Khâm Sứ v.v.. Có thể nói là ở giòng họ Hồ không thiếu gì Quan Lớn, Quan bé, giai nhân tuyệt sắc đứng vào bậc nhứt nhì trong nước.

Thế mà không hiểu vì sao, Cụ Hồ Đại Thần sanh được hàng chục người con người nào cũng làm lớn. Kẻ Tri Huyện, người Tri Phủ, kẻ Bác sĩ, người Tham Tá. Thế mà không hiểu có phải vì Cụ Ông chơi bời mà sanh ra hay là vì nghiệp chướng mấy đời làm quan ác đức, kẻ oan bị ghép tội nặng vì không có tiền hối lộ, kẻ có tội vì nhiều tiền cho quan nên được ung dung ngoài vòng pháp luật, tha hồ bóc lột dân nghèo áp bức người cô thế, nên Trời giáng họa cho Cụ Lớn thấy rõ những điều nghiệp chướng mà cụ và gia đình đã gây ra.

Năm ấy, Cụ Bà có mang người con thứ 7. Đứa nhỏ vừa sanh ra mặt mũi khác hẳn mấy người con trước. Mặt của cậu con trai thứ 7 này hơi dài lại gầy. Vừa sanh mà người cậu Bảy đã mọc đầy lông tơ trông thật kỳ lạ.

Thấy đứa con kỳ lạ Cụ Ông và Cụ Bà đã thấy hơi lo, nhưng có điều lạ là cậu nhỏ ít khóc, nhưng hễ khóc là tiếng khóc như tiếng chó tru. Con cái người ta bình thường thì ba tháng biết lẫy, bảy tháng biết bò, chín tháng cò rò mà đi. Đàng này cậu Bảy ba tháng ăn thật khỏe, nhưng không biết lẫy, cậu Bảy lại không ngồi được.

Quan Ông cũng như Quan Bà lo lắng vì người cậu Bảy cứ dài ra và lông lá lại mọc nhiều, tiếng khóc càng lớn càng giống tiếng chó sói tru ngoài rừng rậm. Quan Ông, Quan Bà phải đưa cậu Bảy đến Bệnh viện Huế nhờ vị Bác sĩ Pháp thăm bệnh cho cậu Bảy, coi cậu Bảy có bệnh gì không mà cậu Bảy ăn rất khỏe, người cứ dài ra không làm sao ngồi và đứng được?

Cụ Hồ Nhứt Phẩm Triều Đình, lại có người con đố Bác sĩ chữa bệnh danh tiếng khắp nước cũng vừa được đổi về bệnh viện Huế đã cùng với viên Bác sĩ Giám đốc Bệnh viện Huế khám bệnh cho cậu Bảy. Cả hai vị Bác sĩ một Việt, một Pháp đều nhận rằng cậu Bảy không xương sống nên cậu Bảy chỉ nằm và khi lớn cậu có thể bò được chớ không ngồi và đứng được. Lưỡi của cậu Bảy dài hơn lưỡi của thiên hạ và nhọn hoắt nên cậu Bảy không nói được nhưng tiếng la, tiếng thét của cậu Bảy rất dài và lớn.

Khi cậu Bảy lên 2 tuổi thì trông cậu giống con chó Berger Đức, người cậu dài ra, lông lá mọc gần khi khắp người, cậu bò rất nhanh bằng hai đầu gối và hai khuỷu tay. Mỗi lần cậu Bảy muốn gì, hay đòi gì, cậu tru lên như tiếng chó tru. Có điều khác hơn chó là cậu Bảy họ Hồ có thể khóc được. Và khi cậu Bảy giận khóc là cậu tru lên những tiếng nghe thật ghê rợn.

Để tránh tiếng tăm đồn ra ngoài về cậu Bảy, nhứt là tiếng xấu cụ Hồ sanh ra chó nên Cụ Ông và Cụ Bà đã làm riêng cho cậu Bảy một căn phòng để cậu Bảy ăn ở trong đó.

Hàng ngày Quan lớn cho một đứa đầy tớ gái đem cơm nước vào cho cậu Bấy ăn. Người con gái này rất xinh đẹp. Tên nàng là Xinh, con gái một người Phó Lý thuộc Huyện Hương Trà. Bác Phó Lý Cảnh mang ơn Cụ Lớn Hồ rất nhiều, nhất là khi người con trai cả của Cụ Lớn Hồ làm Tri Huyện Hương Trà đã chạy cho Phó Lý Cảnh chức Lý Trưởng, cho Lý Cảnh làm ruộng rẻ và đứng thu thóc tô hai mùa cho Cụ Lớn và Quan Huyện.

Vì muốn có người chăm lo cho cậu Bấy khi cậu Bấy đã 5 tuổi rồi, Quan Huyện được lệnh của Cụ Lớn thân phụ dạy là phải tìm cho được một đứa con gái nhanh nhẹn xinh đẹp để hàng ngày hầu cậu Bấy. Quan Huyện Hương Trà hỏi Lý Cảnh và nhờ Lý Cảnh tìm cho một cô gái hầu cậu Bấy.

Nghe Quan Huyện Hương Trà dạy, Lý Cảnh mừng rỡ cho rằng, hồng phúc nhà nào có con gái vào hầu được trong nhà Cụ Lớn Nhức Phẩm Triều Đình tha hồ mà nhờ cậy, nên Lý Cảnh nghĩ ngay đến đứa con gái lớn của ông ta, cô Duyên năm nay đã 18 tuổi, răng đen hạt huyền, mắt tròn đen, lông mi dài thậm thợt, đôi má bầu lúc nào cũng hây hây hồng lại núng đồng tiền, thật là duyên dáng xinh đẹp.

Lý Cảnh suy nghĩ mãi, cân nhắc thiệt hại bèn gọi cô Duyên đến bảo:

- Chú * bảo con điều này con phải nghe lời Chú.

Duyên nhìn Chú bằng cặp mắt ngạc nhiên:

- Chú cần dạy con điều chi có bao giờ con dám cãi chú đâu!

- Ừ, Chú biết con ngoan lắm nhưng điều này là vì tương lai của con và quyền lợi của gia đình mình nữa nên Chú không muốn là Chú cưỡng ép con phải làm. Chắc con biết nhà ta và ngay cả Chú, cái chức Lý Trưởng này là nhờ Quan Huyện cả nên việc chi thì việc Chú là người có trước có sau, Chú phải trả cái hàm ơn này cho Quan Huyện.

- Sáng nay Quan Huyện có mời Chú lên, cho Chú biết là ở nhà Cụ Lớn ngoài dinh có cần một người con gái để hầu hạ cậu Bấy, con Quan Huyện nên nhờ Chú tìm hộ người. Chú nghĩ tội gì tìm những đứa khác, nó lọt được vào nhà đó có khác nào chuột sa chính gạo

nếp, không nên Chú nghĩ ngay đến con. Chú muốn con lên hầu cậu Bấy...

Duyên cau mặt hỏi:

- Dạ thưa Chú cậu Bấy là người thế nào? Bao nhiêu tuổi?

Lý Cảnh cười đáp:

- Chính Chú cũng không biết cậu Bấy ra sao nữa. Chú chỉ biết cậu Bấy là em ruột Quan Huyện, năm nay mới 6 hay 7 tuổi chi đó. Cậu ta bị tàn tật từ khi mới sanh nên suốt ngày ở trong buồng không ra đến ngoài. Con lên hầu hạ cậu Bấy là để cho cậu ăn cơm... uống nước chi đó...

Duyên nghĩ với đứa nhỏ 6 hay 7 tuổi lại bị tàn tật thì nàng có hầu hạ chẳng sao. Nàng coi như đứa em nàng vậy nên Duyên bằng lòng ngay.

- Dạ như thế thì được rồi, có điều gì mà Chú phải ngần ngại...

Lý Cảnh cười nói:

- Con nói thế Chú mới mừng. Như thế ngày mai con sửa soạn áo quần rồi lên Huyện với Chú để Chú đưa con trình lại với Quan Huyện, ngài sẽ cho người đưa về Kinh ở trong nhà Cự Lớn.

À mà Chú cũng phải dặn con cần nhớ điều này, con nên nhớ kỹ nghe Duyên. Nhà Cự Lớn trên Kinh là nhà vị Tứ Trụ triều đình có quyền tiền trăm hậu tấu con đừng làm điều chi mất lòng hoặc đừng làm điều chi cho trong nhà phật ý thì khổ đó. Con làm cách nào cho các cụ thương thì chẳng những con được nhờ mà ngay cả Chú cũng được nhờ vả nhiều vì ngày nay Cự Lớn muốn cho Chú làm chi mà không được.

Cô Duyên đứng im không nói năng gì! Cô đang suy nghĩ không biết ngày mai đây mà lên nhà quan ở, đời cô sẽ ra sao?

Sáng hôm sau thầy Lý Cảnh cấp ô dẫn con gái lên đường ra Huyện. Cái tin cô Duyên con thầy Lý Cảnh ra Kinh hầu hạ Cự Thượng đã làm cho biết bao trai tráng trong làng ngẩn ngơ, thâm tiếc. Duyên là hoa khôi làng Mỹ Hóa. Đã có biết bao chàng trai dòm ngó định nhờ người mai mối thì Duyên đã về Kinh hầu hạ trong gia đình Cự Thượng Hồ.

Tiếng trống hầu vừa điểm, Quan Huyện vẫn chưa ra công đường, mà cha con thầy Lý, Duyên đã khép nép đứng ngoài. Chú lính lệ hỏi:

- Thầy Lý đi đâu đây lại có cả cô nào nữa mà trông đẹp thế?

Lý Cảnh cười đáp:

- Đây là con cháu của tui. Quan Lớn muốn nhờ nó ra ngoài nhà Cự Lớn để làm việc trong nhà đó.

Nghe thầy Lý nói, đó là cô gái sắp ra hầu ngoài nhà Cự Lớn, chú lính lệ dâm ngán, đánh trống lảng đi mất.

Lát sau Quan Huyện ra công đường, thấy Lý Cảnh thập thò bên ngoài bèn gọi:

- Thầy Lý Mỹ Hóa có chuyện chi đó?

Lý Cảnh sung sướng khi thấy Quan Huyện đặc biệt chú ý đến thầy trong khi thiên hạ đứng bên ngoài rất đông mà chẳng ai được Quan Huyện gọi đến. Thầy Lý hãnh diện đáp :

- Dạ bẩm Quan Lớn, con đưa cháu lên hầu Quan Lớn về việc hôm qua Quan Lớn có dạy...

Quan Huyện nhớ ra việc ông nhờ thầy Lý làng Mỹ Hóa bèn gật đầu nói:

- Có rồi à thầy Lý! May quá cụ tôi đang giục. Mời thầy Lý vô đây. Lệ đâu lấy ghế mời thầy Lý ngồi.

Người lính lệ khệ lẹ bung chiếc ghế đầu mời thầy Lý Cảnh ngồi. Duyên khép nép đứng góc tường. Quan Huyện ngược nhìn Duyên, ông không ngờ cô gái quê này lại xinh đẹp như thế. Trông Duyên, Quan Huyện cũng thấy động lòng dâm rồi. Ông bèn hỏi thầy Lý Cảnh:

- Cô đó lên hầu trên cụ tôi à?

Lý Cảnh lễ phép thưa:

- Dạ bẩm Quan Lớn, đó là con gái của tui. Tên cháu là Duyên.

Quan Huyện ngạc nhiên vì ông không ngờ Lý Cảnh lại hy sinh đến mức đưa con gái lên hầu cậu Bấy em trai của ông một gã thiếu nhi không còn giống người nữa mà hình thù cũng như tiếng tru tới 90% là loài chó. Quan Huyện khen thầy Lý Mỹ Hóa:

- Cô Duyên đây là con gái thầy Lý à! Thật thầy Lý đối với gia đình tui tốt quá mà...

Lúc này, thầy Lý Cảnh mới khoe sự trung thành của thầy đối với gia đình Cụ Lớn:

- Dạ bẩm Quan Lớn, con đã suy nghĩ nhiều rồi. Người thì không thiếu gì nhất là lên hầu trên Cụ Lớn nhưng con sợ bọn chúng bá nháp, chẳng những không làm Cụ Lớn bằng lòng mà còn có khi họ còn có tánh gian tham ăn cắp vặt thì khổ lây cả cho con. Chi bằng con cho cháu nó lên hầu trên Cụ Lớn cho chắc chắn và về sau nó còn có thể nương nhờ vào Cụ Lớn được nữa.

Quan Huyện biết ông Lý Cảnh không biết chuyện cậu Bẩy tức là cậu Chó trong nhà Cụ Thượng Hồ nên thầy Lý mới hy vọng là con gái thầy hầu hạ trong dinh Cụ Thượng sẽ được nương nhờ về sau. Quan Huyện thấy cô Duyên vừa xinh đẹp lại rất duyên dáng, nên ông Huyện không muốn cô Duyên thất vọng. Quan Huyện bảo với thầy Lý và để gián tiếp cho cô Duyên hay về cậu Chó:

- Tui nói thật để thầy Lý biết hiện nay trên nhà cụ tôi có một cậu em tôi mới sanh ra đã có tật nguyên nên trong gia đình tôi ai cũng thương chú đó. Chú muốn gì cũng chiều chú hết vì thật ra lộc của thầy tôi để lại anh chị em chúng tôi hưởng hết, chỉ có chú Bẩy là thật tội nghiệp chẳng những không được hưởng gì mà còn phải chịu biết bao sự khổ sở.

Nay chú Bẩy đã lên 8 tuổi, trông chú thật lớn mà bệnh tật vẫn còn, quan Đốc tờ, em ruột tôi hiện là Giám Đốc Bệnh viện Huế hàng ngày vẫn về chữa trị cho cậu Bẩy. Nhưng khổ quá có lẽ em tôi phải gánh tất cả những gì mà đáng lẽ chúng tôi phải chia sẻ nên chữa bao nhiêu nó vẫn không khỏi.

Bây giờ cô Duyên (con gái thầy Lý) lên trên cụ tôi là hầu hạ cậu Bẩy, chiều chuộng cậu Bẩy. Vậy tôi nói thực để cô Duyên biết là hầu hạ chú Bẩy nhà tôi thì khổ lắm cô phải cố gắng thì mới được, nhứt là phải giữ kín miệng đừng cho bên ngoài biết chuyện cậu Bẩy vì thầy Lý và cô Duyên chắc cũng không lạ gì, tiếng lành đồn xa, tiếng dữ

cũng đồn xa... Nếu tiếng đồn ra ngoài chuyện chú Bảy thì cụ tôi phiền lắm đấy...

Thầy Lý thấy Quan Huyện dạn dò cẩn thận như thế, thầy Lý Cảnh có ý không bằng lòng, thầy Lý Cảnh tin rằng cô Duyên con gái thầy rất ngoan và rất có hiếu. Thầy bảo làm gì, ở đâu cô cũng phải vâng lệnh và thầy bảo với cô Duyên rằng gia đình và bản thân của thầy Lý là nhờ ở sự thương xót của Quan Huyện, sự cất nhắc của Quan Huyện đã đưa thầy Lý từ chức Phó Chức nghèo khổ lên đến chức Lý Trưởng tha hồ mà kiếm ăn trong làng, trong xã.

Thầy Lý Cảnh thưa với Quan Huyện họ Hồ rằng:

- Bẩm Quan Lớn ơn của Quan Lớn đối với cha con tôi có khác nào ơn tái tạo. Quan Lớn bắt cha con chúng tôi nhảy vào lửa chúng tôi cũng xin nhảy ngay chớ đừng nói chuyện hầu hạ cậu Bảy. Cháu Duyên đây là đứa con có hiếu, chẳng bao giờ nó dám cãi lời tôi. Khi được Quan lớn cho biết Cụ Cố trên Kinh đô cần một đứa tớ gái để hầu hạ cậu Bảy, con về bảo với cháu rằng, nhà ta đang mang ơn Quan Lớn chỉ có phút này có thể trả được thì con cố gắng lên trên Kinh đô, hầu hạ trong nhà Cụ Cố, nếu được Cụ Cố và các Quan Lớn thương thì chẳng những phận con còn nhờ, mà đường danh lợi của con cũng có cơ phát đạt.

Cháu Duyên sốt sắng nghe theo lời dạy của con nên hôm nay con mới dám đưa cháu lên trình diện Quan Lớn.

Quan Huyện cười bảo:

- Nếu được như thế thì còn gì bằng nữa. Thầy Lý đối với tôi như thế thật tận tình. Thôi bây giờ cô Duyên vào trong nhà để quần áo trong buồng rồi dọn dẹp trong nhà đi, đợi nhà tôi lên trên Cụ Cố tôi về rồi cô sẽ theo nhà tôi lên nhà cụ tôi.

Nói rồi Quan Huyện sang bảo thầy Lý Cảnh:

- Nói gần nói xa chẳng qua nói thật, tánh tôi lúc nào cũng muốn چرا dứt đục suốt. Vậy thầy Lý lấy 20đ về tiêu dùng và thầy làm giấy cho cô Duyên ở với cụ tôi đến khi nào cô Duyên lấy chồng thì thôi.

20đ khi ấy to bằng 1000.00đ bây giờ nên thầy Lý Cảnh ngần ngại nửa tiếc tiền nửa lo ngại thì Quan Huyện đã dục:

- Nếu thầy không nhận tiền thì cô Duyên thu xếp quần áo về nhà, tôi không dám nhờ cô lên giúp đỡ trên cụ tui nữa.

Thầy Lý Cảnh hốt hoảng thưa nhanh:

- Dạ bẩm Quan Lớn, chúng tôi xin nhận số tiền này và xin ký giấy cho cháu Duyên ở hầu hạ Cụ Lớn bao lâu cũng được.

Quan Huyện gọi thầy Đề vào bảo thảo tờ cam kết cho cô Duyên ở trên Cụ Cố cho đến khi cô Duyên lấy chồng.

Trong khi thầy Đề thảo tờ cam đoan, Quan Huyện gọi lính lệ hầu trà đưa cô Duyên vào nhà trong.

Nhận tiền làm giấy xong, thầy Lý Cảnh vô thăm con rồi ra về. Cô Duyên nhìn cha ứa lệ nhưng cô sợ cha buồn đành phải gạt lệ làm ngơ tiễn cha ra cổng Huyện.

* Người Huế thường gọi Cha bằng Chú

Chương 2

Hôm đó, Bà Huyện ra ngoài Kinh có công chuyện cần vì từ Hương Trà ra Huế chẳng mấy xa nên thường thường Bà Huyện vẫn sáng đi tối về. Hôm nay không hiểu ngoài nhà Cụ Cố có chuyện chi hay vì ham đậu chến Tứ Sắc mà Bà Huyện quên không về Huyện với Quan Huyện. Duyên dọn dẹp trong nhà, nấu cơm đợi Quan Huyện từ công đường vào là bung lên hầu Quan Lớn.

Quan Huyện nhìn Duyên không chớp mắt, ông không ngờ ở thôn dã lại có đứa con gái nhu mì, xinh đẹp đến như thế này, ông nghĩ đến chú Bảy tức cậu Chó sắp được người đàn bà trẻ đẹp này hầu hạ có lẽ nó sung sướng lắm nhưng rồi ông lại thương hại cho Duyên.

Cái thằng Bảy ấy là cái thằng Trời đẩy vào cửa họ Hồ, cho nó làm khổ nhà họ Hồ, nên nó có nhiều cái triệu chứng bẩm thiu và bất thường lắm. Nam nay nó mới 8 tuổi, trông người hẩn lông lá rất dài. Hẩn bò cả bốn chân nghĩa là hai cùi tay và da tay thành chai hết đi rồi, đôi đầu gối cũng bị thành chai trông thật khác thường. Cậu Chó chạy rất nhanh.

Cậu không bận quần áo bao giờ cả, nên trông cậu càng giống vật bốn chân. Có điều rất lạ là bộ phận sinh dục của cậu Chó khác hẳn người. Tuy mới 8 tuổi không ai ngờ bộ phận sinh dục của cậu to như của người đã 25 tuổi. Cậu ăn cơm cũng có người và, bằng không có người và cơm cho cậu Chó ăn, cậu Chó lăn ra khóc và rống lên tru kỳ cho đến khi người con gái trẻ đẹp vào dỗ dành cậu, cậu Chó mới chịu nín và đòi ăn.

Khi ăn cậu Chó chỉ thích nằm, nhưng cậu lại bắt người con gái đẹp kia bồng cậu mammals trong lòng và khi ấy, tay cậu Chó đưa lên sờ soạng mân mê làm cho người con gái đăm cuống lên. Có nhiều khi

cô đập vào tay cậu Chó hoặc hất tay cậu ra thì lúc đầu cậu cười, lối cười rất kỳ lạ chẳng khác chó cắn từng tiếng. Nên lúc ấy người con gái vẫn cương quyết hất tay cậu Chó ra là cậu Chó đập chân la hét rồi tru khóc.

Nghe tiếng cậu Chó tru là Cụ Bà xuống hỏi, nếu vì người con gái không chịu theo tánh kỳ lạ, ma bùa của cậu Chó thì người con gái đó chết. Cụ đánh roi mây hàng chục, hàng trăm roi, đau quặn người. Bà Cụ rít lên từng tiếng chửi:

- Tao nuôi mày là để mày chiều chuộng con tao chứ không phải nuôi mày đánh con tao, làm cho con tao khổ sở, khóc lóc. Mày nhớ rằng, dù cậu ấy có tật nguyên cho nên tao mới phải nuôi mày hầu hạ. Bằng không thì đời kiếp nào mày vào được nhà này, con khôn nạn kia.

Một lần nữa nếu Bà Lớn nghe tiếng cậu Chó tru lên, thì người đẹp tan xương nát thịt.

Cậu Chó lại có tánh rất chó má, là tuy không nói được, cũng không đứng được, chỉ bò và nằm nhưng hễ cho cậu Chó ăn là phải bồng cậu Chó đặt trong lòng người đẹp để người đẹp đúc cơm đưa vào miệng cậu Chó. Miệng ăn mà tay cậu Chó thì lần mò, sờ soạng đủ nơi. Có nhiều cô thấy cậu Chó sờ vào những nơi không phải chỗ sờ vì nơi cấm địa ấy, người con gái chỉ dành riêng cho một người mà cô yêu thôi. Thế mà cậu Chó cũng sờ soạng như thường. Người con gái lẽ dĩ nhiên trông thấy cậu Chó gớm ghiếc như thế làm sao mà chịu, hất tay cậu ra một lần cậu còn cười để rồi cậu thích thú sờ soạng lại. Hễ lần thứ ba hay lần thứ tư mà hất tay cậu ra nữa cậu biết con bé này không chịu cho cậu sờ bậy là cậu rầy lên đành đạch cậu đánh, cậu khóc tru lên như chó sói tru để báo cho từ mẫu của cậu biết là cậu đang bị người đẹp hành hạ, không cho cậu thỏa mãn tánh tò mò, tánh 35 của ông cha cậu để lại dù cậu mặt thú nhưng lòng người cảm thú.

Nhiều cô gái không chịu được tánh tò mò kỳ lạ, ghê tởm của cậu Chó đã phải trốn bỏ đi. Nhưng dưới thời Vua Quan phong kiến, đi ở

cho nhà quan có phải chốc chốc bỏ trốn không chịu làm việc như ngày nay đâu...

Cụ Thượng Bà nghĩ rằng, những nghiệp chướng, những ai oán trong mấy đời làm quan của nhà chồng nay đã dồn vô cậu Chó, một quái thai, sanh ra trong gia đình Cụ Thượng để gánh hết mọi tội lỗi dồn dập của Cụ Thượng nên Cụ Thượng Bà rất thương cậu Chó. Tuy nhốt riêng cậu Chó một căn phòng, Cụ Bà cho người hầu hạ cậu Chó rất chu đáo.

Kẻ hầu hạ cậu Chó đều là đàn bà, con gái. Hồi nhỏ, cậu Chó được một người vú sữa nuôi. Khi lớn lên, từ tám tuổi, cậu Chó được những cô gái xinh đẹp chăm sóc, cho ăn, cho uống, dỗ dành khi cậu Chó rối khi...

Nhiều cô gái vô ở trong nhà Cụ Thượng được vài ngày, không chịu được cái lối nũng nịu, sờ soạng của cậu Chó đã phải lén bỏ đi... Mỗi lần, có cô gái hầu cậu Chó bỏ đi, Cụ Bà thường nổi tam bành, chửi rửa âm ỉ. Cha mẹ cô gái đó phải lên tận trại lạy lục, van xin trả lại tiền mượn để xin Cụ Thượng tha tội cho họ.

Mỗi lần như rứa, Cụ Thượng Bà thường dần mặt cha mẹ cô gái ở nuôi cậu Chó:

- Tụi mi có mồm thì cắp, có nắp thì đập đó hí! Tao mà nghe tiếng tằm lộn xộn về cậu Bấy thì tụi mi chết. Tao bỏ tù cả họ tụi bây hí!

Vì có lời hăm dọa của Cụ Thượng Bà nên vụ Cụ Thượng Bà sanh quái thai, nhốt riêng trong một căn phòng, không bị lộ ra ngoài cho thiên hạ biết chề cười.

Cậu Chó mỗi ngày một lớn, tánh tình cũng thay đổi. Cái chuyện Trời sanh ra, cứ đến tuổi trưởng thành súc vật còn biết, huống con người như cậu Chó. Bởi vậy từ năm mười lăm tuổi, cậu Chó đã làm cho nhiều cô gái thất kinh, hoảng hốt bỏ chạy... Mỗi lần như rứa, cậu Chó tru lên như chó sói tru trong rừng hoang...

Nghe tiếng cậu Chó tru, Cụ Bà biết, lại có chuyện trái ý cậu rồi. Cụ Bà mắng chửi mấy người hầu cậu Chó. Dù bị chửi oan, các cô gái hầu cậu Chó đành im lặng chịu đựng, không dám nói ra chuyện quý quái của cậu Chó. Mãi về sau Cụ Bà mới biết, sự trưởng thành của

cậu Chó. Cụ Bà suy nghĩ rất nhiều về chuyện đó! Cụ Bà bàn với Cụ Ông:

- Có lẽ phải hỏi vợ và cưới cho thằng Bẩy, chứ như ri không được mà! Chả đứa mô dám ở hầu thằng Bẩy...

Cụ Thượng ông cau mặt đáp:

- Lấy răng được, đứa mô dám lấy thằng Bẩy!

Cụ Bà gay gắt:

- Răng không lấy được! Đứa mô lớn lên chả có vợ, hưởng chi thằng Bẩy lại là con quan. Được rồi, ông để đó, tui lo chuyện ni cho ông coi...

Cụ Thượng Bà nghĩ đến con gái của Cửu Tôm, gã lính lệ hầu trong dinh của Cụ Thượng. Cụ Bà nghĩ, Cửu Tôm bằng lòng gã con cho cậu Chó thì cho hẳn đi Đội Lệ.

Là Thượng Thư Bộ Lại, một chức vị đứng đầu triều đình ngày xưa, coi như là Thủ Tướng Chánh Phủ ngày nay, một chức Đội Lệ của Cửu Tôm đối với cụ để như trở bàn tay muốn đi lúc nào được lúc đó. Cửu Tôm cố lấy lòng Cụ Bà và Cụ Ông vốn nòi sợ vợ, một tiếng của Cụ Bà nói vô bằng ngàn lời nói của kẻ khác. Cụ Ông phải chấp hành nghiêm chỉnh lệnh của Cụ Bà.

Cửu Tôm biết Cụ Bà rất quý rất thương cậu Chó. Cụ Bà chiều chuộng cậu Chó, cậu Chó muốn gì Cụ Bà cũng chiều, Cụ Bà đòi Cụ Lớn mua gái đẹp về hầu hạ cậu Chó cho cậu hả hê, sung sướng Cụ Bà nói Cụ Lớn:

- Trong mười mấy đứa con, có thằng Bẩy là khổ nhất. Nó bị tật nguyên vì nó gánh tất cả những gì khổ sở cho nhà ni, lẽ nào lại hắt hủi nó. Bây giờ còn tui, tui nhứt định chiều nó. Nó muốn gì cũng được. Ông phải nghe tui mới được. Con mô chả là con...

Cứ nói chuyện đến cậu Chó là Cụ Bà than vắn, thở dài khóc lóc oán trách thành ra Cụ Lớn muốn khỏi phải nghe giọng nói chua chát của Cụ Bà, Cụ Lớn phải chiều theo Cụ Bà.

Cửu Tôm biết Cụ Bà thương cậu Chó lắm, nên Cửu Tôm cũng làm bộ thiết tha kính trọng cậu Chó. Hẳn ức vì hẳn không phải là đàn bà để hẳn chiều cậu Chó mà lấy lòng Cụ Bà. Hẳn vào chỗ cậu Chó ở để

nịnh bợ cậu Chó. Nào ngờ cậu Chó lại chỉ ưa đàn bà chớ chúa ghét đàn ông. Hễ gặp đàn ông mà không phải là cha cậu hoặc anh cậu là cậu tru lên, rầy rụa và vợ được bắt cứ cái gì cũng ném đuổi.

Cửu Tóm không thể hầu hạ cậu Chó để lấy lòng Cụ Lớn, Cửu Tóm biết hầu hạ được cậu Chó là chiếm được cảm tình của Cụ Lớn, thì chẳng bao lâu nữa hẳn sẽ được đi làm Đội Lệ tha hồ mà kiếm ăn, tậu ruộng, tậu nhà. Biết bao bạn đồng ngũ Khố Vàng Thanh Hóa hay Nghệ An chỉ trong vài năm là có bạc ngàn ngay.

Cửu Tóm đâm ức với cậu Chó. Hắn không hiểu vì sao gã ranh con tàn tật nói không được, chỉ biết bò, mình đầy lông lá lại chỉ thích đàn bà, không ưa đàn ông? Cửu Tóm nghĩ, may cho cậu Chó sanh vào nhà Cụ Lớn Thượng Thơ được nuông chiều như thế, chớ lọt vào nhà thường dân thì có mà chọn đàn bà, không thích đàn ông! Vả lại không ai dám đụng vào cậu Chó vì hễ cậu Chó tru lên là Cụ Bà la rồi bằng không chỉ đét cho một trận là mất cái tính ma bùn đó.

Cửu Tóm không biết cách nào để lấy lòng Cụ Ông Cụ Bà cho mau thành Đội Lệ. Hắn suy nghĩ mãi mà chưa ra về. Hắn về nhà lấy rượu ra uống. Lúc ấy con gái lớn của Cửu Tóm năm ấy đã 17 mắt một mí, nước da trắng, cười rất lẳng lơ.

Trai trong xóm, không mấy đứa là không biết cô Lụa, con gái thầy Cửu Tóm bán đậu hũ. Đám học sinh bên trường Thiện Hóa trọ nhà Mẹ Chi cãi nhau rồi sanh đánh nhau vì cô Lụa bán đậu hũ. Có sáu đứa tuổi gần 20 ở trọ chung một nhà, trưa nào cũng gọi gánh đậu hũ của cô Lụa để ăn. Thật ra chúng ăn đậu hũ thì ít mà nghịch ngợm hay nói chuyện tình tứ với cô Lụa thì nhiều.

Thằng Tùng đẹp trai nhứt được cô Lụa thương yêu nhưng rồi thằng San cũng khoe rằng mình đã đi chơi với cô Lụa con gái thầy Cửu Tóm bán đậu hũ, thằng Cừ nói trắng rằng hẳn đã được ngủ với cô Lụa ngay gác trọ này hôm cả mấy đứa bạn của nó phải đi học, còn nó vờ đau ở lại nhà trọ đón cô Lụa lên lầu làm chuyện trong bọc, trên dậu.

Mấy đứa ghen với nhau cãi nhau rồi đánh lộn chỉ vì cô Lụa. Chuyện cô Lụa bán đậu hũ lẳng lơ có hàng chục nhân tình thì cả

khu Cầu Lò Rèn biết. Cửu Tôm cũng biết chuyện con gái lẳng nhăng lão không nói gì hết. Lão còn phải suy nghĩ về bước công danh của Lão. Lão mà đi được Đội Lệ ở một Huyện hay Phủ nào vùng Thanh Hóa thì tha hồ con gái Lão lấy chồng có chút chức tước quyền thế. Con gái thầy Đội đâu có phải thường trong một Phủ một Huyện.

Hôm nay về nhà nhậu lai rai để nghĩ kế. Cửu Tôm thấy con gái đi bán hàng về bèn bảo:

- Mày xuống bếp coi má mày đã chiên xong con rô nào thì đưa lên cho Chú nhậu con!

Lụa "Dợ" một tiếng rồi gánh đậu hũ xuống bếp. Thím Cửu Tôm đang ngồi chiên cá rô cho chồng nhậu. Thím gấp một con ra đĩa, rồi chút nước mắm Phan thiết, vắt chút chanh cho chút ớt xé cá chấm ăn thử trước khi đem lên cho chồng. Lụa hỏi mẹ:

- Được con rô nào cha mẹ? Chú biểu con đưa lên cho Chú nhậu đó.

- Ừa mày đưa mấy con rô này cho Chú mày nhậu, cá rô bên Cầu Rạch Hổ ngon quá, béo ngậy mà...

Lụa mang đĩa cá lên cho cha nhậu. Lụa đặt đĩa cá trong chiếc mâm đồng nhỏ với bát nước mắm Phan thiết đã chêm chút ớt chút chanh rồi, Cửu Tôm nhìn con gái, đôi má hồng nước da trắng, dáng điệu cũng xinh xinh bỗng lão nảy ra ý kiến. Lão vỗ đùi đen đét một tiếng rồi lăm bắm một mình.

- Cha trời quên hẳn đi. Chuyện ni mà mình quên thì thật là ngớ ngẩn Bụt, trong nhà đi cầu Thích Ca ngoài đường...

Nói rồi lão lên tiếng dõng dạc gọi con gái:

- Lụa ơi! ra Chú biểu nè con... Mau lên Chú có chuyện này hay lắm...

Tuy nghe tiếng cha gọi Lụa vẫn đứng im không lên vội, Cửu Tôm lại gọi Lụa. Má của Lụa thấy con gái không trả lời bèn quay lại nhắc:

- Lụa mi có nghe Chú mi gọi không hè?

Lụa gay gắt:

- Có, chắc Chú lại sai chi đó...

- Thì mi lên tiếng cho Chú mi biết.

Lụa đồng đánh đi lên hỏi:

- Chú gọi chi con?

Cửu Tótm cười nhẹ nhàng hỏi:

- Ủ! Chú gọi con đó! Chú có việc này muốn bàn với con. Chú chắc thể nào con cũng bằng lòng vì con làm được chuyện ni thì chẳng những Chú khâm khá, mà gia đình cũng có tiền, con cũng có tương lai.

Thấy Chú dài giòng, Lụa cau mặt hỏi:

- Chuyện chi đó Chú. Sao Chú không nói rõ cho con nghe...

- Ủ thì để Chú nói. Chắc con biết gia đình ta nghèo túng Chú đi mần việc quan với số lương cũng chẳng được bao nhiêu. Gia đình mình nghèo quá, chắc con biết đó, chứ nên con mới phải gánh đạu hũ đi bán. Chú thương con quá nhưng Chú không còn có cách nào hơn nữa. Bây giờ Chú muốn cho con được sung sướng và Chú cũng có phận nhờ con phải nghe lời Chú. Ý con nghĩ sao?

Lụa biết bố đã có chút men rồi, nói chuyện cà kê, dê ngỗng bèn cười nói:

- Nào Chú đã cho biết Chú định bảo con làm chi mà Chú đã hỏi con có bằng lòng hay không? Chú nói cho con biết con sẽ phải làm những gì mới được chứ?

Cửu Tótm gật đầu:

- Ủ phải Chú chưa nói cho con biết mà Chú đã bảo con bằng lòng hay không. Chú hơi say...

Bây giờ Chú nói rõ cho con biết nhen. Trong nhà Cụ Thượng mà chú đang hầu hạ con biết đó chứ. Người ta làm lớn, Cụ Thượng là Quan Nhất Phẩm Triều Đình. Cụ muốn giúp ai cũng được nhưng phải làm sao cho cụ thương. Chú cố gắng hầu hạ nhưng lâu lắm mới gây được tín nhiệm. Bây giờ Chú đã tính được một việc mà chỉ có con chịu khó là làm được ngay.

Và khi ấy Chú có thể xin Cụ Lớn cho Chú đi Đội Lệ được. Lúc ấy tha hồ mà kiếm tiền. Con biết đi Đồi Lệ lương Chú được trên 20đ00 lại còn được bổng ngoại vài trăm một tháng thì chẳng mấy lúc Chú tậ nhà, tậ ruộng, con cũng có vàng đeo.

Lụa nói:

- Con làm được việc chi để giúp Chú con không bao giờ dám từ chối hết!

Cửu Tớm nịnh con gái:

- Ừ Chú biết mà con gái Chú ngoan lắm. Đây nà con biết trong nhà Cụ Thượng có một chú con trai năm nay độ 13 hay 14 tuổi chi đó. Cậu đó là cậu Bẩy bị mang tật từ hồi còn nhỏ nên hai cụ thương mến cậu Bẩy lắm. Cậu ở riêng một căn nhà phải có người hầu cậu nhưng đứa nào hầu cũng chỉ được vài ngày hay một tháng là bỏ...

Lụa ngắt lời cha hỏi:

- Cậu Bẩy khó lắm à Chú?

- Không, cậu Bẩy không khó chỉ vì mấy đứa lười quá mà không biết chiều cậu Bẩy nữa. Do đó. Cụ Bà không ưng, Cụ Bà nói, đứa mô hầu được cậu Bẩy thì muốn chi tao cũng cho hết!

Chú nghĩ chỉ có con gái của Chú là làm được cái công việc đó. Vì con vừa ngoan lại vừa khéo nữa. Hễ con hầu hạ cậu Bẩy bằng lòng thì là Chú đi Bội Lệ dễ dàng. Thế là chính con đã giúp cho Chú nên danh phận, giúp gia đình làm ăn khấm khá. Chắc con nhớ ngày xưa, nàng Kiều còn bán mình chuộc tội cho cha, chớ đằng này Chủ có bắt con làm như nàng Kiều đâu?

Lụa cười nói:

- Thì con có cãi Chú đâu! Con xin bằng lòng làm theo lời Chú dạy.

Cửu Tớm mừng rỡ:

- Đó Chú biết ngay con ngoan lắm mà. Chú biết con của Chú nghe theo lời Chú dạy lắm. Thiên hạ mới bảo Cha sanh con đâu nữ sanh lòng nhưng với Chú thì Chú hiểu rõ lòng của con hiểu đạo lắm.

Lát nữa Chú sẽ bàn với Mẹ con và ngày mai Chú sẽ đưa con vào dinh Cụ Thượng để trình với Cụ Bà thì thế nào Chú cũng thành công. Ừ thôi bây giờ con cho Chú thêm mấy con rô chiên nữa, cho Chú nhậu đã vì hôm nay Chú vui lắm...

Lụa xuống nói với Mẹ chuyện Cha dự định đưa nàng vào hầu trong dinh Cụ Thượng. Mẹ của Lụa sung sướng cười nói:

- Ừ con vô trong dinh hầu Cự Lớn thì còn gì hay bằng nữa tao không ngờ Chú mi lại biết lo cho con cái như rứa.

Lụa nói:

- Chú con hôm nay có vẻ vui lắm! Chú muốn Mạ chiên thêm vài con cá rô nữa cho Chú con nhậu thêm...

Mụ Cửu Tớm gạt đầu, tay Mụ đưa đôi đũa vào chảo mỡ lật từng con cá rô vàng cạnh. Mùi mỡ lẫn với mùi thơm của cá bốc lên làm Lụa thấy đói bụng.

- Mạ ơi, con ăn cơm luôn nghen!

- Ừa, cơm Mạ ủ trong chần lấy ra mà ăn. Mấy hôm nay Trời mưa rét quá! Cứ vào tháng rét này trời mưa quá bản thủ chịu không nổi.

Hôm ấy gia đình Cửu Tớm vui lắm. Mấy thằng nhỏ em của Lụa đi học về tha hồ phá. Chú Cửu đã say rượu rồi thì Chú lại hay chiều con. Chú chín chắn thêm không bao giờ Chú nói nhảm hay say be bét.

Chương 3

Mày hôm sau, chú Cửu lại vô dinh hầu. Cụ Thượng Bà đang ngồi ăn trà. Mặt Cụ không được vui cho lắm. Cửu Tôm vừa ló đầu vô, Cụ Thượng Bà đã gọi:

- Cửu, mi xuống chỗ cậu Bảy ở coi con nó làm những gì mà cậu Bảy la quá, tao nóng ruột quá mà...

Đứa mô vô đây mần cũng không biết chiều cậu Bảy hết! tao cố tìm sao cho được một đứa hầu cho được cậu Bảy thật tội nghiệp cậu Bảy tàn tật nên mới nhờ đến chúng nó thì đứa mô cũng làm bộ, bắt bí mình cả.... Thật bực mình.

Cửu Tôm biết Cụ Thượng Bà đang giận mấy đứa hầu cậu Bảy không biết chiều cậu Bảy, tánh cậu Bảy là tánh chó má, tay cậu sờ lung tung. Chúng nó là con gái chúng nó không thể chịu được lối sờ soạng kỳ lạ của cậu Chó nên đứa nào cũng chạy hết. Cơ hội này, Cửu Tôm có thể nói thẳng ý định của hắn với Cụ Thượng Bà nên khi nghe Cụ Thượng Bà dạy xuống chỗ cậu Bảy nằm coi chúng nó làm thể nào mà cậu Bảy tru lên quá xá như thế?

Cửu Tôm xum xoe thưa:

- Dợ, bẩm Cụ Lớn con...

Cụ Thượng Bà tướng Cửu Tôm xin điều chi, cụ quắc mắt giận hỏi:

- Chi nữa đó, mi định xin chi?

Tiếng tru của cậu Chó vang lên nghe rõ mồn một làm Cụ Thượng Bà càng sốt ruột hơn nữa:

- Tao biểu mi xuống coi chúng nó làm chi mà cậu Bảy la quá... Mi có nghe tiếng cậu Bảy la không?

- Dợ, bẩm Cụ Lớn, con có nghe rõ nhưng con có điều ni muốn bẩm Cụ Lớn. Dợ bẩm lạy Cụ Lớn chuyện con trình đây có liên quan

đến cậu Bảy...

Cụ Thượng Bà ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện chi mà có liên quan đến cậu Bảy làm chi mà liên quan đến chuyện của mi, thằng ni nói tao không hiểu điều chi cả.

Cửu Tôm hãnh diện vì sự khó hiểu của Cụ Bà. Cửu Tôm nghĩ rằng, lòng trung thành của hắn làm sao mà Cụ Thượng Bà hiểu được. Cửu Tôm gãi đầu gãi tai trịnh trọng thưa:

- Bẩm Cụ Lớn con nghĩ như cậu Bảy phải cần có mặt đứa trung thành biết hy sinh thì mới chiều được cậu Bảy vì tánh cậu Bảy hơi khó.

- Ừ mà răng nữa...

- Dạ bẩm Cụ Lớn con có một đứa con gái mới lớn lên năm nay 18 thôi. Dạ bẩm Cụ Lớn, tên cháu là Lụa, nó đang tuổi lớn xinh lắm, hay, khôn khéo và có hiếu. mấy tháng nay con thấy chẳng đứa mô hầu được cậu Bảy cả. Đứa mô vô hầu cũng chỉ được vài ngày là chúng nó bỏ đi hoặc chúng làm cho cậu Bảy phải gất thêm mà thôi. Dạ bẩm lạy Cụ Lớn, cậu Bảy tàn tật cần phải chiều cậu cho cậu đỡ tủi thì chúng nó lại không chịu chiều.

Hôm qua con có gọi cháu Lụa lên hỏi ý coi con đưa cháu vô hầu cậu Bảy cháu có bằng lòng không? Dạ bẩm Cụ Lớn, cháu là đứa con có hiếu lắm nghe con nói nó bằng lòng xin vào hầu cậu Bảy. Nếu Cụ Lớn chấp thuận thì nội chiều nay con xin đem cháu đến.

Cụ Thượng Bà sung sướng cảm động nói:

- Ừ mi có lòng đối với cậu Bảy như thế tao khen mi đó. Để tao trình với Cụ Lớn để nâng đỡ mi. Chiều nay mi đưa con của mi lại đây coi ra sao?

- Dạ.

- Bây giờ mi xuống chỗ cậu Bảy coi chúng làm chi mà cậu la dữ vậy?

Cửu Tôm mừng rỡ đi xuống dưới nhà ngang chỗ cậu Chó ở, Cửu Tôm thấy con Tuyền đang đứng nép ngoài cửa nhìn vô, mặt nó tái xanh, chân nó run. Bên trong cậu Chó la hét, tru chéo. Con Tuyền

thấy Cửu Tócm đến nó có vẻ ngượng, tay nó vẫn còn giữ lấy cặp quần, Cửu Tócm hỏi:

- Chi đó mi, Tuyền? Mi làm răng cậu Bảy kêu quá Cự Lớn đang la lên trên nhà trên đó?

Con Tuyền ứa nước mắt nghẹn ngào đáp:

- Chú Cửu ơi, tôi sợ quá. Cậu Bảy lộng quá mà. Cậu Bảy định hiếp tui. Cậu xé quần tui, tôi không chịu đẩy cậu ra cậu ấy la đó.

Cửu Tócm cười nhưng nụ cười của hắn tắt ngay. Hắn lại đâm ra lo cho con gái của hắn, con Lụa mà không hứng chịu như con Tuyền thì bao kế hoạch của hắn nịnh bợ Cự Lớn để xin chức đội lệ tiêu tan hết, Cửu Tócm biểu Tuyền:

- Thôi bây giờ mi lên trên nhà đi. Mi còn đứng đây cậu Bảy lại tru tréo lên bây giờ.

Tuyền mừng rỡ tay xách quần, chân chạy phóng về phía nhà bếp. Cửu Tócm mở cửa vô. Cậu Bảy thấy Cửu Tócm, cậu đang cúi liền cầm chiếc gối ném Cửu Tócm miệng tru lên dữ dội. Cửu Tócm đỡ chiếc gối bông thì cậu Bảy lại quăng chiếc chăn. Cửu Tócm vội năn nỉ:

- Cậu Bảy tui đây mà, Cửu Tócm đây, cậu làm chi mà dữ vậy con Tuyền chạy rồi.

Cậu Bảy trần truồng lông lá trong người cậu đều dựng lên. Mặt cậu tái đi. Dục tình cuồng loạn trong người cậu Chó đang trỗi dậy. Cậu chỉ muốn thỏa mãn thì con Tuyền đã chạy mất. Tuy cậu không nói được nhưng cậu nghe được. Cậu nằm im không tru nữa.

Cửu Tócm bảo cậu Chó:

- Chiều nay con Lụa nhà tui sẽ vô hầu cậu. Nó ngoan lắm không như bọn con Tuyền đâu? Cậu nằm im đó. Lát nữa Quan Bác sĩ về chích cho cậu mau khỏi nghen...

Nghe chú Cửu Tócm nói, cậu Chó nằm im, ứa nước mắt. Có lẽ cậu Chó buồn cho đời cậu nên cậu khóc.

Chiều hôm ấy Cửu Tócm dẫn Lụa vô hầu Cự Thượng Bà giữa khi Cự Thượng Ông vẫn còn ở nhà. Lụa đánh chút phấn, bôi chút môi son nên nàng đẹp lộng lẫy. Ở tuổi mười tám sức Lụa đang khỏe, người nẩy nở ở tuổi trưởng thành nên trông Lụa đẹp hẳn lên. Cự

Thượng vừa trông thấy Lụa đã bằng lòng ngay. Cụ Thượng Bà vui vẻ quay sang phía chồng khoe:

- Con ni là con của thằng Cửu Tớm đó, nó thấy mấy đứa hầu cậu Bẩy không được, cậu Bẩy la quá nên nó đem con nó vô hầu cậu Bẩy. Không ngờ thằng Cửu Tớm lại trung thành như thế. Những đứa như thằng Cửu Tớm ông nên nâng đỡ cho nó...

Cụ Thượng ông gật đầu bằng lòng.

- Nó là con gái mi đó Cửu?

- Dạ bẩm Cụ Lớn nó là con gái lớn của con...

- Năm nay nó bao nhiêu tuổi?

- Dạ bẩm 18 tuổi, cháu tuổi Hợi...

- Hợi năm đơi mà ăn, nó hầu cậu Bẩy thì tha hồ sung sướng nhàn hạ.

Nói rồi Cụ Thượng Ông quay sang hỏi:

- Ở đây cho ngoan nghe không? Mi ngoan mà cậu Bẩy bằng lòng thì Cụ Lớn thương cha mi cũng có phận nhờ.

Cụ Thượng Ông sang nói Cụ Thượng Bà:

- Ừ, để coi nó hầu hạ cậu Bẩy ra sao tui nâng đỡ thằng cha nó. Hiện đang khuyết chân Đội Lệ Hậu Lộc ở Thanh Hóa tui sẽ cho nó đi Đội Lệ Hậu Lộc.

Cửu Tớm sung sướng khi nghe Cụ Lớn hứa, sẽ cho Chú đi Đội Lệ Hậu Lộc thuộc Thanh Hóa nhưng Chú lại dâm lo không hiểu Lụa có chịu đựng được sự dâm đảng của cậu Bẩy không?

Cửu Tớm thưa với Cụ Thượng:

- Bẩm Cụ Lớn để con đưa nó xuống nhà cậu Bẩy, cháu hầu hạ cậu Bẩy con tin rằng cậu Bẩy sẽ bằng lòng...

Cụ Bà gật đầu:

- Ừ Chú đưa con xuống coi cậu Bẩy có bằng lòng không? Nó cũng khó tánh lắm đó!

Cửu Tớm bảo Lụa:

- Con đi theo Chú xuống dưới phòng của cậu Bẩy. Con chịu khó hầu hạ cậu, nếu cậu Bẩy bằng lòng là Chú có phận nhờ đó con!

Lụa chấp tay vái Cụ Thượng Ông, Cụ Thượng Bà rồi đi theo cha xuống nhà cậu Chó ở.

Dãy nhà ngang dài rộng dành cho gia nhân ở, đối diện là căn phòng của cậu Bẩy. Cậu Bẩy trần truồng lông lá đầy người đang bò quanh nhà. Chẳng có đứa nào đến hầu hạ cả, đứa nào cũng sợ tánh 35 của cậu, tuy cậu mới 13 tuổi. Trông thấy cậu đứa nào yếu bóng vía đã siu rồi, gan lắm mới đến hầu hạ đút cơm cho cậu nhưng đâu đã yên thân. Tay cậu mân mê mó máy làm cho nhiều nàng đỏ ửng mặt phát cáu với cậu. Thế là có cô không chịu nổi lối sờ soạng của cậu đã quẳng cậu xuống giường đi ra ngoài. Thế là cậu Chó tru lên.

Con Tuyền là đứa chịu khó nhứt, chịu đựng cậu đủ điều vì cha nàng đang ở tù về tội dám chống lại thầy Cai Tổng. Con Tuyền đem thân vào hầu trong nhà Cụ Thượng là để vận động cho cha được ra khỏi tù nên Tuyền cắn răng chịu đựng. Nhưng Tuyền không thể nào chịu được nữa khi cậu Chó bất ngờ giật quần của Tuyền định hiếp Tuyền. Tuyền vùng ra và hất cậu Chó ngã bịch xuống giường. Lúc đó cậu Chó không tru vì cậu tưởng Tuyền vẫn ở lại hầu cậu nhưng khi thấy Tuyền xách quần chạy ra cửa, cậu Chó biết là Tuyền đi thẳng, cậu tru lên, cậu rầy rụa phá phách. Và khi Cửu Tôm vào cậu mới lấy gối, chần ném Cửu Tôm.

Con Tuyền uất hờn ứa lệ. Như thế này cha Tuyền khó mà khỏi vòng tù tội. Nàng rất thương cha nhưng nàng không thể mang nhục được. Đời nàng còn trong trắng, nàng chịu đựng cho cậu Chó sờ soạng, nắn bóp nhưng rồi cậu lại đi quá hơn định cướp phần trinh tiết của nàng thì làm sao mà chịu được.

Tuyền về chỗ dành cho gia nhân ở, khóc thút thít nàng lo cho cha nàng, nàng sợ Cụ Bà đánh vì đã không biết chiều cậu Chó làm cho cậu Chó tru lên. Nhưng may cho nàng, Cụ Bà không nói chi đến nàng. Chú Cửu Tôm đã đưa Lụa, con gái của Chú vào hầu hạ cậu Chó thay cho nàng rồi.

Thế là Tuyền thoát nạn, nàng được chọn hầu trên nhà hầu Cụ Bà và Cụ Ông.

Cửu Tôm đưa Lụa xuống chỗ cậu Bảy ở, Cửu Tôm muốn bố trí để khi Lụa vô chỗ cậu Chó nàng không còn sợ hãi chi nữa nên Cửu Tôm dẫn Lụa xuống nhà ngang, chỗ gia nhân hầu Cự Thượng ở, rồi một mình Chú xuống chỗ cậu Chó ở coi cậu Chó đang màn chi.

Cậu Chó đang bò quanh nhà. Trông cậu Chó bò chẳng khác con khuyển mặt người. Không biết ông Trời đầy đọa cậu rằng hay nghiệp chướng, báo oán gia đình Cự Hồ như thế rằng mà Cự Bà lại sanh ra cậu Chó. Mặt cậu Chó dài ra, tóc bờm xồm, người đầy lông đen mượt, cậu lại không đi được nên khi cậu bò thì thiệt là giống loài Chó như đúc. Có điều lạ là cậu mới 15 tuổi mà cái thứ để lập gia đình của cậu rất bự và suốt ngày cứng nhắc. Người cậu Chó như sung sức lắm nên hề thấy con gái là cậu mừng rơn!

Cậu Chó bò bằng hai tay và hai chân lẹ làng, thoăn thoắt, mắt cậu nhìn thẳng. Thỉnh thoảng, cậu Chó lại nghenh đầu nhìn ra cửa coi có đứa mô xuống mí cậu không? Cậu Chó bò đi, bò lại nhiều lần quanh gian phòng vẫn không thấy đứa mô xuống hầu cậu. Cậu Chó có vẻ bực, cậu ngừng lại định nhắc cao cổ lên để tru cho đỡ giận thì Cửu Tôm đẩy cửa đi vô. Nghe tiếng động cửa, cậu Chó có vẻ mừng, ghéch cổ nhìn ra cửa. Nhưng khi thấy Cửu Tôm, gã đực rựa, cậu Chó cau mặt không bằng lòng...Cậu định tru thì Cửu Tôm đã lên tiếng:

- Răng cậu Bảy không lên giường nằm, bò màn chi cho mỗi chân, mỗi tay. Để tui bồng cậu Bảy lên giường hí... Ồ... Cậu Bảy lên giường rồi tui biểu em Lụa xuống chăm sóc, đỡ dành cậu hí! Cậu Bảy ngoan hí... Tội quá...

Cửu Tôm đi lại chỗ cậu Chó bò. Hắn thấy cậu Chó bận chiếc áo dài kếp, dài thậm thọt, che xuống đến bọng dưới chân. Cậu Chó không bận quần, chiếc áo dài của cậu Chó bận, che nửa thân dưới, màn thêm tác dụng của cái quần. Cái lối bận áo dài không có quần kiểu y phục Táo Quân ngày Tết của cậu Chó màn Cửu Tôm bật cười... Cửu Tôm cúi xuống định nhắc cậu Chó lên giường nhưng khi hắn vừa cúi xuống thì cậu Chó đã lắc đầu và thân mình có ý không chịu...

Cửu Tắm vội đỡ cậu Chó:

- Cậu Bẩy phải lên giường nằm thì tui biểu em Lụa, em mới xuống dưới ni hầu cậu Bẩy chớ... Cậu bò ri, em Lụa sợ, không dám vô hầu cậu mô, cậu Bẩy à... Thôi! Tui bồng cậu Bẩy lên hỉ!

Hình như cậu Bẩy nghe được tiếng người nên sau khi nghe Cửu Tắm nói, cậu Bẩy lặng thinh để Cửu Tắm bồng xốc cậu Chó lên đôi tay... Chiếc áo dài của cậu Chó bật ngược lên, để lộ một nửa thân dưới của cậu Chó mần Cửu Tắm hốt hoảng, cau mặt:

- Chà, chi mà dữ ri... Thiệt là thằng quý... Rứa chi mà bọn nhỏ không ngán cho được!... Thiệt thằng quý Trời đánh... chi mà lạ rứa hỉ!

Cửu Tắm đặt cậu Chó lên giường rồi kéo chiếc áo dài che xuống đến bọng chân, gằn sát mắt cá. Cửu Tắm thấy cái chần chiên để bên bèn rút ra, chài dài đắp lên ngang người cậu Chó và nói:

- Nằm yên hỉ cậu Bẩy. Đừng tung cái chân ra đó hỉ... Tung ra mà lộ cái quý đó là người ta chạy hết đó ghen quý... Chao ôi, răng mà lạ rứa, thiệt là đồ quý chứ mô phải người...

Cậu Chó gật đầu. Cậu bằng lòng nằm yên để được có người hầu, nhứt là đó là con gái thì đúng với máu của cậu lắm.

Đặt cậu Chó nằm xong, Cửu Tắm xuống nhà ngang nhưng khi ra khỏi buồng cậu Chó Cửu Tắm đã thấy Lụa đứng ngoài cửa ngơ ngác nhìn về phía buồng cậu Chó. Cửu Tắm vẫy gọi con.

- Lụa xuống đây con.

Lụa ngần ngại lo sợ... Cửu Tắm đoán là đứa nào thối mồm nói chuyện cậu Chó cho Lụa nghe rồi nên tự nhiên Lụa đang hăng hái giúp cha lại tỏ ra ngẩn ngơ sợ hãi. Cửu Tắm vội đi xuống chỗ Lụa đứng hỏi:

- Chi đó con?

Lụa lo sợ đáp:

- Con sợ lắm Cha ơi! Người ta bảo con là cậu Chó...

Cửu Tắm ức học máu đứa nào đã tiết lộ cái danh hiệu khốn nạn đó của cậu Bẩy làm cho con gái Chú đâm lo. Chú hỏi con gái:

- Đứa nào bảo đó là cậu Chó? Con chỉ cho Chú coi, Chú bám với Cụ Bà thì Cụ Bà cắt lưỡi nó ngay... Làm sao lại bảo cậu Bẩy là cậu Chó, đồ đểu quân khốn nạn lừa thầy phản chủ...

Chú Cửu chửi toáng lên như thế vừa để át giọng con gái vừa để cho bọn gia nhân thúì mồm làm cho kế hoạch đi Đội Lệ của Chú có thể tiêu tan được. Quả nhiên Lua sợ cha làm dữ mất lòng mấy người trong nhà Cụ Thượng, Lua vội hỏi:

- Có ai biểu chi với con đâu! Đó là con nghe người ta nói...

- Người ta là ai? Lại mấy đứa khốn nạn trong nhà này ấy gì nữa, thì chó đó đã làm sao chưa?

Chó mà là con Quan Nhứt Phẩm Triều Đình không bằng mụ nội chúng nó sao? Chú biểu con đừng nghe mấy đứa khốn nạn đó mà mất lòng Cụ Lớn là bậc Phụ mẫu chúng ta...

Đi xuống đây với Chú con...

Lua bèn lên đi theo cha xuống nhà cậu Chó ở, Cửu Tốm vừa dặn con gái:

- Con thấy Cụ Lớn rất thương cậu Bẩy. Con mà hầu hạ chiều chuộng được cậu Bẩy, thì chẳng những phận Chú có nhờ, đi mần Đội Lệ ở Thanh Hóa mà con cũng có nhờ nhiều nữa. Cả nhà Cụ Lớn, từ Cụ Ông Cụ Bà đến Quan Bác sĩ, Cụ Lớn án sát, Cụ Lớn bác và ngay cả ngài Thái Hậu cũng thương cậu Bẩy là phải thương con nữa hà...

Lua theo cha xuống chỗ cậu Bẩy nằm. Cậu Bẩy nằm chờ đợi đã có vẻ sốt ruột, cậu định bò dậy thì Cửu Tốm đẩy cửa lên tiếng hỏi:

- Cậu Bẩy ơi, cháu Lua đến với cậu đó...

Cậu Bẩy mở mắt nhìn. Cậu gật đầu ứ ớ làm Lua hoảng sợ hỏi cha:

- Cậu Bẩy cảm hở chú?

Cửu Tốm gật đầu đáp:

- Cậu ấy ngọng chớ không cảm vì cậu nghe rất rõ.

- Con trông cậu ấy sao kỳ quá à!

Cửu Tốm gắt với con:

- Kỳ cái mụ nội mi. Làm chi mà kỳ, người ta là con quan hai Cụ Lớn thương cậu Bẩy nhứt nhà đó. Nhà mi có hồng phúc mới được

vô hâu cậu Bảy...

Nói đến đây Cửu Tótm lại có vẻ lo con gái giận nên Cửu Tótm dịu dàng an ủi ngay:

- Con nhớ là Cụ Lớn đã hứa cho Chú đi Đội Lệ như thế là nhà mình khá rồi. Mọi sự đều do con có hâu hạ cẩn thận cậu Bảy hay không vội nghen...

Lụa khẽ gật đầu.

Cửu Tótm mới hỏi cậu Chó:

- Cậu Bảy ăn uống gì chưa. Để tui bảo cháu Lụa pha sữa cho cậu uống nghen.

Cậu Bảy cười gật đầu. Cửu Tótm bảo Lụa:

- Con xuống nhà lấy nước sôi đưa lên đây pha sữa rồi đưa cho cậu Bảy uống.

Lụa bẽn lẽn đi xuống nhà dưới. Trên này Cửu Tótm dặn cậu Chó:

- Con gái tui đó, tui cho nó vô hâu cậu, cậu phải làm cách nào cho nó không sợ thì mới dám ở lại hâu hạ cậu. Bằng không nó cũng như con Tuyền không dám ở hâu cậu nữa, thì là hết người hâu đó.

Cậu Chó chỉ biết gật đầu.

Lụa mang ấm nước sôi lên. Cửu Tótm chỉ chỗ để sữa và thức ăn cho Lụa lấy pha cho cậu Chó, rồi hấn bảo với Lụa:

- Thôi con ở đây hâu cậu Bảy nghe, Chú lên nhà hâu các cụ. Con phải ngoan đừng để cậu Bảy buồn mà Chú lại bị ảnh hưởng.

Lụa lo sợ mắt nhớn nhác nhìn cậu Bảy rồi cầm tay cha kéo lại.

- Con sợ quá Chú ơi!

Cửu Tótm gắt:

- Sợ chi, người ta cũng là người, chẳng may chịu tậ nguyên thì như thế. Con nhớ rằng cậu Bảy thông minh lắm đó nghen, cậu Bảy có muôn chi con cũng cố chiều cậu Bảy cho cậu bằng lòng. Đời mà con, mình làm sao cho có tiền có chức là được. Mấy đứa được may mắn như Chú con mình. Nếu Chú được đi Đội Lệ thì tha hồ con sung sướng mà Mạ mây cũng nhàn hạ nữa.

Thôi để Chú lên nhà trên...

Nói rồi Cửu Tắm rút tay khỏi tay của Lụa đi nhanh ra ngoài khép chặt cửa lại.

Lụa pha sữa xong thì Cửu Tắm đã ló đầu vô dạn:

- Quên Chú chưa dạn con, con nhớ đỡ cậu Bẫy dậy cho cậu uống đó. Nè phải đỡ cậu Bẫy nằm trong lòng cậu mới uống nghe.

Lụa thẹn đỏ mặt:

- Sao kỳ quá Chú à!

- Tổ cha mi việc chi mà kỳ. Đàn bà con gái khi lấy chồng thì sao?

Cửu Tắm khép chặt cửa lại nói rằng về, nhưng sự thật hẳn đứng bên ngoài coi động tĩnh ra sao. Lụa có hầu hạ và chiều cậu Chó hay không?

Cửu Tắm lo nhất là Lụa chống lại tánh 35 của cậu Chó thì thôi bao nhiêu công phu tạo tín nhiệm với hai Cụ Thượng trên nhà đều tiêu tan mất. Giác mơ Đội Lệ của Cửu Tắm đang lớn mạnh.

Chương 4

Lụa pha xong sữa đưa lại chỗ cậu Bảy nằm. Lụa dựng cậu Bảy dậy kéo chiếc chăn ra thấy người cậu Bảy đầy lông lá. Lụa đã có vẻ sợ nhưng nàng nghĩ đến lời dặn của cha, nàng chịu khó nâng đầu cậu Bảy lên. Đầu cậu Bảy gối lên đùi Lụa. Chiếc đùi chắc nịch của cô gái 18 làm cậu Bảy sung sướng. Lụa cho cậu Bảy uống hết ly sữa, cậu Bảy vẫn nằm im trên đùi của Lụa. Lụa thấy cậu Bảy có vẻ hiền lành nên nàng khẽ nhắc đầu cậu Bảy xuống và nói:

- Cậu gối xuống gối cho tui đi cất ly sữa. Cậu có uống nước không?

Cậu Bảy gật đầu thích thú.

Ngoài Cửu Tôm mừng rỡ, thế là Lụa đã chiều được cậu Bảy và cậu Bảy đã có ý bằng lòng. Hắn phải lên trên nhà khoe với Cụ Bà.

- Dạ bẩm Cụ Lớn, con cháu hầu hạ cậu Bảy, cậu Bảy bằng lòng lắm. Con xin cam đoan với Cụ Lớn là từ nay cậu Bảy không còn phải la hét nữa. Dạ bẩm mấy đứa kia không biết hầu hạ cậu, còn con cháu Lụa nhà cháu, nó có hiếu lắm. Dạ bẩm Cụ Lớn, cháu Lụa bảo, các cụ thương chú gây cho chú thì dù có phải nhảy vào lửa để đền ơn báo nghĩa con cũng xin vâng. Trông hai Cụ Lớn phúc hậu hơn đức quá.

Cụ Thượng Bà mừng rỡ nói:

- Được lắm nếu con Lụa mà hầu hạ được cậu Bảy thì mi muốn chi tao cũng xin Cụ Lớn cho mi. Đó còn khiết một chân Đội Lệ Hậu Lộc Thanh Hóa tao sẽ xin Cụ Lớn cho mi đi.

Cửu Tôm mừng hết lớn nhưng rồi hắn lại lo không hiểu Lụa có chịu hầu hạ chu đáo cậu Bảy không? Cửu Tôm lại quay về chỗ cậu Bảy để gặp lại con.

Lụa lấy nước cho cậu Bảy uống thì lúc ấy cậu Bảy bắt đầu giờ mòi 35. Cậu Bảy đưa tay lên sờ soạng đôi nhủ hoa của Lụa. Lụa bẽn lẽn đỏ mặt nhưng không cưỡng lại. Lụa nhớ đến mấy chú học trò trường Thuận Hòa cũng đã từng làm như cậu Bảy Lụa chịu hết. Bây giờ đến cậu Bảy, Lụa cũng đành để cậu Bảy muốn làm gì thì làm.

Cậu Bảy đưa thẳng tay vào trong áo của Lụa làm Lụa nhột nhạt cúi mặt xuống, úp lên mặt cậu Bảy làm cậu Bảy sượng run lên. Vừa lúc ấy Cửu Tócm đằng hắng bên ngoài Lụa vội vàng ngẩng đầu lên rút tay cậu Bảy ra. Cậu Bảy ngẩn ngơ...

Lụa đặt đầu cậu Bảy xuống gối và nói:

- Chú tôi đến để tui coi chú tôi dặn chi rồi vô cậu Bảy nghen.

Cậu Bảy gật đầu bằng lòng.

Lụa ra ngoài cửa Cửu Tócm mừng rỡ nói:

- Cự Lớn đã cho chú đi Đội Lệ Hậu Lộc rồi. Bao công lao là do con làm ra cho Chú hết. Con đừng cưỡng lại cậu Bảy mà khổ cho Chú. Cự Lớn mà giận lại rút lại không cho Chú đi Hậu Lộc thì chết. Con có biết không có bọn Bát Thu, Thất Tu đang lo hàng chục ngàn đồng bạc để xin đi Đội Lệ mà Cự Lớn không chịu mà dành cho Chú đó.

Lụa gật đầu bẽn lẽn đáp:

- Chú yên tâm, không bao giờ con làm Chú buồn, Chú lỡ dịp công danh của Chú đâu?

Cửu Tócm thích thú:

- Con có hiếu lắm! Chú cảm ơn con...

Nói rồi Cửu Tócm trở lên nhà. Lụa vào trong phòng của cậu Bảy.

Cậu Bảy thấy Lụa vô bẽn lẽn xích người và ra hiệu cho Lụa nằm xuống bên cậu Bảy. Lụa lắc đầu, cậu Bảy cau mặt. Lụa vội nhấc đầu cậu Chó đặt lên đùi mình. Cậu Chó lại đưa tay lên sờ nhủ hoa của Lụa. Bàn tay của cậu Bảy thật mềm mại như bàn tay đàn bà, cậu làm cho Lụa rùn mình. Hai hàm răng Lụa nghiến vào nhau để chống đỡ với sự khiêu gợi. Cậu nhấc đầu nằm xuống gối và kéo Lụa nằm xuống. Lụa gục xuống úp mặt lên cậu Chó.

Bàn tay cậu Chó bắt đầu đi lần xuống phía dưới nhưng Lụa đã ngồi xếp gối khép kín lấy vật quý của nàng. Bàn tay cậu Bảy ngừng

lại. Người cậu Chó run lên bị háo hức. Lụa nhớ đến mấy cậu học trò, tình nhân của Lụa. Lụa nhớ đến một buổi sáng nàng vừa gánh đậu hũ đến chỗ mấy cậu học trò trường Thuận Hóa của ông Tôn Quang Phiệt thì từ trên lầu, An một học sinh Trung Học đẹp giai nhưt đăm nhìn xuống vẫy Lụa lên và gọi:

- Cho một chén đậu hũ cô Lụa.

- Dạ!

- Đưa lên lầu nghen cô Lụa!

Lụa đưa mắt nhìn An như thăm dò. An khẽ nháy báo hiệu cho Lụa biết trên lầu không còn một ai trừ An vì tất cả bọn họ phải gió đã đi học rồi. Hôm nay An cáo ốm ở nhà đợi Lụa vì cách đây một tuần An và Lụa hẹn nhau ra bãi tha ma gần lều của Lão Ngáo để làm cho ma tịt. Nào ngờ, bọn bạn học của An biết ra trước, nấp bên những ngôi mộ để rình. Mỗi đứa cầm một ngọn roi tre chờ hể Lụa An rấp vào nhau, đôi mông tròn hở ra là chúng quất..

Quả nhiên khi An và Lụa hẹn bên ngôi mộ xây, ngòi dựa lưng vào bức tường của ngôi mộ thủ thủ nói chuyện và trao cho nhau những chiếc hôn, những cảm khoái của xác thịt và khi Lụa và An không còn chịu được cái trò chân tay mãi, An vừa đẩy Lụa nằm xuống, hấn vừa chồm hồm lên định bẻ khóa động đào thì hàng chục ngọn roi quất lia lia vào người Lụa. Lụa và An hốt hoảng lo sợ, mặt tái đi xách quần chạy ra khỏi nghĩa địa.

An và Lụa cho rằng mấy người coi nghĩa địa hoặc đám xóm nhà Lão Ngáo rình thấy Lụa và An không ngờ lũ bạn học của An ở trọ cùng một nơi chơi sỏ. Đánh xong An và Lụa mấy đứa bạn của An đi đường tắt về nhà ngòi trước. Khi An về đến nhà cả lũ hỏi:

- Mi đi đâu không về nhà ăn cơm làm nhà trọ phải để dành cơm, họ gắt quá mạng mà!

An phải nói dối:

- Đi mượn mấy cuốn sách...

Có đứa hỏi:

- Sách mi mượn đâu!

An cuống lên vì không có sách, chàng phải nói quanh:

- Nhưng họ không cho mượn...

Đứa khác hỏi thêm:

- Ai đánh mi mà mặt mi lằn như thế?

An sợ quá.

- Mặt tao lằn à? Tổ cha thằng nhỏ bên An Cự đánh quay thế nào chiếc giầy chổi của nó quất vào mặt tao đau rất quá.

Cả bọn cười rộ lên, có đứa chửi:

- Tiên sư mi nó trộ mà cũng đã cuống lên nhận là bị trẻ đánh quay quất giầy chổi vô mặt. Mi thề coi có đúng không? Mi soi gương coi mặt mi có lằn không? Thôi đừng nói láo nữa An ơi...

An cuống lên không biết cách nào bào chữa, đối đáp với lũ quỷ này nữa. Chàng bần khoản không hiểu, bọn này có biết chuyện chàng và Lụa bị quất ngoài bãi tha ma không?

An muốn tránh lời hỏi móc của đám bạn học, bèn gọi thằng Tý dọn cơm lên cho An ăn.

- Tý ơi, dọn cơm lên tao ăn mi.

Thằng Cung cười nói:

- Hôm nay có món lươn trần ngon lắm!

Thằng Phú cười nói thêm:

- Thằng An ăn lươn trần no rồi, còn sức đâu mà ăn nữa...

An trừng mắt nhìn Cung và Phú. Chàng nghĩ có lẽ bọn khốn nạn này biết chuyện chàng và Lụa bị quất hàng chục roi tre ở bãi tha ma rồi nên chúng nó mới nói cạnh nói khóe như thế?

Thằng Tý bưng cơm lên thì Cung đã nói:

- Dem xuống đi Tý, cậu An đã ăn lươn trần rồi không ăn cơm nữa đâu dọn lên làm chi?

An cáu:

- Đừng sợ lá nữa bây! Bây trêu tao đánh mất mạng đó ghen. Ông đang cáu đây...

Đám bạn biết tánh của An rất hiền nhưng lại cục. Hễ tánh cục của An nổi lên thì An rất liều. Thua An cũng đánh. Đánh bằng tay không được An đánh bằng cây. Đánh cây thua An xách dao. Đánh tận mắt không được An đánh trộm, đánh lén, đánh cho đến khi nào đối

phương xin thua An mới chịu. Bởi vậy, khi thấy An cúi rồi thì Cung và Phú đành chịu nhìn chỉ nhìn nhau cười.

Thấy bọn Phú Cung cười An càng cúi:

- Cười mặt nội chúng mi hay sao?

Cả bọn lại cười rộ... An ức lắm nhưng thấy bọn chúng chỉ cười chớ không trêu ghẹo gì mình nên An cũng không thể nào cúi được nữa. Mọi ngày An bận quần đùi áo thun nhưng hôm nay An vẫn bận quần dài, áo cánh. An sợ bận quần đùi thì những vết lằn roi tre trên đùi sẽ lộ. Bọn bạn sẽ hỏi và điều tra ra chuyện An và Lụa đưa nhau ra bãi tha ma.

An tưởng bạn học không biết dụng ý của chàng. Nào ngờ một thằng nửa thực nửa đùa An.

- Làm chi mà hôm nay bận quần dài, ngày mai lấy quần hộp đầu mặc đi học. Cởi quần dài ra bận quần cụt thôi mi?

An cúi.

- Kệ cha tui, việc chi đến chúng bây?

Cả bọn lại cười. Lúc này An đã thấy rõ có lẽ bọn khốn nạn này biết rõ câu chuyện chàng và Lụa, An đành phải hỏi:

- Tao có cảm tưởng như chúng mày có chuyện chi bí mật lắm!

- A nhiều chuyện bí mật lắm mà! Chuyện bí mật nhất là chuyện mày ăn lươn trần mà mày không cho chúng tao ăn với.

Thật là mấy thằng khốn nạn lươn làm sao mà trần được để ăn. Thôi đúng rồi, chúng nó biết chuyện An và Lụa tù ti với nhau tại bãi tha ma rồi. Nhưng làm sao mà chúng biết? Hay là chính chúng nó đã bày ra trò đùa giả này?

An bèn hỏi:

- Chúng mày đùa lắm. Chính chúng mày là thủ phạm vụ chơi tao?

Cả bọn đều cười rộ...

An chửi thề:

- Mặt nội chúng mày sỏ lá...

Về sau bọn chúng mới thuật lại cho An nghe chuyện chúng bố trí đánh An và Lụa.

An không dám kể chuyện "bãi tha ma" cho Lụa nghe vì sợ Lụa xấu hổ. An vẫn bực vì chưa làm chi được Lụa. Do đó, hôm nay An giả đau từ đêm qua để bọn bạn học khỏi nghi. Sáng mai chúng nó đi học hết mình An ở lại nhà trọ chờ Lụa đến.

Lụa đi bán hàng rất đúng giờ. Cứ 7 giờ cất xong hàng, đi bán quanh một vòng đúng 9 giờ đến chỗ An trọ. Lụa rao "Đậu hũ" lanh lảnh, là An từ trên đó xuống gọi.

Lụa múc đậu hũ rồi bung lên lầu.

Lụa đặt chén đậu hũ trên bàn khi An ra cài then cửa. Lụa ngỡ ngác hỏi:

- Cài then mần chi anh An?

An nhìn nàng cười khế nháy:

- Nói chuyện cho kín đáo...

- Em sợ lắm!

- Sợ chi, chúng nó đi học hết rồi...

- Các anh ấy về bắt tử thì sao?

- Về đâu giờ ni nhứt là giờ toàn đứa mô là không ở lại, chỉ có anh mê em nên anh cáo đau ở nhà đợi em mà thôi...

An lại ghé ngồi, cầm tay Lụa kéo lại ngồi trên đùi An, tay An ôm ngang ngực Lụa. Lụa đưa mắt nhìn An lẳng lơ. Tay An lồng vào áo Lụa. Lụa nhột nhạt khế gạt tay An ra.

- Đừng anh em sợ lắm!

- Anh yêu em.

- Nhưng em sợ.

- Sợ chi? chúng mình yêu nhau...

An bồng Lụa trên tay. Nàng khế rầy nhưng An đã nhắc bồng nàng lên đưa vào giường. Bàn tay Lụa giữ chặt lấy quần, năn nỉ:

- Đừng anh em sợ lắm!

- Anh yêu em Lụa ơi!

Lụa vẫn giữ chặt giải rút quần. An lồng tay vào phía trong làm Lụa nhắm mắt lại nằm im. An khế kéo chiếc giải rút, nằm chặn trên Lụa đặt chiếc hôn trên môi Lụa.

Lụa quần quai ôm chặt lấy An, khẽ rên... Lụa đã từng được hưởng cái cảnh ái ân đê mê này rồi. Lần này, Lụa lại được hưởng khoái lạc trong tay An, chàng trai trẻ khỏe mạnh.

Lụa đê mê trong vòng tay chàng học trò. Thế là từ đây thỉnh thoảng An lại vờ nghỉ học cáo đau ở nhà đón Lụa lên lầu để gió trăng một khoảnh. Lụa say mê An nhưng An thì chỉ coi Lụa như là một thứ để giải thích thú của tuổi trẻ.

Nay ở bên cậu Chó, Lụa nhớ đến An người học trò khỏe mạnh ấy. Cậu Chó kéo Lụa nằm xuống. Cậu ôm Lụa trong tay. Lụa giật mình vì cánh tay của cậu Chó lông lá. Lụa lồm cồm định ngồi dậy thì cậu Chó đã giữ chặt lấy Lụa. Cậu rên lên. Bàn tay cậu Chó không rời khỏi người Lụa, cậu làm cho Lụa đê mê, gợi hứng. Lụa nằm im để hưởng lạc thú gợi tình của cậu Chó. Bàn tay mềm mại của cậu Chó vuốt ve Lụa làm Lụa ươn người lên run khe khẽ... Lúc ấy cậu Chó đã lột được hết quần áo Lụa. Rồi cậu Chó cầm tay Lụa kéo xuống. Lụa giật mình hốt hoảng vì nàng không ngờ cậu Chó tuổi còn nhỏ mà sự sung sức lại khủng khiếp như thế. Cậu Chó mạnh hơn An rất nhiều. Có lẽ Trời sinh Cậu chó ra để làm những điều dâm dục, làm thỏa mãn những cô gái dâm dăng như Lụa.

Cậu Chó được Lụa chiều chuộng đỡ lên. Lụa lăn lộn trong vòng tay cậu Chó. Lụa đã thỏa mãn trước sức mạnh của cậu Chó. Còn cậu Chó cũng thấy mình được cô gái chiều chuộng hết lòng. Cậu Chó mê say Lụa.

Từ đây, suốt ngày Lụa ở trong nhà với cậu Chó. Cậu Chó không còn tru tréo. Cậu không thể xa được Lụa nên mỗi lúc vắng Lụa cậu buồn lắm. Cậu tru lên cho Cụ Bà xuống để đòi Lụa.

Cụ Bà thấy Lụa chiều được cậu Chó nên Cụ Bà rất thương yêu Lụa. Chú Cửu Tôm được Cụ Lớn Ông cho đi Đội Lệ Hầu Lộc, được thăng Ngũ Phẩm Đội Trưởng.

Tuy là cô gái dâm dăng nhưng không làm sao chịu nổi cậu Chó Lụa vẫn lên đi lại với An. Cuộc gian dâm giữa Lụa và An đưa đến cái kết quả là Lụa có mang. Dĩ nhiên Lụa đổ việc cậu Chó đã làm cho nàng có mang. Cụ Lớn cũng đành phải nhận như thế.

Vì Lụa có mang đành phải dưỡng thai nên Cụ Lớn lại bảo Quan Huyện con trai cụ phải tìm một thiếu nữ đến hầu cậu Chó vì từ khi Lụa có mang không thể hầu hạ cậu Chó được. Cụ Bà lại thương cháu nên phải cho Lụa ở riêng, mỗi ngày vào thăm cậu Chó một lần nhưng lần nào vào thăm cũng phải có người đi theo để canh chừng không cho cậu Chó điên lên làm bậy.

Mỗi lần cậu Chó thấy Lụa vào lại có một người khác đi theo là cậu Chó tru lên đuổi đứa đi theo, Lụa phải ngồi xuống an ủi vuốt ve cậu Chó, giảng giải cho cậu Chó nghe là nàng đã có mang và đứa con trong bụng Lụa chính là đứa con của cậu Chó, cậu Chó phải thương yêu nó. Cậu Chó nghe lời giảng giải và an ủi của Lụa, cậu biết bổn phận làm cha nên cậu không tru và cũng không đuổi người đi theo Lụa nữa.

Lụa ở riêng một nơi và có người hầu hạ, đúng là dâu của một vị Quan Đại Thần.

Chương 5

Trong khi ấy Quan Huyện Hương Trà đã nhờ thầy Lý có con gái là nàng Duyên lên ở hầu cận Chó thay cho Lụa đang dưỡng thai.

Duyên ở lại trong huyện để về tư dinh của cha mẹ chồng. Đêm ấy, bà Huyện còn phải ở lại hầu tài bàn Cụ Bà mẹ chồng. Sau tài bàn đến tứ sắc trong gia đình nên đêm ấy bà Huyện về không được. Quan Huyện thấy Duyên xinh đẹp, đôi mắt bồ câu đen nháy, đôi môi mọng đỏ người thon thon. Quan Huyện tự cho rằng, trong đời ông chưa hề thấy một người con gái nào xinh bằng Duyên.

Bữa ăn Quan Huyện gọi cho Duyên ngồi ăn cùng bàn với ông. Đám lính lệ hầu bàn trông thấy Duyên cũng lấm lét thì thầm khen là đẹp. Duyên e lệ ngồi đối diện với Quan Huyện. Nàng không dám ăn vì lòng nàng vẫn thấp thỏm lo sợ không hiểu rồi đây tương lai của nàng ra sao. Duyên ngồi mớm trên ghế, nàng không dám gấp thức ăn. Quan Huyện thương hại nàng gấp thức ăn cho nàng.

- Ăn đi chứ! Sao cô không ăn?

- Dạ... Bẩm Quan Lớn con no rồi.

- Đã ăn chi đâu mà no?

- Dạ... Bẩm Quan Lớn con no không đói...

Sự bẽn lẽn càng làm cho nàng Duyên đẹp hơn lên. Quan Huyện nhìn Duyên cười:

- Ở nhà cô cũng ăn như thế này à?

- Dạ...

- Cô ăn như thế này thì làm sao có sức để làm việc được. Trên cụ tôi rất đông người làm, cô vô hầu cận Bấy thì được yên thân sung sướng nhưng tánh em tui hơi khó đòi chút, nếu cô chiều được nó thì tha hồ sung sướng vì cụ tôi thương nó lắm!

Ăn xong Quan Huyện bảo Duyên:

- Hôm nay cô ngủ trong giường kia. Tôi phải đi tuần với toán lệ. Cô cứ yên trí nằm ngủ, sáng mai nhà tôi về rồi cô lên trên cụ tui.

Duyên đáp:

- Dạ...

Quan Huyện sửa soạn đi tuần với bọn lệ. Nàng Duyên vẫn ngồi trên giường. Nàng nhìn chiếc giường Hồng Kông lò so rún rẩy, nàng đâm lo. Duyên vừa đặt mình ngồi xuống giường thì chiếc lò so dún lên dún xuống làm nàng hốt hoảng ngã chúi xuống, Duyên chưa hề được nằm trên chiếc giường kỳ lạ này. Nệm giầy và êm, hễ đặt người lên giường, ngồi trên giường là chiếc giường như đu đưa.

Nàng ngồi suy nghĩ nhưng rồi nàng chẳng biết suy nghĩ gì nữa. Nàng nhớ lại gia đình, giờ phút này nàng đã cho heo ăn xong rồi dắt trâu vào chuồng, tắm rửa cho các em nàng. Giờ phút này là Duyên đang say lúa giả gạo nói chuyện với mấy cô bạn hàng xóm.

Vào những đêm trời rét mưa phùn. Duyên rang ít bắp bỏ vào chiếc rá ú lại để vừa giả gạo vừa bóc ăn cho đỡ buồn.

Hôm nay, Duyên ngồi trong tư thất của Quan Huyện nàng càng nhớ nhà, nhớ cha, mẹ và lũ em nhỏ. Nàng nhớ từng mái tranh, từng chỗ để chiếc cối giả gạo, nơi đặt chiếc cối xay...

Trong làng Duyên là hoa khôi nhứt, nên biết bao nhiêu chàng trai dòm ngó nhưng luật lệ trong làng rất khắc khe. Trai gái mà yêu nhau thắm lén làng bắt được là bị vạ. Cha mẹ mang tiếng xấu, có nhiều người không còn dám ra việc làng nữa.

Trong tuổi dậy thì nhiều lúc Duyên cũng thấy lòng mơ ước một chàng trai xinh đẹp nhưng giấc mơ lại tắt ngay vì sự lo ngại làng bắt vạ.

Trong đám thanh niên trong làng có Hải, con trai ông Kiểm Từ. Hương Kiểm trong làng là tay em của cha nàng. Hải học đỗ Sơ học Yếu Lược thì về làng làm ruộng. Trông Hải vạm vỡ, đẹp trai nói năng duyên dáng, viết thư tình rất hay. Hải có tài đặt vè nên mỗi khi trong làng có chuyện gì là có ngay bài vè cho con nít hát nghêu ngao. Đó là bài vè của Hải. Hải mê say Duyên và Duyên cũng có cảm tình với

Hải, cả hai đều im lặng không dám ngỏ lời với nhau. Họ chỉ nhìn nhau mỉm cười thông cảm. Nhưng rồi Duyên lên Huyện ra Kinh hầu cậu Bẩy. Ngày Duyên đi Hải không biết, vì sau khi cha nàng được Quan Huyện nhờ tìm cho một thiếu nữ hầu cậu Bẩy thì cha nàng đưa nàng lên ngay. Nàng không kịp cho Hải hay.

Ngồi ở đây Duyên nhớ đến Hải. Sao bây giờ nàng thấy Hải đẹp trai như thế? Thật là duyên số, nàng không ngờ đời nàng lại phải như thế này.

Duyên thấy mỏi mệt. Nàng cởi áo dài ngoài ra bận chiếc áo cánh trắng nằm trên giường. Chiếc giường lò so Hồng Kông dún dẩy như người đưa võng. Duyên thấy êm êm. Nàng lấy chiếc chăn chiên đắp ngang người.

Duyên nằm im trên giường mà thao thức không làm sao ngủ được.

Phần lạ nhà, phần lo nghĩ miên man, Duyên trở mình lại thấy chiếc giường run rẩy đu đưa.

Trời đã khuya, tiếng chó sủa văng vẳng từ đằng xa vọng lại, thỉnh thoảng tiếng tù và rúc của Tuần phiên đi canh đồng. Duyên nhớ nhà, thương các em. Nàng thỏn thức lệ ứa thấm gối.

Chiếc đèn dầu lụi dần, trong phòng tối hẳn. Duyên còn thức nên tiếng động gì ở bên ngoài nàng đều biết.

Quan Huyện đi tuần về. Đám lính lệ nói ồn ào...

Tiếng giày đi rất nhẹ của Quan Huyện đang tiến vào phòng Duyên nghe rất rõ.

Nàng giả vờ ngủ, nhắm mắt lắng tai nghe tiếng chân bước đi của Quan Huyện Hương Trà.

Căn phòng tối đen. Chiếc đèn dầu lửa đã lu, không còn chút ánh sáng nào... Quan Huyện vội bấm đèn pin loáng một vòng soi quanh phòng. Khi chiếc bóng đèn Pin chiếu vào chiếc giường Hồng Kông, Quan Huyện thấy Duyên nằm ngủ. Đôi chân khép chặt, còng queo lồi con tôm. Chiếc lưng thon thon của Duyên làm nổi bật những đường cong tuyệt mỹ của nàng trinh nữ.

Quan Huyện thấy thương Duyên vô hạn. Trong tương lai, nàng về hầu cậu Chó em ruột Quan Huyện thì thôi rồi bao tuyết sạch, giá trong còn đâu nữa? Với cậu Chó thì chỉ có tình dục. Cậu không thể nói được, nên nàng không thể nào được nghe những lời êm dịu của chàng trai say mê nhan sắc của nàng. Nàng phải chịu đựng những gì phũ phàng nhứt đối với một trinh nữ...

Quan Huyện nhẹ bước đi vào nhà trong, thay quần áo nhưng rồi ông không thể nào bỏ qua được trước sắc đẹp của Duyên, ông ngồi thừ ra trên ghế salon đốt thuốc điếu hút, ông ngồi suy nghĩ.

Trong lúc thanh vắng này. Vợ lại đi vắng, một nàng trinh nữ nằm hờ hớ trên giường trước mặt Quan Huyện trẻ sung sức thì đó là miếng mồi ngon cho Quan Huyện.

Ông đứng dậy rồi lại ngồi xuống mấy lần. Trong người ông rạo rục nhớ thương, luyến tiếc nhưng lại pha chút sợ hãi. Vợ ông con gái Quan Tham Tri làm dưới quyền thân phụ ông. Nàng là nữ sinh hoa khôi trường Nữ Trung Học Đồng Khánh nhưng hôm nay sao ông so sánh nàng, vợ ông với Duyên, cô thôn nữ trong trắng con gái thầy Lý Trưởng thì vợ ông còn kém xa. Sắc đẹp của Duyên thật là mặn mà, Duyên cười rất duyên dáng làm say mê người đối diện. Bây giờ nàng nằm kia hờ hớ, những đường cong tuyệt mỹ của chiếc lưng thon làm cho chiếc áo cánh căng ra, ông trông thấy làn da và thớ thịt chắc nịch. Ông Huyện tắc lưỡi rón rén bước ra đến cửa phòng rồi ngừng lại. Ông lục chiếc đèn bấm trong túi ra nhưng ông đã để quên nó trên bàn salon nên Quan Huyện đành rón rén quay lại lấy chiếc đèn bấm. Ông trở ra cửa phòng bấm đèn pin chiếu về phía giường Hồng Kông mà Duyên đang ngủ. Nàng đã xoay mình nằm thẳng ra nên trông càng phơi phới.

Quan Huyện tắc lưỡi rón rén ra ngoài giường. Hình như Duyên ngủ say không biết gì cả. Ông Huyện ngồi bên giường nhưng ông bất động, có lẽ lúc ấy lương tâm của vị Phụ Mẫu Chi Dân của người anh ruột có thẳng em tạt nguyên nhưng lại có máu Dê Cự đang lục đục, tranh đấu giữa sự thèm muốn, khao khát nhục dục và tình nghĩa của con người, giá trị của giai cấp.

Quan Huyện đứng dậy quay trở vào thì ngoài này Duyên cũng cựa mình. Nàng vẫn còn thức. Tất cả những gì xảy ra nàng vừa lo lại vừa sợ, không hiểu Quan Huyện ra chỗ nàng nằm làm gì. Có lúc nàng nghĩ:

Hay là mình ngồi dậy cho Quan Huyện biết mình thức...

Ý nghĩa ấy tắt ngay. Nàng vẫn nằm trên giường để chờ đợi...

Quan Huyện vào trong nhà, rót nước uống. Ông cầm cả ly nước rón rén đi ra, đến chỗ Duyên nằm, ông Huyện nhúng năm đầu ngón tay vào ly nước rồi vẩy vào mặt Duyên thử coi Duyên còn thức hay đã ngủ say. Ông Huyện mong cho giai nhân ngủ say để ông dễ dàng hành sự vì ông nghĩ có lẽ khó nhưt lúc ban đầu. Hể đầu đi thì đuôi sẽ lọt.

Quan Huyện thấy Duyên vẫn nằm im. Ông tưởng Duyên đã ngủ say. Nào ngờ Duyên biết tất cả nhưng nàng cố chịu đựng.

Giọt nước đọng trên má nàng lăn chảy xuống làm nàng buồn buồn. Duyên phải trở mình vờ như ngái ngủ, đưa tay xoa giọt nước. Quan Huyện khẽ gọi:

- Cô Duyên! Cô Duyên... Cô còn thức đấy à?

Duyên vẫn vờ như không nghe gì bết! Nàng quay mặt vào trong...

Quan Huyện ngồi xuống bên giường cầm lấy vai nàng kéo lại và hỏi:

- Duyên còn thức à, sao không lấy chăn đắp cho đỡ lạnh. Nằm một mình thế này lạnh lắm...

Duyên vội giàng vai ra. Quan Huyện thấy không có phản ứng quyết liệt đã mừng. Ông vội đứng dậy vào trong nhà lấy chiếc khăn chiên ra phủ lên người Duyên:

- Duyên, em đắp chiếc chăn này cho đỡ lạnh. Tội nghiệp em tôi xinh đẹp quá...

Duyên giật mình vội lồm cồm ngồi dậy Quan Huyện thấy nàng đã biết việc làm kỳ quặc của mình rồi, thôi thì một liều ba bảy cũng liều ông xà xuống kéo tay Duyên lại phía mình nói:

- Ngồi xích lại đây với anh, em Duyên...

Duyên hốt hoảng giàng tay Quan Huyện ra, khẽ nói:

- Con lạy Quan Lớn, con xin Quan Lớn, lữ Bà Lớn biết thì con chết.

- Vợ qua đã ra Huế rồi, ngày mai cũng chưa chắc có về không? Em yên tâm không ai biết đâu...

Duyên lắc đầu:

- Còn đám lính lệ, còn người làm trong nhà Quan Lớn...

Quan Huyện lắc đầu đáp:

- Em đừng sợ, chúng nó nằm cả dưới nhà không đứa nào dám leo hánh lên đây đâu. Trên này chỉ có mình anh mà thôi.

Duyên vẫn lắc đầu:

- Quan Lớn ơi, con sợ lắm... Con lạy Quan Lớn con quê mùa không biết chi hết...

Thấy Duyên có những phản ứng yếu ớt Quan Huyện càng thấy hứng thú. Lòng dâm của Quan Huyện sôi lên. Ông xả vào kéo mạnh tay Duyên nhào sấp xuống đè lên ông. Quan Huyện vội ôm lấy Duyên:

- Anh yêu em Duyên ơi! Em không muốn làm Bà Huyện à! Anh sẽ giúp đỡ cho thầy em làm Chánh Tổng, rồi anh cho tiền cho bạc. Đời em sẽ sung sướng chớ không cực nhọc như thế này đâu. Em là nàng tiên, em đẹp lắm. Thật phí của Trời nếu em lấy một thằng nhà quê nào đó...

Duyên vùng ra nhưng không thoát khỏi cánh tay vạm vỡ, chắc nịch của Quan Huyện. Ông kéo đầu Duyên lại gần và đặt ngay chiếc hôn vào miệng Duyên. Nàng ảm ố lạ lùng vì lưỡi của ông thoa lấy lưỡi nàng, bàn tay của Quan Huyện đã du lịch trong làn áo của Duyên nhột nhật khó chịu mà nàng không làm sao nói được.

Mãi cho đến lúc Quan Huyện chặn nàng xuống ông không còn hôn miệng nàng nữa, ông hôn lia lịa trên cổ, trên mặt nàng. Chiếc chăn chiên lùng bùng làm cho Duyên thoát được bàn tay của Quan Huyện. Duyên vội lùi ra xa và quấn chặt chiếc chăn vào người.

Quan Huyện có vẻ mệt nên ông ngồi dậy thở. Ông để mặc cho Duyên nằm cuộn tròn chiếc chăn chiên, ông chuẩn bị chu đáo hơn. Ông đã dứt chiếc giải rút trên quần ông rồi. Chiếc quần ngủ có thể

tụt xuống dễ dàng nếu ông muốn nhứt là khi ông đã thoát y được Duyên.

Quan Huyện lại kéo Duyên lại phía ông:

- Duyên chóng ngoan rồi anh yêu, anh cho tiền, cho bạc, giúp đỡ cho thầy mau thăng quan tiến chức, gia đình em sẽ giàu có thần thế...

Duyên cũng thấy sung sướng qua giấc mơ mà Quan Huyện vừa vạch cho nàng.

Duyên vẫn lo ngại.

- Con sợ lắm, con không biết gì hết! Sợ chữa làng bắt vạ thì con tự tử mất.

Quan Huyện cam kết:

- Em chữa thì anh lấy em. Con em là con anh, cháu nội của Quan Thượng Thờ nhất phẩm triều đình.

Nói đến đây Quan Huyện không còn kèm giữ được thú tánh của ông nữa, ông nhào đến giật chiếc chăn chiên ra Duyên cuống lẹ nhưng không kịp, Quan Huyện đã ném chiếc chăn chiên xuống đất và ông vồ lên giăng núc áo của Duyên làm Duyên hở cả nửa thân trên. Duyên hốt hoảng kéo tà áo lại cố che đôi nhũ hoa. Chiếc yếm còn dính đeo trên cổ Duyên cũng đã bị Quan Huyện giật ra rồi. Nàng hốt hoảng lạy.

- Con lạy Quan Lớn, xin Quan Lớn tha cho con... con sợ lắm Quan Lớn ơi!..

Quan Huyện vẫn trơ tráo.

- Việc gì mà em sợ, tôi yêu em thương em mà! Đời em rồi cũng phải lấy chồng và em cũng phải biết tới chuyện này, thà rằng em để cho tôi thương yêu còn hơn đứa khác...

Quan Huyện ào vô đề lên Duyên, chặn lấy hai tay Duyên còn một tay Quan Huyện kéo tuột chiếc quần của nàng xuống. Duyên vội co chân lên chống đỡ thì chiếc quần lại tuộc hẳn ra ngoài, Quan Huyện thích thú co chân đạp chiếc quần xuống dưới đất.

Thế là xong một đời trinh nữ...

Quan Huyện hùng hực ôm ghì lấy Duyên. Nàng cau mày, tái xám không còn biết thích thú là gì nữa. Chiếc drap trắng nhuộm màu hồng trinh nữ. Nhìn chiếc drap Quan Huyện thấy thương Duyên hơn. Ông cúi xuống hôn Duyên rồi lấy chiếc quần của nàng phủ lên nửa thân Duyên.

Duyên ứa nước mắt. Nàng mặc vội quần áo vào trong khi Quan Huyện vào trong buồng lấy ra chiếc drap mới thay chiếc drap dính máu tiết trinh của Duyên. Ông định giữ chiếc drap này để làm kỷ niệm.

Duyên nức nở khóc. Quan Huyện nằm xuống bên Duyên an ủi nàng nhưng chỉ một lát sau, ông thắm mệt ngủ bên cạnh Duyên.

Duyên thao thức quay mặt vào để cố dỗ giấc ngủ của mình. Nàng thiếp đi thì rồi nàng lại giật mình vì thân hình Quan Huyện lại đè mình Duyên. Lần này Duyên chịu đựng nhưng nàng vẫn không thấy lạc thú ái ân. Thân mình nàng như nổi gai nhơ nhớp.

Sau những phút ái ân, Quan Huyện thấy Trời đã gần sáng. Ông hôn Duyên và nói:

- Gần sáng rồi, em nằm đây hỉ, anh vô nằm.

Nàng khẽ gật đầu. Quan Huyện vào giường đặt trong buồng riêng nằm ngủ. Trời lạnh, ông kéo chiếc chăn bông đắp và ngủ ngay được.

Sáng hôm sau Duyên dậy thật sớm. Nàng bản thân vừa khó chịu, vừa lo. Nàng không hiểu cái kết quả này sẽ đi đến đâu. Cả ngày hôm ấy cả ông Huyện lẫn Duyên chờ bà Huyện về bà không về. Nhờ đầy tớ đông nên ban ngày Duyên yên thân. Ông Huyện chỉ hôn nàng khi vắng người nhưng sau đó ông lại làm vẻ đạo mạo của vị Phụ Mẫu của dân.

Đêm thứ hai, Duyên đã quen với đêm đầu nên nàng đã cảm thấy khoái lạc của ái ân. Nàng chấp nhận sự giao hoan với Quan Huyện bằng sự rên siết, bằng cử chỉ thoải mái. Quan Huyện đã dạy cho nàng cách chiều chồng khi ân ái.

Có lẽ vì giòng máu 35, vì của mới và cũng vì Duyên rất xinh đẹp, chắc nịch nên Quan Huyện tiếc của Trời cố gắng hết sức mình trong

đêm thứ hai cùng Duyên ân ái.

Chương 6

Sáng hôm sau, mãi 9 giờ Quan Huyện mới ra công đường thì đã thấy Duyên đang nói chuyện với thầy Lý, thân phụ của Duyên. Quan Huyện sợ Duyên nói cho cha nàng biết câu chuyện hai đêm qua nên ông gọi thầy Lý.

Quan Huyện bảo vờ thầy Lý:

- Nhà tôi chưa về nên cô Duyên chưa lên trên Cự Lớn nhà tôi được. Nóng ruột quá. Ừ mà con gái thầy Lý ngoan lắm có lẽ cậu Bảy bằng lòng đó...

Thầy Lý gãi tai lễ phép đáp:

- Dạ bẩm Quan Lớn, cháu Duyên có hiếu lắm chẳng bao giờ nó dám cãi lời con hết! Bẩm Quan Lớn trăm sự chi cha con tui đều trông nhờ Quan Lớn hết!

Quan Huyện lên giọng đạo đức nói:

- Ừ tôi thấy thầy Lý là người trung hậu nên tôi cũng quý. Rồi đây, tôi sẽ nâng đỡ cho thầy Lý kiếm chức phẩm hàm và giữ chức Cai Tổng Bình Trà.

Nghe Quan Huyện hứa cho làm Cai Tổng thầy Lý mừng phát run lên.

- Dạ bẩm Quan Lớn, được Quan Lớn thương như rứa thì thật là hồng phúc nhà con thật lớn. Đời con xin sống Tết, chết giỗ không bao giờ dám quên ơn Quan Lớn hết.

Nghe qua câu chuyện Quan Huyện biết thầy Lý chưa biết chi về chuyện giữa Quan Lớn với nàng Duyên con gái thầy Lý. Quan Lớn mừng rỡ rút trong ví ra tờ giấy 5đ00 cho thầy Lý.

- Thầy Lý cầm lấy mấy đồng đây mà tiêu nghen.

Thầy Lý ngần ngại không dám cầm vì sợ cầm tiền của quan, quan trừ vào chức Cai Tổng thì chết, chẳng thà nhịn đi một chút để hưởng sau còn hơn.

- Dạ xin cảm ơn Quan Lớn con không dám lấy tiền Quan Lớn cho...

Quan Huyện nhét tiền vào tay thầy Lý:

- Bậy nào, tui cho thầy Lý cứ lấy cho tôi bằng lòng. Tui thương thầy Lý trung hậu mới giúp đỡ, thầy Lý đừng ngần ngại chi hết.

Lúc này thầy Lý mới dám cầm 5đ00. Thầy mừng như người vừa được cứu sống sau trận ốm Thập Tử nhất sanh.

Buổi trưa hôm ấy. bà Huyện về. Thầy Lý vẫn còn ở Huyện nên Quan Huyện bảo thầy Lý dắt Duyên vào để ông giới thiệu với bà Huyện.

- Nè mình, nàng là con gái thầy Lý định cho lên hầu cậu Bậy, vậy hôm nay mình trở về Huế đưa nó về luôn cho mạ mừng...

Bà Huyện thấy Duyên xinh đẹp cũng đâm thương. Người đẹp như thế này mà vô hầu cậu Bậy thì quả là phí của Trời. Bà ngần ngại khẽ nói với chồng:

- Trông cô ta xinh quá mình hè! Thật tội nghiệp đưa lên hầu thằng Bậy thật phí đi. Trông thằng Bậy em sợ quá, không hiểu sao lại có người chịu được. Con gái thằng Cửu Tôm đã có mang rồi đó. Cha nó được thầy cho đi Đội Lệ Hậu Lộc, mạ sợ thằng Bậy làm bậy nên không cho con gái thằng Cửu Tôm hầu hạ thằng Bậy nữa...

Quan Huyện cười đáp:

- Thì nó cũng là người chứ chi nữa. Nó cũng biết chuyện sanh con đẻ cái, có gì là lạ đâu. Có khi nó khỏe hơn những người khác mấy cô lại thích nó hơn.

Bà Huyện nguýt chồng:

- Mình nói kỳ quá! Ai mà chịu được bản mặt thằng Bậy. Mấy đứa con nhà nghèo, cha nó muốn chút danh giá nên đem con vô hiến chớ con gái nhà ai mà chịu được thằng Bậy. Nghe nó tru lên mà phát ớn. Hôm nọ, mạ biểu em xuống thằng Bậy nằm coi nó tru cái chi mà tru giữ quá hè nhưng em sợ quá phải bảo thằng Bát Hèm xuống coi

thì ra cậu nhớ vợ đòi cho được con vợ nó xuống. Mạ không chịu vì con vợ nó bụng đã bự quá rồi. Mạ dục mình đưa đứa khác vô thay cho con vợ nó. Thằng Bẩy còn dâm gấp mười lần mình đó...

Quan Huyện cười khúc khích:

- Thôi bây giờ mình đưa con này lên cho mạ mừng...

Bà Huyện lắc đầu:

- Thôi em mệt quá, mình về Huế một ngày, hình như thầy cũng đang mong mình đó. Hôm em về thầy hỏi sao dạo này mình không về Huế em phải nói việc quan bận quá nhưt là dạo này vùng Yên Sơn bọn Cộng Sản giải truyền đơn hoạt động dữ nên mình phải ở lại Huyện.

Duyên lo lắng không hiểu rồi đây số phận của nàng ra sao. Chiều hôm ấy Quan Huyện đưa Duyên về nhà. Ông vào hầu Cụ Lớn, bà mạ của ông. Cụ Lớn thấy con trai về thì mừng rỡ hỏi:

- Con vừa về à! Sao vợ con vừa ở đây về, con lại lên làm chi?

Quan Huyện lễ phép thưa:

- Dạ thưa mạ, con đưa người hầu chú Bẩy lên vì nhà con mệt.

- Chà tội nghiệp con tui chưa. Ừ con thương thằng Bẩy là phải. Một mình nó gánh hết những khổ sở cho các con, để các con được thành danh như thế này, nào đứa hầu thằng Bẩy đâu con?

Quan Huyện gọi Duyên vô, Duyên lo sợ, chắp tay xá dài Cụ Bà:

- Bẩm lạy Cụ Lớn...

Vừa trông thấy Duyên, Cụ Lớn đã ngạc nhiên, quay bảo với Quan Huyện:

- Trông đẹp đó hí!

Quan Huyện đành phải đáp:

- Dợ, trông cô ta xinh lắm mạ à!

- Ừ cái số thằng Bẩy nó sung sướng đó, con vợ mô của nó cũng xinh hết. Con vợ nó có mang bây giờ đẹp lắm! Sắp nằm chỗ rồi nhưng nó không chịu được nó làm lộng quá nên chú mi phải biểu coi đứa mô đó lấy cho nó một đứa nữa. Tội nghiệp ai mà không biết chứ phúc đức nhà họ Hồ thì chúng mi hưởng hết, bao những cái nợ cái tội thì nó gánh, chúng mi phải biết thương em mới được.

Quan Huyện đành phải nói giọng đạo đức với mẹ:

- Dạ con biết thế nên cũng phải cố gắng kiếm cho chú Bảy người vợ xinh xắn an ủi chú phần nào...

Cụ Lớn quay lại hỏi Duyên:

- Mi năm nay mấy tuổi?

Duyên bẽn lẽn đáp:

- Dạ bẩm lạy Cụ Lớn con mười tám tuổi.

Cụ Bà lại hỏi Quan Huyện:

- Con cái nhà ai dưới Huyện mi đó?

- Thưa mẹ con gái thầy Lý Trường có chút ơn với con, thấy con ngỏ ý muốn có một người hầu hạ trên ni thì thầy Lý cho con gái lên hầu. Nhà thầy Lý cũng khá lắm.

Cụ Bà lại giờ giọng đạo đức:

- Trời, người mô tử tế rứa, nhà người trung hậu như rứa thì mình cũng phải đối xử với người ta cho có trước có sau nghen Huyện.

- Dợ, kỳ này con định đưa thầy Lý lên làm Chánh Tổng, gọi là trả nghĩa hộ cho chú Bảy.

Nói rồi Quan Huyện khẽ nói với mẹ:

- Con người ta xinh đẹp như rứa vì họ trung thành với mình mà cho con gái lên hầu chú Bảy. Mẹ thấy có thảm thương không? Với chú Bảy thì ai mà dám lấy.

Cụ Bà thấy Quan Huyện cở vẻ rẻ khinh thằng em ruột giống chó nhiều hơn là người thì có vẻ. không bằng lòng:

- Thôi mi, mi bỏ cái giọng khinh bạc đó đi. Mi giống cái thằng chú mi đó.

Thằng Bảy có tàn tật như vậy rứa những thứ này dù xinh đẹp dù rảnh nữa thì chúng mới lọt được vô nhà ni chứ. Bằng không thì ít ra cũng con Nhút Phẩm chưa chắc chi nó đã lấy. Thằng Bảy ở trong nhà ni giá trị còn gấp ngàn lần trong nhà khác. Tao cấm mi không được nói cái giọng khinh khi thằng Bảy đó nghen. Thật là nòi nào, giống đó. Thằng cha mi cũng hay có cái giọng đó lắm!

Quan Huyện biết tánh cha sợ mẹ khủng khiếp. Ngay bây giờ hai cụ đã ngoài năm mươi tuổi rồi mà Cụ Bà vẫn còn ghen khủng khiếp,

cầm không cho Cụ Ông đi đâu hết. Đàn bà già thì còn chịu đựng được chớ đàn ông thì cắt đầu gối còn có máu là còn đi chơi được. Thế mà Cụ Bà ngăn không cho Cụ Ông đi chơi bên ngoài. Một lần Cụ Ông từ Công Đường vừa đi ra thấy cha con thằng Cai Khố Vàng đang đứng nói chuyện với nhau. Cụ liếc thấy con nhỏ sao mà xinh quá là xinh. Lòng dâm của cụ nổi dậy, cụ tấm tắc khen trong bụng:

- Trời, con cái nhà ai mà đẹp quá vậy?

Cụ Lớn lên tiếng gọi gã Cai Khố Vàng:

- Nè chú Cai!

Cha con gã Cai Khố Vàng không ngờ Cụ Lớn lại đoán đến phận hèn gọi mình, nên cả hai cha con vẫn không để ý. Cụ Lớn gọi lần nữa, lão Cai Khố Vàng mới quay lại, chấp tay xá Cụ Lớn:

- Bẩm lạy Cụ Lớn cho đòi con!

- Ủ, hai cha con mi đứng đây làm chi?

Anh Cai Khố Vàng cuống lên không hiểu tội tình gì mà Cụ Lớn lời căn dặn như thế này? Lão Cai Khố Vàng chấp tay lạy lia lịa năn nỉ:

- Bẩm lạy Cụ Lớn con nhỏ đây là con của con, nó vừa bên An Cựu sang cho con biết mẹ nó đau nặng.

Cụ Lớn biết được chuyện bèn lên giọng thương xót lũ con dân:

- Chà, khổ dữ, đau sao con? Mẹ con đau sao? Hai cha con vô đây tao biểu...

Nghe Cụ Lớn hỏi han với giọng rất thương người, lại cho gọi vô hỏi anh Cai Khố Vàng chưa biết nói sao thì Quan Quận hầu trà Cụ Lớn đã đứng lên cạnh xía vô:

- Cụ Lớn biểu thầy Cai và đứa con gái của thầy vô cung đường Cụ Lớn dạy.

Anh cai cuống lên:

- Dạ, dạ...

Hai cha con anh Cai Khố Vàng đi theo Cụ Lớn vô cung đường. Trong phòng Cụ Lớn ngồi rộng thênh thang. Cụ Lớn là vị đầu triều, Quan Tây nể vì, Quan ta sợ vì cụ là vị Quốc Trưởng tiền triều mà Cụ Lớn ngồi trên ghế rồi ra lệnh cho Quan Quận hầu trà lui ra đóng kín

cửa lại. Cha con thầy Cai Khố Vàng không hiểu chuyện chi nên cả hai cha con đứng khép nép chờ Cụ Lớn hỏi.

Cụ Lớn nhỏ nhẹ hỏi:

- Vợ mi đau ra sao?

Thầy Cai Khố Vàng đáp:

- Bẩm Cụ Lớn vợ con đau nặng mà tiền thuốc thang không có.

Cụ Lớn lại lên giọng thương người:

- Tội chưa! Thôi được để đó tao cho mi tiền về thang thuốc cho vợ nghen.

Cụ Lớn nói xong thì cụ xực nhớ rằng, trong đời cụ chẳng bao giờ có tiền trong túi. Bao nhiêu tiền Cụ Bà lấy hết. Có chút bổng ngoại nào Cụ Bà cũng lần lượm lấy luôn. Mỗi lần có chuyện chi đành phải mượn Cụ Tham Tri họ Hà, một vị quan lại giàu bực nhất Triều đình, ăn tiêu sang như thành phố Huế. Rồi khi nợ đọng cục thì Cụ Tham Tri họ Hà đưa vào vài vụ buộc Cụ Lớn ký rồi đưa thêm Cụ Lớn tý tiền tiêu.

Cụ Lớn gọi Quan Quản vô:

- Thầy Quản sang mời Cụ Tham Tri sang tôi hỏi ngay.

Quan Quản đi rồi Cụ Lớn mới hỏi thầy Cai Khố Vàng:

- Con nhỏ ni là con mi đó à?

- Dạ, nó là con đầu lòng của con...

- Có chồng chưa?

- Dạ bẩm chưa, cháu mới 16 tuổi, vừa lớn lên, bẩm Cụ Lớn...

- Ừ, con gái 16 đang tuổi dậy thì trông nó mượt ra. Bây giờ mi có cho nó ở hầu tao không?

Anh Cai Khố Vàng biết rằng nếu ở hầu Cụ Lớn thì tha hồ sung sướng. Con gái anh cũng được chiều đãi và một bước anh có thể đi làm Đội Lệ với tư thế nhạc phụ Cụ Thượng Bộ Lại thì thật là thét ra lửa. Anh Cai vội thưa:

- Dạ bẩm lạy Cụ Lớn, được Cụ Lớn thương còn chi bằng nữa con xin ký cả hai tay.

- Ừ, nhưng mi phải giữ cho kín nếu không Cụ Bà biết thì chết cả tao lẫn mi đó nghen...

- Dợ...

Vừa lúc ấy Cụ Tham Tri vô, Cụ Lớn ghé tai Cụ Tham nói:

- Có tiền không đưa đây hai chục đồng ngay, cần lắm mà...

Cụ Tham cau mặt hỏi:

- Chuyện chi mà cần nhiều rứa. Gấp không?

- Gấp lắm đưa ngay rồi trừ sau cũng được.

- Ngay bây giờ à?

- Tút suýt mà!

- Để về văn phòng lấy chứ có ngờ đâu Cụ Lớn cần mà mang đi...

- Nhanh lên nghen... Tôi cho thầy Quán theo sang lấy nghen.

- Dạ...

Quan Tham Tri ra rồi. Cụ Lớn bảo thầy Quán:

- Thầy Quán sang bên Cụ Lớn Tham Tri cầm cái bì thơ sang đây cho tôi.

Thầy Quán đi rồi, Cụ Lớn bảo với Cai Khố Vàng:

- Bây giờ tôi cho chú mười đồng chú đem về thuốc thang cho thím đó nghen. Còn mười đồng chú ra mượn cho tôi một căn nhà ở bên Cầu Lò Rèn đó rồi mua giường chiếu, chăn mùng chi đó, rồi ba giờ chiều hôm nay chú đón tôi đến nghen.

Thầy Cai mừng rỡ nhưng con gái thầy Cai đâm lo không hiểu sự thể ra sao nữa. Cô Cháp con gái thầy Cai đứng run lên. Cụ Lớn an ủi thêm thầy Cai:

- Thu xếp xong nhà cửa, nay đang khuyết chân Đội Lệ Thăng Bình, tui cho chú mày đi ngay.

Thầy Cai mừng rơn như người trúng số. Có tiền thuốc thang cho vợ rồi lại được đi Đội Lệ thì mấy chốc mà thầy không khá. Chỉ riêng chuyện sắp đi Đội Lệ cũng đủ làm cho thím Cai khỏe ru rồi.

Thầy Cai cầm tiền đi mượn nhà bên An Cựu xong thì báo tin cho Cụ Lớn biết để Cụ Lớn làm lễ nhập phòng với con gái thầy Cai. Cụ Lớn giữ rất kín chuyện vợ nhỏ vì cụ sợ Cụ Bà biết thì phiền lắm. Tánh Cụ Bà ghen khùng khiếp. Tuy vợ chồng đã già rồi nhưng Cụ Bà vẫn không muốn Cụ Ông đi ngang về tắt.

Chương 7

Từ ngày lập kín thêm một phòng với con gái thầy Cai Khố Vàng, cụ thường đến nhà cô vợ nhỏ này vào những giờ làm việc. Cụ nói dối là sang Tòa Khâm, nhưng sự thật cụ nằm với cô vợ nhỏ bằng tuổi cháu nội của cụ.

Cô con gái thầy Cai Khố Vàng tuy tuổi mười chín hay hai mươi lăm chi đó đã tỏ ra người biết chiều chuộng nũng nịu cụ đắm mê con nhỏ.

Việc đầu tiên sau ngày nhập phòng, con gái thầy Cai Khố Vàng đã làm cho Cụ Lớn cảm động, ôm lấy người con gái cứng đờ hôn lia lịa, dấu vết tiết trinh còn như in trên trang giấy bản trắng tinh mà Cụ Lớn cẩn thận lót phía dưới của nàng. Cụ Lớn là người có đầy đủ kinh nghiệm để biết rõ người vợ mới của mình đã mất hết nhụy hương rồi chưa. Cụ nghe theo lời mấy tay khách trú ở Qui Nhơn khi cụ còn là Tổng Đốc Bình Định, cái lỗi thử người con gái tiết trinh hay không, cụ rất rành. Cụ Lớn lấy tập giấy bản để dưới mông người con gái trước khi giao hoan, hễ con gái còn trinh tiết thì vết máu chảy xuống tập giấy bản thành hình trái tim.

Lần này, khi Cụ Lớn đặt những tấm giấy dưới cho nàng nằm và sau khi Cụ Lớn phá tiết trinh của người con gái cụ tìm coi tập giấy bản có hình trái tim máu không thì cụ mừng rú lên. Số cụ hên lắm, đời cụ còn nhiều vận hên. Còn thăng quan tiến chức, còn nhiều tiền nhiều bạc. Năm ấy cụ đã năm mươi lăm tuổi mà vẫn còn lấy được gái tiết trinh thì thật là hãn hữu nên Cụ Lớn càng quý cô vợ bé con gái thầy Cai Khố Vàng.

Do đó, vài hôm sau cô vợ bé của Cụ Lớn nài nỉ xin cho cha đi làm Đội Lệ ở Phủ tại Bình Định, Cụ Lớn chấp thuận ngay nhưng hỏi:

- Đi Bình Định cũng được nhưng làm sao bằng Đội Lệ một Huyện Phủ tại Thanh Hóa tha hồ mà sung sướng giàu có, hỏi lại coi chú có bằng lòng nán chờ ít lâu nữa không? Hể khuyết Đội Lệ ở Huyện nào là Qua cho chú em đi Huyện đó. Ở một năm tại Thanh Hóa còn sướng gấp một trăm lần ở ba năm tại Bình Định.

Cô vợ bé về cho bố hay nhưng Cai Khố Vàng lắc đầu đáp:

- Trúng khôn hơn rận, mi biết cái chi mà bày đặt chờ đợi, mi không biết chớ cả đất Huế này ai mà không biết Cụ Thượng Ông sợ Cụ Thượng Bà một phép. Mi ở với Ông Cụ được ngày nào hay ngày ấy, chớ khi Cụ Bà bắt được thì mỗ tổ mi cũng nát. Cụ Bà dám bắt Cụ Ông phải bỏ tù tao Cụ Ông cũng mản ngay. Lúc đó thì không còn tình nghĩa chi hết. Cụ Ông sợ Cụ Bà như cọp, mi phải xin ngay cho chú đi Đội Lệ ở Bình Định cũng được. Đi Đội Lệ Bình Định trước đã rồi sau này có khuyết chân Độ Lệ Thanh Hóa thì xin sau cũng được. Chú lại đổi từ Bình Định ra Thanh Hóa có chi đâu mi phải lần lựa.

Con gái thầy Cai Khố Vàng theo đúng lời cha dặn, nài nỉ Cụ Lớn giận đối với Cụ Lớn, khi Cụ Lớn đến nhà cô ở. Cô nằm ý ra như khúc gỗ mặc cho Cụ Lớn xoay vần làm sao thì xoay. Cô không còn chút hứng thú ái ân như mấy hôm trước làm Cụ Lớn phải điên lên hỏi:

- Mi làm sao như người đau đó?

Cô nũng nịu:

- Em chẳng đau đớn chi cả nhưng em buồn vì chú em khóc lóc đòi tự vận khi nghe em nói ráng đợi Cụ Lớn cho đi Đội Lệ Thanh Hóa, mẹ em cũng khóc...

Nói rồi, nàng khóc thê thảm. Nàng kể lẽ khổ sở làm cụ nóng ruột. Phút ái ân bên người đẹp đối với cụ là những phút thần tiên. Cụ thu vén mãi mới có ngày giờ đến với em thì nay em lại làm mình làm mẩy làm cho Cụ Lớn chán ngán không còn thấy thích thú là chi nữa. Cụ mệt phờ ra mà chẳng thấy sáng khoái như mọi lần. Cụ nhìn đồng hồ thấy đã 11 giờ rồi. Cụ phải về Dinh. Cụ Thượng đã về xe kéo do Thập Hồ kéo.

Buổi chiều hôm ấy, việc đầu tiên khi vô bàn giấy, cụ gọi ngay quan Tá Lý đến biểu:

- Quan Lớn làm ngay giấy bổ nhiệm tên Hà Công Thinh làm Đội Lệ Huyện Hoài Nhân tỉnh Bình Định. Hắn đang là Cai Tổng Bát Phẩm nay thăng cho nó lên Chánh Thất Phẩm Đội Trưởng và cho xung chức Đội Lệ Hoài Nhân.

Quan Tá Lý gãi tai bầm:

- Bầm lại Cụ Lớn, Hoài Nhân đã có Đội Lệ rồi...

Cụ Lớn gắt:

- Thì đổi tên đó đi Huyện Phù Cát. Tôi biết Phù Cát khiếm khuyết Đội Lệ, nhưng tôi không muốn Hà Công Thinh đi Phù Cát. Tôi muốn thăng Thinh ở Hoài Nhân. Quan Lớn cứ làm đúng theo tôi dạy rồi đưa bản thảo lên đây tôi bút phê cho Cụ Tham Tri ký thay tôi cũng được.

Quan Tá Lý vội vã thưa:

- Dạ.

Ba giờ rưỡi chiều hôm ấy Cụ Lớn lại ra Tòa Khâm nhưng thật sự Cụ Lớn sách tờ bổ nhiệm ông già cô vợ nhỏ của cụ làm Đội Lệ Hoài Nhân đưa cho cô vợ nhỏ với giọng âu yếm:

- Qua chiều em hết mức đó ghen. Đây nè, em có thấy không Hoài Nhân đã có Đội Lệ rồi mà Qua còn đuổi nó đi Phù Cát để dành chỗ ông già cứng đó.

Cô vợ bé mừng rỡ ôm chặt lấy chồng già hôn chùn chụt. Lần này Cụ Lớn khỏe ru. Cụ tha hồ sung sướng. Mọi việc đều do cô vợ bé xoay sở chiều chuộng cụ hết. Cụ không còn phải đánh vật với ái tình nữa. Cũng không phải tự làm việc chiều chuộng người đẹp. Cụ Lớn rất thỏa mãn với lối chiều chuộng thật là lãng lơ say đắm của cô vợ trẻ.

Chiều hôm ấy, Cụ Lớn về nhà thì cô vợ bé của Cụ Lớn cũng trở về nhà trao lệnh thuyền chuyển cho cha cô để ngày hôm sau ba cô lên Tàu vô Bình Định càng sớm càng hay.

Nhà cô vợ bé của Cụ Lớn thật là vui như Tết. Anh em bà con cũng như lối xóm được tin thầy Cai bỗng nhiên được thăng xuất Đội và từ

Tông Bát Phẩm nhảy lên Chánh Thất Phẩm lãnh Đội Lệ Huyện Hoài Nhân Bình Định, một huyện lớn thuộc một tỉnh giàu nứt miền Nam Trung kỳ, đã kéo đến nhà thầy Cai chúc mừng rất đông. Cô con gái thầy Cai Khố Vàng rất hãnh diện khi được bà con lối xóm cũng như trong họ tán tụng là người con chí hiếu.

Sáng hôm sau thầy Cai và vợ con lên đường vô Bình Định...

Dĩ nhiên cô con gái xinh đẹp phải ở lại hầu hạ Cụ Thượng. Lối đời người ta thường hay ghen. Tài hơn cũng bị ghen. Sắc hơn cũng bị ghen, may mắn hơn cũng bị ghen. Do đó sau ngày thầy Cai Khố Vàng được bổ làm Đội Lệ Huyện Hoài Nhân Bình Định, là vài hôm sau Cụ Lớn Bà tiếp được một bức thư nặc danh chỉ cho Cụ Bà biết Cụ Ông lấy cô vợ nhỏ thật xinh đẹp mượn nhà riêng cho cô vợ nhỏ ở và đã cho ông già vợ nhỏ của Cụ Lớn đi làm Đội Lệ Huyện Hoài Nhân tỉnh Bình Định. Đọc thư của thiên hạ gợi đến Cụ Bà uất ức máu ghen trào lên đến cuống họng.

Sau khi cho cha của cô vợ nhỏ đi làm Đội Lệ rồi, Cụ Thượng yên trí hàng ngày đến với người vợ bé bóng sung sức. Cụ rất thỏa mãn với sự chiều chuộng của cô gái tuổi mới hai mươi, con gái thầy Đội Lệ Hoài Nhân Bình Định. Cụ tưởng rằng việc làm của cụ rất kín đáo không một ai biết được vì cụ đi làm về rất đúng giờ, ăn uống rất khỏe, tiền nong đầy đủ không thiếu Cụ Bà một xu thì làm sao mà Cụ Bà ngờ được, nứt là khi đến với cô vợ bé Cụ Lớn toàn đi vào lúc đang làm việc, Cụ nói dối là sang bên Tòa Khâm hoặc vô trong Cung châu Ngài Ngự.

Cụ Lớn ở được với cô vợ bé đúng ba tháng thì một hôm Cụ Lớn vừa đi làm về, chiếc xe kéo gọng đồng sáng loáng vừa đặt trên bệ tam cấp, Cụ Lớn vừa bước xuống thì từ bên trong Cụ Bà đã cầm sẵn ngọn roi mây quất lia lia vào người Cụ Lớn, miệng cụ chửi toáng lên:

- Thằng già dê, thằng khốn nạn. Mi lấy con gái thằng Đội Cẩm Cai Khố Vàng được mấy tháng rồi, mi cho con đi đó bao nhiêu tiền. Vì sao thằng Bát Viễn xin mi đi Đội Lệ mi không cho mi lại cho thằng Cai Khố Vàng. Thằng Bát Viễn bằng lòng dâng năm trăm đồng sao mi không cho đi...

Tao giết con khốn nạn đó rũ rê thằng già dê này...

Cụ Ông tái mặt không biết cãi ra sao nữa nhưng chẳng lẽ đứng chịu trận để Cụ Bà hành hạ. Cụ Lớn đành phải cãi:

- Bà hay quá, tui chơi bời lúc mô. Bà chỉ nghe những đứa khốn nạn mô thóc mách mà làm khổ tui thôi. Tôi đi mần mỗi ngày, đúng giờ tôi về thì giờ đâu mà đi chơi! Thật là khổ quá.

Cụ Bà càng lồng lên khi nghe Cụ Ông chối cãi:

- Mi chối cãi không thằng già dê. Cửa nhà này mi dùng không được à. Hay là chỉ có con điếm đó mới có mà thôi. Mi muốn tao đưa cho mi thấy tất cả không?

Nói rồi Cụ Bà gọi vọng vô phía trong:

- Cứu Sớm! Thằng Cứu Sớm đâu?

Một gã lính lệ trạc ba mươi tuổi đi ra:

- Dạ bẩm cụ đòi con...

- Ừ, mi đưa con khốn nạn ra đây cho lão già dê hết chối...

Nghe Cụ Bà dạy thế, Cụ Ông phát điên lên, tay chân run cầm cập. Cụ Ông không ngờ Cụ Bà đã bắt được cô vợ bé của cụ rồi.

Khi ấy cô vợ bé của Cụ Lớn vừa đi ra vừa khóc lạy:

- Bẩm lạy Cụ Lớn con còn bé, Cụ Lớn bắt con phải chiều chuộng Cụ Lớn chứ con đâu dám quyền rũ Cụ Lớn.

Cụ Bà có vẻ thương cô gái tuổi trẻ, cụ nói:

- Tao biết thằng chết đâm, chết vằm ni nhiều chuyện lắm. Hấn trông thấy mi rồi mà mi không chịu thì cha mi cũng chết. Hấn phá hoại đời mi tao biết mà.

Nói rồi Cụ Bà quay lại hỏi Cụ Ông:

- Thằng già dê, mi còn chối nữa không, con ni là con mô, ai thuê nhà bên An Cựu cho con ni ở? Thằng mô mi nói đi không bà bằm vằm mi ra bây giờ?

Cụ Ông đứng chết đĩnh, đứng thân như Trời trồng. Trong khi ấy, cô vợ bé của cụ khóc lóc thảm thiết. Cụ Bà biết rằng mình chỉ có quyền hành hạ chồng mình mà thôi, còn con nhỏ này thì cho nó về nên Cụ Bà bảo:

- Con kia tên mi là chi?

Cô vợ bé của Cụ Lớn đáp:

- Dạ, bẩm lạy Cụ Lớn tên con là Chấp...

- Năm nay bao nhiêu tuổi?

- Dạ bẩm con mới mười bảy tuổi.

- Lão già ni lấy mi lâu chưa?

- Dạ ba tháng rồi. Hôm qua là đúng ba tháng.

- Hấn đến với mi lúc mô? Vào lúc mấy giờ?

- Dạ bẩm Cụ Lớn, Ông Cụ đến lúc 9 giờ hay 10 giờ sáng chi đó.

Buổi chiều khoảng 3 g rưỡi.

- Ngày hai lần đến với mi à?

- Dạ...

Tiếng dạ của Chấp vừa rút thì Cụ Bà nghiêng răng kèn kẹt quơ roi quất vào đầu Cụ Ông lia lịa:

- Thằng khốn nạn, Trời ơi mặt mũi như thế ni mà chui rúc vô đũa bé không bằng tuổi con mình...

Cụ Ông không dám cãi nửa câu. Cụ lặng thinh khẽ thở dài.

Lúc ấy Cụ Bà lấy trong tráp ra hai chục đồng mà nói:

- Thôi tao cho mi số tiền ni, mi về dọn hết đồ đạc trả nhà cho chủ nghe chưa. Từ nay, lão già có đến thì mi chửi vô mặt hấn nghe không? Tao thấy mi còn đi lại với hấn thì mi chết. Tao xé xác mi. Lần ni tao tha mi đó nghen...

Cô Chấp mừng rỡ, chấp tay vái Cụ Bà rồi bẽn lến đi ra. Cụ Ông không dám nhìn theo vì Cụ Bà chửi. Cụ biết rằng, sau khi người đẹp đi rồi, đời cụ mới khổ. Cụ sẽ bị Cụ Bà hành hạ đau đớn, nhục nhã biết mấy. Lần này cụ định lý ra nhưng bản tính cụ đã sợ Cụ Bà từ lâu nên bất cứ phản ứng gì trước Cụ Bà đều phản ứng rất chậm. Cụ không làm sao nhanh trí cho được. Không ai hiểu vì sao nữa? Cụ Lớn không phải là người ngu dốt hay kém thông minh? Cụ là một vị Thượng Thư đầu Triều, dĩ nhiên cụ phải là bậc thông minh xuất chúng vì cụ đã làm cho từ Ngài Ngự rồi các Quan Tây, Quan Khâm Sứ, các Quan Toàn Quyền đều thích mê cụ hết...

Khi cô Chấp ra khỏi nhà rồi, Cụ Bà mới vậy gọi Cụ Ông lại.

- Lại đây lão già dê...

Cụ ông khép nép đi lại. Cụ Bà càng ứa gan hơn nữa:

- Ai làm chi mà ông làm như chuột thấy mèo ớ. Những lúc ông vô với con nhỏ đó ra sao, chứ ông cứ mạnh dạn cho rứa coi nào?

Mỗi câu hỏi của Cụ Bà bằng một lát dao đâm vào ruột. Cụ Ông cứ phải ngậm thanh không dám cãi. Bây giờ Cụ Bà muốn chi Cụ Ông vẫn phải chịu? Cụ Ông đang uất hận không hiểu đũa mô thóc mách để Cụ Bà biết chuyện vợ lẽ của cụ. Đời cụ chẳng còn được bao lâu nữa, chỉ mong có một chút lỗi già như thế mà cũng không lọt được cặp mắt cú của cụ già quý quái này.

Cụ Bà nằm trên phản ngựa bóng loáng. Còn Cụ Ông rón rén trông thật thương hại. Điều may mắn cho đời Cụ Ông là mỗi lần hành hạ thân xác của Cụ Ông, Cụ Bà đều đóng kín cửa lại không cho đầy tớ bén lỏn đến đây.

Cụ Bà thấy Cụ Ông rón rén đi cật không lên bước, cụ đâm bực. Cụ nghiêng răng ken két:

- Ồi cao ôi, làm như là sợ lắm! Xén ra đi rồi. Bây giờ lộ cái bản mặt chuột ra thì mần bộ đến ghét...

Nói rồi, Cụ Bà với tay kéo mạnh Cụ Ông lại làm Cụ Ông ngã chúi xuống gần như đè lên Cụ Bà, Cụ Bà đã tru lên vu vạ.

- A bây giờ ông đi với con điếm, ông mê con thằng Cai Khố Vàng ông đánh lại tôi phải không? Ồi Trời đất cha mẹ ơi...

Cụ Ông cuống lên năn nỉ:

- Tôi đâu dám đụng đến bà. Bà lôi ngã chúi xuống mà đụng phải bà. Tôi lạy bà, bà muốn làm gì cũng được xin bà đừng la tui như thế oan cho tui lắm...

Cụ Bà lại bẻ queo lời Cụ Ông nói rồi tru lên:

- Oan á, bây giờ mi còn nói là oan à. Thế con gái thằng Cai Khố Vàng Hà Công Thịnh kia là ai? À không phải, con này ghen bậy, con này vu oan cho Cụ Thượng Nhứt Phẩm triều đình. Như thế thì Cụ Thượng giết con này đi. Cụ Thượng làm giấy bỏ tù con này tha hồ Cụ Lớn đi suốt ngày đêm cũng được.

Cụ Ông không dám nói chi nữa. Thôi thì đành chịu vậy mặc cho Cụ Bà muốn hành hạ ra sao cũng được. Nói một lời thì Cụ Bà nói lại

hàng trăm lời chịu làm sao thấu...

Cụ Bà thấy Cụ Ông ngồi im không trả lời. Nói lảm cũng mỗi miệng, bây giờ Cụ Bà nghĩ kế hành hạ Cụ Ông. Cụ Bà nhìn xung quanh coi có thứ gì có thể trói Cụ Ông lại nhưng tìm không thấy, bỗng Cụ Bà nhìn cái tráp sơn đen mà Cụ Ông trước kia làm tráp đựng văn phòng tứ báo, Cụ Bà gật đầu đắc ý.

- Đây rồi bây giờ chạy đi đằng Trời, mi sung sướng lắm thì phải khổ nhiều. Lúc mi với con đi rên rĩ thì bây giờ mi cũng rên đi cho tao coi... Đồ khốn nạn già rồi còn dê...

Nói đến đây Cụ Bà dí tay vào trán Cụ Ông làm Cụ Ông siêu vẹo người đi. Cụ Bà nắm tay Cụ Ông kéo lại.

- Lại đây.. Lại đây không nhích được cái bị thịt đó ư...

Cụ Ông vội vàng đứng dậy bước tới thì Cụ Bà lại tru lên:

- À mi định chạy à...

Cụ Ông vội cãi:

- Tui chạy đi đâu, bà la tui bắt tui ngồi xích lại gần thì tui xích lại.

Cụ Bà vặn vẹo:

- Xích làm chi con này già rồi, không như con thằng Cai Khố Vàng đâu mà mi còn lăm le.

Cụ Ông thở dài nảo nuốt, lời nào cũng bị Cụ Bà bắt bẻ thà im đi cho xong. Cụ Bà nắm đầu Cụ Ông kéo xuống gần chiếc tráp. Cụ Ông không biết Cụ Bà định làm chi nữa nhưng cụ đành theo đà tay của Cụ Bà mà cúi gập người xuống. Lúc đó Cụ Bà mới móc túi tìm chìa khóa nhưng không thấy. Cụ Bà thét hỏi:

- Đứa mô giữ chiếc chìa khóa tráp đây?

Không ai trả lời, Cụ Ông đành phải bảo:

- Để trong tủ trà...

Cụ Bà thét:

- Vô lấy đưa ra đây...

Cụ Bà ném chùm chìa khóa tủ cho Cụ Ông. Cụ Ông thiếu nảo đứng dậy mở cửa tủ trà, lấy cặp chìa khóa tráp trao lại Cụ Bà. Cụ Bà cầm cặp chìa khóa mở vội chiếc tráp ra. Cụ Ông tưởng Cụ Bà tìm chi bèn hỏi:

- Bà định tìm chi?

Cụ Bà gay gắt:

- Chả tìm chi hết... Cúi xuống đây.

Cụ Ông chưa biết cúi làm gì thì Cụ Bà đã nắm tóc Cụ Ông dìm đầu xuống:

- Cúi xuống...

Cụ Ông theo đà tay của Cụ Bà cúi xuống. Cụ Bà bèn nắm lấy bộ râu của Cụ Ông cho vô tráp rồi đóng tráp khóa lại.

Cụ Ông cúi gằm mặt xuống, trông dáng điệu của Cụ Ông thật đáng thương hại. Bộ râu của cụ bị khóa trong tráp. Cụ đành phải nằm phục xuống như con cóc nằm bên bệ đá. Mỗi lần muốn di chuyển hay muốn ngồi Cụ Ông phải cầm đỡ cả cái tráp lên thì sức nặng của tráp mới không cuốn và kéo bộ râu của Cụ Ông.

Mỗi lần lỡ để sức nặng của tráp kéo xuống, Cụ Ông thấy nhức nhối nơi cằm đến ứa nước mắt. Mặc cho Cụ Ông nhăn nhó, Cụ Bà vẫn lặng thinh, coi đó là một hình phạt đáng kiếp. Cụ Bà trả thù lỗi đi chơi bất kể quần thần, phụ tử của Cụ Ông. Cụ Bà thấy Cụ Ông nhăn nhó cụ lại nhiech không tiếc lời.

- Đau như thế cho nhớ lúc ông sung sướng bên con thành Cai Khố Vàng. Những lúc đó sao ông không khóc không kêu la như bây giờ. Thật tui gớm cái bản mặt của ông lắm!

Bị Cụ Bà nhiech Cụ Ông đành lặng thinh. Lúc này Cụ Ông chỉ lạy giời cho khách đến thăm thì cụ mới được thoát nạn, có khách đến thăm Cụ Bà cho mở khóa để Cụ Ông sửa soạn ra đón khách. Sau khi khách về, Cụ Bà lại kẹp râu Cụ Ông vô tráp.

Giờ đi làm, Cụ Bà mở tráp cho Cụ Ông bận quần áo, trước khi Cụ Ông bận xong áo gấm đeo bài ngà thì Cụ Bà lại dặn:

- Nè nhớ nhen, nếu còn láo liếng đến con đĩ đó thì đừng có trách tui đó. Ừ mà con đĩ ấy đâu còn dám tiếp ông nữa. Tui đối xử với nó quân tử như thế đời nào nó dám cãi lệnh của tui.

Cụ Ông lặng im. Cụ lên xe đi làm.

Chương 8

Sau trận đòn ghen bằng cách cắm râu Cụ Ông vào tráp, Cụ Ông đâm sợ, không còn dám láo lơ đến gái nữa.

Tuy hai cụ đã ngoài ngũ tuần rồi nhưng tình chồng vợ vẫn còn khăng khít nhiều khi còn nồng thắm lắm. Do đó, người ta không lấy làm lạ khi thấy Cụ Bà ghen với Cụ Ông.

Trong trại của Cụ Ông Cụ Bà ở rất rộng, trong trại đầy đủ cây ăn trái và các loài vật nuôi trong gia đình nhất là loài ngựa. Trong trại của Cụ Ông Cụ Bà có bốn cặp ngựa lớn. Những gia đình thượng lưu ngày xưa dùng ngựa để thay thế phương tiện di chuyển mau lẹ. Ngày nay riêng Cụ Lớn chẳng những dùng ngựa cho xe song mã mỗi lần cụ phải đi châu Đức Vua hay sanh Tòa Khâm hầu ngài Khâm Sứ mà Cụ Ông và Cụ Bà còn dùng loại ngựa làm thuốc kích thích ái ân rất bén nhạy.

Trong vườn của cụ có một phòng riêng, màn che trướng rủ rất xinh đẹp. Vườn được rào bằng một giây rào thật đẹp. Mỗi lần Cụ Ông Cụ Bà muốn cùng nhau tìm lại thú ái ân hồi thanh xuân là cả Cụ Ông lẫn Cụ Bà ra căn nhà có màn che trướng rủ đó. Trong khi ấy gã mã phu đuổi 2 con ngựa cái và đực vào vườn trước căn lầu của Cụ Ông và Cụ Bà đang ngồi chơi.

Con ngựa đực và con ngựa cái vào trong vườn ăn đám cỏ non, nhưng hai cụ không lạ gì khi ngựa đực và ngựa cái gặp nhau thì ngựa đực sấn lại để gạ ngựa cái.

Thế là ngoài vườn hai con ngựa đã làm chuyện gieo giống và bên trong gian nhà xinh đẹp Cụ Ông và Cụ Bà cũng đã tìm thấy sự hồi xuân của tuổi trẻ. Cụ Ông và Cụ Bà quần quai lẫn lộn lên nhau trong khi bên ngoài hai con ngựa cũng hí lên từng chạng.

Gia đình và truyền thống của Cụ Thượng như thế nên cậu Chó tức cậu Bảy không có xương sống, phải bò lê dưới đất, tay chân đen đầy lông lá nhưng hể thấy đàn bà, con gái là cậu Chó xồn xan tru lên những tiếng khùng khiếp.

Và khi ấy gân cốt của cậu Chó cứng đơ. Trước mắt cậu Chó chỉ còn thấy vật dục và hứng thú của tình yêu vật chất mà thôi. Sau khi cô Lua con gái của Cửu Tôm, bây giờ con thầy Đội Tôm đã có mang không thể tiếp tục chịu đựng cậu Chó được nữa, cậu càng lồng lộn hơn nữa. Mỗi lần có người vào cho cậu ăn cơm nếu không phải là cô Lua hoặc không phải là người con gái để cậu có thể thỏa mãn được sự đòi hỏi của dục tình thì cậu đuổi, cậu tru lên và gầm gừ.

Bây giờ có Duyên người con gái xinh đẹp của thầy Lý Huyện Hương Trà nơi Quan Huyện anh ruột cậu Chó trị nhậm đến hầu hạ, Cụ Bà mừng rằng con trai tàn tật của cụ được thỏa mãn khỏi phải tru tréo như mọi ngày.

Cụ Bà sợ Duyên đẹp quá, đẹp hơn Lua bội phần. Duyên sẽ không chịu dành mọi cảm tình cho cậu Chó, thứ người chẳng khác chó chút nào.

Cụ Bà dỗ dành Duyên.

- Con đến đây Cụ Lớn coi con như con trong nhà nghe không?

Cậu Bảy là con trai của Cụ Lớn. Cậu tàn tật nhưng rất tốt, các cụ thương cậu Bảy lắm. Mà các Quan Phủ, Quan Đốc Tờ, Quan Huyện, Quan Tham Tri anh của cậu Bảy cũng thương cậu Bảy lắm. Vậy con cũng phải chịu thương, chịu khó chịu đựng cậu Bảy thì con muốn gì cũng được mà chú con cũng được các quan nâng đỡ. Cụ vừa nghe Quan Huyện nói Quan Huyện sắp cho chú con làm Cai Tổng phải không?

Duyên chỉ còn biết "Dợ" để trả lời Cụ Bà.

Duyên ở lại trại Cụ Thượng còn Quan Huyện trở về. Trước khi trở về Quan Huyện còn đưa Duyên đến phòng ngủ lần nữa để dỗ dành Duyên ở lại trong nhà Cụ Thượng hầu hạ cậu Chó.

Quan Huyện có vẻ mê say Duyên lắm nhưng chẳng lẽ Quan Huyện lại cướp của em mặc dầu quan đã hưởng phần nhụy hoa

trước em Quan Huyện rồi. Lần này Quan Huyện dỗ dành Duyên, nói cho Duyên rõ là Duyên cũng sẽ được cậu Bẩy coi như là vợ. Cậu Bẩy cũng sẽ chịu chuồng Duyên như Quan Huyện đã chịu chuồng Duyên lúc này. Duyên ngơ ngác hỏi:

- Thưa Quan Lớn như thế tôi sẽ là vợ của chú Bẩy?

Quan Huyện trơ trẽn đáp:

- Ừ, em sẽ là vợ của chú Bẩy. Chỉ vì chú ấy có tật khật khùng nên anh phải nói trước cho em biết. Trong nhà mạ anh thương chú ấy nhứt nhà nên cái gì chú ấy muốn là mạ chấp thuận ngay. Em chịu chú Bẩy được tha hồ mà sung sướng. Chú em cũng được chú anh và mạ anh giúp đỡ tận tình.

Duyên nghẹn ngào không đáp. Lúc này nàng mới biết té ra Quan Huyện yêu thương mình chỉ để cướp phần nhụy hoa của mình không muốn cho thằng em khật khùng được hưởng phần nhụy hoa tươi tốt đó.

Duyên nghẹn ngào uất hận, nhưng nàng còn biết nói sao nữa khi mà nhụy hoa đã bị Quan Huyện hái rồi, bây giờ Quan Huyện lại cho nàng biết chỉ là vợ của người em Quan Huyện. Một cậu Ấm tàn tật mà sự thật nàng chưa biết mặt cậu Ấm ra sao mà tàn tật như thế nào?

Duyên đành mặc cho số phận của mình. Là một thôn nữ nàng còn ra gì trước số quan lại hồng hách bất kể chuyện lương tâm và lễ nghi chi cả.

Sau khi buổi chiều được Quan Lớn áp ủ Duyên thấy chán ngán khi trở về nhà Cụ Lớn. Đêm ấy Duyên được nằm trong một căn nhà rộng rãi có chăn có mùng. Sáng hôm sau Quan Huyện ra về, còn nàng ở lại thì Cụ Bà đã nhẹ nhàng bảo với nàng:

- Sáng nay con vô thăm cậu Bẩy một chút. Con nhớ là cậu Bẩy tàn tật nhưng cậu Bẩy được cả nhà này yêu quý. Cụ Ông cũng như cụ đây đều quý cậu Bẩy cả, vậy con chịu khó chịu đựng cậu Bẩy cho cậu vui vẻ, bằng lòng thì con muốn gì cũng được. Đấy con coi cha con Lụa bây giờ đi làm Đội Lệ Hậu Lộc, tậu được ruộng, làm được nhà đó. Đây rồi Ông Cụ ra lệnh cho Quan Huyện nâng đỡ chú con,

cho chú con làm Cai Tổng thì rồi chẳng mấy chốc là chú con giàu sang. Nhớ ghen con...

Duyên ứa nước mắt nghe theo lời Cụ Bà. Nàng không dám ho he nói chuyện nàng và Quan Huyện đã thành vợ chồng trong ba đêm nay rồi. Nàng buồn rầu theo người bố già đi xuống chỗ cậu Bẩy nằm.

Đã mấy ngày nay Lụa bụng to. Cụ Bà kiên không muốn cho Lụa hầu cậu Bẩy nên cậu có ý buồn. Mấy hôm nay cậu Bẩy chán chường không thiết ăn cơm nữa. Gặp đĩa đưa cơm vào là cậu ra hiệu hỏi Lụa, không có Lụa là cậu tung luôn cơm đi. Người cậu rắn chắc gân cốt của cậu Bẩy cứng đờ, người cậu đang háo hức đòi hỏi mà không có Lụa mà làm sao mà cậu không ức.

Thỉnh thoảng nhớ đến Lụa, cậu lại tru lên thật đúng kiểu chó tru dài, loại chó sói trong rừng. Mỗi lần cậu Chó tru lên là Cụ Bà nóng ruột chỉ mong sao có một đứa con gái đưa xuống hầu hạ cậu Bẩy mà thôi.

Có lần Cụ Bà nghe tiếng cậu Chó tru, Cụ Bà rợn rợn thương con.

- Khổ thật làm sao cho nó bây giờ?

Cụ Ông có vẽ đạo đức hơn trả lời:

- Thằng đó cũng rợn lắm. Mới có mấy ngày mà nó rợn quá tru suốt ngày...

Cụ Bà đâm ức với Cụ Ông nên cụ lại sủa sói Cụ Ông nói:

- Cái giòng nhà ông như thế, ông còn nói chi. Ông thử nghĩ vài hôm coi ông có chạy cứng lên gấp trăm thằng Bẩy không? Nói mà không biết ngượng.

Cụ Ông đành làm thinh.

Hôm nay có Duyên rồi Cụ Bà yên trí nhưng cụ vẫn sợ Duyên xinh đẹp như thế thì nàng làm sao chịu được cậu Bẩy, dáng điệu như con chó sói vậy.

Duyên theo một bà già xuống chỗ cậu Chó nằm. Cậu Chó cỡi trần trùng trực đang bò dưới đất. Cậu bò quanh gian nhà vì cậu nôn nóng chờ đợi người vợ của cậu, cô Lụa. Người cậu Chó mấy hôm nay rạo rục như sắp phát khùng vì cậu chưa có chỗ thoát ra sự sung sức khùng khiếp của cậu. Thật ra nếu phải những cô gái dâm dăng thích

đàn ông như Lụa thì cậu Chó quả là một thứ vưu vật đáng tiền của. Đàng này Duyên là trinh nữ mới bị Quan Huyện bóc màng trinh tiết mới thấm thía cái thú ái ân Trời cho ra sao nên cô chưa dạn dĩ như Lụa. Duyên vẫn còn sợ đàn ông. Dĩ nhiên Quan Huyện tuy là anh cũng có giòng máu ba mươi lăm nhưng không khỏe và bự sung sức một cách kỳ lạ như cậu Chó.

Người U Già biết Duyên là cô gái quê còn sợ hãi. Bà lo ngại Duyên vẫn còn trong trắng thì làm sao mà chịu nổi cậu Chó, bà lo xa như thế nên bà bỏ già trong nhà Cụ Thượng phải lo bảo Duyên trước:

- Bây giờ con đứng ở nhà ngang này để tao xuống coi cậu Bẩy đang làm gì. Hể tao vậy thì con hãy xuống nghe. Cậu Bẩy mà thương yêu ai thì tha hồ mà đòi hỏi bất cứ điều gì muốn cậu cũng chịu hết. Bà dặn trước, con phải làm cách nào chịu được cậu Bẩy thì tha hồ con sung sướng, các cụ và các quan cũng đều thương cậu Bẩy hết.

Duyên đứng chờ ở nhà ngang. Nàng bàng hoàng không biết cuộc đời của nàng sẽ ra sao, cậu Bẩy như thế nào? Cậu Bẩy có thực thương yêu nàng như Quan Huyện đã thương yêu không hay là cậu Bẩy cũng là người ham dục vọng, thấy nàng xinh đẹp thì chơi bướm chán ong chê rồi lại thôi. Duyên không ngờ cậu Bẩy là cậu Chó da đen nháy suốt ngày bò và lúc nào cũng cứng cựa hết.

Bà U Già lên chỗ cậu Bẩy đang bò mình trần như nhộng, da đen nháy vì làn lông mượt. U Già vừa ló đầu vào, cậu Bẩy đã dừng tay không bò nữa ngược mắt nhìn lên. U Già khẽ hé cửa mở, cậu Bẩy vẫn im lặng. Lúc đó U Già mới lên tiếng:

- Cậu Bẩy, hôm nay Cụ Lớn cho cô Lụa thứ hai vào chăm sóc cho cậu nhưng cậu trần truồng như thế này, hấn sợ làm sao hấn dám xuống chăm sóc cho cậu được. Cậu Bẩy phải lên trên giường nằm đắp chân cho cẩn thận cho con Lụa không sợ cậu Bẩy chứ.

Cậu Bẩy nghe rõ tiếng người và hiểu tiếng người nên cậu bằng lòng. Cậu gật đầu, vậy U Già vô. U Già biết tánh cậu Bẩy ma bùn hể thấy đàn bà thì chẳng kể già trẻ, xấu đẹp cậu cuống lên là tay cậu sờ soạng vong mạng, U Già phải giao hẹn trước:

- Cậu Bẩy phải nằm yên cho tôi bồng cậu Bẩy lên giường đó nghe. Nếu cậu Bẩy không chịu để yên thì là tôi không bồng cậu nữa đâu. Tui vất cậu Bẩy xuống đất mặc cho cậu Bẩy bò và con Lụa thứ hai cũng không dám đến hầu cậu Bẩy nữa...

Cậu Bẩy gật đầu lia lịa nghĩa là cậu chấp thuận lời giao ước của U Già, U Già đẩy cửa bước vô nhà. U Già cúi xuống bồng cậu Bẩy lên nhưng sức yếu, U phải cúi sát xuống mới lấy nổi sức bồng cậu Bẩy lên giường thì U Già đã thở rống lên rồi. Cậu Bẩy ngủ thấy hơi đàn bà cậu cuống lên thế là cậu ôm chầm lấy U già, quá mệt nên cũng gục xuống chẳng còn biết chống đỡ ra sao nữa. Thế là cậu Bẩy đưa tay sờ soạng làm U Già giật mình vội hất tay cậu Bẩy ra chửi thề:

- Đồ khốn nạn...

U Già vùng dậy nhưng cũng dặn cậu Bẩy:

- Nằm yên đó nghe. Hễ động dậy, nó xuống trông thấy cái giáng điệu ma quỷ của cậu là nó chạy đó, không dám lại gần nữa là lúa thì đừng có rống lên nữa vô ích. Con cái nhà người ta đẹp như tiên, xinh như mộng mà phải đem dâng hiến cho thứ cậu thì cũng là khổ tâm lắm rồi đó...

U Già ra ngoài cửa, nhìn về phía nhà ngang thấy Duyên đứng thờ thẩn giáng điệu thật thương hại U Già vậy Duyên xuống nhưng Duyên không chú ý đến nhà cậu Bẩy, nàng không thấy U Già vậy, nên Duyên không xuống. U Già phải lên tiếng gọi. Duyên giật mình nhìn về chỗ có tiếng U Già thấy U Già đang vậy, nàng Duyên lật đật đi xuống nhà ngang.

U Già vậy Duyên lại gần rồi thầm nói với dáng điệu quan trọng:

- Cậu Bẩy đang ngủ cháu vô ngồi chơi với cậu Bẩy...

Duyên cau mày hỏi:

- Cậu ấy đang ngủ thì cháu vô làm gì? Chẳng lẽ cháu vào ngồi coi cậu ấy ngủ.

U Già khế cười nói:

- Cậu Bẩy ngủ thì rồi cũng có lúc cậu ấy phải thức chứ. Khi cậu thức thấy có con ngồi đấy rồi đỡ buồn. Nè U Già nói cho con biết là hai Cự Lớn quý cậu Bẩy lắm đấy nghe...

Thôi con vô với cậu Bấy đi...

Nói rồi U Già đẩy Duyên vô trong buồng cậu Bấy. Từ ngoài sáng vào trong nhà tối Duyên như quáng gà không nhìn thấy gì nhưng nàng vẫn khẽ bước nhẹ nhẹ. Cậu Bấy nằm trên giường đã nhìn thấy Duyên, cậu mừng rỡ vì Duyên còn đẹp hơn Lụa, người vợ trước kia của cậu rất nhiều. Cậu chú ý nhìn coi Duyên đi đâu. Cậu thấy Duyên đi về phía giường mình nằm nên cậu chờ cho Duyên đến gần là cậu nắm lấy tay Duyên kéo Duyên ngã về phía cậu.

Duyên quáng gà vì từ ngoài sáng vào trong tối nên nàng bước đến sát giường cậu Bấy lúc nào cũng không biết. Duyên vừa lê chân đụng phải cạnh giường thì cậu Bấy đã nắm lấy tay nàng lôi tuốt vào. Duyên giật mình rú lên thì nàng đã ôm chầm lấy cậu Bấy rồi. Lúc ấy Duyên mới nhớ nàng đang vô với cậu Bấy.

Lôi được Duyên ngã cậu Bấy vội bế xốc Duyên lên giường. Người cậu Bấy đã trần truồng sẵn rồi, gân cốt của cậu Bấy đã cứng nhắc nên Duyên vừa đụng phải cậu Chó nàng đã giật mình.

Nàng đã mở mắt nhìn cậu Chó nhưng trong chỗ cậu Chó nằm tối mò nàng không nhìn rõ mặt cậu Chó, nàng chỉ biết cậu Chó có vẻ khỏe mạnh lắm vì gân cốt cậu Chó cứng đờ, tay chân cậu Chó nhanh nhẹn và vì nàng đã bị Quan Huyện anh ruột cậu Chó dạy cho đủ cách tiếp xúc với đàn ông nên khi gặp phải cậu Chó nàng Duyên nghĩ ngay đến Quan Huyện. Và nàng chấp nhận ngay cuộc hôn nhân giữa nàng và cậu Chó.

Cậu Chó thỏa mãn, cậu Chó thích thú nên cậu như điên như khùng khi gặp được nàng Duyên. Còn Duyên sau những lần ái ân với Quan Huyện lần này nàng đã thấy thế nào là sự yêu thương, thế nào là tình yêu trong tay nhau.

Cậu Chó thấy Duyên chịu chuộng cậu một cách thích thú dễ dàng nên cậu Chó càng yêu Duyên say mê hơn Lụa người vợ trước của cậu.

Sau phút ái ân giai giãng, Duyên mới nhìn thấy rõ thân hình của cậu Chó đen đũi lại nhiều lông lá như một con vật nàng bắt đầu sợ

nhưng sự kích thích của dục tình làm Duyên quên sự thật trước mặt nàng.

U Già được lệnh của Cụ Bà rình coi Duyên xinh đẹp như thế nàng có chịu làm vợ của cậu Chó không? Bởi vậy khi Duyên đi về phía cậu Chó U Già đã bắt đầu lo, nhưng khi thấy nàng rón rén đi lại gần giường cậu Chó U Già càng thấy lo hơn nữa vì U Già thấy cậu Chó đã hờm sẵn để lôi Duyên lên giường. Đứng bên ngoài U Già càng thấy hồi hộp.

U chờ khi Duyên thét lên hốt hoảng là ập vào để an ủi Duyên, nào ngờ cậu Chó đã thành công dễ dàng. U Già mừng rỡ nhưng U cũng cố gắng đứng cho tàn canh mãn võ coi có chuyện chi xảy ra không.

Chuyện êm xuôi. Duyên mệt nhọc vì cậu Chó mạnh gấp ba lần Quan Huyện anh ruột của cậu nên sau cơn ân ái phủ phàng, nàng đã thiếp đi. Còn cậu Chó thì thích thú nằm im.

U Già lật đật trở lên phòng khách để trình vờ Cụ Bà là mọi việc đã êm.

Gặp Cụ Bà U Già cười nói:

- Bẩm Cụ Lớn xong hết rồi!

Cụ Lớn muốn nghe cho rõ mọi việc bèn hỏi lại:

- Xong rồi là làm sao?

- Chịu rồi... Cái cô ấy xinh đẹp mà ngoan lắm. Cậu Chó nắm tay cô ta kéo mạnh quá trông thật thương hại, bầm cụ thể là cô ta bị nhào lên giường và cậu Chó bế xốc cô ta lên giường...

Cụ Bà sung sướng hỏi:

- Thế là chúng nó chịu nhau rồi phải không? May quá mấy hôm nay nghe thằng Bậy nó tru mà phát điên lên được. Con nhà lại lạ như thế!...

U Già hớn hờ lui về báo cáo cho Cụ Bà hay sự thành công của cậu Bậy. Duyên đã chịu rồi và cậu Bậy đã thành vợ chồng với Duyên. Nghe U Già trình Cụ Bà mừng rỡ nhưng tánh cụ hơi kỹ, Cụ Bà muốn biết coi Duyên còn trinh tiết hay không? Cụ bảo với U Già rằng:

- Nè U già, bây giờ tui nhờ U Già điều này ghen. U Già phải làm thế nào con Duyên không biết kéo nó ngược. Tôi coi con nhỏ này là

con của nhà đứng đắn có giáo dục chứ không như con Lụa con thằng Cửu Tôm nhà này. Con Lụa lấy thằng Bẩy khi nó không còn trinh tiết chi hết còn con này anh Huyện nó đưa lên nó đang còn nhỏ, đáng điệu xinh đẹp có lẽ nó còn tiết trinh. Tui muốn U Già vô thay giường chiếu cho chúng nó để coi con này còn tiết trinh hay không?

Nếu nó còn tiết trinh thì thật là may mắn cho nhà mình lắm. Tui nói thật lấy vợ còn trinh tiết hên lắm đó! Đấy Ông Cự nhà này làm quan thăng chức rất nhanh là nhờ khi ấy tui còn tiết trinh. Ngay trong đêm tân hôn ông ấy cảm động khi thấy tiết trinh của tui thấm trên chiếc vải trắng trải trên nệm đó.

Do đó ngày nay tui muốn coi con bé này còn trinh tiết hay không? Nếu nó còn tiết trinh thì mình phải quý hóa nó nâng đỡ cha nó nữa.

U Già thấy Cự Bà trịnh trọng việc tiết trinh nên U Già cũng hưởng ứng theo lời Cự Bà:

- Dạ bẩm lạy Cự Lớn theo con thì cô này còn trinh tiết vì cô ấy e lệ lắm chẳng biết chi là chuyện vợ chồng. Khi cậu Bẩy ào vào thì cô ấy sợ quá khóc òa lên...

Cự Bà lên giọng đạo đức thương xót Duyên:

- Chà tội nghiệp chưa!... như thế nhất định con nhỏ này còn trinh tiết rồi... Thật là hên cho thằng Bẩy, tội nghiệp cho con nhỏ quá chừng...

U Già xin phép đi xuống phòng cậu Bẩy để khám phá màng trinh tiết của Duyên. Trong khi ấy Duyên đau đớn ngồi khóc một mình. Đây là người thứ hai cùng nàng chung chăn chung gối. Người trước là Quan Huyện anh ruột cậu Bẩy và người thứ hai là cậu Bẩy. Hai người có hai thái cực khác nhau xa, Quan Huyện thì chiều chuộng nàng, biết xót xa thương tiếc trinh nữ, Quan Huyện lại nhỏ bé gượng nhẹ cho nàng.

U Già xuống chỗ cậu Chó ở thấy Duyên đang ngồi khóc mà trên chiếu còn lại nhiều dấu máu. U Già mừng rỡ cho rằng Duyên bị thất trinh với cậu Bẩy nên máu tiết trinh đã đổ ra, chứ U Già không ngờ rằng Duyên vì không chịu đựng sức mạnh và to bự của cậu Chó mà

thành ra như thế. U Già bèn chạy lên báo tin cho Cụ Bà biết là Duyên còn trinh tiết, máu trinh còn vương trên chiếu và vải trắng. Hiện Duyên đang ngồi khóc có lẽ vì đau đớn hay vì uất hận?

Cụ Bà nghe U Già nói lại càng thương Duyên. Cụ Bà bảo U Già:

- U gọi con vợ thằng Bẩy lên đây, tui an ủi nó vài lời.

U Già vội trở lại căn phòng của cậu Chó giữa lúc cậu Chó mệt đã nằm ngủ thiếp đi, còn Duyên đã đứng dậy, đang muốn thay chiếu và vải trắng đệm nhưng không dám đánh thức cậu Chó. Cậu Chó nằm trên giường phủ trên mình một chiếc chăn đơn để che lấp chỗ cậu Bẩy luôn luôn để trần. Thật ra từ lúc vào phòng cậu Bẩy, Duyên chưa được trông rõ mặt cậu Bẩy nên nàng không ngờ cậu Bẩy có dáng điệu như chó. Nếu Duyên được nhìn thấy cậu Bẩy bò dưới đất bằng hai tay và hai chân và cậu tru lên, có lẽ nàng chẳng bao giờ chịu chấp nhận sự ái ân với cậu Chó. Nhưng khi nàng vào với cậu Chó từ ngoài chạn hòa ánh sáng vô trong buồng tối, nàng như quáng gà không trông thấy chi hết. Mà ngay khi ấy cậu Chó thấy người đẹp vào, cậu đã điên cuồng lên, kéo luôn Duyên vào trận ân ái điên cuồng.

U Già thấy Duyên loay hoay tìm chiếu để thay chiếc chiếu và tấm vải trắng bẩn. U bèn đằng hắng lên tiếng cho Duyên quay ra. Lúc ấy U Già mới vẫy Duyên ra.

Duyên tường chuyện chi, nàng lật đật mở cửa đi ra, cậu Bẩy nghe tiếng động bèn mở mắt, thấy Duyên đi ra cậu lại nhắm mắt ngủ. Đã hơn tuần lễ nay cậu Bẩy phải chịu cảnh thiếu người chăn gối nên lần này khi gặp Duyên, cậu làm quá sức, mệt mỏi, cậu ngủ thiếp đi để lấy sức.

Duyên ra cửa gặp U Già mới khẽ nói với Duyên:

- Mợ Bẩy lên Cụ Bà đòi...

Duyên cau mày hỏi:

- Có việc chi đó U Già?

U Già đáp:

- Cụ Bà có vẻ thương mợ lắm đó. Lên Cụ Bà chắc Cụ Bà sẽ ban cho mợ điều chi. Có chi mợ Bẩy nhớ tui với nghen. Mợ Bẩy?

- Dạ!

Duyên đi theo U Già lên phòng của Cụ Bà. Vừa thấy Duyên Cụ Bà đã đơn đả gọi:

- Vô đây con Bấy!

Duyên rón rén đi vô. Nàng không ngờ, bây giờ nàng lại có tên là mợ Bấy nghĩa là vợ của cậu Bấy, con dâu Quan Thượng Thơ Nhất Phẩm Triều Đình còn gì hân hạnh cho bằng.

Chương 9

CỤ LỚN - ĐAU NHƯ HOẠN...

Cụ Bà cũng thấy thương cô Duyên hơn nên Cụ Bà đờn Cụ Ông về giới thiệu nàng dâu mới, Cụ Ông thấy Duyên xinh đẹp mà bị thằng con trai tuy là người nhưng giống chó như hệt nên cụ có ý trách Cụ Bà. Cụ Bà bèn đem chuyện ngày xưa khi Cụ Ông còn làm Tổng Đốc An Tĩnh, Cụ Ông mê một cô đào hát Ả Đào...

Cụ Bà nhận được một bức thư nặc danh, cho Cụ Bà hay Cụ Ông đang mê say một cô đào hát nên Cụ Bà tức tốc từ Huế ra Nghệ An để bắt ghen với Cụ Ông...

Cụ Lớn đang ngồi uống nước ngay tư dinh. Sau bữa cơm tối. Cụ Ông đang chờ nàng Dung đến. Tối nào cũng như thế, vào khoảng 9 giờ tối là nàng Dung vào dinh với Cụ Lớn nhưng hôm sau nàng Dung bị se mình lại nữa nàng có kinh nên nàng định ở nhà đêm nay. Cụ Ông đã cho người ra rước nàng Dung một lần rồi và nàng Dung xin được ở nhà đêm nay nhưng Cụ Lớn không chịu. Nếu nàng se mình thì vào để Cụ Lớn chăm sóc cho. Ở nhà riêng, nàng Dung là một ca sỹ danh tiếng xinh đẹp biết bao nhiêu chàng trai mê say nàng. Nàng ở nhà riêng là Cụ Lớn thấy thắc mắc, ghen tức nên dù đau nàng cũng vào dinh với Cụ Lớn.

Cụ Lớn cho người đem xe song mã ra rước nàng Dung lần nữa!

Giữa lúc Cụ Lớn đang chờ người yêu thì ngoài dinh, có tiếng người lao xào Cụ Lớn không biết là chuyện chi. Bỗng cụ tái mặt vì cụ nghe rõ tiếng đàn bà nói tiếng Huế đang hỏi người lính lệ:

- Cụ Lớn mi có nhà không?

Cụ Lớn cau mặt không hiểu người đàn bà nào lại hỏi hách dịch như thế? Cụ Lớn định đứng dậy thì người lính lệ đã vô thưa:

- Bẩm Cụ Lớn có Cụ Bà từ Huế ra thăm Cụ Lớn.

Nghe nói vợ ra Cụ Lớn vội vã đứng dậy bước vội ra để đón Cụ Bà. Vừa thấy Cụ Lớn Cụ Bà hỏi gay gắt:

- Con điếm chó đâu?

Cụ Lớn giật mình:

- Chi, bà nói chi?

- Con điếm chó đâu? Mi lấy điếm chó, con Dung Á Đào ở Nghệ An đây mà.

Cụ Lớn giựt mình lo ngại. Cụ sợ chiếc xe song mã đi đón Dung về lúc này thì thật tan hoang. Cụ Lớn đành phải xuống nước.

- Đứa mô ác đức nói tầm bậy cho bà từ Huế ra đây...

Cụ Bà chạy sộc vào trong buồng để tìm kiếm nhưng chẳng thấy chi. Cụ Ông sợ quá đành phải gọi gã lính lệ bảo ra đón ngoài cổng thành hễ thấy chiếc xe song mã đi đón Dung về thì bảo quay lại vì có Cụ Bà từ Huế ra.

Gã lính lệ chạy ra ngoài thành đứng chờ...

Cụ Bà không tìm thấy nàng Dung. Cụ lồng lộn lên kéo râu Cụ Ông vào trong buồng hỏi:

- Con điếm chó đâu? Mi cho hắn ở đâu?

Cụ Lớn thều nảo nói:

- Đâu có, bà chỉ nghi oan cho tôi! Không biết thằng khốn nạn mô nó làm chuyện thất đức này làm cho bà lật đật từ Huế ra. Sao bà hồng cho tui biết để tui cho người đi đón. Ở ngoài này quanh hiu một mình cũng đang mong bà ra. Khi bà ra bà lại làm như thế ni thì chết tui rồi.

Cụ Bà không ngờ đó là điều may lớn của Cụ Ông, tối đó nàng Dung bị đau và có kinh nên tối đó không vào dinh với Cụ Ông. Do đó Cụ Ông tạm thời thoát nạn. Cụ Bà thấy Cụ Ông rên quá cũng đâm thương và cụ cho rằng mình đã nghi oan cho chồng. Tối hôm ấy cụ đã làm tròn nhiệm vụ của người chồng xa vợ lâu ngày. Cụ Bà thủ thi bảo cho Cụ Ông biết lý do Cụ Bà lật đật từ Huế ra tận Nghệ An bất ngờ như thế. Lúc này Cụ Ông mới hoàn hồn, suýt nữa thì Cụ Ông chết với Cụ Bà.

Sáng hôm sau Cụ Ông ra công đường làm việc. Trong nhà Cụ Bà thu xếp lại quần áo, rương hòm của Cụ Ông thì vô phúc cho Cụ Ông, Cụ Bà bắt được mấy chiếc quần lót và bộ tóc đuôi gà của nàng Dung để lại trong phòng của Cụ Ông.

Bắt được bằng chứng đầy đủ, Cụ Bà cho lính lệ ra gọi ngay Cụ Ông vào tư dinh. Cụ Ông không hiểu là chuyện chi nhưng vì tội qua Cụ Ông cậy mình đã làm quá sức của người chồng đối với người vợ nên cụ nghênh ngang vào chỗ Cụ Bà ở.

Nào ngờ, Cụ Ông vừa bước chân vào chỗ Cụ Bà ngồi thì bất ngờ Cụ Bà cầm một mớ quần lót và chiếc đuôi gà của nàng Dung đập thẳng vào mặt của Cụ Ông và la hét:

- Mi còn chối được nữa không? Đây là những cái chi đây? Những thứ ni của con điếm chó? Á Đào phải không? Hiện nay con điếm chó đó ở đâu? Mi phải biểu cho tao biết để tao đến tao xé con điếm chó đó!

Cụ Ông chết điếng người không còn biết chối cãi ra sao nữa. Cụ Bà thấy Cụ Ông đứng im chịu trận lại càng rống lên khủng khiếp. Cụ Bà đập phá tứ tung. Cụ Ông sợ bọn lính hầu trong dinh biết thì thật là xấu hổ. Cụ Ông đang ức với Cụ Bà, nhưng Cụ Ông không còn biết làm cách nào để chống đỡ, thì vô phúc cho viên Đội Lệ hầu trong dinh lò dò đi tới, chứng kiến cảnh Cụ Ông bị Cụ Bà chửi rửa hành hạ, Cụ Ông liền trút hết căm hờn vào đầu gã Đội Lệ này. Cụ Lớn hét lớn chửi rửa:

- Mi vô đây làm chi. Tiên sư mi vô làm chi?

Chửi rồi Cụ Ông vác hèo đập. Thầy Đội thông minh biết rằng mình chịu trận hộ Cụ Lớn nên thầy không dám phản đối. Thầy Đội Lệ đành ôm đầu chạy.

Thầy Đội Lệ chạy rồi Cụ Bà lại hành Cụ Ông. Cụ bắt buộc Cụ Ông phải chỉ ngay chỗ ở của nàng Dung cho cụ đến. Cụ Ông van lạy Cụ Bà đủ kiểu mà Cụ Bà vẫn không chịu.

Cụ Bà ra lệnh:

- Nếu mi không chỉ cho con điếm chó đó thì mi về Huế không làm Tổng Đốc nữa. Làm để làm chi? Mi phản bội lại vợ con à! Tao về Huế

tâu với Đức Hoàng Thượng vận động với Tòa Khâm kéo mi về. Về làm Tham Tri cũng được...

Từ chức Tổng Đốc An Tịnh nhất phẩm triều đình nếu về kinh thì phải thăng Thượng Thơ chớ ai lại đi mãn Tham Tri. Như thế là xuống chức à! Nhưng với máu ghen của Cụ Bà thì dám lắm. Cụ Bà dám vô nội tâu hót với bà Thái Hậu vốn là Hoàng hậu của Tiên Đế để xin đổi Cụ Ông về kinh làm Tham Tri cũng được. Cụ Bà cũng dám sang bên Tòa Khâm nói với ngài Khâm Sứ để xin đổi Cụ Ông về kinh nên khi nghe Cụ Bà dọa về kinh Cụ Lớn đâm lo. Cụ Lớn quỳ rạp xuống lạy Cụ Bà:

- Rồi tui xin chỉ cho mình biết chỗ con đó ở, khổ quá mình có ghen cũng phải nghĩ đến danh giá của tui. Chẳng chi tui cũng là Tổng Đốc An Tịnh, mình làm xấu nàng thì khổ ai? Tui van mình...

Cụ Bà đay nghiến:

- Lúc mô mi chỉ nhà con điếm chó?

- Chiều nay...

- Thôi được tao cho mi chiều nay. Mi phải đưa tao ra tận nhà con điếm chó đó nghen!

Cụ Ông đành phải vâng lời. May khi ấy có lính lệ vào bẩm là có Cụ Lớn Công Sứ sang chơi, xin mời Cụ Ông ra tiếp khách.

Cụ Ông vội vã ra lau mặt, rồi thay đổi quần áo đã bị Cụ Bà giày vò nhàu nát hết. Cụ Ông đeo bài ngà ra cổng đường ngồi chờ Cụ Lớn Công Sứ Vinh sang.

Tiếng kèn xe hơi của Cụ Lớn Công Sứ rống lên từ ngoài thành thì viên Đội Lệ vừa bị Cụ Lớn đập đã khép nép vào báo tin:

- Bẩm lạy Cụ Lớn, xe Cụ Sứ đã đến.

Thấy thầy Đội Lệ, Cụ Lớn đâm hỏi hặn, cụ lấy trong ngăn kéo ra hai đồng gọi thầy Đội lại khẻ nói:

- Thầy Đội bằng lòng thế nghe. Tôi nóng thầy cũng bỏ qua cho thôi cầm lấy hai đồng này ra uống rượu nghen...

Thầy Đội khúm lúm lạy tạ Cụ Lớn rồi lui ra. Ngay khi ấy xe Cụ Sứ đã vô nhưng Cụ Lớn sức nhớ đến điều chi bèn gọi:

- Thầy Đội ơi! Tôi nhờ thầy Đội điều ni nghen....

Thầy Đội vội trở lại, chấp tay vái Cụ Lớn:

- Dạ bẩm Cụ Lớn gọi con?

- Ừ tui nhờ thầy điều ni. Thầy giúp hộ tui nghe. Thầy cầm thêm mấy đồng đây nữa mà đi xe.

Thầy Đội Lệ lắng nghe coi Cụ Lớn sai điều chi? Cụ Lớn kéo thầy Đội lại gần mình rồi Cụ Lớn đưa mắt nhìn vào phía trong coi có người mô rình không. Không thấy ai, Cụ Lớn mới khẽ nói:

- Thầy biết nhà cô Dung đó chứ?

Thầy Đội ngỡ ngác thì Cụ Lớn đã nói tiếp:

- Cô Dung Công Đệ Nhị đó mà, Dung mà vẫn vô đây đó.

- Dạ bẩm Cụ Lớn con biết...

- Phải đúng đó cô Dung Công Đệ Nhị chắc thầy biết cô là vợ nhỏ của tui không biết đũa khôn nạn mô mà thèo lèo mách với nhà tui nên nhà tui từ Huế ra đây bắt ghen. Nhà tui tìm thấy quần áo của cô Dung trong phòng của tui nên bà ấy ghen quá.

Hôm nay bà bắt tui phải đưa ra tận nhà cô Dung cho bà ấy đánh ghen. Thật chết tui rồi còn chi nữa. Bây giờ thầy làm ơn ra ngay nhà cô Dung biểu cho cô biết cô tạm thời lánh đi...

- Dạ bẩm cô dọn nhà đi?

Cụ Ông tái mặt nói:

- Không được dọn nhà đi đâu? Cô Dung chỉ tránh đi thôi để khi tui đưa nhà tui ra thì không có cô Dung ở nhà. Chớ dọn nhà đi bà biết tui xúi thì càng chết tui nữa. Thầy hiểu chưa?

- Dạ...

Thầy Đội Lệ vội vàng lấy xe máy đạp thật nhanh ra nhà cô Dung để báo tin cho cô Dung biết chuyện chẳng lành đó.

Trong khi Cụ Lớn Công Sứ sang ngồi nói chuyện với Cụ Lớn Tổng Đốc thì Cụ Bà đang nóng lòng chờ Cụ Lớn vô để bắt Cụ Lớn đưa đến nhà vợ nhỏ của Cụ Lớn cho Cụ Bà điểm mặt con điểm chó dám mèò với Cụ Lớn khi Cụ Bà còn ở Huế.

Cụ Lớn biết Cụ Bà đang nóng lòng chờ đợi và chưa biết Đội Lệ ra nhà nàng Dung ra sao nữa nên Cụ Lớn làm kế hoãn binh cầm giữ Cụ Công Sứ lại ngồi nói chuyện. Vì là Cụ Lớn Công Sứ Pháp người có

thể thay đổi Cụ Tổng Đốc để dàng nên Cụ Bà tuy nóng ruột mà không dám dục trong khi thấy Cụ Lớn và Cụ Sứ nói chuyện quá lâu Cụ Bà đành phải viết mảnh giấy nhỏ cho chú lính lệ đưa ra cho Cụ Lớn:

- Này mi có đi hay không, hay là mi định kéo dài thời gian cho con điếm chó trốn phải không? Nếu quả con điếm chó trốn rồi thì mi chết với bà.

Đọc mảnh giấy Cụ Lớn tái mặt lo sợ. Cụ Bà đoán trúng kế của Cụ Ông rồi! Cụ than trời trong bụng. Cụ không hiểu vì sao đám đàn bà hay ghen lại có nhiều linh ứng như thế? Cụ Lớn đành phải tiễn Cụ Sứ ra về. Cụ ra đến tam cấp thì gặp thầy Đội còn đứng ngoài đó Cụ Lớn hỏi:

- Thế nào xong chưa?

Thầy Đội lễ phép đáp:

- Dạ bẩm Cụ Lớn xong lâu rồi. Bà Lớn đã đi rồi...

- Sao chú không cho tui biết ngay?

- Dạ vì Cụ Lớn đang bận tiếp Cụ Sứ nên con không dám vô...

- Trời ơi, trong khi tui chờ chú thì chú lại đứng chết ở ngoài này! Sao chú không ló mặt vô cho tui biết chú đã về...

Thầy Đội đành lặng thinh không dám nói.

Tiến xong Cụ Sứ về, Cụ Lớn quay vào nhà trong gặp Cụ Bà, mặt Cụ Bà đã sa sầm hỏi:

- Xong rồi à! Sao không mời luôn Quan Sứ ở lại xơi cơm luôn thể. Tui biết ông định làm kế hoãn binh cho con điếm chó trốn chớ chi nữa, nhưng tui truyền cho ông biết, nếu tui ra ngoài nhà nó mà nó đã trốn rồi thì ông chết với tui. Nó trốn ở đâu ông phải chỉ cho tui biết...

Cụ Ông hốt hoảng:

- Trời ơi! Bà nói rứa thì chết tui rồi. Tui ở đây suốt ngày, không hề bước ra khỏi cửa công đường thì tui làm sao mà bảo nó trốn được...

Cụ Bà bĩm môi sì một tiếng:

- Chà ông khôn quá mà, tui còn lạ chi ông nữa! Tui là vợ ông gần hai chục năm nay tui sao không biết tánh ông. Ông ở nhà nhưng ông

biểu đũa mô đi không được. Nếu tui biết đũa mô đi làm chuyện này thì ông và thằng đó cũng chết.

Cụ Lớn la Trời như bọng:

- Bà nói như thế thì chết tui rồi. Thôi bà muốn làm gì thì làm, bà đừng hành tui nữa.

Cụ Bà thét lên như sấm:

- À bây giờ mi định không đi nữa hay sao?

- Thì đi chứ sao nữa!

Cụ Bà đứng dậy đi ra ngoài sân. Cụ Ông leo đèo theo ra chiếc xe song mã đã chực sẵn ngoài sân. Cụ Bà lên trước Cụ Ông theo sau. Hai Cụ ngồi phía sau, gã xà ích đánh ngựa chạy ra ngoài cổng thành, ra đến cổng thành gã xà ích không biết đi đâu bèn hỏi:

- Bẩm Cụ Lớn đi đâu đây ạ?

Cụ Lớn buột miệng đáp:

- Ra Bà Lớn...

Vừa nói rút lời Cụ Ông biết mình quen miệng. Cụ sợ tái mặt nhưng lỡ chân thì chữa được chứ lỡ miệng sao chữa nổi. Cụ Bà nghe Cụ Ông gọi nàng Dung là Bà Lớn. Cụ điên lên tát ngay một bạt tai vào mặt Cụ Ông.

- Đó mi thấy chưa? Mi gọi con điếm chó là Bà Lớn, Trời ơi! Bà Lớn là một con điếm. Mi làm nhục cả giòng họ nhà mi, lại nhục cả cho tao nữa...

Nói rồi Cụ Bà cầm gióng quạt đập vào lưng gã xà ích:

- Hàng ngày mi đưa Cụ Lớn nhà mi ra nhà Bà Lớn mấy lần thằng kia?

Gã xà ích hoảng sợ, không còn biết trả lời ra sao nữa. Bỗng nhiên gã bị kẹt vào giữa trận. Nói rõ cho Cụ Bà biết thì Cụ Ông giết. Bằng không nói rõ thì với Cụ Bà như thế này Cụ Ông còn ngán như cơm nếp nát huống hồ thân làm xà ích đánh ngựa cho nhà quan làm sao chống trả nổi. Gã đang tiến thoái lưỡng nan thì Cụ Bà đã đập thêm một gióng quạt vào lưng gã xà ích nữa:

- Sao! Mi cũng định a tòng với thằng thầy mi phải không? A té ra bọn này cũng một lũ với nhau hết...

Gã xà ích hốt hoảng đáp:

- Dạ bẩm Cụ Lớn, hôm nay con mới đi lần đầu, mọi ngày anh Cửu sáng làm xà ích đánh xe rước Cụ Lớn.

Cụ Bà nghiêng răng hỏi:

- Lần đầu mà Cụ Lớn mi bảo mi ra nhà Bà Lớn, mi làm sao biết được nhà Bà Lớn mi...

- Dạ bẩm chính con không biết!

- Nói láo...

Tuy nói không biết nhà Bà Lớn, vợ nhỏ của Cụ Lớn nhưng gã xà ích vẫn cho xe chạy về Cổng Đệ Nhứt, nơi Dung ở.

Xe ngừng trước một căn nhà trệt quét vôi vàng, trong nhà bày biện rất sang trọng, Cụ Bà hỏi:

- Đến rồi phải không?

- Dạ...

- Xuống, nhà con điếm chó sang quá mà. Thảo nào chẳng tháng nào gởi tiền về đủ hết!

Cụ Ông quá ức cái:

- Thì lương 120đ tui gửi về đủ cho bà mà...

Cụ Bà cau mặt nghiêng răng:

- Chỉ có lương không thôi hả? Còn làm quan là nhịn đói đi mần đó phải không ăn tiền lương thì là bao nhiêu? Bao bồng lộc chi mi đem cho con điếm chó ni hết nên nó mới sắm nhà trang hoàng đẹp như thế này chứ? A nhà Cụ Bà Tổng Đốc mà lỵ...

Cụ Bà nói xong sầm sầm vào trong nhà nàng Dung. Trong nhà chỉ có một bà già đang quét nhà. Cụ Bà hỏi:

- Nè mụ kia. Cô chủ của mụ đâu?

Mụ ở ngánh đầu lên thấy Cụ Lớn, mụ hốt hoảng chấp tay xá:

- Bẩm lạy Cụ Lớn. Dạ bẩm Cụ Lớn cô con đi chơi từ sáng.

Cụ Bà thét lên:

- Đi mô?

- Dạ tui không biết cô tui đi mô nữa...

- Mới đi hay đi đã lâu?

- Dạ đi từ lúc thầy Đội trong dinh ra bảo cô tui thế nào không biết. Cô tui khóc rồi bận quần áo ra đi...

Nghe nói có thầy Đội trong dinh Cụ Bà lồng lên nghiến răng hỏi:

- Thầy Đội trong dinh là thầy Đội mô? À té ra chúng mày a tòng vờn nhau cho con điếm chó chạy mất phải không? Trời ơi! Thế ni mà hấn còn chối mãi. Tao nói thiệt đó nghen? Mi mà không gọi con điếm chó về đây thì thôi mi đừng làm Tổng Đốc nữa nghe không?

Cụ Ông tái mặt lo sợ. Cụ sợ lồi xóm nghe được câu của bà nói thì còn chi là chức với tước Tổng Đốc Đại Thần nữa. Cụ Ông đành phải năn nỉ Cụ Bà một mặt dọa mụ ở già:

- Con mụ ni nói chi mà lạ rứa! Thầy Đội mô trong dinh ra đây. Mi lựa lời mà nói không ông cắt lưỡi mi đó nghen. Đồ khốn nạn mi định phá gia can nhà ta phải không con kia...

Nói xong rồi Cụ Ông tát mụ người ở một bạt tai. Mụ người ở hốt hoảng ôm mặt lủi vào nhà trong. Trong khi đó Cụ Bà vẫn la hét, cụ đập hết đồ đạc của nàng Dung.

Lồi xóm nghe tiếng la hét đập phá kéo lại coi rất đông. Cụ Lớn Tổng Đốc cứ đứng chịu trận không dám ngăn cản vì cụ biết tánh Cụ Bà trong lúc ghen mà đụng vào thì có khác lửa đang cháy đổ dầu thêm nữa.

Vụ đánh ghen của Cụ Bà làm ầm hết Nghệ An. Nàng Dung đành phải trốn khỏi Nghệ An ra Thanh Hóa ở. Mấy tháng sau Cụ Ông được đổi ra làm Tổng Đốc Thanh Hóa và chỉ một năm sau cụ trở về làm Thượng Thư Bộ Lại Nhứt Phẩm Triều Đình Huế.

Thỉnh thoảng gặp những chuyện trời ơi, đất hỡi Cụ Bà lại đem câu chuyện Cụ Ông mê say nàng Dung cô đầu ở Vinh ra để nhieć móc.

Hôm nay nhân vụ Cụ Bà giới thiệu Duyên nàng dâu mới của cụ, một cô gái xinh đẹp duyên dáng hầu hạ cậu Chó rất mực cẩn thận làm đẹp lòng Cụ Bà nhưng Cụ Ông thấy nàng Duyên xinh đẹp mà cho cậu Chó lấy làm vợ thì cụ thương nên cụ có ý cho thằng con trai người chẳng ra người chó chẳng ra chó của cụ lại quá dâm đảng làm

Cụ Bà nổi nóng lại nhắc đến chuyện nàng Dung ở Nghệ An mà Cụ Ông đã mê say.

- Thì thằng Bẩy cũng là giòng giống của ông hết chứ còn ai nữa. Con không giống cha thì giống ai đấy? Nó như thế là do máu của ông. Ông còn nhớ chuyện con điếm chó cô đầu ở Nghệ An không?

Nghe Cụ Bà nhắc đến chuyện nàng Dung ở Nghệ An Cụ Ông đành lặng thinh không nói năng chi nữa.

Duyên bên lén đứng ở góc nhà. Cụ Bà có vẻ thương Duyên:

- Thôi con xuống nhà dưới nghen. Con chịu khó chiều chồng con rồi mạ thương. Mạ nói với anh Huyện nâng đỡ cho chú con. À có phải chú con làm Lý Trưởng phải không?

Nàng Duyên đáp khẽ:

- Dợ...

- Ừ rồi mạ biểu anh Huyện nâng đỡ cho chú con làm Cai Tổng. Làm Cai Tổng độ một năm chi đó, hể có kỳ thăng thưởng thì ở đây chú con sẽ cho chú con ở nhà được làm Cửu Phẩm...

Duyên sung sướng. Nàng chấp tay vái cha mẹ chồng rồi xuống nhà ngang. Nàng xuống đến nhà ngang thì gặp một thiếu phụ bụng chứa gần ngày sanh đó là Lụa. Con gái Cửu Tôm, nay là thầy Đội Tôm vợ lớn của cậu Chó vì Lụa bụng đã lớn, gần đến ngày sanh nên Cụ Bà mới bảo Quan Huyện chọn Duyên đưa về cho cậu Chó. Mặc dầu cậu Chó là người nhưng phong độ của cậu lại là loài khuyến nhưng cậu cũng biết làm chồng những cô gái đến với cậu và cậu Chó cũng đã làm cho các nàng sung sướng, nên khi nghe mấy người hầu trong nhà nói. Cụ Bà vừa chọn thêm một cô gái khác cho cậu Chó. Lụa cũng thấy ghen tức Lụa muốn nhìn tận mặt coi người con gái nào lại đem thân đến cho cậu Chó. Đời nàng sở dĩ phải làm vợ cậu Chó chỉ vì nàng đã chót lỡ mang thai với mấy cậu học sinh bên Vĩ Dạ rồi. Và lại nàng cũng vì chức Đội Lệ của cha nàng mà nàng đành hy sinh làm vợ cậu Chó.

Chương 10

Lụa ngồi dưới nhà ngang đang nói chuyện với mấy người làm trong dinh Cự Lớn thì thím Tám Canh đã chỉ ra ngoài nói:

- Kìa mợ Bảy nhìn coi. Mợ Bảy hai đó. Trông mợ Bảy hai xinh lắm mà, tha hồ cậu Bảy sung sướng mê tới ra ghen.

Lão Bát Hành người lính già hầu trong dinh Cự Lớn từ lâu cười cười:

- Mụ ni thật hay. Chuyện trong nhà cậu Ấm con qan thì biết bao vợ cho xuể. Mà chẳng ai cả, chính mụ vừa đưa mợ hai xuống cho cậu Bảy chứ còn ai nữa. Việc chi mụ còn phải méch với mợ lớn làm chi. Sớm muộn chi rồi chị em trong nhà hai mợ cũng phải gặp nhau chớ!

Lụa thấy ghen ngào tưng tức. Tuy không yêu cậu Chó nhưng Lụa cũng thấy ghen tức, Lụa nhìn theo tay chỉ của mụ Tám Canh, Lụa thấy một cô gái thật xinh đẹp, nước da trắng như trứng gà bóc, đôi mắt nhưng tuyệt đẹp, miệng đỏ chót thật là duyên dáng. Lụa cũng phải khen:

- Trông xinh quá hỉ! Người đẹp như thế kia mà đưa cho cậu Bảy thì cũng phí đi. Sao không lấy chồng khác lại vô đây làm chi?

Lụa nói thế mà nàng không nghĩ đến thân nàng. Do đó khi nghe nàng nói mọi người đều nhìn nàng mỉm cười.

Duyên đi nhanh xuống nhà dưới. Mụ Tám Canh liền gọi nàng Duyên lại để giới thiệu với Lụa:

- Mợ Bảy hai ơi! Đây là mợ Bảy lớn đó. Mợ Bảy lớn có mang gần ngày sanh rồi nên Cự Lớn mới đón mợ về hầu hạ cậu Bảy, chị em trong nhà với nhau. Mợ hai chào mợ lớn đi...

Duyên ngạc nhiên nhìn Lụa khẽ nhích miệng để chào, Lụa cũng ra điệu kẻ cả chỉ gật đầu cũng không trả lời chi hết. Mụ Tám Canh

một mục già có tánh hay xiểm để cho Lụa và Duyên gây nhau. Mục biết dù cậu Chó chỉ là một gã đàn ông mang lốt người nhưng giống loài khuyển, cũng biết yêu đương, cũng thích thú chuyện gổi chẵn lại được tiếng là cậu Ấm con trai của Quan Thượng Thơ Nhứt Phẩm Triều Đình nên làm gì mà đàn bà, người lấy cậu Chó làm chồng lại không ghen. Ớt nào là ớt chẳng cay, gái nào là gái chẳng hay ghen chồng, nhứt là khi nghĩ đến cậu Bẩy hùng hục làm chuyện chiều vợ cậu có sức lực và cậu lại khác người ở chỗ không biết lùi bước trước bất cứ lúc nào mà Lụa hay Duyên đến với cậu.

Giữa lúc tình hình đang có phần gay go thì tiếng cậu Chó tru làm nàng Duyên giật mình. Nàng chưa hề được nghe tiếng cậu Chó tru như thế bao giờ. Nàng mới về đây được hơn một ngày. Nàng đã bị cậu Bẩy nhận làm vợ, đã làm cho nàng so sánh giữa hai anh Quan Huyện và cậu Chó.

Nghe tiếng cậu Chó tru, mấy gã gia nhân và Lụa nhìn nhau để coi ai là người phải xuống cậu Chó. Tiếng cậu Chó lại tru lên nữa. Lần này cậu Chó tru rú lên nghe thật khủng khiếp. Duyên ngạc nhiên nghe tiếng chó tru như là tiếng chó điên mà nàng vẫn thường được nghe mỗi khi có tin đã có chó dại chạy rông ngoài đường. Do đó khi nghe lần đầu tiếng cậu Chó tru, Duyên còn lắng nghe lần thứ hai. Duyên càng ngạc nhiên vì tiếng chó tru gần hơn. Nàng lo ngại liền lên tiếng hỏi:

- Tiếng chó tru ở đâu gần đâu đây đó hỉ. Tiếng chó ni là tiếng chó dại rồi. Trời mùa nắng ni hay có chó dại lắm đó!

Nghe Duyên nói tiếng cậu Bẩy vừa tru là tiếng chó dại, đám gia nhân cười ầm lên làm chính Lụa cũng phải buồn cười nhưng nàng nói móc ngay:

- Cô không biết tiếng chó tru đó là ở đâu à?

Duyên lắc đầu đáp:

- Không!

Ngay khi ấy tiếng cậu Chó lại tru lên thật lớn làm mục Tám Canh lo ngại bảo Lụa:

- Mợ lớn xuống coi cậu gọi chi cà. Đừng để Cụ Lớn nghe được tiếng tru của cậu Bấy la rầy chết bây giờ...

Lụa lắc đầu đáp:

- Tui đang nghĩ, xuống làm sao được. Biểu cô hai đây xuống...

Duyên ngờ ngẩn không hiểu là chuyện chi thì mụ Tám Canh đã nói:

- Mợ xuống qua dưới nhà coi cậu Bấy gọi chi mợ hai. Xuống ngay đừng để Cụ Bà nghe được thì phiền lắm đó.

Duyên đành phải đi xuống chỗ cậu Chó nằm.

Cậu Chó tỉnh dậy, cậu lại thấy nhớ Duyên người con gái đã hầu hạ cậu trưa nay. Cậu tru lên để gọi Duyên xuống. Cậu Chó nằm trên giường cậu lăn bên nọ đạp bên kia. Trong gian nhà lờ mờ tối, cậu Chó nằm chờ đợi.

Duyên lật đật đi xuống thì mụ Tám Canh cũng phải xuống theo vì mụ biết dù sao Duyên cũng là người mới, còn nhiều cảnh phải thất kinh vì cử chỉ, vì dáng điệu của cậu Chó, mụ phải đi theo xuống để có điều chi thì an ủi kịp thời nàng Duyên. Mụ Tám Canh biết Cụ Bà đang có vẻ quý mến người con dâu mới này. Duyên ngần ngại đứng bên ngoài, nàng suy nghĩ về tiếng tru liên tiếp của con chó dại nào đó mà nàng nghi ngờ là của cậu Chó, người chồng kỳ lạ của nàng, Duyên buồn tủi. Nàng không ngờ, đời nàng qua tay Quan Huyện anh ruột của cậu Bấy trong mấy đêm liền nay lại là vợ của cậu Bấy em ruột Quan Huyện.

Là cô gái quê trước thời phong kiến nghiêm nghị, Duyên chỉ biết tủi thân mà không dám hé răng phàn nàn. Sau đau thương tràn ngập trong lòng nàng, Duyên còn đứng bên ngoài thì mụ Canh đã bảo với Duyên:

- Mợ đứng đây để tui vô, coi cậu Bấy đã thức chưa?

Mụ rón rén đi vào. Mụ đẩy cửa thì cậu Bấy ngừng đầu dậy. Mụ biết tánh cậu Chó rồi nên mụ lên tiếng ngay:

- Tui đó ghen cậu Bấy. Tui đến coi cậu đã dậy chưa để tui biểu mợ hai vô hầu cậu đó. Trời ai lại tung hết cả mền ra thế ni, nhớ mợ

hai vô trông thấy tay chân người ngợm của cậu như thế này mợ ấy sợ không ở nữa thì mất vợ nghe không?

Cậu Bẩy nằm im, mụ Tám đập vào vai cậu Bẩy một cái rồi nói với giọng chua cay:

- Đồ quý đấp chặn lại mà nằm rồi mợ hai vô đó. Mằm im đó ghen cựa quậy là mất vợ nghe chưa?

Cậu Bẩy cũng có phần khá ngoan, cậu cũng biết giá trị của cậu chỉ là con Quan Lớn nhất phẩm triều đình nên mới có vợ hầu hạ như thế ni chớ những như con người đầy lông lá có tiếng tru như chó tru thì có mà khỉ nó chịu hầu cậu. Cậu Chó nằm im nhưng người cậu ngứa ngáy khó chịu. Sau những cơn truy hoan, nằm mệt một lát trở, cậu Chó lại đòi hỏi mạnh hơn nữa.

Bên ngoài mụ Tám Canh ghéch mắt nhìn qua khe cửa thấy Duyên đã ngồi bên cậu Chó rồi, mụ mỉm cười lẹ làng quay về phía nhà ngang thì gặp Lụa cái bụng chứa lật đật đi về phía phòng của cậu Chó. Mụ Tám Canh nhanh ý biết mợ cả xuống làm gì rồi. Mợ cả trong lúc bụng mang dạ chứa mợ cũng có ý ghen cái lỗi ghen tức của người đàn bà dù rằng không yêu người chồng nhưng khi thấy kẻ khác ghé vào họ cũng thấy náo nức tưng tức. Tâm trạng đó là của Lụa mà mụ Tám Canh với kinh nghiệm của người đàn bà đã già lặn rồi đã thừa biết.

Mụ Tám Canh bèn hỏi:

- Mợ cả đi đâu đó mợ cả?

Lụa cười đáp:

- Đi coi thiên hạ làm gì nào.

Mụ Tám Canh ranh mãnh đáp:

- Thì cũng thế cả! Nay mợ bụng mang dạ chứa thì mợ hai gánh vác hộ mợ chứ còn gì nữa!

Lụa tức tối:

- Gánh vác cái chi? Mụ ni thúí lắm... Mụ biết chi mà mụ biểu người ta gánh vác cho tui. Tui làm sao mà cần người ta phải gánh vác. Thôi mụ cầm cái mồm thúí của mụ đi...

Mụ Tám Canh biết Lụa đang ghen. Mụ cười một cách khinh bỉ. Mụ biết khi trước mà nói đến cậu Chó thì tha hồ thiên hạ dèm bĩu xiêm. Thế mà nay lại ghen với cậu Chó nữa cà. Bụng dạ con người nhứt là người đàn bà làm sao mà biết cho được.

Lụa sầm sầm đi lên phòng của cậu Bẩy. Lụa dừng lại bên ngoài cúi xuống nhìn qua kẽ hở của bức vách. Trong nhà ánh sáng lờ mờ. Nhờ Duyên bận áo trắng nên Lụa nhận ra Duyên dễ dàng. Duyên ngồi trên giường của cậu Chó, còn cậu Chó nằm đắp chiếc chăn chiên ngang bụng. Bàn chân của cậu Chó đen thúi mồm meo thò ra ngoài. Cậu Chó nằm nghiêng. Tay cậu vòng ra ôm lấy ngang lưng Duyên. Duyên cố nghiêng người cho cậu Chó khỏi ôm được nàng trong tầm tay của cậu.

Cậu Chó thấy người vợ xinh đẹp của cậu cố vượt ra khỏi tầm tay của cậu, cậu bèn nghiêng người sang một bên, đưa tay ôm ngang hông Duyên, bàn tay đen nháy đầy lông của cậu Chó đặt ngang trong lòng Duyên. Duyên ngượng ngịu nhưng rồi nàng cũng ngồi im cho cậu Chó muốn làm gì thì làm.

Vì Duyên ngồi nghiêng mặt nhìn nghiêng ra ngoài làm Lụa trông rõ ràng bộ mặt trái soan nước da trắng bóc đôi mắt bồ câu đen nháy miệng cười duyên dáng với đôi môi tươi làm chính Lụa cũng phải khen Duyên là đẹp.

Nhưng tiếc cho cuộc đời của Duyên. Một nàng thôn nữ xinh đẹp như thế không hiểu vì sao lại vào đây lấy làm lẽ một gã đàn ông tàn tật, người chẳng ra người, chó chẳng ra chó. Lụa vì sự nghiệp của cha nàng, đã trót hiến thân cho mấy người tình của Lụa, mấy chàng học sinh nên nàng đành dâng hiến cho cậu Chó, chịu đựng sự yêu thương vô vấp của cậu Ấm, con trai út của Quan Thượng Thơ đầu triều nhà Nguyễn.

Lụa cố nhìn qua khe cửa để coi cậu Chó hành động ra sao? Là người đã đi trước Lụa biết rõ con người của cậu Chó lắm. Cậu Chó không nói được không có xương sống nhưng cậu rất tinh khôn, cậu biết thiên hạ có vẻ sợ cậu vì cậu có nhiều điểm khác thường đối với những con người bình thường.

Cậu Chó nằm nghiêng mình ôm lấy Duyên. Duyên cúi gằm mặt xuống im lặng. Cậu Chó kéo Duyên nằm xuống bên cậu. Duyên cố gượng để chống lại thì cậu Chó đã nhanh nhẹn đưa chân ra ngăn người Duyên chận Duyên nằm xuống bên cậu.

Duyên phải đành chiều theo cậu Chó người chồng của Duyên. Duyên vội vàng nhắc đầu lên đưa tay hất mái tóc của nàng ra đằng sau lưng cho nàng khỏi nằm chận lên.

Cậu chó cuống cuồng ôm ghì lấy Duyên...

Lụa đứng lên ngoài nhìn qua khe cửa đã trông thấy tất cả. Nàng khẽ thở dài. Lụa không thấy giận hay ghen với Duyên nữa. Bỗng nhiên nàng thấy thương tiếc con người xinh đẹp, nước da trắng bóc đó. Thân thể Duyên lập lờ trong ánh sáng lờ mờ của gian phòng. Cậu Chó đã làm cho Duyên không còn tự chủ được nữa. Hai ngày hôm nay Duyên đã chịu đựng tất cả những gì mà cậu Chó đòi hỏi ở nàng.

Lụa nắm chặt lấy chiếc cột bên nàng còng lưng nhìn qua khe cửa để quan sát cho tỉ mỉ. Cậu Chó đã làm cho Duyên quần quai trong lòng tay của cậu Chó. Lụa đứng hàng giờ như thế cho đến khi暮 Tám Canh vỗ vào mông nàng khẽ nói.

- Mợ đang có mang đứng lâu như thế đó không nên. Sau sanh khó lắm mà mợ Bấy!

Lụa quay lại nhìn暮 Tám Canh cười, khẽ thở dài:

- Chà mụ nói tui mới thấy mệt đó.

Mụ Tám Canh thấy Lụa lù ra bèn ghé mắt nhìn vào lỗ thủng khe cửa, mụ hặc miệng.

- Chà đồ quý!

Lụa cười nói:

- Mụ thấy người ta sung sướng không? Thằng quý sống đó mà.

- Mợ ghen rồi phải không?

Tuy trong lòng ức mà Lụa vẫn làm ra bộ thản nhiên.

- Ghen chi mụ Tám! Đòi mình kể như bỏ rồi. Vô đây làm dâu cho người ta nhưng chỉ là thỏa mãn cho thằng quý sống ấy, người chẳng ra người.

Nói đến đây Lua sợ đến tai Cụ Bà thì chết. Với cậu Bảy tuy là một thứ sinh vật người không ra người mà chó không ra chó nhưng là con trai út của Cụ Lớn Thượng Thơ đầu triều.

Mụ Tám đã ngoài 40 tuổi, nhưng trông mụ vẫn còn xuân sắc lắm. Mụ đã ba đời chồng nhưng nay mụ lại độc thân. Mụ hầu trong dinh Cụ Thượng đã lâu. Mụ nấu bếp rất sành nên trong dinh người nào cũng quý mụ. Mụ là một thứ quản gia trông coi trong gia đình, giàn xếp những chuyện nhỏ nhen và cãi vã giữa đám đầy tớ và nhút là để dụ dỗ những cô gái vào làm vợ cậu Chó chịu nhập phòng với cậu Chó khi ban đầu.

Mụ Tám Canh biết rằng, hễ cô nào chịu chấp nhận chiều đãi cậu Chó thì rồi sau này mụ khỏi phải đổ dành nữa, cô ta cũng phải xoắn lấy cậu Chó. Mụ Tám Canh có nhiều kinh nghiệm về tình ái nên mụ cho rằng đã ăn ở với cậu Chó rồi thì khó mà xa cậu Chó được. Cậu Chó làm thỏa mãn cho những người đàn bà.

Lua thấy mụ Tám chen vào lỗ hổng, còng lưng nhìn vào, Lua đét ngay vào mông của mụ Tám:

- Nè lui ra làm chi mà trông dữ quá...

Mụ Tám mỉm miệng cười, bên trong Duyên nghe có tiếng bàn tay Lua đét vào mông đít của mụ Tám và tiếng Lua nói. Nàng giật mình ngoảnh mặt ra nhìn. Duyên biết Lua đang đứng ngoài nhìn. Nàng hổ thẹn vội hắt cậu Chó xuống nhưng cậu Chó như một con thú lông lộn ôm ghì lấy Duyên. Duyên cau nhặt chỉ ra ngoài ra hiệu cho cậu Chó biết là có người đứng ngoài nhìn...

Lua thấy Duyên biết mình đứng ngoài nhìn vô, nàng liền kéo mụ Tám lui ra ngoài:

- Con điếm chó biết mình đứng ngoài đó! Đi về không thằng quý sống lại sắp tru lên rồi.

Lua kéo mụ Tám Canh quay đi. Mụ Tám như còn tiếc rẻ. Mụ đỏ ửng mặt nhìn Lua nói:

- Thằng chả quý thật...

Lua cười không đáp. Mụ Tám lại khiêu chuyện:

- Rau nào sâu ấy Cụ Lớn hồi thiếu thời cũng đã ăn chơi lắm mà...

- Mụ biết chuyện Cự Lớn ăn chơi. Chà Cự Bà ghen lắm làm sao Cự Lớn chơi bời cho được...

Mụ Tám cười:

- Đàn bà càng ghen, đàn ông càng đi chơi dữ...

- Mụ đã có kinh nghiệm nhiều rồi phải không? Lão Quán Canh ngày trước có đi chơi không? Chắc mụ Tám ghen lắm phải không?

Mụ Tám khẽ thở dài, mụ nhớ lại ngày mụ còn là vợ của Quán Canh bây giờ là chương cơ vệ lãnh binh trông coi đám lính ngoài Thanh Hóa. Khi lấy Mụ Tám, lão lãnh binh Canh mới chỉ là cai khổ vàng, sau nhờ lấy được mụ Tám Cự Thượng thương cho đi làm Đội Lệ. Mụ Tám theo chồng ra tận Nghệ An. Mụ có với Quán Canh hai đứa con. Mụ ghen lắm! Mụ Tám cậy thế là nhờ mụ mà Quán Canh đi được Đội Lệ nên mụ càng hành Quán Canh hơn.

Sau đó Đội Canh đổi ra làm Đội Lệ Đông Sơn Thanh Hóa, một Phủ giáp tỉnh lỵ mà giấy phổ cô đầu, Quán Giò cầu Chanh là thuộc huyện Đông Sơn nên Đội Canh suốt ngày ở dưới xóm hú hí với cô đầu. Mụ Tám tưởng chồng đi việc quan nhưng về sau mụ mới biết chồng đi hát Ả Đào bao tiền bạc ăn hối lộ đều sắm cho cô vợ lẽ Ả Đào, mụ ghen lồng lên vác dao đến tận nhà người vợ lẽ của Đội Canh để đánh ghen, nhưng người vợ lẽ của Đội Canh cũng không phải thứ vừa, cô ta đánh lại mụ Tám và còn rêu rao:

- Mi có chồng không giữ thì mất chồng. Mi có giỏi thì trói gò thằng Đội Canh ở nhà, còn nó đến đây thì nó là chồng tao. Đứa mô vô ghen tao đánh thấy mẹ.

Mụ Tám Canh uất hận đành về xỉ vả chồng, nhưng Đội Canh quá mê người vợ lẽ nên lúc đầu Đội Canh còn nể nang mụ Tám. Về sau Đội Canh đâm liều vì đảng nào mụ Tám cũng đã ghen rồi thì cho ghen luôn, Đội Canh về thẳng nhà người vợ lẽ ở. Mụ Tám vào kiện nơi Quan Phủ. Quan Phủ không biết xử ra sao vì Quan Phủ biết Đội Canh là đầy tớ của Cự Thượng Bộ Lại dính vào phiền lắm, mất Tri Phủ dễ như bỡn.

Mụ Tám ghen mãi không được người mụ gầy đi vì ghen uất. Lúc đó Bát Thì gã lính lệ làm trong Phủ rất đẹp trai được hàm bát phẩm

ra an ủi mẹ. Mẹ đâm mê Bát Thì mẹ ăn ở với Bát Thì để mặc cho Đội Canh đi chơi đâu thì mẹ cũng không cần giữ nữa. Lúc đầu Đội Canh biết nhưng cũng làm ngơ cho xong vì ông ăn chả, bà ăn nem.

Người vợ cô đầu của Đội Canh biết chuyện mẹ vợ cả nhân tình với Bát Thì bèn nghĩ kế độc chiếm Đội Canh. Người vợ cô đầu tỉ tê rỉet móc Đội Canh nào danh tiếng bà Đội mà làm như thế hàng Phủ họ còn coi thầy Đội ra chi nữa. Nếu không lấy thì cũng bắt quả tang rồi ly dị cho xong đi. Thầy Đội Canh nghĩ phải, bèn bố trí bắt mẹ Tám Canh và Bát Thì quả tang đang nằm trong nhà Đội Canh.

- Mi phụ bạc tao thì tao làm thế đó. Tao đổ mi làm chi tao thì làm đi rồi mi thấy tao về Huế rồi mi thấy.

Câu hăm dọa của mẹ Tám làm Đội Canh cũng đâm ớn vì Đội Canh đã biết mẹ Tám rất được Cụ Thượng Bộ Lại thương. Đội Canh đành giảng hòa bằng cách buộc mẹ Tám và Bát Thì phải làm tờ nhận tội rồi buộc Bát Thì phải lấy mẹ Tám không được ghen tuông chi với Đội Canh nữa.

Mẹ Tám thì không chịu nhưng Bát Thì van nài cho mẹ chịu để khỏi bị đưa ra Phủ, mẹ Tám yêu Bát Thì nên bằng lòng làm giấy nhận tội thề là từ đây Bát Thì là chồng mẹ Tám còn Đội Canh thì công khai đưa người vợ cô đầu về làm vợ chính thất.

Ăn ở với Bát Thì được hai năm không có con, mẹ Tám lại bị Bát Thì dụ dỗ lấy hết tiền bạc rồi cho vợ cả đến đánh ghen xé tan nát mẹ Tám. Trong khi ấy Đội Canh được thăng Chánh Quản về tỉnh Thanh Hóa ở. Mẹ Tám uất hận đành ôm con về Huế trở lại làm gia nô cho Cụ Thượng.

Đời chồng cuối cùng của mẹ Tám là Bát Thì nhưng đời mẹ còn dài mới 41 tuổi mẹ còn có thể lấy chồng được nữa, mỗi lần được nhìn qua khe cửa thấy cảnh cậu Chó và Duyên hay Lụa, mà lòng mẹ lại thấy xốn xang nhớ thương chuyện cũ.

Mẹ quay lại đi sát bên Lụa, khoác lấy lưng của Lụa vừa đi vừa nói:
- Thằng cha quý thật! Trời sinh hẳn ra để như thế đó! Mẹ có thấy không?

Lụa ngượng ngịu khẽ gật đầu hưởng ứng. Lụa đang nghĩ về giá trị của mình trước sự xâm nhập của Duyên. So sánh với Duyên Lụa thấy nàng kém Duyên thật nhiều thứ. Lụa thấy chỉ trong vài ngày sau khi Duyên đến làm vợ của cậu Chó, nàng đã thu phục được sự tin yêu của Cụ Lớn, nhứt là Cụ Bà, ảnh hưởng rất lớn đến Cụ Ông, còn cậu Chó người chồng tật nguyên đó, chỉ biết nằm, bò, làm những chuyện trả thù đàn bà mà thôi. Lụa thấy cần phải đối phó cách nào mà giữ lấy quyền lợi của nàng. Nàng tin rằng đứa con trong bụng nàng đây không phải là con của cậu Chó nhưng dù sao trên pháp lý, trên sự công nhận của gia đình Cụ Thượng, đó là con của cậu Chó, là giòng dõi của Cụ Thượng.

Lụa vừa đi vừa nghĩ lòng chán chường. Mụ Tám Canh và Lụa xuống nhà ngang nơi những gia nhân thường quây quần bên nhau nói chuyện phiếm.

Lão Bát Tụ thấy mụ Tám đi xuống bèn lên tiếng hỏi:

- Xong chưa mụ Tám?

Mụ Tám biết lão Bát Tụ hỏi móc lò. Mụ cười hỏi lại:

- Xong cái chi, xong cái mụ nội ông ấy à?

Bát Tụ cười hỏi lại:

- Xong là chuyện cậu Bẩy đã xong chưa? Mợ hai đã bằng lòng chưa?

Nghe Bát Tụ hỏi ầm ớ lối trêu chọc sỏ xiêng. Mụ Tám lại chửi thề:

- Đến ghét thằng cha mắc dịch ni, toàn hỏi chuyện móc lò, mi muốn hỏi thì đờ mợ hai xuống mà hỏi, chớ mụ nội mi thì làm sao biết được xong hay không xong.

Lão Bát Tụ cười nham nhở:

- Bởi vì ở dưới ni nhìn lên thấy mụ Tám cong mông nhìn vô trong phòng cậu Chó nên ai cũng cho rằng mụ làm Quan Thị nên tôi mới hỏi chuyện mợ hai với cậu Bẩy đã xong chưa? Xong hay không thì mụ biết chứ?

Mụ Tám Canh vừa giận lại vừa buồn cười cái giọng nói móc lò của Bát Tụ. Mụ đưa tay véo vào đùi non của Bát Tụ và nghiêng răng nói:

- Thằng già mắc dịch mi ám ớ lắm! Mi nói ai là Quan Thị, mi muốn coi thì lên mà coi cậu Bảy đang làm chi. Còn chuyện vợ hai có bằng lòng hay không chuyện chi đến mi.

Lão Bát Tụ là người vô hâu Cự Thượng đã lâu, hẳn đang hy vọng được Cự Thượng cho đi Đội Lệ ở Huyện nào đó. Bát Tụ mới gần 40 tuổi còn kém mụ Tám Canh 6 hay 7 tuổi chi đó. Bát Tụ nói chuyện rất có duyên nên mụ Tám Canh cũng có cảm tình với Bát Tụ nhưng mụ không dám bõm sòm với Bát Tụ vì mụ lớn hơn Bát Tụ những 7 tuổi thì khó bõm sòm với. Bát Tụ trêu mụ Tám Canh không được lại quay sang trêu Lụa:

- Vợ Bảy nghĩ sao về chuyện vợ hai với cậu Bảy? Trông vợ hai xinh quá hé?

Lụa cười đáp:

- Có ai dám cãi rằng vợ hai của cậu Bảy không xinh đâu?

Bát Tụ cười nói:

- Vợ Bảy lại đồ ghè tương rồi đó! Của Trời mà mợ ơi. Ai ngăn tay với không tới.

Lụa cúi kính đáp:

- Chú này lạ chưa? Ai thèm ghen với cái ngữ đó...

Bát Tụ thấy Lụa có vẻ cúi lại càng trêu già:

- Làm chi mà không ghen mợ ơi! Lúc này mợ và mụ Tám vừa còng lưng nhìn vào chỗ cậu Bảy hì hục thì làm gì mà mợ không phải nổi cơn ghen, còn mụ Tám thì làm chi mà hồng nổi máu hồng bào lên. Cậu Bảy cũng là người chứ, nhứt là cái thứ người của cậu Bảy nổi tiếng là quá khổ thì càng oai dáng hơn thiên hạ rất nhiều, còn khối đứa mê cậu Bảy.

Lụa ngượng ngịu. Mụ Tám Canh cũng phải ngượng dài Bát Tụ mà đi vào nhà trong.

Giữa lúc đó Duyên lặng lẽ đi vào. Duyên có vẻ ngượng ngịu khi nghe được Bát Tụ nói về cậu Chó. Duyên biết mọi người đang bàn tán về mình.

Duyên đến hầu cậu Bảy, làm vợ cậu Bảy mới được hai ngày nay, Duyên không ngờ người chồng của mình không nói được và cũng

không ngồi được vì cậu Bảy không có xương sống. Cậu Bảy chỉ bò quanh nhà và khi cần thì cậu tru lên như chó đại tru. Duyên là cô gái quê tiết trinh được cha đưa lên Huyện để Quan Huyện đưa nàng về yu dinh Cụ Thượng hầu hạ cậu Bảy tức cậu Chó người con trai út của Cụ Thượng bị tật nguyền.

Duyên đến Huyện Hương Thủy để chờ Quan Huyện đưa nàng về Huế thì trong hai đêm liền Quan Huyện đã cướp tiết trinh của nàng. Duyên tưởng rằng đời nàng được Quan Huyện yêu là hân hạnh lắm. Nàng bằng lòng dâng hiến tiết trinh cho Quan Huyện, nhưng rồi sau đó khi lên đến Huế Quan Huyện còn tiếc rẻ đưa nàng vào phòng ngủ để hưởng thêm một đêm nữa, rồi sáng mai lại đưa nàng vào cho người em lật nguyền.

Duyên không hiểu nàng sẽ phải làm gì nhưng đến nay thì nàng đã rõ nhiệm vụ và bốn phận của nàng rồi. Cụ Thượng Bà đã nhận nàng là con dâu, nói nàng là vợ của cậu Bảy tức là cậu con trai út của Cụ Thượng nằm trong căn nhà ngang đó. Duyên đã chịu làm vợ cậu Bảy. Nàng đã có dịp so sánh giữa hai anh em, Duyên chưa biết Lụa là vợ lớn của cậu Bảy.

Vì Lụa có mang nên Cụ Bà muốn giữ gìn cái thai cháu của cụ được khỏe mạnh. Cụ bảo Quan Huyện chọn cho cụ một cô gái quê và thay Lụa người vợ lớn của cậu Bảy.

Duyên xuống dưới nhà ngang thì mẹ Tám Canh từ trong nhà đi ra mẹ Tám Canh nhanh lẹ hỏi:

- Mẹ hai có lẽ chưa gặp mẹ cả đấy hỉ! Để tui giới thiệu cho hai mẹ gặp nhau. Chỗ chị em trong nhà chị ngã thì em nâng có dễ thì đỡ nóng tay, có em chị đỡ cả ngày lẫn đêm, phải không mẹ cả?

Lụa ở trong nhà nghe mẹ Tám Canh nói nàng xì một tiếng và nói:

- Cái mẹ Tám thật là lắm miệng. Cái chi mà chị với em, thúí quá chịu không được. Con này chẳng có chị em với đứa mô hết...

Mẹ Tám từ nhà ngoài đi vào nắm lấy tay Lụa kéo ra nói:

- Ra đây mẹ cả, tui giới thiệu cho mẹ biết mẹ hai.

Lụa định giằng tay mẹ Tám ra nhưng rồi Lụa cũng theo mẹ Tám ra ngoài. Mẹ Tám chỉ Duyên và giới thiệu:

- Hôm qua mợ đi vắng nên mợ chưa biết đây là mợ hai của cậu Bấy mà Cụ Bà vừa cười về cho cậu Bấy khi thấy mợ đã có mang gần ngày sanh. Quan Huyện Hương Trà đã đưa mợ hai về đó.

Rồi mụ giới thiệu Lụa với Duyên:

- Còn đây là mợ Lụa, vợ cả của cậu Bấy. Mợ Lụa đây có mang nên mợ vô thể mợ cả để hầu hạ cậu Bấy.

Duyên ngượng ngịu khẽ thở dài. Nàng không ngờ bây giờ nàng lại làm lẽ cậu Ấm, Duyên khẽ gật đầu chào Lụa:

- Thưa chị.

Lụa hách dịch gật đầu rồi nói:

- Cậu Bấy khó lắm đã nhưng tôi thấy cô có thể chiều được cậu ấy là điều may lắm. Cụ Bà lại rất thương cậu Bấy. Cô phải làm thế nào cho cậu Bấy không tru lên tha hồ được Cụ Bà thương yêu. Hể cậu Bấy không bằng lòng cậu ấy tru lên thì tha hồ mà nghe Cụ Bà chửi...

Duyên không hiểu câu: "cậu Bấy tru..." Duyên cho rằng cậu tru tức là cậu gất gỏng chớ nàng không ngờ chồng của nàng cậu Bấy mỗi lần gất hay đòi hỏi điều gì là cậu tru lên như chó tru. Cụ Bà không muốn thiên hạ biết trong nhà cụ có một con chó người nên cụ rất ghét khi nghe tiếng cậu Bấy tru như chó tru. Hể nghe tiếng cậu Bấy tru Cụ Bà chửi bù đầu người làm.

Giữa lúc Duyên đang ngồi nói chuyện với Lụa thì có tin Quan Bác sĩ người con đầu lòng của Cụ Thượng và là anh cả của cậu Bấy về, sẽ xuống thăm bệnh cho cậu Bấy.

Chương 11

*T*rong gia đình Cụ Thượng có bảy người con trai và sáu người con gái thì người con cả làm Bác sĩ, người thứ hai làm Kỹ sư, còn lại người làm Tổng Đốc, người làm Án sát, Bồ chánh, kẻ làm Tri Huyện Tri Phủ chỉ riêng có cậu Bảy tức là cậu con út của hai cụ mang tật nguyền, không có xương sống, không nói năng chi được nên cậu Bảy chỉ biết bò và tru lên như chó tru. Cậu Bảy bò rất nhanh chảng kém loài khuyển nên nhiều người trong nhà đã đặt cho cậu Bảy cái tên là cậu Chó.

Cụ Bà cũng như Cụ Ông rất ghét cái tên cậu Chó, đứa nào mà gọi cậu Bảy là cậu Chó thì chết. Đứa đó bị đánh hàng chục hèo và đuổi ra khỏi nhà.

Mỗi lần Quan Bác sĩ về thăm nhà là quan đem thuốc men chích cho cậu em út. Cậu Chó có vẻ cũng biết giá trị của cậu và giá trị của người anh lớn.

Quan Bác sĩ rất thương em nên ông chăm sóc rất chu đáo cho cậu Bảy. Mọi khi đem thuốc xuống chích cho cậu Bảy, ông đổ dành cậu Bảy nằm im cho ông chích.

Bát Tụ nghe tin chú lính lệ hầu trà trên nhà chạy xuống cho biết Quan Đốc tờ đã về bảo người xuống chỗ cậu Bảy dọn dẹp để Quan Đốc xuống chích cho cậu Bảy.

Bát Tụ gọi mụ Tám Canh:

- Chị Tám ơi chị xuống dưới chỗ cậu Bảy nằm dọn dẹp đi cà...

Mụ Tám Canh chửi đồng:

- Tiên sư thằng này lười quá ta, sao mi không xuống dọn mi lại sai tao?

- Tui làm sao mà xuống với cậu Bảy được. Gặp mặt tui cậu Bảy chán như cơm nếp nát rồi còn chi nữa. Cậu Bảy mà tru lên lại có Quan Đốc ở đây thì Cự Lớn tha hồ mà tế cho cả lũ nghe bây giờ.

Rồi Bát Tụ làm bộ xăm xăm đi lên buồng của cậu Bảy làm mục Tám Canh đâm hoảng, gọi giật Bát Tụ lại:

- Nè mi đi mô đó, cậu Bảy mà tru lên thì mi bỏ mục nội mi. Cự Bà nghe được tiếng tru của cậu Bảy thì mi chết.

Mục Tám Canh chửi xong Bát Tụ liền quay lại bảo với Lua:

- Mợ lên phòng cậu Bảy dọn dẹp để Quan Đốc đến thăm bệnh cho cậu Bảy...

Lua lắc đầu nói:

- Sao mục không biểu cô hai đi, mục lại biểu tôi, cậu Bảy đang mê cô hai mà, tui xuống bây giờ cậu ấy lại tru lên thì phiền cả.

Mục Tám Canh cười nói:

- Trời ơi cậu Bảy mà chê mợ nữa thì còn ai vô đây hầu cậu Bảy được. Cậu ấy chê nên bây giờ mợ mới mang cái bầu bự thế kia chứ!

Lua đập vào vai mục Tám:

- Mục quý ni, nói chi mà ghê rứa.

Duyên ngồi im không nói năng gì. Một gã cứu phẩm lính lệ từ trên nhà chạy xuống nói:

- Cự Lớn dạy Quan Lớn sắp xuống khám bệnh và chích cho cậu Bảy đó. Cự dặn mục Tám hay mợ cả xuống dọn dẹp sạch sẽ chỗ cậu Bảy nằm, kéo Quan Đốc la nghe thì ráng mà chịu.

Mục Tám cười nói:

- Đó mợ cả nghe chưa? Cự Bà bảo mợ đi lên dọn dẹp...

- Cả mục cũng phải đi chứ....

- Vâng thì tui cũng phải đi nhưng không phải mình tui mà cả mợ nữa cà!

Lua cười nói:

- Mình mục vô voi ăn thịt mục à!

- Voi thì chẳng có, nhưng mợ lạ chi tánh của cậu Bảy nữa, hể thấy hơi đàn bà thì cậu ấy làm ẩu ngay phiền lắm à!

Bát Tụ cười nói:

- Cậu Bảy làm hôn với mụ thì thật là phúc cho đời nhà mụ rồi, mụ trông mợ cả mợ hai, người nào cũng xinh đẹp như tiên thể kia, cậu Bảy thiếu chi mà phải làm ầu với mụ. Đây là lỗi mụ Tám Canh muốn khoe nhan sắc của mụ họa chẳng có lão Quán Canh chịu được mà thôi...

Mụ Tám Canh phát vào vai Bát Tụ một cái nên thân rồi mụ chửi:

- Mụ nội mi mờ mả ông cha mi động hay sao mà mi định trêu vào mụ...

Bát Tụ cười rử rượi, tánh Bát Tụ hay đùa giai, lại nói năng có duyên nên dù hấn trêu ai người đó cũng không giận. Mỗi lần Bát Tụ mở miệng đã làm cho những người ngồi quanh đó buồn cười. Hấn dục Lụa:

- Thôi mợ cả xuống nhà dọn dẹp đi, không thì phiền lắm đó, Quan Đốc xuống thấy chỗ cậu Bảy nằm mà bản thì chết. Quan Đốc la đó ghen.

Lụa biết người anh chồng, Quan Đốc Tờ rất thương cậu Bảy, Quan Đốc hiện là Giám Đốc Bệnh viện Huế nên vài ngày Quan Đốc lại về khám bệnh chích thuốc cho cậu Bảy. Mỗi lần chích thuốc cho em, Quan Đốc vẫn dỗ ngọt em trai nên cậu Bảy cũng mến Quan Đốc lắm. Có nhiều lúc hình như cậu Bảy tủi phận khóc.

Lụa và mụ Tám xuống phòng cậu Bảy nằm. Lúc đó sau cuộc truy hoan với Duyên cậu Bảy đã ngủ vùi. Dáng điệu cậu có vẻ mệt. Cậu Bảy không bao giờ bận quần áo hết. Người cậu Bảy lông lá đầy người. Da của cậu Bảy đen thui lại hơi có màu mốc, thường phủ chiếc chăn chiên mỏng để che từ ngực xuống.

Thấy cậu Bảy nằm ngủ trên giường nệm, mụ Tám Canh hỏi khế Lụa:

- Cậu Bảy ngủ như thế làm sao thay được giường và drap cho cậu ấy.

Lụa đáp:

- Bây giờ mụ cứ quét dọn xung quanh căn phòng này đã rồi sau đó đánh thức cậu ấy dậy đỡ cho cậu ấy xuống đất mà thay giường và drap chứ chi nữa.

Mụ Tám Canh gật đầu:

- Ủ phải hỉ!

Mụ Tám Canh và Lụa quét dọn trong khi cậu Bảy ngủ vùi. Quét sạch căn phòng rồi mụ Tám bảo Lụa:

- Mợ cả đánh thức cậu Bảy dậy rồi đưa cậu ấy xuống đất cho cậu ấy nằm, rồi trải chiếc chiếu dưới đất nhen...

Mụ Tám Canh trải xong chiếu thì Lụa đã nói:

- Bụng tôi như thế này làm sao đưa được cậu ấy, mụ làm ơn đưa hộ cậu Bảy xuống chiếu một chút để tui thay và làm giường.

Mụ Tám Canh ngần ngại.

- Trời ơi, mợ biểu tui làm điều đó hơi kệt cho tui đó. Mợ còn lạ chi tánh cậu Bảy nữa, cậu ấy là hay làm ẩu lắm đó, phiền lắm đó...

Lụa cười nói:

- Ầu sao được, mụ cứ đưa cậu ấy xuống chiếu.

Mụ Tám thấy bụng mợ to vượt mặt khó mà đưa được cậu Bảy nên mụ đành phải làm giúp. Mụ Tám bảo Lụa:

- Mợ đánh thức cậu ấy dậy đi...

Lụa lại đầu giường cậu Bảy lay gọi cậu Bảy:

- Cậu Bảy ơi, dậy nè. Quan Đốc đến thăm bệnh cho cậu đó. Cậu dậy cho em làm lại chiếc giường thay drap và quét dọn đi cậu Bảy.

Cậu Bảy từ từ mở mắt thức dậy thấy Lụa, cậu Bảy cười nhìn Lụa bằng cặp mắt rất lảng lơ. Cậu Bảy túm tay Lụa rồi kéo nàng gục xuống úp mặt trên cổ cậu Bảy. Mùi thơm dầu dừa và mùi da thịt của Lụa làm cậu Bảy tỉnh táo. Cậu Bảy lòn tay vào áo của Lụa rồi kéo Lụa nằm xuống, Lụa đẩy ra nói:

- Quan Đốc sắp xuống đó. Cậu làm chi kỳ quá mà, vừa mới đó với cô hai bây giờ đã thế rồi. Dậy cho em làm giường thay drap đi cậu...

Lụa hất tay cậu Bảy ra khỏi người, nàng cầm tay cậu Bảy kéo xuống và đặt ngay trên bụng cậu. Lụa gọi Mụ Tám:

- Mụ Tám đến dựa cậu Bảy xuống một chút mụ Tám...

Bị Lụa hất tay, cậu Bảy cuống lên đưa tay ra định nắm lấy Lụa nhưng Lụa đã đứng lên, mụ Tám lại gần cậu Bảy kéo chiếc chăn

chiên phủ trên người cậu Bảy, bỗng mụ giật mình lùi lại ngượng ngịu:

- Cậu quý ni, gớm ghiếc quá sá mà...

- Đồ quý bàn tay làm chi đó.

Bàn tay của cậu Chó vẫn không chịu buông ra, mụ Tám Canh đỏ ửng mặt. Mụ định đặt cậu Chó xuống nhưng cậu Chó đã nhè miệng ra định tru lên rồi. Mụ Tám cau mặt thì Lụa đã dục.

- Cứ ôm xốc cậu xuống cho rồi, chi mà mụ sợ rứa.

Mụ Tám cau:

- Tui có phải là vợ cậu ấy đâu?

Lụa cười sung sướng:

- Thì thằng quý đó nó còn biết ai là vợ ai không đâu!

Lụa mỉm cười:

- Thì đó là cái tội của cậu Bảy mà người chi mà quý như thế đó.

Mụ Tám có vẻ ngượng:

- Thôi mợ bỗng cậu ấy hay dựa cho cậu ấy xuống chiếu tui chịu thôi, mợ để tui thay drap giường cho.

Lụa không chịu nói:

- Người tui đang có dạ như thế ni làm sao mà dựa hay bỗng được cậu Bảy. Mụ làm giúp hộ tui với mụ Tám.

Mụ Tám đành phải đến gần chỗ cậu Bảy nằm, mụ lên giọng trước.

- Nè đứng cở ngó ngoáy đó ghen cậu Bảy. Tui là mụ Tám đây không phải là mợ cả hay la mợ hai đâu...

Mụ Tám sà xuống định dựa cậu Bảy ngồi lên thì tay cậu Bảy đã chặn ngang người mụ Tám làm mụ hoảng hồn tay đập vào tay cậu Bảy một phát.

Lụa chạy lại giúp mụ Tám một tay nâng cậu Chó xuống dưới đất. Cậu Chó vẫn ôm chặt lấy mụ Tám. Chiếc chăn phủ trên người cậu Chó rơi ra ngoài. Thế là cậu Chó trần truồng. Người cậu Chó cứng ngắt, cậu không chịu buông mụ Tám ra nên khi cậu nằm xuống là cậu đè mụ Tám ra. Mụ Tám giật mình, mụ cựa người hất cậu Chó xuống, nhưng chân vẫn kẹp cứng lấy mụ Tám. Mụ Tám bị bàn tay của cậu Chó lôi tuột xuống làm mụ Tám gần như trần truồng. Mụ

ngượng quá, mụ hất chân cậu Chó xuống, cậu Chó điên cuồng lên, cậu tru lên để phản đối lại hành động của mụ Tám đã chống đối lại cậu. Tiếng tru của cậu Chó làm cho mụ Tám đâm hoảng. Lụa đành phải ghé vào dỗ cậu Chó:

- Cậu Bấy buông mụ Tám ra. Tui đây nè! Cậu làm chi đó, buông mụ Tám ra, tui gọi cô hai xuống với cậu Bấy.

Nghe Lụa nói gọi cô hai xuống cậu Bấy không tru nữa. Cậu cũng buông mụ Tám ra. Mụ ngượng ngịu xốc lại quần áo, mụ mắng cậu Bấy:

- Đồ quỷ sống.

Lụa đắp cái chăn vào người cậu Chó, mụ Tám đứng ngảng người lúc ấy. Lụa dục mụ Tám:

- Mụ thay giúp hộ chiếc drap đi...

Mụ Tám lắc đầu:

- Mợ thay đi tui không thay được. Thằng quỷ sống ni lắm chuyện lắm.

Lụa cười:

- Mụ Tám chi mà giận dữ thế đó!

Mụ Tám cầm chiếc drap trải trên giường rồi dặt vào mép giường mụ kê lại chiếc gối dài đặt dưới chiếc drap. Mụ Tám nghĩ còn phải đưa cậu Chó lên giường nữa. Lụa định quay ra mụ Tám Canh gọi giật lại:

- Mợ đi mô đó! Nè mợ đi là tui cũng đi đó. Thằng quỷ sống ni nó tru lên thì mặc mợ đó nghe...

Lụa cười nói:

- Tui ở đây chứ đi đâu!

- Mợ phải ở đây để đưa của nợ này lên giường chứ. Lay hoay mãi Quan Đốc xuống thì phiền lắm đó!

Trải xong chiếc drap, quét xong dưới gầm giường mụ Tám và Lụa khiên cậu Chó đặt lên giường. Cậu Chó nhìn Lụa như có ý hỏi:

- Duyên đâu?

Lụa cứ lờ đi, cậu Chó tru lên, đập chân xuống giường, Lụa cười nói với mụ Tám:

- Thằng quý ni lại đòi rồi đó...

- Đúng là quý chớ đâu phải là người.

Lụa nhìn mục Tám khế nói:

- Nói nhỏ rứa không thì phiền lắm. Nhà có gạch vách có tai, Cụ Bà mà nghe được thì phiền lắm, ăn đòn đó ghen.

Mục Tám cười nói:

- Chẳng lẽ mợ mách tui.

Mục Tám vừa nói dứt lời. Bỗng mục rú lên rồi quỵ xuống. Lụa giật mình xuống thì ra cậu Chó đã vùng dậy bò đến ôm lấy chân mục Tám vật xuống, mục Tám quỵ xuống đè lên trên người cậu Chó. Cậu Chó có vẻ thích thú lắm. Cậu ôm lấy mục Tám hốt hoảng đẩy cậu Chó rồi vùng dậy. Cậu Chó cuống lên cậu tru lên rồi bò thật nhanh đến chỗ mục Tám đứng. Mục Tám vùng chạy ra ngoài. Lụa cũng đâm hoảng chạy luôn ra cửa. Thế là cậu Chó cứ tru lên từng hồi.

Từ phía nhà ngang Bát Tụ và một số gia nhân cùng với Duyên nghe tiếng tru liền chạy cả ra coi chuyện chi. Bát Tụ thấy mục Tám và Lụa đều chạy ra ngoài. Mặt người nào cũng tái mét. Bát Tụ biết cậu Chó nổi chứng rồi có khi lại ôm lấy mục Tám nên cả hai người hoảng chạy như thế.

Riêng Duyên không hề biết cậu Chó lại tru lên như chó sói tru như thế nên khi nghe tiếng tru và thấy mọi người chạy ra nàng tưởng rằng có chó dại ở trong dinh Cụ Thượng nên khi thấy Lụa và mục Tám hốt ha hốt hải bèn hỏi:

- Cái chi đó Bát?

Bát Tụ cười hỏi:

- Mợ chưa nghe cái chi à?

Duyên làm bộ thành thạo hỏi:

- Có tiếng chó tru. Trong dinh có tiếng chó dại à?

Bát Tụ bật cười, hấn không ngờ Duyên không biết cậu Chó thường hay tru như thế đó. Hấn nghĩ lại thì có lẽ Duyên không biết là vì từ hôm đến dinh chưa hôm nào cậu Chó bực mình đòi hỏi cả, nên nàng chưa nghe tiếng cậu Chó tru đòi hỏi.

Từ trên phòng cậu Chó lại vang lên tiếng tru dài Lụa và mụ Tám đứng ngoài nhứt định không chịu vô. Bát Tụ liền gọi lớn:

- Ai vô thì vô đi... Cụ Bà biết thì chết đờn nghen, Quan Đốc lại sắp xuống rồi đó.

Mụ Tám đẩy Lụa vô, vì Lụa là vợ của cậu Chó chớ đâu phải mụ Tám. Lụa lắc đầu không chịu vô. Duyên đứng phía nhà ngang thấy hai người đẩy nhau không ai chịu vô trong buồng cậu Bảy hết, nàng bèn hỏi Bát Tụ:

- Tiếng chó tru như ở trong buồng cậu Bảy phải không chú Bát Tụ?

Bát Tụ cười đáp:

- Không ở trong buồng đó thì buồng mô bây giờ.

Duyên hốt hoảng hỏi:

- Có chó dại trong buồng cậu Bảy?

Bát Tụ lắc đầu:

- Ừ có chó, nhưng không phải chó dại, chó nó định hiếp mụ Tám nên mụ Tám sợ đó. Mợ có xuống cứu mụ ta thì xuống...

Tiếng tru của cậu Chó làm Cụ Bà trên nhà đang nói chuyện với Quan Đốc Tờ, con trai đầu lòng, cụ cau mặt quay lại hỏi:

- Chi mà thằng Bảy nó kêu dữ vậy?

Quan Đốc đã biết tánh người em khác thường của quan nên Quan Đốc vội nói:

- Thôi mạ để con xuống coi bệnh cho chú Bảy...

Cụ Bà thương cậu Bảy, nghe tiếng cậu Bảy tru Cụ Bà không chịu nổi, cụ gọi tên Cửu Tràng:

- Tràng mi theo Quan Đốc xuống coi làm chi mà cậu Bảy kêu dữ rứa. Bọn chúng nó lại không biết chiu cậu Bảy chứ chi nữa...

Cửu Tràng lật đật chạy theo Quan Đốc nhưng Cụ Bà đã gọi giật lại bảo:

- Tràng mi nhớ mời mợ Bảy hai lại giới thiệu cho Quan Đốc biết nghen, ừ mợ hai mi biết không?

Tràng lễ phép đáp:

- Dạ bẩm Cụ Lớn con biết mợ hai...

- Ừ mi mời mợ hai lại gặp Quan Đốc nghen...

Tràng "Dợ" một tiếng rồi vội vã đi theo Quan Đốc. Quan Đốc bận chiếc áo dài trắng của người thầy thuốc, tay sách chiếc va ly nhỏ bằng da gấu đi xuống chỗ cậu Chó nằm. Cứu Tràng vội chạy trước xuống nhà ngang để tìm Duyên. Hấn vào chỗ Bát Tụ và Duyên đang ngồi nói chuyện lật đật bảo với Duyên:

- Mợ Hai, Cự Lớn bảo mợ xuống chỗ cậu Bảy ngồi để cho Quan Đốc gọi cần chi không?

Duyên ngơ ngác không hiểu Quan Đốc là ai thì Bát Tụ đã nói:

- Quan Đốc là con cả của Cự Lớn, là Quan Lớn Bác sĩ ở Huế ni... Quan Đốc thương cậu Bảy lắm, mỗi tuần ít nhất là 2 lần Quan Đốc về chích thuốc cho cậu Bảy.

Duyên ngây thơ hỏi:

- Cậu Bảy đau à?

Bát Tụ cười nói:

- Mợ không biết cậu Bảy đau sao?

Duyên lắc đầu, Bát Tụ thương hại vì sự ngây thơ đến ngây ngô của cô gái quê xinh đẹp:

- Cậu Bảy đau từ thuở nhỏ...

Câu nói của Bát Tụ càng làm cho Duyên ngạc nhiên hơn nữa, cậu Bảy đau sao cậu Bảy khoẻ như thế!

Cứu Tràng thấy Duyên còn nói chuyện với Bát Tụ mà Quan Đốc lại sắp tới rồi, hấn dục Duyên:

- Quan Đốc sắp tới rồi mợ hai ra ngay để tui trình với Quan Đốc.

Bát Tụ cũng dục:

- Thôi mợ hai ra gặp Quan Đốc đi, Quan Đốc nhân hậu lắm mỗi lần Quan Đốc về thăm bệnh cho cậu Bảy, đám chúng tôi hầu hạ dưới ni người mô cũng được Quan Đốc cho tiền hết.

Duyên ngần ngại không biết mình có nên ra hay không, nàng bẽn lẽn lo sợ tánh rút rứt của một cô gái quê lại trời dậy. Cứu Tràng hỏi:

- Mợ Lụa đâu?

Bát Tụ chỉ xuống chỗ cậu Chó nằm và nói:

- Mợ ấy với mụ Tám Canh đang ở dưới phòng cậu Bảy đó. Họ đang dọn dẹp dưới đó.

Cửu Tràng nhìn ra ngoài thấy Quan Đốc đã đi xuống gần đến nơi rồi bèn dục Duyên:

- Mợ định làm tui bị quở hay sao đây! Mợ ra cho Quan Đốc hỏi kìa!

Duyên rón rén đi ra, nàng thấy một ông đạo mạo oai nghiêm đi xuống tới nhà cậu Bảy. Duyên chấp tay vái Quan Đốc. Quan thấy Duyên còn nhỏ tuổi dáng điệu thon đẹp, xinh xắn, ông ngạc nhiên nhìn chăm chú Duyên qua cặp kiển cận thị, nên Cửu Tràng vội giới thiệu:

- Bẩm Quan Lớn đây là mợ hai của cậu Bảy.

Quan Đốc cau mặt có vẻ ngạc nhiên vì cậu Bảy em trai Quan Đốc một gã tàn tật người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm lại lấy thêm một cô vợ lẽ nữa xinh đẹp khủng khiếp. Quan Đốc dừng lại hỏi Duyên:

- Đây là thím Bảy hai à?

Duyên hốt hoảng vái lại:

- Bẩm Quan Lớn...

Quan Đốc thương hại:

- Đừng gọi tui là Quan Lớn. Tui là anh ruột của cậu Bảy chồng của thím... Thím người ở đâu?

Duyên hơi yên lòng đáp:

- Dạ bẩm Quan Lớn con người thôn Vĩ Hải, huyện Hương Trà, tỉnh Thừa Thiên.

Quan Đốc lắc đầu thương hại:

- Thím đừng xưng con với tui. Tui là anh ruột chú Bảy, chồng của thím, gọi tui bằng anh chớ.

Nói rồi Quan Đốc quay sang hỏi Cửu Tràng.

- Có phải chú Huyện Cảnh đưa thím ấy lên không?

Cửu Tràng đáp:

- Dạ mợ Bảy cả gần sanh nên Cụ Bà nhờ Quan Huyện tìm cho một người để hầu hạ cậu Bảy. Quan Huyện đã đưa lên mợ Bảy hai

đây!

Quan Đốc lắc đầu:

- Khổ đời một người con gái. Thằng Bẩy nó đã thế rồi mà vợ tui còn chịu nó quá. Thật tội nghiệp....

Nói rồi Quan Đốc quay sang bảo cô Duyên:

- Thím xuống dưới chỗ chú ấy nằm với tui...

Duyên sợ sệt đi theo Quan Đốc. Cửu Tràng vẫn chạy trước như để dẹp đường cho Quan Đốc đi. Trong khi ấy mẹ Tám Canh và Lụa đã giật được cậu Chó lên giường rồi. Cậu Chó vẫn ôm cứng lấy mẹ Tám. Tay cậu vẫn không buông tha mẹ Tám. Cậu làm mẹ Tám ngượng chín cả người, còn Lụa thì như đã quen cái tánh ma bùn của cậu Bẩy chồng cô rồi, vì cậu Bẩy hể gặp hơi đàn bà là cậu lăn xả vào người cậu cứng đờ ra, chân tay cậu múa may thật kỳ cục. Mắt cậu loáng lên. Hể nắm được đàn bà rồi mà cậu không được thỏa mãn là cậu tru lên.

Mẹ Tám ngượng chín cả người vì dù sao cũng trước mặt vợ cậu Chó nên mẹ Tám đành phải kéo tay cậu Chó ra và xô cậu Chó nằm bật ngửa xuống. Chiếc chăn tuột ra ngoài làm cậu trần truồng. Nước da đen nháy của cậu Chó trông thật thê thảm.

Cậu Chó tru lên, Duyên giật mình không hiểu tiếng tru ấy ở đâu nghe thật rõ, thật gần. Quan Đốc thì đã biết tánh của em ông rồi nên ông vội lên tiếng ngay:

- Bẩy chi đó em? Làm chi mà lớn quá vậy?

Có điều lạ là cậu Bẩy rất nể Quan Đốc, tiếng Quan Đốc gọi cậu lặng thinh ngay. Tuy không nghe nổi tiếng người và cũng không nói được, cậu Chó cũng biết Bác sĩ anh ruột của cậu là người thương yêu cậu Chó và cậu nể nang Bác sĩ lắm.

Bác sĩ cũng thương chú em ruột tàn tật, người chẳng ra người mà chó chẳng ra chó. Mỗi tuần Bác sĩ anh ruột của cậu Chó về nhà chữa bệnh cho cậu Chó ít nhất một lần, có tuần hai hay ba lần. Mỗi lần Bác sĩ về vào trong phòng của cậu Chó vỗ về cậu Chó thì cậu nằm im. Có nhiều lúc cậu Chó cũng cảm động trước những cử chỉ vuốt ve thân yêu của Bác sĩ mà cậu ứa lệ khóc.

Cậu Chó đang tru lên để phản đối việc làm chẳng chút chiều chuộng nào của mẹ Tám Canh, dám hất tay cậu ra khỏi thân hình. Mẹ lại còn đập vào tay cậu Chó nhưng trông thấy Bác sĩ anh ruột của cậu vô cậu Chó nằm im không tru nữa.

Lúc này, Duyên mới tận tai nghe tiếng cậu Bảy chồng của cô tru lên như chó tru, Duyên đâm sợ không hiểu người chồng mà cô đã hiến thân là người như thế nào? Duyên buồn rầu nhưng không dám thổ lộ cho ai biết. Nàng đi theo Bác sĩ anh ruột cậu Chó vào trong phòng của cậu Chó.

Cậu Chó nằm ngay trên giường. Người cậu lúc nào cũng trần truồng. Khi nào ngứa ngứa tay chân thì cậu bò xung quanh nhà chơi.

Người cậu Chó lúc nào cũng như rợn lên. Bác sĩ anh ruột lấy ống nghe ra đặt trên ngực của cậu Chó để lắng nghe. Cậu Chó nằm im mở mắt nhìn người anh ruột của cậu đang khám bệnh cho cậu. Bác sĩ vậy Duyên lại nói:

- Thím đỡ chú ấy dậy ngồi cho tui chích ngay sau lưng của chú ấy!

Duyên lại thêm ngạc nhiên, nàng không ngờ cậu Chó lại đau ốm đến nỗi không ngồi được nhưng sao cậu lại khỏe như thế! Nàng không ngờ người chồng của nàng không có xương sống. Nghe theo lời của Bác sĩ anh chồng nàng dựa cho cậu Chó ngồi dậy, nhưng rồi Bác sĩ lại cúi nói:

- Thôi để lật sấp chú ấy lại cũng được. Thím ngồi chặn lấy chân của chú ấy.

Duyên lật chồng lại. Cậu Chó thấy Duyên thì cậu cười thích thú. Duyên vừa ôm lấy cậu Chó thì tay cậu đã sờ vào người Duyên rồi. Duyên ngỡ ngàng nghịu trước hành động thô bỉ của chồng nhưng Duyên không dám phản đối. Nàng đỏ mặt lật sấp chồng lại rồi giữ lấy hai chân của chồng.

Thấy Duyên bỏ xuống dưới giường cậu Chó có ý không bằng lòng nhưng cậu nể Bác sĩ anh của cậu. Cậu im lặng.

Bác sĩ anh ruột cậu Chó vỗ về em:

- Chú nằm yên để anh chích cho chú mau khỏi ghen.

Cậu Chó nằm im, Bác sĩ anh ruột cậu Chó lấy cây kim dài và lớn chích vào sống lưng của cậu Chó một thứ thuốc đỏ. Cậu Chó có vẻ đau nên cậu phát ra tiếng rên nho nhỏ. Cậu ứa nước mắt nhưng cậu không dám tru lên. Cậu Chó có vẻ nể nang Bác sĩ lắm.

Chích xong cậu Chó mũi thuốc, Bác sĩ còn chích thêm cho cậu Chó mấy mũi thuốc ở mông nữa.

Chích xong Bác sĩ bảo Duyên đi theo ông lên nhà. Cậu Chó thấy Duyên đi định tru lên gọi lại nhưng thấy Bác sĩ vẫy Duyên đi nên cậu im lặng không tru nữa. Ra đến ngoài cửa thấy Lụa đứng ngoài bèn nói:

- Thím vào trong với chú ấy.

Lụa nguýt nhìn Duyên khi thấy Duyên cùng đi với Bác sĩ anh cậu Chó. Nàng định gọi Duyên lại bắt Duyên phải ở lại hầu cậu Chó nhưng vì thấy Bác sĩ anh của cậu Chó bảo Duyên đi theo lên nhà trên nên Lụa đành phải nín thinh.

Bác sĩ anh ruột cậu Chó thấy Duyên xinh đẹp nhã nhặn tươi tắn thì lấy làm lạ không hiểu vì sao Duyên lại chịu làm vợ lẽ của cậu Chó. Bác sĩ biết tánh nết và con người của cậu Chó. Cậu Chó tuy mới 18 tuổi nhưng người cậu rất mạnh. Cậu không có xương sống nên cậu Chó chỉ bò được mà thôi không thể nào ngồi được. Thân hình cậu Chó đen nháy, da bóng loáng lại có những đám lông đen rất kỳ lạ. Theo Bác sĩ anh ruột của cậu Chó giải thích thì vì cậu Chó không có xương sống nên bao tủy và chất "cường dương" làm cho của quý của cậu Chó nở nang quá khổ hơn những người thường rất xa. Giòng giống của cậu Chó vốn là dòng đa dâm rồi nay cậu Chó lại có những thứ hơn người như thế nên với cậu Chó có nhiều điểm rất kỳ lạ.

Suy nghĩ về con người cậu Chó Bác sĩ anh cậu Chó đâm thương hại em dâu mới xinh đẹp. Bác sĩ thương nàng Duyên làm sao mà chịu đựng được cậu, nhứt là phút đầu tiên gặp gỡ nếu nàng là một trinh nữ thì đó là một hình phạt khủng khiếp cho nàng. Bác sĩ anh ruột cậu Chó không ngờ rằng Quan Huyện em của Bác sĩ và anh của cậu Chó đã làm cái bổn phận thông nòng cho cậu Chó rồi. Chính

Quan Huyện đã cướp mất tiết trinh của Duyên người con gái ấy nên mới chịu đựng được cái phút ban đầu gặp gỡ cậu Chó đó.

Duyên theo Bác sĩ lên nhà trên, Cụ Bà thấy Duyên, gọi vào giới thiệu với người con trai cả ông Bác sĩ.

- Đây là em dâu của con đó. Vợ thằng Bấy mà mạ mới nhờ thằng Huyện giúp cho em con... Con dâu này của mạ ngoan lắm, thằng Bấy cũng bằng lòng lắm nên mấy ngày hôm nay nó không còn la hét nữa. Thật là mỗi lần nghe nó la mạ đứt ruột ra...

Nói rồi cụ quay nhìn phía Duyên hỏi:

- Bấy, con về đây hầu hạ chồng con và thầy mạ đã mấy ngày rồi hí?

Duyên bẽn lẽn đáp:

- Dạ thưa mạ hai ngày rồi...

- Ừ hé, mới có hai ngày mà mạ tưởng đã lâu rồi...

Bác sĩ anh cậu Chó nhìn Duyên thương hại. Người con gái xinh đẹp này lấy đâu mà chẳng được người chồng tử tế đàng hoàng lại phải lấy em ruột ông, một kẻ người chẳng ra người, chó chẳng ra chó. Bác sĩ bèn hỏi:

- Ông thân thím làm chi?

Duyên đáp:

- Dạ bẩm Quan Lớn...

Bác sĩ bèn cản lại nói:

- Tui là anh ruột chú Bấy thì thím gọi là anh chớ sao lại gọi là Quan Lớn. Chú Huyện cũng rứa, thím đừng gọi Quan Lớn cách biệt lắm..

Cụ Bà cũng làm bộ rộng lượng:

- Phải, anh con nói phải, con đã là dâu con trong nhà rồi con gọi mạ là mạ, các anh con là anh, đừng gọi Quan Lớn. Gọi Quan Lớn là đám người làm đầy tớ trong nhà, chúng nó mới gọi như thế! Con hiểu chưa?

Duyên khẽ dạ trong miệng và nói:

- Bẩm anh, chú em là Lý Trưởng trong Huyện Hương Trà...

Bác sĩ anh cậu Chó gạt đầu nói:

- Như thế là người dưới quyền của chú Huyện phải không? Như thế chú Huyện có nâng đỡ chi ông già thím không?

Duyên chưa biết trả lời ra sau thì Cụ Bà đã nói:

- Mẹ đã bảo với anh Huyện lo cho chú của nó làm Cai Tổng rồi, trên này chú con xin cho cái bằng Cửu Phẩm là danh giá chán rồi.

Duyên nghe nói cha mình sắp được làm Cai Tổng lại được cả bằng Cửu Phẩm nàng cũng có ý mừng.

Chương 12

Bác sĩ anh cậu Chó ở lại trong tư dinh của Cụ Thượng gần hết ngày hôm ấy, mỗi lần có Bác sĩ về, trong nhà lại tổ chức đám xì phé đánh. Hôm ấy Duyên được đứng hầu nước chỗ các quan đánh xì phé nên nàng được chia số tiền sâu thu được. Nàng kiếm được gần 10đ00 bạc. Duyên mừng rỡ vì thật ra đời nàng chưa bao giờ có số tiền như thế. Duyên gói chặt số tiền nàng được chia để dành đợi chú nàng lên thăm nàng thì nàng cho.

Duyên không ngờ sau những đêm ân ái với ông Huyện nàng đã có mang. Ở trong nhà Cụ Thượng hàng ngày hầu hạ cậu Bảy chồng nàng Duyên chịu đựng cảnh có chồng phải chiều chồng. Tánh cậu Bảy rất kỳ lạ, suốt ngày cậu chỉ chăm đón Duyên, mỗi lần Duyên vô, cậu mừng quýnh lên. Sự thỏa mãn về nhục dục làm cho tánh của cậu Chó thuần lại không gắt gỏng tru tréo như trước kia nữa.

Duyên có nhiều triệu chứng của người có mang. Vú nàng căng và bắt đầu thâm, người nàng bắt đầu ợ chua, thèm của ngọt, của chua, lông mày của Duyên dựng ngược. Bà Cụ Thượng là người sanh đẻ nhiều nên cụ có nhiều kinh nghiệm về sự thai nghén. Cụ thấy Duyên có vẻ mệt nhọc, cụ bèn hỏi:

- Con có mang phải không?

Duyên bẽn lẽn đáp:

- Dạ thưa mạ con không biết nữa?

Cụ Bà đồ ngọt Duyên:

- Người con ra sao con thấy mệt không?

- Dạ người con thấy mệt mỏi, ợ chua, thèm của chua.

- Như thế là con có mang rồi. Trông người con thon thon như thế ni mấn lẩm đó. Đưa mạ coi đầu vú của con nào?

Duyên bẽn lẽn tóc yếm lên cho Cụ Thượng Bà coi hai đầu vú của nàng. Nhìn thấy bộ vú của Duyên, Cụ Thượng Bà cười sung sướng nói:

- Con có mang thật rồi. Hai đầu vú thâm quầng thế ni, vú cũng nở to làm chi mà không chứa...

Duyên chưa biết trả lời sao thì Cụ Thượng Bà đã nói:

- Con phải giữ gìn cho khỏe. Nếu cần uống thuốc thì mạ kêu thầy thuốc đến, không thì nói với anh con đó, anh con mần Bác sĩ mà, bệnh chi mà chẳng khỏi.

Cụ Thượng Bà gật đầu nói:

- Con xinh đẹp như thế ni thì con của con, cháu của mạ thế răng cũng xinh đẹp.

Thật ra Duyên cũng không biết đứa con trong bụng nàng là con của cậu Chó hay là con của Quan Huyện, nàng nghĩ có lẽ là con của Quan Huyện vì trong phút ái ân với Quan Huyện tối hôm đó là lúc đầu tiên đời nàng được sự chiều chuộng về ái ân, nàng thấy yêu Quan Huyện hơn cậu Chó rất nhiều. Từ ngày vào hầu cậu Chó, làm vợ cậu Chó đến nay ba tháng Quan Huyện có lên thăm cậu Chó và song thân của Quan Huyện vài ba lần và lần nào Quan Huyện cũng gặp nàng nhưng không lần nào Quan Huyện chiều chuộng nàng như buổi ban đầu.

Duyên đã biết mình đã có thai. Nàng được Cụ Thượng Bà và Cụ Thượng Ông hết sức chiều quý vì hai cụ đinh ninh rằng Duyên vẫn còn trinh tiết khi chung chăng chung gối với cậu Chó trong ngày đầu tiên.

Ở trong nhà Cụ Thượng trên ba tháng ngày đêm hầu hạ cậu Chó Duyên đã gây được nhiều cảm tình với người trong gia đình. Lụa đã sanh được một đứa con trai thật kháu khỉnh, nàng được ở ngay trong dinh Cụ Thượng. Đứa nhỏ bụ bẫm xinh xắn, trông giống cậu học sinh tình nhân của Lụa, nhưng trong nhà Cụ Thượng chẳng ai biết việc đó, mọi người đều cho là con của cậu Chó, nhứt là khi họ thấy Duyên cũng có mang. Lụa sanh được trên hai tháng thì Duyên xin phép Cụ Thượng Bà về quê thăm gia đình nhân có Quan Huyện

lên dinh hầu cha mẹ. Việc Duyên xin về quê thăm cha mẹ là do Quan Huyện xúi nàng. Từ ngày lên dinh làm vợ của cậu Chó Duyên không còn phải lam lũ nắng mưa ngoài đồng ruộng, nàng mặt trắng, nước da của Duyên đã trắng bóc, nay được ăn uống sung sướng có giờ giấc nghỉ ngơi lại có hơi đàn ông người gái quê xinh đẹp ấy lại càng đẹp hơn trước rất nhiều.

Bà Huyện người vợ do cha mẹ cưới cho ông là con gái của một Quan Đại Thần đồng niên với Cụ Thượng, lại thuộc Giòng Hoàng phái nữ sinh Trung Học Đồng Khánh nổi tiếng là tiểu thư khuê các ngoan ngoãn mà ngày nhập phòng, nàng đã là đàn bà chớ không còn con gái. Quan Huyện cặn hỏi vợ thì nàng một mực cho biết đây là lần thứ nhất nàng biết đàn ông, nàng thề thật độc để cho chồng nàng Quan Huyện tin nhưng về sau hỏi mãi, Quan Huyện ngả ngửa người vì quả bà Huyện đã biết đàn ông trước khi lấy Quan Huyện.

Lần này, nhân mấy ngày xa vợ, Quan Huyện đã hưởng tay trên xác thịt và trinh tiết của người con gái của cậu Chó. Quan Huyện vẫn nhớ đến Duyên, mỗi lần về thăm cha mẹ Quan Huyện vẫn gặp Duyên nhưng không có cơ hội để cùng Duyên gặp lại những phút ái ân ban đầu đó. Lần này nhân lúc Lụa người vợ lớn của cậu Chó đã cứng cát, đã đủ ngày kiêng cử rồi, Quan Huyện mới xúi Duyên xin về quê thăm cha mẹ, đi nhờ xe Quan Huyện về quê, Duyên ngỏ lời với mẹ chồng. Cụ Thượng Bà thì được Quan Huyện nói vờ:

- Mẹ cho thím Bẩy về thăm gia đình thím ấy, dạo này thầy Cai Tổng làm ăn khấm khá lắm!

Cụ Thượng Bà có vẻ thương Duyên nên khi nghe Quan Huyện con trai bà xin phép cho Duyên về thăm gia đình, Cụ Thượng Bà chấp thuận ngay:

- Ừ nhân chuyến xe con về Huyện con cho vợ thằng Bẩy về thăm gia đình nó cũng được.

Cụ Thượng Bà lại quay sang Duyên nói:

- Về thăm nhà vài hôm rồi con sang Huyện trình với anh con, xin xe mà về nghe con. À nhưng Anh Huyện hôm nào về Huyện?

Quan Huyện đáp:

- Dạ thưa mạ sáng nay con về Huyện rồi. Con về dưới Huyện là nhà con ra Huế ngay. Dạ bẩm mạ dạo ni trong Huyện có nhiều chuyện lắm, hết bọn Quốc dân đảng lại đến bọn Cộng sản quấy phá... Bên Phủ Thừa thúc dục chuyện phá phách cách mạng rất gay gắt nên có nhiều đêm con phải đi tuần suốt đêm. Bọn quý đó yên thân mà ăn không yên cứ quấy phá làm chi cho thêm khổ ra.

Cụ Thượng Bà có nhiều kinh nghiệm làm quan từ thời Cụ Thượng Ông mới là viên Tri Huyện cho đến khi Cụ Thượng đi Tri Phủ thăng Ám Sát Bộ Chánh rồi Tuần Vũ, Tổng Đốc nên khi nghe Quan Huyện phàn nàn nhiều công việc, cụ cười nói:

- Có rứa mới dễ kiếm tiền chứ! Trong Huyện mà bình an thì được bao nhiêu làm răng đủ tiền mua xe hơi, tậu nhà...

Quan Huyện cau mặt nói:

- Thưa mạ chuyện chi còn dễ kiếm ăn chớ chuyện mấy thằng ông mãnh đó phá thì làm chi cho ra tiền. Họ làm cách mạng lấy đâu ra tiền mà ăn với uống.

Cụ Thượng Bà lắc đầu tỏ vẻ thương hại cậu con trai ngây thơ làm quan mà không biết dựa vào cái bần của nghề mà khảo tiền:

- Mấy đứa làm cách mạng thì bỏ tù chúng nó đi, còn những đứa nhà giàu không làm cách mạng cứ cho chúng nó làm cách mạng hết, làm chi mà không ra tiền. Xe hơi, nhà lầu, vàng bạc, ruộng đất là ở đó chứ ở đâu. Tổ cha mi thật giống thằng cha mi lúc trước quá, cũng rứa mà.

Quan Huyện cười khì tỏ vẻ bà mạ giỏi. Quan Huyện nói lảng sang chuyện khác:

- Thưa mạ thím Bẫy về làm dâu mạ được mấy tháng rồi hỉ?

Cụ Thượng bầm đốt ngón tay tính:

- Kém 15 ngày nữa đây 6 tháng...

- Thím Bẫy có mang ngay thì phải?

- Ừ mạ không ngờ lại mắn con như thế đó. Con Lụa vợ lớn của hần cũng rứa, về nhà mình ngày nào là hần có thai ngày đó mà con Duyên ni cũng rứa.

Quan Huyện có vẻ nghi ngờ, có lẽ đứa con của Duyên chưa chắc là con của ông hay chính là con của cậu Chó, em ruột ông? Ông Huyện nghĩ Lụa người vợ cả của cậu Chó cũng có thai nhanh chóng thì Duyên cũng có thể như thế lắm. Ông không ngờ đứa con trai Lụa vừa sinh là con của gã học sinh, tình nhân của Lụa, còn đứa con của Duyên chính là giòng máu của Quan Huyện, người đã dành mất trinh tiết của Duyên ngay phút ban đầu.

Quan Huyện vẫn thấy Duyên đứng hầu bèn quay lại nói với Duyên:

- Thím Bấy?

- Dạ.

- Mạ đã cho phép thím về thăm gia đình thì thím thu xếp ngay đi để sang mai tui đưa thím về Huyện. Mốt có hội thương toàn Huyện, thầy Cai cũng lên Huyện đó, thím sẽ gặp chú của thím rồi hai chú con đưa nhau về quê cho tiện.

Duyên bẽn lẽn đáp:

- Dạ, con cảm ơn mạ...

Cụ Thượng Bà nhẹ nhàng đáp:

- Ừ, thôi được, con nhớ thu xếp quần áo, chiều nay cho con ít tiền con đi ra chợ Đông Ba coi có cái chi mua về biếu chú và mạ của con và cho đám em con nghen Bấy?

- Dạ, con cảm ơn mạ...

Duyên xuống nhà dưới thu xếp va ly, quần áo để ngày mai nàng theo Quan Huyện về quê thăm gia đình. Ra ngoài Huế hầu hạ cậu Bấy làm dâu con Cụ Thượng được gần 6 tháng Duyên chưa về thăm quê lần nào. Có một vài lần chú mạ của nàng ra thăm nàng rồi lại về quê.

Cách đây 3 tháng khi thầy Lý, chú của Duyên được Quan Huyện cho làm Cai Tổng, chú nàng đã đem lễ vật lên Cụ Thượng để tạ ơn Cụ Thượng đã thương cho thầy Lý được làm Cai Tổng. Khi lên nhà Cụ Thượng đối xử rất nhã nhặn, chẳng những không nhận lễ vật của thầy Cai còn cho thầy Cai thêm tiền và hứa sẽ cho thầy Cai làm Cửu

Phẩm. Duyên được gặp mạ của nàng, nàng dành được 22đ00 và 5 chỉ vàng nàng đã trao lại cả cho mạ nàng.

Thầy Cai rất hãnh diện khi có con gái làm vợ con trai của Cụ Thượng lại được Cụ Thượng thương quý. Thầy Cai không bao giờ nghĩ đến điều khổ nhục cho con gái khi phải chiều đãi một người tàn tật, vừa câm lại vừa không có xương sống, và thầy Cai cũng không ngờ rằng con gái của thầy Cai đã bị thất tiết với Quan Huyện anh cậu Chó. Và lại nếu có biết con gái đã trao thân cho Quan Huyện, anh ruột chồng nàng trước khi nàng trao thân cho cậu Chó thì thầy Cai Tổng chắc lười cho rằng dù sao đứa con của Duyên cũng là giòng giõi Cụ Thượng.

Sáng hôm sau Duyên chuẩn bị xong hành trang chào hỏi mấy gia nhân trong nhà Cụ Thượng để nàng về quê thăm gia đình thì chú Cửu Tràng xuống dục Duyên:

- Mợ hai ơi, Quan Huyện dục mợ lên để về Huyện cà!

Duyên lật đật cầm va ly thì Cửu Tràng đã đỡ lấy va ly của Duyên và nói:

- Mợ để tui xách va ly này cho mợ.

Duyên ngượng không dám trao va ly cho Cửu Tràng.

- Thôi chú Cửu để tui xách cho, nhẹ đó mà.

Cửu Tràng để Duyên xách va ly, hấn đi theo nàng lên nhà trên. Cụ Thượng Bà ngồi trên phản ngựa, Quan Huyện ngồi trên ghế salon thấy Duyên khệ nệ mang va ly bèn gắt bảo Cửu Tràng:

- Cửu Tràng sao chú không xách hộ va ly cho mợ Bấy. Mấy chú ni hỗn quá trời...

Cửu Tràng hốt hoảng đáp:

- Bẩm lạy Cụ Lớn. Mợ Bấy không cho con xách. Con đã xin xách đỡ mợ Bấy mà mợ Bấy không chịu.

Duyên sợ Cửu Tràng bị mắng thêm bèn thưa:

- Bẩm mạ va ly nhẹ con xách cũng được. Chú Cửu xin xách mà con không khứng, thưa mạ, không phải lỗi tại chú Cửu.

Cụ Thượng Bà mắng yêu con dâu quý:

- Con đang có dạ, xách nặng sao được. Từ rày có chuyện chi nặng cứ biểu chúng mang nghe không? Mình có dạ đừng làm chuyện nặng nhọc quá không nên...

- Dạ.

Quan Huyện bèn hỏi Duyên:

- Thím đã thu xếp xong chưa sửa soạn ra xe.

Duyên thưa:

- Dạ, bẩm Quan Lớn xong rồi.

Quan Huyện cười nói:

- Thím gọi tui Quan Lớn làm chi, tui là anh chú Bảy tức là anh chồng của thím, thím gọi tui bằng anh cũng được.

Cụ Thượng Bà cũng nói:

- Phải, từ rày con đừng gọi anh con là Quan Lớn nữa!

Duyên sung sướng hãnh diện:

- Dạ.

Cụ Thượng Bà bảo Cửu Tràng:

- Cửu Tràng mi xách va ly ra xe cho mợ Bảy nhen...

- Dạ.

Duyên lạy chào Cụ Thượng Bà:

- Lạy mạ con đi...

Cụ Thượng bảo Quan Huyện:

- Độ năm hay sáu ngày chi đó, anh cho con Bảy về nhen anh Huyện...

- Dạ.

Duyên leo đèo theo Quan Huyện và Cửu Tràng ra xe hơi. Trên xe đã có tài xế. Duyên định ngồi băng trên với tài xế thì Quan Huyện đã nói:

- Thím ngồi băng dưới đây cũng được nè.

Duyên đành ngồi băng dưới bên cạnh Quan Huyện.

Xe mở máy rồi phóng ra khỏi dinh của Cụ Thượng, chạy sang cầu Tràng Tiền. Xe vừa ra khỏi cửa Thượng Từ quẹo về phía đường Paul Bert thì Quan Huyện hỏi chú tài:

- Chú tài chú có gia đình ở Huế phải không?

Chú tài xế đáp:

- Dạ gia đình bên vợ con ở Huế. Hiện nay, vợ con cũng sống ở Huế buôn bán bên chợ Đông Ba.

Quan Huyện cười hỏi:

- Mi có muốn về thăm nhà không?

Chú tài xế nào đáp:

- Dạ muốn, hai hôm nay con về thăm nhà con nhưng vợ con đau...

Quan Huyện làm bộ thương hại:

- Thôi tao cho mi ở lại Huế. Đây tao cho mi 5đ00 về cho vợ mi nghe không!

- Dạ xin cảm ơn Quan Lớn nhưng ai lái xe Quan Lớn về Huyện?

Quan Huyện cười đáp:

- Tao lái cho mi. À nhưng nhà mi ở đâu?

- Dạ nhà con ở số 66 Gia Hội...

- Được rồi, nếu ngày mai tao còn ở đây tao sẽ đến tìm tại nhà mi nghe chưa!

- Dạ.

Quan Huyện móc ví lấy 5đ00 đưa chú tài xế và dặn:

- Nhớ nghe không. Ngày mai phải ở nhà cả ngày nếu tao còn ở đây tao sẽ tìm mi. Bằng ngày mai mi không thấy tao đến tìm thì mi cứ việc đi xuống Huyện khỏi phải chờ tao nữa nghe không tài?

Chú tài xế mừng rỡ đáp:

- Dạ, xin cảm ơn Quan Lớn.

- Thôi chừ mi xuống để tay lái tao.

Chú tài xế trả số về số không nhưng vẫn đề máy mở cửa xuống nhường tay lái cho Quan Huyện. Mục đích của Quan Huyện đuổi chú tài xế xuống là để Quan Huyện rảnh rang một mình với Duyên người tình cũ của Quan Huyện trước khi Quan Huyện gả Duyên cho cậu Chó em ruột Quan Huyện.

Sau 2 ngày đêm chiêm trợn vẹn tiết trinh của nàng trinh nữ xinh đẹp rồi đẩy lên Thần Kinh nhiều lúc Quan Huyện vẫn mơ thấy người con gái xinh đẹp ấy nhưng vì Quan Huyện vừa là người sợ vợ, vừa là người cẩn thận sợ tai tiếng nên Quan Huyện giữ rất kín tình cơ

hội che dấu kỹ càng mới dám lộ. Còn Duyên nàng biết mình đã bị Quan Huyện cướp tiết trinh, nhưng nàng thấy chẳng thiệt hại chi và cũng chẳng ai biết điều đó nên nàng cũng lặng thinh. Nàng vẫn có cảm tình với Quan Huyện, lần này được về quê thăm cha mẹ lại được Quan Huyện quý trọng Duyên chẳng thấy thắc mắc chi hết.

Ngồi lái xe Quan Huyện bảo Duyên:

- Ngồi trên ni thím Bấy.

Duyên không biết làm cách nào leo lên được nên nàng đáp:

- Thôi để em ngồi dưới ni cũng được.

Quan Huyện không chịu.

- Ngồi lên đây em, lâu lắm sáu tháng rồi anh phải xa em...

Duyên cười đáp:

- Nhưng làm răng em ngồi lên đó được?

Câu trả lời thành thực của Duyên làm Quan Huyện bật cười:

- Thì leo lên đây ngồi bên cạnh anh đây nè!

Duyên lom khom trèo qua băng. Nàng lúng ngã chúi xuống Quan Huyện vội thắng xe lại đỡ lấy Duyên. Bàn tay của Quan Huyện đã lợi dụng ngay thân mình người em gái bị Quan Huyện chiếm đoạt tiết trinh từ buổi ban đầu. Duyên ngượng nghịu đỏ mặt liếc nhìn Quan Huyện. Quan Huyện thấy Duyên đẹp tuyệt trần. Đôi má ửng hồng của nàng càng làm cho nàng tươi đẹp hẳn lên. Quan Huyện đỡ Duyên ngồi xuống rồi khẽ tát vào má Duyên nói:

- Hôm ni ở lại Huế ngày mai hãy về.

Duyên ngạc nhiên hỏi:

- Ở mô?

Quan Huyện cười đáp:

- Được rồi có chỗ ở mà. Ngày mai về nhen em...

Duyên có vẻ nóng về thăm nhà:

- Lúc mô về đến nhà?

- Mai về.

Duyên im lặng không đáp. Quan Huyện lái xe về phía An Cựu, tại đây Quan Huyện đã có một căn nhà riêng mà Quan Huyện đã mượn từ lâu làm chỗ chơi bởi mỗi khi Quan Huyện về Huế. Mấy lần

về thăm nhà cha mẹ. Quan Huyện định đưa Duyên đến đây, nhưng vốn tánh cẩn thận Quan Huyện thấy Lua, vợ của cậu Chó đi sanh mà chỉ có một Duyên hầu hạ cậu Chó đưa Duyên đi không được. Cậu Chó vắng Duyên cậu tru lên thì phiền lắm. Thiên hạ sẽ nghi ngờ, rồi sẽ đến tai bà Huyện thì thật là nguy hiểm. Quan Huyện đành phải nuốt nước miếng chờ cho đến ngày nay nhân đưa Duyên về quê, Quan Huyện dẫn Duyên về ngôi nhà ni.

Trong căn nhà có đầy đủ tiện nghi. Quan Huyện có mượn một lão già cầm mỗi tháng 1đ80 trông coi căn nhà ni. Căn nhà ở sâu trong xóm nhà lá không ai biết Quan Huyện là ai hết. Mỗi lần về Huế Quan Huyện dắt đến căn nhà ni một người đàn bà.

Lần này Quan Huyện đưa Duyên đến. Thấy Duyên xinh đẹp lại có mang, lối xóm tưởng Duyên là vợ Quan Huyện. Quan Huyện cất xe hơi một nơi rồi đi xe kéo về chỗ Duyên ở.

Duyên ngồi trên ghé quan sát căn phòng, Quan Huyện về đến nơi thấy Duyên ngồi buồn một mình bèn sà đến kéo Duyên ngồi vào lòng Quan Huyện hỏi:

- Mấy tháng rồi em có nhớ không?

Duyên lắc đầu. Quan Huyện khẽ tát vào má Duyên nói:

- Sáu tháng rồi...

Bỗng Duyên ngừng nhìn người anh chồng:

- Ở thế ni lỡ mạ biết thì sao?

Quan Huyện giật mình vì câu hỏi bất ngờ của Duyên. Quan Huyện đáp gượng:

- Mạ làm sao biết được... Ở đây không ai biết mình là ai hết...

Duyên gật đầu nói:

- Ờ hỉ.

Quan Huyện có vẻ nóng nảy trước sắc đẹp của Duyên. Quan Huyện kéo Duyên đứng lên và dục:

- Vô đây em, ngồi ngoài đó người ta đi qua trông thấy kỳ lắm.

Duyên ngoan ngoãn đi theo Quan Huyện vô buồng.

Quan Huyện theo vào giữa lúc Duyên đang lơ ngơ chưa kịp ngồi thì Quan Huyện đã kéo Duyên vào lòng, bàn tay Quan Huyện ôm

sát vào người Duyên làm Duyên đỏ mặt quay lại liếc nhìn Quan Huyện. Quan Huyện vẫn trơ trẽn kéo Duyên ngồi xuống, bàn tay Quan Huyện kéo mạnh làm Duyên giật mình vội vàng nắm lấy quần. Nàng khẽ trách:

- Chi mà vội rứa.

Quan Huyện cười nham nhở:

- Vội chi sáu tháng rồi anh xa em.

Duyên trách:

- Ai biểu, tự Quan Lớn hết.

Quan Huyện cau mặt véo Duyên, làm Duyên ái một tiếng:

- Sao em cứ ngạo anh bằng Quan Huyện?

- Quen miệng mất rồi.

Quan Huyện nâng bổng Duyên lên giường làm Duyên hốt hoảng:

- Để em cởi áo dài đã, ai lại mặc cả áo dài ni lên giường, anh cũng chưa cởi giày thay quần áo.

Quan Huyện cười khì:

- Ừ hi, gặp em là anh cứ cuống lên.

Quan Huyện ngồi dậy cởi giày và thay quần áo ngủ, còn Duyên cởi chiếc áo dài bận chiếc áo cộc tay làm nổi cánh tay no tròn trắng trẻo thân hình thật đẹp, những đường cong tuyệt mỹ của Duyên làm Quan Huyện ngấm ngấm mãi.

Dáng điệu của Duyên thật khêu gợi, Quan Huyện là người có khiếu thẩm mỹ nên khi nhìn thấy Duyên ông không thể ngồi im mà ngấm được nữa, Quan Huyện ôm ghì lấy Duyên hôn.

Nàng bẽn lẽn khép nép, ngượng nghịu. Quan Huyện muốn tận hưởng những phút mê ly trên tấm thân ngà ngọc tuyệt mỹ của Duyên nên ông giờ tất cả những thứ gì ông đã học được bà Huyện hay trong sách của mấy nhà sinh lý học Tây Phương đã dạy để tận hưởng. Quan Huyện đã làm cho Duyên cuống lên.

Người nàng cứng đờ ra, mắt nàng lim dim. Quan Huyện làm đến nỗi Duyên phải nắm mớ tóc Quan Huyện lôi lên khẽ nói:

- Anh làm em nhột quá...

Quan Huyện thích thú trước lời khen của Duyên.

Suốt một ngày một đêm, Quan Huyện không rời khỏi căn buồng, còn Duyên đã có dịp so sánh giữa Quan Huyện và cậu Chó. Nàng thấy Quan Huyện chỉ là một chàng thư sinh có nhiều ngón nghề kỳ lạ, nhưng về sức khỏe thì thua xa cậu Chó. Những người đàn bà như Duyên khi đã qua tay cậu Chó rồi thì Quan Huyện dù có ngoại khoa cũng thua xa cậu Chó. Với Quan Huyện Duyên không còn hứng thú ân ái, không bao giờ thỏa mãn. Nàng hoàn toàn tự động vì không có hứng thú. Những căn bản của cậu Chó chẳng bao giờ Quan Huyện theo kịp. Cái tánh tò mò muốn hỏi dò sự thật của người cậu Chó ra sao để gợi hứng cho việc ân ái giữa ông và Duyên, nào ngờ Duyên thành thật nói cho Quan Huyện biết cái giá trị siêu đẳng của cậu Chó làm Quan Huyện tiu nghỉu.

Chương 13

Ngày hôm sau Quan Huyện đưa Duyên trở về Huyện. Ngồi trên xe Quan Huyện buồn ngủ rũ ra. Ông thấy người mệt mỏi khó mà có thể lái được về đến Huyện. Ông đành phải đánh xe đi đón chú Tài ở bên Gia Hội để chú lái xe về Huyện.

Chú Tài ngồi trong nhà nghe tiếng còi xe hơi biết ngay là Quan Huyện đến tìm. Chú lật đật khoác vội chiếc áo bành tô và đội chiếc mũ kết ra xe.

Vừa thấy chú Tài Quan Huyện vội nói:

- Lên lái xe về Huyện!

Chú Tài lật đật mở cửa xe, Quan Huyện xuống xe rồi quay lại bảo Duyên:

- Xuống đây ngồi với anh...

Duyên lật đật mở cửa xe nhưng nàng không biết mở. Chú Tài thì loay hoay vào tay lái, Quan Huyện hơi cáu:

- Tài mi mở cửa xe cho mợ Bấy xuống đi...

Chú Tài vội mở cửa xe, Duyên ra khỏi xe xuống băng dưới ngồi với Quan Huyện.

Xe mở máy chạy, Quan Huyện có vẻ mệt mỏi. Ngài đeo chiếc kiếng dâm rồi dựa lưng vào Duyên ngủ. Duyên mới ê cả người không dám cựa quậy, nàng thấy Quan Huyện ngủ say như chết.

Duyên suy nghĩ quả Quan Huyện yếu thật. Chỉ một buổi mà qua Quan Huyện cố sức mình để thỏa mãn những khát khao mà Quan Huyện phải nhịn trong 6 tháng nay để rồi hôm nay ra xe Quan Huyện nằm như chiếc xác không hồn. Thật chẳng bù cho cậu Chó tuy cậu không có xương sống, nhưng cậu rất khỏe, cậu có thể cả Duyên lẫn Lụa quần nhau suốt ngày, hề thấy Duyên hay Lụa là cậu

Chó mắt la mà y lét cậu tìm mọi cách để gần gũi cho kỳ được. Duyên có cảm tưởng như khi đã là vợ của cậu Chó rồi thì tất cả những người đàn ông khác không còn là đàn ông nữa. Duyên thấy Quan Huyện trong ngày hôm qua nàng đã có đôi tượng để sánh rồi.

Xe chạy gần về đến Huyện, bác Tài liền quay lại bảo Duyên:

- Mợ Bấy ơi, đánh thức Quan Lớn dậy trình với ngài sắp về đến Huyện rồi.

Duyên gật đầu rồi quay lại phía Quan Huyện khẽ lay:

- Thưa anh, đã về đến Huyện rồi...

Quan Huyện giật mình thức giấc, mở mắt nhìn quanh thấy Duyên bèn hỏi:

- Về đây rồi thím Bấy. Chà tôi ngủ một giấc ngon quá ta.

Chú Tài vội thưa:

- Dạ bẩm chỉ còn 3 cây số nữa là về đến Huyện Đường.

Quan Huyện sực nhớ đến bà Huyện bèn bảo chú Tài:

- Chú Tài ngưng ở đây cho thím Bấy ngồi băng trên.

Chú Tài vội thắng xe lại Quan Huyện bảo với Duyên:

- Thím lên băng trên ngồi, gần về đến Huyện rồi, bây giờ mới 9 giờ sáng, hôm nay hội thương các Thầy Cai Tổng trong Huyện thế rằng Thầy Cai chú của thím cũng lên Huyện hội thương đó.

Duyên lặng lẽ xuống xe rồi mở cửa băng trên vào ngồi, gã tài xế nhìn qua tấm kiếng hậu, hấn thấy Duyên đẹp một cách lộng lẫy quý phái, dáng điệu của cô thôn nữ bụng mới lú chứa con so lông mà y xéch ngược thật là một pho tượng tuyệt đẹp.

Chú Tài xế vốn tánh ma bần, lại hầu Quan Huyện nên hể thấy gái là chú tìm cách trêu chọc. Nhiều cô gái xinh đẹp đã bị chú cưỡng ép. Duyên vừa ngồi lên xe bỗng nàng giật mình vì hình như có vật chi ngó ngoáy phía dưới. Nàng vội ghéch người lên thì ra bàn tay của chú tài xế. Chú Tài thấy Quan Huyện có phần mệt mỏi dục Duyên lên băng trên là Quan Lớn ngủ gục ngay dưới băng nên hấn liền vờ như quên không biết hấn đặt bàn tay ngay chỗ Duyên ngồi. Hấn biết thế nào Duyên quê mùa cũng ngồi sát gần hấn là hấn tha hồ làm trò quỷ thuật với mợ Bấy.

Duyên nhìn sang chú tài xế lái xe có một tay còn một tay chú để dưới chỗ Duyên ngồi, Duyên vội vã nghiêng người lên thì bàn tay của chú Tài cũng theo lên Duyên vội lấy tay hất bàn tay của chú Tài ra khẽ nói:

- Chú mần chi rứa chú Tài?

Chú tài xế tỉnh bơ đáp:

- Mợ ngồi lên tay cháu mà...

Duyên ngượng chín người. Duyên đành ngồi nhích ra chú Tài cười đắc ý, xe chạy về đến cổng Huyện mấy đứa con Quan Huyện thấy xe của bố chúng nó về chúng nó reo:

- A bố về mạ ơi! Chú về mạ ơi...

Bà Huyện đang đứng ngoài sau coi đám gà vịt ăn thóc ăn lúa liền quắc mắt nhìn lũ con quát:

- Chú về thì rặng! Sao chúng mi la dữ rứa...

Xe dừng lại trước công đường Quan Huyện còn ngái ngủ vì mệt, chú Tài biết Duyên không biết mở cửa xe nên hấn chờ cho Quan Huyện xuống chú Tài mới vờ nghiêng ra ấn cửa xe cho mợ Bấy xuống hấn đưa cả chiếc cùi chõ ấn lên ngực của Duyên. Ngực chắc nịch của Duyên làm chú Tài hoang mang ngơ ngẩn. Chú liếc nhìn Duyên thấy Duyên chẳng nói chi hết mặt hơi đỏ. Chú Tài lại muốn lợi dụng hiện tình để kiếm lợi, làm Duyên gắt:

- Sao chú không mở cho tôi ra.

Chú Tài lật đật đáp:

- Dạ thưa cánh cửa hơi rít.

Nói xong chú Tài ấn mạnh tay một chút cánh cửa bật ra Duyên xuống xe thì Quan Huyện giới thiệu Duyên với vợ:

- Đây là thím Bấy, con gái Cai Hương Thạnh đó mình!

Duyên chấp tay vái chào bà Huyện.

Bà Huyện nhìn Duyên gật đầu hỏi:

- Thím về hồi mô?

Duyên buột miệng nói:

- Dạ hôm qua.

Quan Huyện tái mặt vội thưa:

- Sao lại hôm qua, hôm nay chứ.

Duyên giật mình vội nói:

- Dạ thưa bà Lớn, con về hôm nay...

Bà Huyện cười cho rằng Duyên quê mùa sợ sệt chớ bà không ngờ chồng bà có tình ý với Duyên. Bà Huyện nói:

- Sao thím gọi tui bằng bà Lớn. Thím là vợ chú Bẩy thì với tui là chỗ chị em trong nhà, thím gọi tui bằng chị hay là bằng bác cũng được.

- Thím làm bạn với chú Bẩy lâu mau?

Quan Huyện cười nói.

- Mình quên thím Bẩy rồi à! Thím ấy là con gái Cai Hương Thạch mới làm bạn với chú Bẩy được sáu tháng nay mà thôi.

Bà Huyện cười nói:

- Thím Bẩy cũng may mắn đấy hỉ. Thím có mang mấy tháng rồi?

Duyên đáp:

- Dạ thưa bác hình như là sáu tháng thì phải?

- Về với chú Bẩy là Thím có mang ngay à?

- Dạ...

- Mau hỉ.

Quan Huyện sợ vợ hỏi lời thì phiền lắm nên vội nói thêm:

- Đây là thím Bẩy hai còn thím cả vừa sanh được cháu trai kháu lắm. Trong thật đẹp, bụ bẫm lắm mình à!

Bà Huyện gật đầu?

- Ừ phải rồi, tui nhớ có lần tui đã gặp thím cả.

Quan Huyện bảo Duyên:

- Thím Bẩy vô trong nhà ngồi nói chuyện với nhà tui cho vui.

Quan Huyện thấy chú Cai Lệ hầu trà đứng gần đó bèn vẫy lại hỏi:

- Các Thầy Chánh Phó Tổng đến đông chưa? Mây ra thưa với Thầy Đề là khi mô các Thầy Cai Phó Tổng đến đầy đủ thì trình tao nghe chưa?

Chú Cai Lệ hầu trả lời lễ phép thưa:

- Dạ.

Lát sau chú Cai Lệ vô trình với Quan Huyện là Thầy Đề cho vào bạ̉m, các Thầy Chánh Phó Tổng đã đến đông đủ, xin mời Quan Lớn ra họp.

Quan Huyện đeo bài ngà vào khay áo, đi đôi giày Gia-Định thong thả ra công đường.

Ngoài công đường Thầy Đề ngồi ở góc bàn giành cho Quan Lớn còn các Thầy Chánh Phó Tổng, ngồi trên ghế dọc theo hai bên. Quan Huyện vừa ló đầu vô, Thầy Đề cùng với các Thầy Chánh Phó Tổng đều đứng dậy chấp tay với Quan Huyện. Thấy Thầy Cai Hương Thạnh, Quan Huyện vội nói:

- Thầy Cai Hương Thạnh à, thím Bẩy vừa ở Huế về thăm gia đình đó. Thím Bẩy đang ngồi nói chuyện với nhà tui trong nhà. Lát nữa họp xong thầy vô cho thím ấy về nhà thăm gia đình và bà Cai ghen.

Thầy Cai Hương Thạnh nghe Quan Huyện nói thầy có vẻ hãnh diện đáp:

- Dạ.

Quan Huyện quay sang giới thiệu các Thầy Chánh Phó Tổng, về thím Bẩy.

- Con gái Thầy Cai Hương Thạnh là em dâu tui thím lấy chú Bẩy nhà tui đã được sáu tháng nay rồi. Cự tui rất thương thím Bẩy, thím ấy ngoan lắm...

Câu giới thiệu của Quan Huyện làm Thầy Chánh Tổng Hương Thạnh cha đẻ của Duyên thấy hãnh diện mát lòng mát dạ.

Một Thầy Cai Tổng ra giảng thành thạo biết rõ gia cảnh của Quan Huyện, hầu hết anh em Quan Huyện đều làm quan to. Thân phụ Quan Huyện, là Cự Thượng Thơ nhứt phẩm triều đình, đứng đầu tứ trụ triều đình còn các anh em của Quan Huyện. Người làm Bộ Chánh kẻ làm ám sát thường cũng là Tri Huyện Thầy Cai Tổng hoạt trịnh trọng nói:

- Bạ̉m Quan Lớn có lẽ ông Bẩy cũng làm Quan trong triều?

Quan Huyện lắc đầu đáp:

- Gia đình tui chỉ có chú Bẩy không ra làm quan chú ấy là con trai út của các cự tui nên các cự tui cưng chú ấy không cho đi làm quan

như chúng tôi.

Quan Huyện muốn dấu không cho các Thầy Chánh Phó Tổng và thuộc viên biết sự thật về cậu Bẩy tức cậu Chó một kẻ người không ra người mà chó không ra chó đó là tiền oan nghiệp chướng của giòng họ Quan Huyện mà cậu Bẩy đành phải gánh lấy.

Để khỏi trả lời phiền phức về những câu hỏi của các Thầy Chánh Phó Tổng Quan Huyện ra lệnh mang nước lên pha mời các Thầy rồi bắt đầu hội nghị hàng Huyện.

Trong khi Quan Huyện chủ tọa cuộc hội nghị với các thuộc viên và các Thầy Chánh Phó Tổng trong Huyện, thì Bà Huyện ngồi trong nhà nói chuyện với Duyên. Từ ngày về làm dâu nhà Cụ Thượng, Bà Huyện chưa được gặp mặt chú Bẩy em chồng.

Bà Huyện chỉ nghe nói Quan Huyện có người em trai bị tật từ thuở nhỏ suốt ngày nằm trong buồng không đi ra ngoài, ăn uống khỏe mạnh nhưng không nói năng chi được. Về nhà chồng được mười năm rồi có với chồng sáu đứa con, bốn trai, hai gái bà Huyện vẫn chưa được gặp mặt cậu Chó. Thỉnh thoảng về hầu cha mẹ chồng bà Huyện chỉ ở nhà trên không hề bước xuống nhà dưới chỗ người làm ở và dành cho người em chồng. Có lần bà Huyện nghe tiếng chó tru bà ngạc nhiên quay lại hỏi chồng:

- Gần nhà mình như có chó dại đó mình hè! Tiếng chó tru nghe ghê quá hỉ?

Quan Huyện vội bầm vợ không cho nói nữa vì mặt Cụ Thượng Bà đã tái đi vì giận, nhưng có lẽ Cụ Bà nghĩ ra được cái lẽ, con dâu của cụ không biết mặt cậu Chó nên mới làm tiếng cậu Chó la khi bất bình với tiếng tru.

Bà Huyện vốn thông minh nên khi thấy chồng bất bình, bà biết ngay là không nên hỏi nữa nhưng bà vẫn thắc mắc. Buổi tối hôm đó bà Huyện thỏ thẻ hỏi chồng:

- Buổi sáng em nghe tiếng chó tru em hỏi sao mình lại bầm em không cho em hỏi nữa?

Quan Huyện cau mặt đáp:

- Anh khỏi phải giải thích, anh chỉ yêu cầu em khi nghi tiếng chó tru như thế đó, em cứ im lặng đừng hỏi mà mạ giận đó. Em không thấy khi em hỏi mạ đã giận rồi không? Anh vội bầm em là thế đó?

Bà Huyện hỏi:

- Nhưng tại sao như thế?

- Không cần hỏi tại sao hết, em chỉ biết nghe tiếng chó tru không được hỏi chi tiết.

Bà Huyện đành phải im lặng. Thỉnh thoảng bà có nghe tiếng chó tru khi bà đến nhà cha mẹ chồng nhưng vì Quan Huyện đã dặn, bà Huyện phải lặng thinh. Càng lặng thinh, bà Huyện càng thắc mắc. Do đó, hôm nay gặp cô em dâu vợ chú Bảy con trai út của cha mẹ chồng của bà. Bà Huyện tí tê hỏi:

- Chú ấy vẫn mạnh chứ?

Duyên đáp:

- Dạ, thưa bác, nhà con vẫn mạnh nhưng không hiểu sao cứ hai lần một tuần bác Đốc lại về chữa bệnh cho nhà em. Bác coi như thế thì nhà em không ngồi được.

Bà Huyện sững sốt hỏi:

- Thế à.

Duyên cũng tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Bác không biết việc nhà em bị tật à?

- Có, tui biết chú Bảy bị tật nhưng tui không ngờ chú ấy lại không ngồi được.

Bà Huyện càng ngạc nhiên khi thấy Lụa vợ cả của cậu Bảy và Duyên vợ lẽ đều có mang. Bà Huyện cố tưởng tượng coi chú em chồng của bà đối với vợ như thế nào mà có thể có thai được mà hai vợ của chú Bảy đều có mang? Bà khẽ hỏi Duyên:

- Tui hỏi thím điều này ghen thím tha lỗi cho tui cái tánh tò mò đó ghen.

Duyên thành thực đáp:

- Dạ, thưa bác cứ hỏi, em xin trả lời.

Bà Huyện hỏi:

- Đói với thím cũng như thím cả, chú Bảy làm cách nào để làm nghĩa vụ người chồng được. Chắc có lẽ thím phải giúp chú ấy nhiều lắm phải không?

Duyên lắc đầu đáp:

- Không nhà em cũng như những người khác mà thôi. Nhà em khỏe lắm. Cái tánh của nhà em mới hơi kỳ một chút. Hể đòi hỏi vợ không được là nhà em tru lên nghe ghê quá. Lúc đầu em còn sợ nhưng sau rồi cũng quen đi.

Bà Huyện ngạc nhiên hỏi:

- Kỳ hé!

Bà Huyện trò chuyện với Duyên hỏi những chuyện phòng the giữa Duyên và cậu Chó. Duyên thành thực thuật chuyện lại tất cả những gì mà nàng đã biết được ở người chồng tàn tật. Bà Huyện cau mặt suy nghĩ, bà không ngờ người em chồng tàn tật đó lại có sức khỏe kỳ lạ như thế. Bà nghĩ sao chồng bà lại yếu như sên? Bà Huyện mãi nghĩ ra cái lý do vì sao mẹ chồng của bà. Cụ Thượng Bà lại lấy cho chú em chồng của bà những hai vợ. Bà Huyện gật đầu nói với Duyên.

- Ủ thảo nào mà phải nhờ nhà tui làm mai cho thím lấy chú Bảy là phải, vì lúc đó thím Lớn đã có thai. Mạ giữ gìn không cho thím Lớn gần chú Bảy.

Ừ mà cũng lạ hé! Chú Bảy tàn tật nhưng trời lại phú cho chú ấy được sức khỏe. Chú bù với nhà tui, yếu quá...

Duyên thành thực đáp:

- Có lẽ bác Huyện trai suy nghĩ nhiều, làm việc quan nhiều nên sức khỏe kém. Còn nhà em chỉ ăn, không làm chi hết...

Bà Huyện gật đầu nói:

- Ủ, thím nói có lý.

Bỗng bà Huyện nghĩ ra điều chi liền rả rả hỏi Duyên:

- Cũng hay đó hỉ, chú Bảy hai vợ mà lại ở chung với nhau chẳng thím mô ghen với thím mô. Giỏi hỉ!

Duyên mỉm cười đáp:

- Ghen chi thừa bác. Khi chị cả có dạ thì có em rồi, khi chị cả sanh rồi thì em lại có dạ việc ai nấy mần có chi mà ghen.

Bà Huyện cười sung sướng:

- Ủ hỉ chú Bấy chia đều như rứa làm răng mà ghen cho được nhưng tui coi chừng thím có vẽ xinh hơn thím Lớn thì chú Bấy phải yêu thím hơn chứ.

Duyên ngây thơ đáp:

- Dạ cũng rứa mà bác.

- Rứa mà mần răng. Vợ đẹp thì phải cung hơn chứ. Chú Bấy cũng khỏe kén đó. Được cả hai người vợ xinh đẹp cả cũng có phúc mà.

Bà Huyện và Duyên ngồi nói chuyện cho đến khi Quan Huyện và Thầy Cai Hương Thạnh, cha của Duyên vô, Duyên đứng dậy chào cha ruột và anh chồng thì Quan Huyện giới thiệu Thầy Cai Hương Thạnh với vợ:

- Đây là Thầy Cai Tổng Hương Thạnh, chú của thím Bấy đó mình.

Bà Huyện gật đầu chào Thầy Cai Hương Thạnh:

- Thầy Cai ngồi chơi.

- Dạ xin cám ơn bà Lớn.

Duyên lấy chiếc ghế đặt ngay bên chỗ nàng ngồi để mời cha ngồi. Bà Huyện nói với chồng:

- Mình à, em vừa hỏi thím Bấy về chuyện chú Bấy. Chú Bấy có phúc đó mình, hai vợ mà vẫn êm ru, chẳng thím nào ghen với thím nào.

Duyên nhìn Quan Huyện cười e lệ. Quan Huyện bảo Duyên:

- Thím sửa soạn về chơi vài ngày lên Huyện tui đưa thím về Huế kéo mạ trông đó. Mạ dặn chỉ cho thím về mấy ngày thôi.

Duyên dạ khẽ rồi quay vào trong lấy hành trang ra. Quan Huyện sực nghĩ đến phương tiện chuyển vận của Thầy Cai và Duyên bèn hỏi:

- Thầy về bằng chi hí?

Thầy Cai Hương Thạnh thật thà đáp:

- Bẩm Quan Lớn con đi bằng xe đạp.

Quan Huyện nói:

- Thầy đi bằng xe đạp còn thím Bẩy đi bằng chi? Thôi thầy để xe đạp ở đây, tôi cho xe hơi đưa thầy và thím Bẩy về làng.

Thầy Cai Thạnh sung sướng:

- Dạ cảm ơn Quan Lớn.

Quan Huyền quay lại bảo gã lính lệ đứng hầu trà:

- Lệ, mi xuống bảo chú Tài sửa soạn xe để đưa Thầy Cai và mợ Bẩy về Hương Thạnh nghe.

Duyên vái chào vợ chồng Quan Huyền rồi cùng với Thầy Cai Hương Thạnh ra xe hơi. Thật là hãnh diện. Thầy Cai Hương Thạnh thấy đời mình lớn hẳn lên vì con gái. Từ thuở bé đến giờ đây là lần thứ nhất, nhờ cô con gái lấy con trai của Cụ Thượng em Quan Huyền mà thầy được đi xe hơi. Thầy Cai sẽ hãnh diện với dân làng Tổng của thầy. Từ khi được Quan Huyền nâng đỡ, Thầy Cai Hương Thạnh vừa được làm Cửu Phẩm, lại vừa thêm một căn nhà rộng tậu được vài mẫu ruộng.

Cha con Thầy Hương Thạnh ra xe hơi về quê. Xe hơi đến ngay trước cửa nhà Thầy Cai Tổng Hương Thạnh. Trẻ con trong làng thấy xe hơi chạy vào, chúng ùa ra chạy theo, vừa chạy vừa la:

- A ha, Thầy Cai có xe hơi. A cả cô Duyên cũng về làng. Xe hơi của cô Duyên.

Thầy Cai Hương Thạnh ngồi vểnh mặt lên hãnh diện. Duyên nhìn ra ngoài lộ, bỗng nàng cuối gằm mặt xuống vì Duyên vừa trông thấy chàng trai mà cách đây bảy tháng, nàng và chàng vẫn mơ ước cùng nhau thắt chặt mối tơ hồng.

Hải đứng bên lề đường, tay cầm chiếc cốc, tay cầm chiếc bụi nhùi. Hải nghe tiếng còi xe hơi nên chàng đứng sát vào bên lề để tránh chiếc cốc trên tay Hải để lộ ra ngoài. Chú Tài lái từ từ rồi thò đầu ra ngoài mắng Hải:

- Thằng nhà quê, đứng chi mà ngó ra rứa? Sao mi không thu cái cốc vô. Đụng vào xe của Quan Lớn thì mi chết bầm đó!

Hải giật mình thu cái cốc lại. Hải nhìn rõ Duyên ngồi bên trong. Chàng khẽ thở dài cuối xuống. Hải không muốn nhìn thấy Duyên

nữa. Duyên người yêu của Hải trước kia. Bây giờ không phải của chàng nữa.

Xe phóng thẳng vào làng, đỗ trước nhà của Thầy Cai Hương Thạnh. Từ nhà bà Cai Tổng Hương Thạnh không hiểu xe hơi ở đâu đến trước nhà mình, bà hốt hoảng, ngần ngại không dám coi. Bà sợ xe của nhà đoan về làng khám rượu hay thuốc phiện lậu trong khi Thầy Cai đi vắng thì tiếng Thầy Cai gọi:

- Bà Cai ơi, ra đưa va ly của Duyên vô nè.
- Bà Cai lật đật chạy ra thì Duyên đã reo lên:
- Mạ.

Bà Cai sung sướng đến rơi nước mắt gọi:

- Duyên con...

Thầy Cai lúng túng không biết mở cửa ra sao. Duyên phải bảo chú Tài:

- Chú Tài mở cửa hộ một chút đi!

Chú Tài quay lại hất cái khóa ra thì cửa bật ra. Thầy Cai xuống xe đi vô nhà, toán trẻ con trong làng thấy Thầy Cai và Duyên liền reo lớn:

- Thầy Cai và cô Duyên mua ô tô bây ơi. Làng chòa có ô tô rồi.

Bà Cai ôm lấy con gái hỏi:

- Con về lúc mô:

Duyên đáp:

- Con vừa về thì gặp thầy, anh Huyện cho xe hơi đưa thầy và con về.

Nghe con gái gọi Quan Huyện là anh, bà Cai có vẻ hãnh diện nhưng vẫn lo ngại cái tôn ty trật tự quan là cha mẹ dân nên bà nói với con gái:

- Đừng gọi bậy con, Quan Huyện đối với chú con tốt lắm. Con phải gọi là Quan Lớn chớ ai gọi là anh?

Thầy Cai quắc mắt nhìn vợ nói:

- Thì nó là em dâu Quan Huyện thì nó phải gọi Quan Huyện bằng anh chớ bà rõ là.

Bà Cai vẫn è nè:

- Thì ai không biết như rứa nhưng dù sao cũng là Quan Lớn trong Huyện.

Duyên cười đáp:

- Dạ chính anh Huyện bảo con gọi rứa.

Duyên lấy chiếc va ly ra mở lấy ra một gói mè sừng bánh ngọt và nhiều quà do Cụ Bà mẹ chồng cho nàng đưa về biếu cha mẹ.

Bà Cai sung sướng đặt ra khai rồi chia cho lối xóm và bà con. Hàng xóm và Lý Hương trong làng nghe tin Duyên về quê chạy lại để mừng. Dân trong làng biết Duyên lấy con trai Cụ Thượng nên đều gọi nàng là vợ Âm.

Duyên nhìn quanh không thấy Hải đến, nàng bèn hỏi đứa em gái:

- Sao không thấy anh Hải đến chơi Mỹ?

Mỹ, cô em gái của Duyên, trông chẳng khác chị, cười tươi đáp:

- Hôm qua, anh Hải vừa đến đây chơi, có lẽ hôm nay anh ấy ra đồng đắp bờ tát nước ruộng mạ.

Mỹ gật đầu đáp:

- Anh Hải ra đồng đắp bờ tát nước về, thế nào anh Hải cũng đến đây. Từ ngày chị đi lấy chồng, anh Hải thường đến nhà ta chơi, mấy mẫu ruộng chú vừa tậu cũng nhờ anh Hải trong coi cấy bừa.

Duyên khẽ thở dài. Nàng nghĩ đến Hải, chàng trai đã cùng với nàng hứa hẹn kết hôn. Duyên nhớ một đêm trăng, Duyên và Hải đi tát ruộng về. Hễ vào mùa hạn hán, mạ vừa cấy thiếu nước bị vàng mà ruộng thì cao muốn tát nước phải be bờ, tát bậc từ dưới rãnh sâu rồi tát giây chuyền lên đến ruộng mình thật là vất vả. Tất cả đêm mới được vài sào ruộng có nước cho lúa xanh tốt rồi còn phải gánh phân ra rải.

Vào đầu tháng hai, lúa cấy được một tháng thì hết nước, bà Cai phải nhờ người tát nước vào ruộng. Hải đến làm giúp bà Cai. Trời sáng trăng, Hải và Duyên đứng tát nước. Hai người vừa tát vừa nói chuyện quên cả mệt nhọc. Mỗi lần mỏi, hai người gác gàu lên nghỉ ngồi bên nhau, dưới ánh trăng Duyên ngồi sát bên Hải. Hải e lệ rung sợ cầm tay Duyên. Cả hai đều không nói với nhau câu nào nhưng hình như họ đã thông cảm với nhau. Họ hẹn nhau ngày ăn hỏi, rồi

ngày cưới. Họ nghĩ đến ngày rước dâu, ngày tế tơ hồng và đêm nhập phòng.

Duyên đẹp nhất làng nên nhiều chàng trai nhòm ngó nhưng chẳng người nào được Duyên chú ý bằng Hải. Hải học hết bằng sơ học yếu lược Hải khỏe mạnh, đẹp trai, Thầy Cai cũng quý Hải. Mỗi lần có công văn hay có việc tính toán tiền thuế là Thầy Cai nhờ Hải làm giúp.

Mỗi lần Quan Huyện dục thuế, Thầy Cai phải nhờ Hải ngồi tính suốt đêm. Duyên nấu nồi chè đậu xanh mời Hải. Nàng chăm chỉ nấu nướng dưới bếp, Hải xuống bếp hút thuốc. Duyên lấy đóm thắp lửa châm thuốc cho Hải, Hải lợi dụng, nắm lấy tay Duyên. Duyên im lặng không cưỡng lại, Hải cố cầm tay Duyên cho lâu. Hải run run cuối xuống hôn lên mái tóc Duyên.

Duyên e lệ sợ nhưng vẫn để cho Hải hôn. Hôn được Duyên Hải sung sướng như lớn hẳn người lên nhà thấy người khỏe hẳn ra làm việc sáng khoái.

Hải hy vọng cuối năm nay chàng sẽ nói với mẹ chàng đem trầu cau đến hỏi Duyên thì tháng tư, có tin Duyên lên Kinh Đô làm trong nhà Cụ Thượng thân sinh Quan Huyện sở tại. Tháng sau lại có tin Duyên đã lấy chồng. Chồng nàng là con trai của Cụ Thượng em Quan Huyện sở tại, Hải choáng váng buồn rầu. Hải muốn được gặp Duyên để hỏi cho ra lẽ, lý do vì sao Duyên bỗng chốc đi lấy chồng không cho ai biết dân làng không được miếng trầu đám cưới.

Hải chờ mãi vẫn không thấy Duyên về Hải thường đến nhà bà Cai Tổng Hương Thạnh để làm giúp. Vắng Duyên, Hải nói chuyện với Mỹ em Duyên, Kém Duyên hai tuổi. Trông Mỹ cũng xinh đẹp chẳng kém Duyên. Nhìn lâu có lẽ Mỹ còn đẹp hơn Duyên rất nhiều. Người Mỹ chắc nịch, da Mỹ trắng, uốn tóc đến nhàu và dài. Đôi mắt bồ câu đen, lông mi dài trong thật tình tứ. Mỹ cũng có nhiều cảm tình với Hải.

Những ngày Hải sang làm giúp bà Cai. Mỹ thấy nói chuyện với Hải, nấu nước trà cho Hải uống, nhưng Hải không dám cầm tay Mỹ. Chàng lo sợ khi nghĩ đến khi cầm tay Duyên rồi khi chia tay chẳng ai

nói với ai một lời. Nàng đi biển biệt đến nay cũng chưa thấy về. Hải không muốn Mỹ cũng đi như Duyên. Hải không dám cầm tay Mỹ. Nhiều lúc Mỹ cười với Hải. Mỹ bạo dạn hơn Duyên. Nàng nói năng lém lẩy hơn Duyên nên Hải càng quý Mỹ hơn.

Mỹ nhìn quanh trong nhà Hải không thấy ai bèn hỏi:

- Chị Cò Ty đâu anh Hải?

Hải đáp:

- Chị Cò Ty sang làng Bình Lập ăn giỗ rồi. Chị Cò mang cả mấy đứa cháu sang chơi với bà Cự thân sinh ra chị ấy. Còn anh Cò Ty thì đi ra tỉnh mua lưới.

- Nhà chỉ có một mình anh ở nhà thôi à!

- Ừ chỉ có một mình tui ở nhà thật là buồn.

Mỹ hỏi:

- Hôm nay anh không đi mần đồng à?

Hải khẽ thờ dài đáp:

- Có, tui đi làm về thì gặp Thầy Cai và cô Duyên đi xe ô tô về...

Mỹ cười nói:

- Thảo nào chị Duyên bảo với tui là có gặp anh ở quán bà Nhiêu.

- Ừ, tui gặp xe ô tô của Thầy Cai và cô Duyên ngay trước quán bà Nhiêu.

- Sao anh không sang bên nhà tui chơi. Mạ tui và chị Duyên vừa hỏi đến anh. Không thấy anh sang chơi. Mạ tui và chị Duyên vừa nói đến anh cho tui đưa sang biểu bác, chị Cò Ty và anh ít bánh kẹo.

- Cám ơn cô Mỹ...

Mỹ nhìn Hải bằng cặp mắt lẳng lơ đáp:

- Làm chi mà anh phải cám ơn.

Mỹ vừa nói, vừa đặt ít bánh, kẹo xuống bàn rồi nàng ngồi gần sát bên Hải khẽ nói:

- Sao tui trông anh buồn quá anh Hải à.

Hải đáp lững lờ:

- Làm chi mà không buồn cô Mỹ... Từ lúc trông thấy cô Duyên ngồi trên xe ô tô đi về làng, tui thấy tủi thân và buồn buồn. Nhớ lại

ngày nào cô Duyên còn ở làng, thỉnh thoảng tôi đi tát nước với cô Duyên, bây giờ Duyên đã là bà Âm, còn tui vẫn rứa...

Mỹ lắc đầu nói:

- Việc chi mà anh buồn, chị Duyên đi lấy chồng thì tui ở nhà. Tui có bao giờ xa anh đâu.

Rồi Mỹ như tức tối với thái độ của Hải đối với Duyên mà quên nàng:

- Tại sao anh lại nghĩ đến chị Duyên, còn tui thì sao?

Hải nhìn Mỹ cười:

- Cô rồi cũng lại như cô Duyên chứ gì nữa...

Mỹ véo vào tay Hải nghiêng răng nói:

- Sao anh coi thường tui rứa. Tui khác chị Duyên khác...

Hải nhìn Mỹ đăm đũa.

- Có khác không? Hay là cũng thế mà thôi...

Mỹ véo mạnh vào tay Hải làm Hải la "ái" rồi vùng khỏi tay Mỹ nói:

- Anh đừng khinh tôi như thế! Anh nghĩ thế nào mà biểu tui cũng như chị Duyên.

Hải bạo dạn ôm lấy Mỹ kéo vào lòng chàng:

- Anh vẫn lo rồi đây Mỹ lại đi lấy chồng con quan mà bỏ anh.

Mỹ lắc đầu khẽ nói:

- Không, em yêu anh mãi mãi...

Nói rồi, Mỹ nghiêng đầu ngã vào lòng Hải. Hải ngây ngất trước sắc đẹp của Mỹ. Mùi thơm của mái tóc gội hoa mùi và mùi da thịt tiết trinh của người thiếu nữ nông thôn làm Hải thêm bạo dạn. Hải đã có kinh nghiệm ở Duyên. Hải sợ sệt khi gần Duyên nên ngày nay chàng mới mang hận rằng, vung trồng hoa để cho kẻ khác hái. Hải ôm sốc Mỹ ngồi dậy. Bàn tay của Hải đụng vào người Mỹ. Mỹ khẽ rùng mình nhưng nàng vẫn để yên không một chút chống cự. Hải thấy thích thú, dần ngửa Mỹ ra hôn lia lịa vào mặt Mỹ. Mỹ cũng ôm chặt lấy Hải. Hải cuống lên trước Mỹ nhưng Mỹ như phát hiện ra điều gì nàng ngồi dậy khẽ nói:

- Ngoài cổng chưa đóng. Anh ra đóng cổng để em vô buồng, chớ ngồi ngoài này có người vô thì sao?

Hải gạt đầu sung sướng. Chàng chạy ra khóa cổng, khóa cẩn thận trở vào thì Mỹ đã vô buồng rồi. Hải thấp thỏm lo sợ. Chân tay chàng run, trống ngực đập mạnh. Hải len lén vào trong buồng. Buồng tối om từ ngoài nhiều ánh sáng bước vào. Hải thấy tối om, không nhìn thấy Mỹ đâu Hải vội gọi:

- Mỹ! Mỹ ơi...

Mỹ cười đáp:

- Vô đây, gọi chi mà lớn rúa, người ta nghe thì sao?

Hải nhìn vào chỗ phát ra tiếng nói, chàng thấy Mỹ đã nằm trên giường. Hải bước vội vào thì Mỹ đã kéo Hải ngồi xuống.

Hải thấy Mỹ nằm quay mặt ra, tay ôm lấy hông Hải, Hải vội quay lại ôm Mỹ nhắc bổng lên rồi đặt nàng vào trong. Hải nằm ghé bên Mỹ. Mỹ khẽ hỏi:

- Anh đóng cửa chặt chưa?

- Rồi?

- Anh làm em tức cười quá.

Hải luống cuống không biết làm cách nào để chiều người con gái xinh đẹp này được. Hải vụng về, ngỡ ngàng nhưng rồi tất cả đều xong. Mỹ đau đớn cao mặt khẻ rên lên. Hải hùng hục như người giả gạo còn Mỹ thì trong đau đớn, trong sự tò mò.

Bỗng từ bên ngoài vọng vào:

- Anh Hải ơi! Anh Hải có nhà không?

Hải hoảng sợ vùng vạy, lắng nghe rồi nói:

- Chết rồi cô Duyên đến.

Mỹ hét hoảng hỏi:

- Làm sao được anh? Chết rồi, chị Duyên đến thì chết. Chị ấy biết mất...

Tiếng Duyên gọi lớn:

- Anh Hải có nhà không?

Hải sực nghĩ đến kế, chàng bảo với Mỹ:

- Em đi lối sau rồi ra đường hẻm xóm ông Cộ mà về thì Duyên không biết.

Mỹ hỏi:

- Còn anh đi đâu?

Hải đáp:

- Anh ra mở cửa cho Duyên. Duyên có hỏi em thì anh nói, em có đến cho bánh và kẹo nhưng đã về rồi!

Mỹ ghen:

- Không, em không muốn anh gặp chị Duyên...

- Nhưng bây giờ cô Duyên đến chẳng lẽ mình không ra thì cô ấy nghi hơn nữa.

Mỹ gạt đầu:

- Gặp một lát thôi nghe. Thôi em về đây. À còn cái khăn của em ngoài đó nữa, anh lấy vô cho em đi.

Hải chạy ra lấy chiếc khăn vứt cho Mỹ, đợi cho Mỹ đi lồi sau anh mới giả vờ lên tiếng hỏi:

- Ai gọi đó?

Duyên cười đáp:

- Tuy đây anh Hải ơi! Làm chi trong đó mà gọi như hò dò không thấy ai lên tiếng hết?

Hải vờ đáp:

- A cô Duyên đó à! Buồn ngủ nên nằm ngủ quên hết, không nghe tiếng cô gọi:

Duyên cười nói:

- Hôm qua anh làm chi mà ban ngày lại phải ngủ... Sao anh không sang bên nhà tui chơi. Mở cửa tui vô với anh Hải...

Hải cố chần chờ cho Mỹ chạy thoát ra phía sau về lồi ngã ông Cống, Duyên lại dục:

- Sao lâu rứa anh Hải. Anh làm chi trong đó...

Thấy Duyên vẫn còn cái tánh dằn hành như khi nàng còn ở nhà vẫn làm nũng, vẫn bắt Hải phải chịu. Hải thấy thích thú khi nghe tiếng Duyên gắt với mình. Chàng ra mở cổng gặp Duyên. Hải chào:

- Dạ thưa mợ Ấm...

Duyên sụ mặt liền, đi lại phía Hải bẹo vào tay Hải rồi nghiêng răng hỏi:

- Đứa mô biểu anh gọi là mợ Ấm.

Hải không cười vẫn trơ trơ mặc cho Duyên véo.

- Thì cô là vợ của Âm, con trai Quan Thượng thì phải gọi cô là vợ Âm chứ còn chi nữa. Chính Thầy Cai bắt mấy đứa làm trong nhà gọi như thế nên tui cũng phải gọi như thế!

Duyên buồn rầu không đáp. Nàng vào trong nhà.

Vươn cổng lên, Hải mới lúi thủi vào nhà thì Duyên đã vô buồng. May khi ấy, trong buồng không có ánh sáng. Hải đi vào ngay thấy Duyên vô buồng bèn hỏi:

- Cô tìm ai?

Tiếng Hải gọi "cô" nặng chình chịch, đầy uất hờn. Duyên cười lẳng lơ đáp:

- Tui thích tìm ai thì tui tìm. Căn phòng này đáng lẽ là của tui đó nghe. Bây giờ tui vô không được à!

Hải buồn rầu không đáp. Chàng ngồi trên phản, vò điếu thuốc bà Cửu Ốc trong mảnh giấy bản, quán sâu kèn rồi đốt lửa hút thuốc. Duyên mếu Hải hơn bao giờ hết. Nàng khẽ hỏi:

- Anh Hải, Mỹ có qua bên ni không?

Hải khẽ gật đầu:

- Cô Mỹ qua cho bánh kẹo nói rằng của cô về cho...

Mạ và chị Cò Ty đâu? Anh vẫn mạnh đó chứ anh Hải!

Hải đáp lững lơ:

- Cám ơn cô, mạ tui và chị Cò đi vắng, còn tui thì nhờ trời từ khi cô đi lấy chồng đến giờ, tui mong cho mau chết mà không hiểu sao trời vẫn còn bắt tôi sống như thế... ni...

Duyên biết Hải đay nghiến mình. Nàng thở dài ngồi xuống chiếc phản và nói:

- Duyên số cả anh ơi. Em không ngờ em lại phải xa anh.

Hải mím cười chua chát:

- Có chi là không ngờ. Cô thích lấy chồng con quan, nhà giàu thì cô đi lấy chứ có ai buộc cô lấy đâu? Cô ra ngoài Huế là để đi mần chớ đâu phải lấy chồng?

Duyên buồn rầu, mắt rưng lệ:

- Thật không ai hiểu thấu hoàn cảnh của em. Đến anh cũng còn trách em như rứa thì thật là em không thể nào nói được nữa rồi...

Hải thấy Duyên nghẹn ngào mắt ứa lệ, chàng đâm thương hại Duyên nhưng lòng ghen tức vẫn còn trong lòng Hải, Hải khẽ thở dài im lặng...

Duyên lấy vạt áo lau nước mắt rồi quay đi với cặp mắt đỏ ngầu còn ngấn lệ đau thương. Hải nắm lấy tay Duyên khẽ hỏi:

- Duyên về rồi bao giờ đi?

Duyên đáp:

- Vài ngày anh ạ!

- Nhìn thấy bụng Duyên lú ra. Hải biết Duyên đã có mang. Chàng buồn đứt ruột chán chường:

- Lần này cô đi luôn phải không? Nay mai cô sắp là mẹ rồi còn chi nữa? Mẹ Ấm bao giờ cũng hơn hạng cùng đinh phải không?

Duyên nhìn Hải bằng cặp mắt van xin:

- Thôi anh đừng đay nghiến em nữa... Tất cả đều là duyên số. Đáng lẽ đứa con này phải là con của anh...

Và bây giờ là con của người ta phải không? Thật là bẽ bàng:

Duyên nắm chặt lấy tay Hải khẽ nói:

- Em biết em có lỗi với anh nhiều lắm! Duyên số đã định như thế này rồi, em chỉ biết xin anh tha thứ cho em...

Hải khẽ kéo Duyên về phía mình. Duyên như người không xương, chẳng một phản ứng chống đỡ nào. Nàng ngã vào lòng Hải ngược lên nhìn Hải, Duyên nhớ lại ngày nào hai đứa cùng đi tát nước ngoài ruộng trong một đêm trăng sáng nàng cũng nằm gối đầu lên đùi Hải.

Hai đứa nhìn trăng rồi nhìn nhau trong e lệ, chẳng ai dám nói với ai lời nào mà cũng chẳng ai dám đi quá trớn. Bây giờ, Duyên đã có chồng và nàng lại nằm vào lòng Hải. Duyên là người đàn bà đã biết yêu đương đã biết thích thú của tình yêu nên nàng táo bạo hơn. Duyên đưa tay vói lấy cổ của Hải kéo xuống, Hải ghé sát mặt Duyên khẽ hôn trên má nàng, Duyên cười nhìn Hải như chào mời.

Hải vẫn còn rục rè. Người Hải rạo rục. Ý tưởng trả thù nảy trong đầu chàng, nhưng Hải vụng về không biết làm cách nào để trả thù nữa. Lần thứ nhứt Hải chiếm đoạt là cách đó chừng mười phút đồng hồ. Chàng đã phá tiết trinh của Mỹ, em Duyên nên Hải chưa thành thạo trong việc ái ân.

Duyên khế cắn vào má Hải rồi nói:

- Đây bây giờ em là của anh, anh muốn làm chi thì làm, anh đừng giận em nữa nghe?

Hải gật đầu rất ngây thơ. Phải rồi, Hải còn giận gì nữa. Hải say đắm nhìn Duyên. Duyên biết Hải vẫn còn ngây thơ như ngày nào nếu nàng không đưa Hải đến chỗ phải đến.

Hải khế kéo Duyên lên, nâng đầu nàng sát với mặt chàng. Hải khế hôn lên mái tóc của Duyên. Mùi thơm của da thịt của mái tóc Duyên làm Hải ngây ngất.

Duyên khế hỏi Hải:

- Anh có yêu em không?

Hải gật đầu. Duyên nũng nịu:

- Yêu em làm răng?

Hải ngẩn ngơ, chàng không biết đáp lại sự đòi hỏi của Duyên ra sao nữa. Duyên biết Hải rất ngây thơ về tình ái, chớ không như Duyên, sau những cuộc ái ân với cậu Chó. Duyên đã thành thạo. Nàng kéo Hải gục xuống rồi cắn vào vai Hải. Nàng khế rên:

- Hải em yêu anh lắm. Em nhớ anh lắm...

Bàn tay của Hải đụng tới da thịt của Duyên làm người chàng bàng hoàng, ngây ngất. Duyên kéo Hải nằm xuống bên nàng nhưng rồi nàng sực nhớ là cổng chưa đóng, cánh cửa trong nhà còn mở tang hoang. Duyên lật đật vịn chiếc khăn và nói:

- Để em ra đóng cổng đã nghen...

Hải gật đầu. Duyên chạy vội ra cổng. Nàng hạ cổng xuống, gài chặt rồi vào nhà đóng cửa ngoài. Trong nhà tối om, Hải nói:

- Tôi quá hỉ!

Duyên cười nói:

- Tôi cũng được.

Duyên kéo Hải nằm xuống bên mình. Hải nhìn thấy bụng Duyên lú to bèn hỏi:

- Em có mang mấy tháng rồi?

Duyên nguýtch Hải:

- Hỏi làm chi?

- Hỏi cho biết...

- Anh muốn biết không...

- Nói rồi Duyên cầm tay Hải.

- Làm sao anh thờ dài.

Hải thành thực đáp:

- Đáng lẽ đứa nhỏ này là con của anh...

Duyên cười đáp:

- Ủ hỉ?

- Duyên kéo Hải gục xuống ngực nàng rồi khẽ nói:

- Em sẽ cho anh tất cả. Đây, anh muốn gì em cũng chiều anh...

Hải dần dỗi:

- Em có chịu anh bây giờ thì cũng là sau người ta.

Duyên đành phải đổ cho số mạng:

- Thì tại số hết mà anh ơi!

Duyên làm cho Hải cuống lên vì sự gò ép, trêu chọc của nàng. Hải gục trên mình Duyên rồi mặc tình nàng muốn làm chi thì làm...

Hải đã bị động trước sự thành thạo của Duyên. Duyên đã lỏng lẻo điên cuồng của Hải...

Chương 14

Sau cuộc ái ân nồng cháy, Duyên vẫn nằm trên phản gối đầu tay cho Hải nằm bên nàng, trong khi Mỹ đã về đến nhà rất lâu không thấy Duyên trở về. Mỹ đăm nóng ruột không hiểu Duyên ở bên Hải làm chi mà lâu rứa.

Mỹ phải đi gánh nước, nấu cơm, nàng đang bực sẵn nên khi gặp thằng Chúc, em nàng ở ngoài cổng vô nàng liền hỏi:

- Chúc, mi thấy chị Duyên đâu không?

Chúc lắc đầu đáp:

- Tui đâu biết chị Duyên đi mô?

Mỹ đay nghiến:

- Chà về nhà làm mợ Âm thiệt đó hí! Cơm nước không nấu, không làm chi hết chỉ lo đi rong chơi thôi hè!

Bà Cai Thống Hương Thạnh nghe Mỹ đay nghiến Duyên bèn gât:

- Thì lâu hần không về cũng phải cho hần đi thăm bà con lối xóm một chốc lát chứ! Mi thấy hần về mi lại sắp ganh ty với hần đó...

Mỹ cau mặt đáp:

- Về thì phải mần, chứ ai làm đây tở chị ấy được!

Bà Cai Hương Thạnh tức giận:

- Mi không mần thì để đó tao mần... Mi đừng đay nghiến hần mần chi...

Tuy mạ nói thế, Mỹ vẫn quảy đôi thùng nước ra giếng làng để gánh nước. Mỹ đi qua nhà Hải, nàng thấy cửa ngõ nhà Hải đóng kín mà cửa nhà trên cũng đóng. Mỹ ngờ rằng Hải đã đi chơi nên đóng cửa, nhưng rồi Mỹ bỗng thấy ghen tức, nghi ngờ Duyên đang ở trong nhà với Hải. Nàng đặt gánh xuống réo lớn:

- Anh Hải ơi! Anh Hải ơi...

Hải đang nằm gối đầu tay của Duyên nghe tiếng Mỹ réo, chàng giật mình tái mặt. Duyên và Hải nằm bên nhau quên cả thời gian nên khi Mỹ réo gọi Hải, Duyên cũng giật mình vùng dậy. Nàng vén lại chiếc áo, rủ lại ông quần lật đặt hỏi:

- Răng đây anh Hải con Mỹ nó biết thì phiền lắm đó...

Đã có kinh nghiệm lần trước khi Mỹ còn ở đây Hải bị Duyên réo gọi. Hải phải đẩy Mỹ đi cổng sau ra ngõ ông Công nên lần này nghe Mỹ gọi. Hải bảo Duyên:

- Em đi ngõ sau ra đường ông Công mà về nhà Mỹ không biết.

Duyên nghi ngờ hỏi:

- Mỹ nó gọi anh mần cái chi?

Hải đành phải nói dối:

- Hay mạ sai cô ấy đi gọi anh sang mần giúp cái chi đó mà...

Duyên lật đặt sớ đôi guốc đi ra phía cổng sau. Nào ngờ, Mỹ gọi không thấy Hải thưa lại, nàng sanh nghi nghĩ ngay đến vụ đi cổng sau mà lúc này Mỹ đã đi, nên Mỹ vội quảy thùng nước chạy ra cổng sau định đi thẳng vào nhà thì thấy Duyên từ nhà Hải đi ra. Mỹ tái mặt, máu uất của nàng đưa lên đến cuống họng. Chân tay Mỹ run lên vì ghen uất. Nàng bước nhanh và đón trước Duyên hỏi:

- Chị đi đâu? sao lại ra lối này?

Duyên lúng túng không biết trả lời ra sau thì Mỹ đã cầm tay Duyên kéo vô nhà Hải, Duyên cau mặt giằng tay Mỹ ra nói:

- Mi mần chi rứa Mỹ?

Mỹ uất tức vì nàng biết rằng Duyên và Hải đã hú hí với nhau trong khi nàng phải lánh mặt về nhà. Mỹ tức với Duyên thì ít nhưng ức với Hải thì nhiều, nàng định làm cho Hải một trận nên nàng mới lôi Duyên trở lại nhưng khi nghe Duyên gay gắt hỏi, Mỹ đành đầu dụi:

- Em muốn biết chị vô trong anh Hải chi mà lâu rứa? Anh Hải có nhà không?

Duyên muốn tránh đi cho xong nên nàng vội chỉ vô nhà biểu với Mỹ:

- Mi vô đó mà hỏi? Choa làm chi biết được anh Hải có ở nhà hay không?

Mỹ cau mặt hỏi vặn:

- Thế chị ở trong ấy mần chi?

Duyên cúi:

- Tao mần chi quyền ở mi hỉ răng? À con ni dạo ni hung dữ quá...

Mỹ đâm hoảng khi thấy Duyên đã cúi. Nàng uất ức đành để Duyên ra ngõ:

Nàng quảy đôi thùng đong đưa đụng vào cây xoan nghe rầm rầm và hỏi lớn:

- Anh Hải có nhà không? Anh mần chi rứa?

Hải cuống lên khi thấy Mỹ đi cổng sao vô đụng độ với Duyên. Hải hốt hoảng không biết tránh mặt đi đâu nữa nên khi nghe Mỹ gọi. Hải vô trong buồng nằm giả vờ ngủ say như không nghe tiếng gọi.

Không thấy Hải lên tiếng, Mỹ tưởng Hải đã trốn. Nàng đặt đôi thùng ngoài sân rồi cầm đòn gánh sục vào trong buồng thấy Hải nằm ngủ. Nàng uất ức cầm đòn gánh thúc vào hông Hải rồi nói:

- Mệt lắm à! Dậy! Dậy!

Hải vờ ngái ngủ, mở mắt giật mình khi nhìn thấy Mỹ bèn hỏi:

- Em đi mô đây?

Mỹ nghiêng răng:

- Anh là thằng khốn nạn, anh còn mở miệng hỏi tui đi mô phải không? Chà sung sướng quá ta, đuổi người ta về để anh chị hú hí với nhau. Mệt lắm phải không? Bà vừa xách quần chạy ra cổng sau, còn anh thì vờ ngủ say. Này đừng lấy vải thưa mà che mắt thánh nghe không? Con ni biết hết rồi...

Hải cuống cuống, sợ người ngoài nghe được, chàng vội năn nỉ Mỹ:

- Trời ơi! Em la lớn thế ni, nhờ người ta nghe được có phải xấu hổ cả lũ không?

Mỹ đay nghiến:

- Anh khôn nạn lắm, anh đuổi tui về để anh hú hí với chị Duyên. Không biết nhục, bụng người ta lu lú như rứa, người ta coi anh có ra gì mà anh còn như rứa. Tui biết như thế ni thì mặt anh ai người ta thèm vô. Chà anh chị mệt rồi ngủ quên đi, con ni mà không gọi thì có lẽ đến chiều anh cũng chưa dậy, đợi mẹ và chị Cò về bắt được cả hai đứa, lấy mẹt mà che lúc đó mới thấy hè...

Hải chối bai bãi:

- Ai mần chi mà ê, mà phải lấy mẹt che...

Mỹ gay gắt:

- Không mần chi mà đến bây giờ mới thấy chị Duyên chạy ra. Rồi cũng chạy lỏi sau ra đường ông Cộ như anh chỉ cho tui chạy, còn anh thì vờ nằm ngủ mệt trong giường.

Bỗng Mỹ sực nhớ ra điều chi bèn kéo tay Hải đứng dậy nói:

- Đứng dậy cho coi nào, đứng dậy để con in khám coi các người mần chi thì biết ngay...

Hải cuống lên lo sợ nhứt định ngời ỳ ra, không đứng dậy, miệng liếng thoảng:

- Cái chi mà coi lạ quá, lạ quá thôi...

Mỹ đành hanh kéo Hải đứng dậy:

- Sao anh không cho tui khám.

Hải cười đáp!

- Ai mần chi mà khám. Trời ơi, rầu thấy mạ đi mà còn đùa cho được.

Mỹ véo Hải vào đùi thật mạnh.

- Ai mần chi anh mà anh la rầu...

Hải ngồi chịu trận cho Mỹ véo rồi bất ngờ Hải ôm lấy Mỹ kéo vào lòng mình. Bỗng bên ngoài có tiếng réo Mỹ:

- Mỹ ơi! Mỹ...

Mỹ cuống lên vội chạy ra lồng đôn gánh chạy vội ra ngoài giếng, bà Cai vẫn réo nhưng Mỹ làm thình gánh hai thùng nước về. Nàng gặp Duyên đang ngồi chẻ rau muống. Mỹ ngụyt chị một cái dài thườn thượt rồi gánh thùng nước vào trong.

Bà Cai thấy Mỹ liền hỏi:

- Mi gánh nước coi mà lâu rứa! Nửa ngày trời không được một đôi. Con ni dạo ni người hư lắm rồi đó nghe. Ừ từ sáng đến chiều không thấy anh Nhiêu Hải đâu hỉ!

Thằng đó rứa mà ngoan lắm. Một mình cày gặt mầu ruộng, trong làng ai cũng thương. Nó làm như thần đồng đó đó. Đứa mô lấy được thằng đó về sau khỏe...

Duyên nhìn mạ e lệ. Mỹ thu đôi thùng không vào một nơi định xuống dưới bếp bắt nồi cháo heo, bỗng nghe mạ nàng nói:

- Hải đó hỉ! Mi xoay hộ choa một thúng lúa đi... Răng từ sáng đến chừ mi đi mô? Lúc nầy mợ Ấm cho người sang cho bà Cò và mi bánh kẹo mi đã nhận được chưa?

Nghe mạ gọi mình là mợ Ấm trước mặt Hải Duyên ngượng nghịu. Hải uất ức, chàng không trả lời bà Cai mà đi thẳng xuống dưới bếp thấy Mỹ quấy nồi cám heo bèn hỏi:

- Cô Mỹ làm chi đó?

Mỹ nguýt Hải:

- Làm chi mặc tui. Kia, răng không trả lời cho mạ chuyện mợ Ấm cho bánh kẹo?

Hải ngượng nghịu khẽ tát vào má Mỹ. Mỹ đưa tay lên gạt tay Hải:

- Đến ghét...

Hải biết Mỹ đang ghen với mình. Chàng lấy thùng đi súc lúa ra say.

Duyên từ trên nhà đi xuống thấy Hải khệ nệ bưng thùng lúa bèn hỏi:

- Mạ về chưa?

Hải khẽ gạt vì chàng sợ trả lời Mỹ nghe được.

Duyên đi lấy sào đặt bên cối xay lúa để khi Hải xay xong mễ lúa nào thì Duyên sàng mễ ấy. Và nhờ có công việc sàng gạc, Duyên có thể ngồi nói chuyện với Hải dễ dàng. Duyên không ngờ Mỹ đã yêu Hải tha thiết và Mỹ cũng đã dâng trọn vẹn đời nàng cho Hải rồi.

Hải đổ lúa vào cối, chàng cởi áo ngoài vắt lên tay cầm rồi cong lưng xay lúa. Mỹ đang nấu nồi nước trà tươi nghe tiếng cối xay rè rè, nàng nhìn lên thấy Hải đang xay lúa, còn Duyên thì ngồi sàng gạo.

Mỹ biết Duyên lợi dụng sàng gạo để ngồi nói chuyện với Hải, nàng muốn đuổi Duyên lên nhà để nàng sàng gạo. Cái tánh ghen tức nhỏ ghen của đàn bà đã nổi lên trong Mỹ. Mỹ xách ấm nước trà tươi lên nhà trên gặp bà Cai đang ngồi bán lúa cho hàng sáo. Mỹ nói bâng quơ nhưng cốt để cho mẹ nàng nghe:

- Cái chị Duyên như thế thì thôi, bụng đã to còn ngồi dần và sàng gạo như thế nhờ động thai thì khôn.

Nghe Mỹ nói thế, bà Cai trừng mắt nhìn Mỹ rồi nói:

- Răng mi không mần giúp chị mi, mi còn nói chi rứa Mỹ.

Mỹ lắc đầu đáp:

- Ai hiểu được chị nớ, con mần răng biểu được. Mạ có biểu thì chị mới nghe, còn con biểu chị ấy lại chửi lên đầu con đó thôi...

Bà Cai lên tiếng gọi:

- Mợ Ấm ơi! Lên đây mạ biểu cái ni con...

Mấy người hàng xóm đong gạo của bà Cai nghe bà Cai gọi Duyên là mợ Ấm họ bèn hỏi:

- Dạ thưa bà Cai mợ Ấm vừa về đó, thưa bà?

- Ủ cháu vừa về con gái rứa thì thôi, bụng mang dạ chứa mà cũng mần làm chi cho thêm khổ.

Rồi bà Cai muốn khoe cho mấy chị hàng xóm biết cái thể lực của con gái bà.

- Chà, con Duyên nhà tui may mắn tốt số. Cụ Thượng trên đó quý nó lắm. Quan Huyện đây là anh ruột chồng hấn mà. Sáng nay, Quan cho cả ô tô đưa hấn về nhà...

Thấy Duyên vẫn chưa lên, Mỹ đâm thêm một câu nữa:

- Đó, mạ thấy chưa, con nói có sai mô. Chị ấy không lên đó...

Bà Cai lại réo:

- Mợ Ấm ơi, lên mạ biểu nè con...

Duyên bực tức với tiếng gọi mợ Ấm vì Hải đã nguých nàng dục:

- Mợ Ấm.

Duyên nguých Hải rồi đưa tay bám lên chân Hải, làm Hải giật mình rụt chân về. Duyên cười nói:

- Ai biểu anh gọi tui là mợ Ấm...

Hải cau mặt đáp:

- Thì mạ cô gọi rúa, tui nhắc rúa... Cô không là vợ Âm thì là chi.
Vợ của cậu Âm, con trai Cụ Thượng mà...

Nói đến đây Hải khẽ thở dài nã nuột...

Tiếng réo của bà Cai lại vọng xuống làm Duyên tức giận đứng dậy đi lên nhà trên, gặp mạ hỏi:

- Mạ gọi chi con?

Bà Cai tươi cười đáp:

- Thôi để cho em con mần cho. Bụng ni to rồi mần như rúa không nên nhớ ra sao Cụ Thượng lại trách mạ làm tham công, tiếc việc bắt con mần nhiều quá:

Duyên đáp:

- Thì để con mần cho khỏe chân, khỏe tay chớ ai cứ ngồi ăn không...

Bà Cai không trả lời Duyên nữa, bà quay sang biểu Mỹ:

- Mi xuống sàng dần cho chị đi Mỹ...

Mỹ chờ cơ hội đó nên nàng vừa dạ vừa đi thẳng xuống chỗ Hải đang xay lúa ngồi sàng gạo.

Hải thấy Mỹ xuống sàng gạo thay cho Duyên bèn hỏi:

- Cô Duyên đi mô rồi hỉ.

Mỹ trừng mắt nhìn Hải rồi nói:

- Hỏi mần chi?

Hải cuống lên trước sự đành hanh của Mỹ, chàng đành phải nói:

- Ừ thì thấy cô Duyên ngồi sàng bây giờ không thấy cô ấy đâu mới hỏi.

Mỹ lại hỏi:

- Anh không muốn tui ngồi đây phải không?

Hải vẫn say lúa đều đều, đưa tay vuốt mồ hôi và nói:

- Em ngồi sàng càng tốt chứ răng nữa...

Mỹ vẫn đay nghiến trong giọng ghen tuông:

- Chứ hỏi chị Duyên mần chi?

Hải dậm trả lời nhát gừng:

- Không thấy thì hỏi, cũng cấm hỉ.

- Nhớ phải không?

Hải bật buồn cười thì Mỹ đã đưa tay véo vào chân Hải, Hải đau quá á lên một tiếng. Mỹ ngược nhìn Hải mím cười. Hải thấy luống cuống trước sự ghen tuông của Mỹ. Chàng thấy hối hận sự quá tham lam mình. Hải đâm sợ cái tánh trẻ của Mỹ. Mỹ dám làm ẩu nên khi thấy Mỹ đành hanh chàng đành phải nhường Mỹ. Hải xay xong hai cối lúa thì Mỹ cũng sàng xong gạo. Nàng đi lau cối giã gạo, còn Hải mang hai thùng gạo đổ vào cối. Hải và Mỹ ra giã gạo. Hải đứng sát bên Mỹ, cả hai đều đứng nhún. Hải lấy chiếc quạt mo phe phẩy cho cả Mỹ. Mỹ lợi dụng lúc gần Hải. Nàng gạn hỏi:

- Giờ tui hỏi anh hỉ, anh Hải à anh phải nói thật đó nghen...

Hải đâm lo không hiểu Mỹ muốn hỏi điều chi. Chàng đành gật đầu, Mỹ không chịu đưa tay ra đằng sau véo Hải, Hải hốt hoảng cong người lên tránh. Bàn tay của Mỹ véo vào không khí nàng cười nói:

- Anh tránh đi mô. Ừ rồi anh tránh mất đi.

Hải vội nói:

- Nói chi thì nói đi, véo đau lắm mà.

Mỹ cười nói:

- Răng anh không trả lời tui anh lại gật đầu...

Hải đứng sau Mỹ mồ hôi toát ra mùi da thịt thơm làm Hải ngây ngất. Ở Mỹ Hải thấy sự vui của nàng trinh nữ nhưng ở Duyên Hải thấy sự sung sướng của người đàn bà đã có chồng, nhiều kinh nghiệm. Hải đứng sát vào Mỹ và đặt tay vào đùi nàng. Hải giật mình vì lo sợ Mỹ véo liền rút tay lại Mỹ cười:

- Ai mần chi anh mà anh giật mình...

Hải năn nỉ:

- Cô véo đau quá mà...

- Rứa tui hỏi anh điều chi anh phải nói thật nghen.

Hải lắc đầu khẻ đáp:

- Chuyện chi mà hỏi?

- Nhiều chuyện lắm hèn...

Mùi mái tóc, mùi da thịt của Mỹ làm Hải ngây ngất. Hải thấy mái tóc đen nháy của Mỹ xỏa xuống chiếc cổ trắng nõn, bàn tay thon thon của Mỹ đã đụng vào bàn tay của Hải. Chàng vội nắm lấy bàn tay khẽ bóp. Mỹ quay lại nhìn Hải lẳng lơ hỏi:

- Anh và chị Duyên mần chi mà lâu rứa?

Hải chối:

- Mần chi đâu, cô Duyên ngồi nói chuyện mà...

Mỹ trừng mắt hỏi:

- Ngồi nói chuyện răng phải đóng cửa. Nói chuyện chi mà đóng cửa... Rõ thật gian mà không ngoan.

Hải cuống lên đành phải cãi chày:

- Cô Duyên đóng cửa rồi làm sao biết được.

Mỹ tức giận véo vào đùi Hải, làm Hải phải né tránh thì tay của Mỹ đã đụng vào người của Hải làm Mỹ giật mình rụt tay lại. Hải cười làm Mỹ ngượng đỏ mặt véo đùi Hải:

- Cười chi?

Hải vội gạt tay Mỹ ra khẽ á một tiếng rồi nói:

- Đau quá Mỹ ơi!

- Đau rứa cho đáng... Chà anh chị nằm sướng quá hỉ. Anh lừa đuổi tui chạy để cho chị Duyên vô chứ chi nữa.

Hải năn nỉ:

- Cô Duyên vô ai mà cản được... Cô ấy ngồi ở đó, tui cũng không đuổi nổi.

Mỹ đay nghiến:

- Ừ mà anh làm răng mà đuổi. Có người thì đi ta tha hồ thì sung sướng, mợ Ấm thì ai mà không quý...

Giữa lúc Mỹ nói đến mợ Ấm thì Duyên từ trên nhà đi xuống nghe được bèn lên tiếng hỏi:

- Mỹ, mi nói chi mợ Ấm, với không mợ Ấm đó?

Mỹ cũng không kém. Nàng nguých chị rồi nói:

- Tui biểu chị là mợ Ấm không phải hỉ?

Duyên đáp:

- Tao mợ Ấm kệ mụ tao việc chi đến mi...

- Việc chi, chị là vợ Âm thì tui gọi là vợ Âm. Anh Hải hỏi vợ Âm thì tui nói vợ Âm ở trên nhà chứ rằng mà chị cũng gây mí tui...

Duyên biết mình đuối lý đành phải nói giọng đàn chị:

- Nè mi không được nói láo đó ghen... Mi nói láo tao mách mạ, mách chú thì mi đừng choa ghen...

- Thì lên mà mách... Mạ đó, còn chú đợi về mà mách, tui làm chi mà mách. Chị không là vợ Âm thì là chi?

Duyên uất ức vì giọng trêu chọc của Mỹ:

- Tao là chi kệ tao việc chi đến mi...

Mỹ đáp:

- Anh Hải hỏi thì tui nói...

Duyên gây sự luôn với Hải:

- Chi mà anh gọi vợ Âm?

Hải cuống lên, phần nể Duyên, phần sợ Mỹ, Hải đành lặng yên thì Mỹ lại thúc Hải:

- Anh ni lạ chưa! Hỏi rồi khi người ta hỏi lại... lặng thinh...

Hải đành phải nói bẹ xuôi:

- Thôi mà chuyện chả có chi hèn...

Duyên tức tối lên nhà trên, Mỹ lại hành Hải:

- Sợ à, răng phải chôi. Câm miệng như rứa như ngậm hột thị đó...

Hải im lặng không dám đối đáp với Mỹ, Hải bị kẹt giữa hai chị em Duyên Mỹ. Hải già xong mấy cối gạo, chàng đã làm cho Mỹ càng ghen hơn nữa. Mỹ chỉ muốn một mình mình chiếm Hải. Mỹ ghen với Duyên và nghi ngờ Hải đã cùng Duyên san sẻ tình yêu, Mỹ hậm hực với Hải. Hải đứng già gạo sát bên Mỹ, sự cọ sát gần làm Hải cuống lên. Còn Mỹ thì càng lẳng lơ trêu Hải:

- Thứ anh mà thấy đàn bà thì như quạ thấy gà con nhập nhẹ, nhấp nháy. Tui mà biết anh làm chi chị Duyên thì anh chết mí tui.

Chiều hôm ấy, Hải ở lại nhà Thầy Cai để dọn dẹp ăn cơm ở đó. Mạ Hải và Cò Tý với mấy đứa cháu ở bên làng bên về thì Duyên sang chơi. Nàng cho mấy đứa con chị Cò Tý mấy xu. Chúng nó mừng lắm Duyên cũng biểu mạ Hải một đồng và nói:

- Con sang thăm bác nhưng bác và chị Cò đi vắng:

Mạ Hải hỏi:

- Cô về hồi mô?

- Con về sáng nay...

Gia đình Hải hiếm người. Cha Hải chết từ hồi Hải mới lên bảy tuổi, anh Cò Ty mười lăm tuổi. Mạ Hải thắt lưng buộc bụng ở vậy nuôi con. Nhà có hai mẫu ruộng cho làm rě một mẫu anh em Cò Ty, Hải làm một mẫu. Nhờ hai mẫu ruộng đó, mạ Hải đủ nuôi hai con, sửa sang nhà cửa, cho Hải đi học. Năm 17 tuổi, anh Cò Ty lấy vợ sanh được bốn con, ba trai, một gái thì trong buổi đắp đê trong những ngày mưa lũ, anh Cò bị nước cuốn đi mất tích. Anh Cò Ty chết gia đình Hải mất đi một cột trụ. Hải mười chín tuổi nên có thể thay thế anh quán xuyên trong gia đình. Mạ Hải định đoạn tang anh Cò Ty thì hỏi vợ cho Hải. Hải nhất quyết không chịu lấy vợ. Hải mê say Duyên, con gái lớn của Thầy Cai.

Duyên cũng yêu Hải mà mạ của Hải cũng mến Duyên. Bà làm le đưa trầu cau sang hỏi Duyên thì bỗng Duyên lên Huế rồi lấy chồng. Hải buồn rầu chán nản không còn muốn làm ăn chi nữa. Mặc dầu Duyên đã đi lấy chồng, Hải đối với gia đình Thầy Cai Tổng Hương Thạnh vẫn như xưa, trước thế rặng, sau thế rứa. Hải vẫn sang làm giúp cho Thầy Cai, Hải nổi tiếng là tráng đinh khỏe mạnh nhất làng. Hải có thể cày được từ một sào rười đến hai sào ruộng.

Trước kia, mọi lần đi tát nước đêm. Hải vẫn đi với Duyên nhưng bây giờ Duyên đã đi lấy chồng. Hải lại đi tát nước với Mỹ, người em gái của Duyên kém Hải tới năm tuổi. Tuy Hải chỉ học xong lớp ba, thì đồ sơ học yếu lược nhưng Hải là ngôi sao sáng trong làng không ai học bằng Hải. Hải vẫn phải làm thơ ký riêng cho Thầy Cai. Mỗi vụ thuế chính Hải vừa biên lai, vừa cộng sổ thuế giúp Thầy Cai Tổng Hương Thạnh. Hải được cả gia đình Thầy Cai Tổng Hương Thạnh tin yêu. Hải vẫn coi Mỹ như là cô em gái, chàng không ngờ Mỹ lại yêu chàng.

Hôm nay, Mỹ đã hiến dâng tất cả cho Hải rồi sau đó Duyên cũng chẳng tiếc gì Hải nữa. Nàng đã có mang dù sao đứa con nàng đang mang cũng không phải con của Hải. Nàng càng thấy thương Hải

hơn nhưng qua Hải Duyên thấy các cuộc ái ân với những đàn ông khác, Duyên tự thấy cậu Chó vẫn hơn tất cả mặc dù cậu Chó tàn tật, không ngồi được nhưng với nàng, việc cậu Chó không ngồi được không thành vấn đề. Cậu Chó giai sức và quá khổ hơn tất cả nên khi nàng đã biết cậu Chó rồi thì đừng nói đến ai hết, gã nông dân khỏe mạnh đã từng đấu sang hiệp nhì với nàng. Duyên vẫn không làm sao sánh được với cậu Chó. Người chồng chính thức của nàng.

Gần Hải lúc này Duyên lại càng thấy nhớ cậu Chó. Nàng mừng tượng đến con người tàn tật không ngồi, không nói được và hình như cũng không nhận được ai là vợ mình, cậu Chó chỉ có biết đàn bà, không thấy đàn bà là cậu điên khùng lên ngay cả mụ Tám Canh cậu Chó cũng cứ ào đi, nắm được mụ Tám Canh là cậu Chó sờ soạn ôm chặt lấy, làm mụ Tám điên lên, hải hùng rùng ra chạy.

Duyên ngồi nói chuyện với mẹ của Hải và chị Cò Ty, chị dâu của Hải trong khi Hải đi gánh nước ngoài giếng và tắm luôn. Hải làm quần quật suốt ngày. Chàng trai nông dân đó đã làm cho nhiều gia đình có con gái phải chú ý cho rằng nhà nào có phúc chọn được người con rể chăm làm như Hải.

Hải gánh nước xong vô nhà thấy Duyên còn nói chuyện với mẹ và chị dâu liền quay ra thì chị Cò Ty đã nói:

- Chú Hải ơi! Chú đi rang mễ ngô lên đây cho cô Duyên ăn cho vui đi.

Nói rồi chị Cò Ty quay sang nói với Duyên:

- Chắc mợ Âm chưa biết tài rang ngô bông của chú Hải hỉ! À mà nhà lại có mật mía đó chú Hải à, rang ngô xong chú nhào mật ra đưa ra đây để cho cô Âm ăn, cô ý biết tài của chú.

Hải cười cầm chiếc rá đi vào buồng xúc mễ ngô đi rang thì bên ngoài có tiếng Mỹ gọi:

- Anh Hải ơi, sang chú gọi cà!

Hải lật đật bỏ rá ngô xuống chông rồi bảo chị Cò Ty:

- Chị Cò rang hộ em mễ ngô ni, để em sang bên Thầy Cai coi thầy gọi chi nè chị Cò!

Chị Cò Ty ngọt ngào đáp:

- Ý chú đi đi để tôi rang cho.

Hải khoác chiếc áo lật đặt ra ngõ. Trời tối mò, Hải phải lần từng bước ra cổng. Chàng không ngờ Mỹ đứng núp ngoài cổng vừa thấy chàng ra bèn rô ra tát vào mặt Hải:

- Làm chi trong đó? Mất mặt, có chị Duyên trong đó phải không. Ra đây...

Hải cuống lên vội giữ lấy tay Mỹ khẽ nói:

- Chi rứa cô Mỹ, nói lớn cô Duyên nghe thấy bây giờ...

- Anh sợ phải không?

Hải hỏi sang chuyện khác:

- Thầy Cai gọi tui đó cô Mỹ?

Mỹ đành đá đáp:

- Chẳng ai gọi anh hết, tui đó! Tui ghét anh ngồi hầu người ta, tui gọi anh ra đây đó!

- Gọi mần chi đó cô Mỹ.

- Chẳng mần chi hết, vắng anh thấy anh hầu thiên hạ thì gọi chơi đó được không?

Hải cười đáp:

- Được, cô muốn chi mà không được...

Mỹ sung sướng vì câu nói của Hải. Nàng kéo Hải đi về phía trại Thít, Hải bèn hỏi:

- Đi mô đây cô Mỹ?

- Đi ra trại Thít ngồi nói chuyện...

Hải hốt hoảng, dừng lại nói:

- Tôi thế ni ra trại Thít làm chi cô Mỹ?

Mỹ túm lấy tay Hải bẹo vào cánh tay nghiêng răng hỏi:

- Anh đi không? Tui thích ra trại Thít ngồi nói chuyện, anh bằng lòng không? Tui không muốn anh ngồi ở nhà nói chuyện với chị Duyên.

Biết Mỹ bướng bỉnh, Hải đành phải đầu dịnh:

- Ừ thì đi nhưng ra trại Thít làm chi. Bây giờ trời cũng hơi khuya rồi đó, tui và cô ra ngõ ngồi nói chuyện cũng được.

Mỹ cười nói:

- Anh ni thật là khùng. Bây giờ mà biểu là khuya rồi. Mới có tám giờ tối người qua lại còn nhiều ra ngô ngỗ nói chuyện trơ cái mặt mẹt ra à.

Hải cười nói:

- Đàng mô cô nói được. Thôi được rồi, cô biểu tui đi mô tui cũng đi theo hết!

Mỹ cười nói:

- Chà ngoan chưa.

Hải và Mỹ đi song song sánh vai nhau ra đến ngõ đá rồi đi rẽ vào tay trái ra đầu trại Thít, một căn trại trống toàn ỏi, đu đủ, bông bưởi của Thầy Cai Hương Thạnh vừa tậu của Ông Hương Hào Thịnh.

Mùi hoa bưởi bay ra thơm ngát gió hây hây thổi... Mỹ đi sát bên Hải nắm tay Hải hỏi:

- Tôi hỏi thiệt anh Hải hí! Mà tui hỏi thiệt là phải trả lời thiệt đó hí, trả lời sai thì chết với tui...

Hải đâm lo:

- Chuyện chi mà hỏi thiệt với giả. Chuyện mô tui biết gì tui nói, tui nói thiệt với cô.

Mỹ chặn trước:

- Anh thề đi tui không tin...

- Thề răng.

- Thề rứa mô nói sai nói dối...

Hải đành phải thề bướng cho Mỹ tin:

- Tui là Hải, nó sai, nói dối cô Mỹ, con gái Thầy Cai thì tui chết đâm chết đâm, giặc đâm, chúa chém tui...

Nghe Hải thề độc, Mỹ bằng lòng vội bịt lấy miệng Hải nói:

- Thôi được rồi, nghe anh thề mà tui quá ớn...

Hải làm bộ bực tức:

- Thì cô không tin bắt tui thề thì tui thề đó. Nếu tui chết thì hay quá. Tui chỉ mong chết cho xong chuyện...

Mỹ cúi:

- À, bây giờ anh chỉ mong chết để bỏ tui phải không? À, anh đã thỏa mãn rồi còn chi nữa mà không thề. Đồ đàn ông như rúc đó...

- Rứa mần rãng, cô biểu tui thề cho cô tin thì tui thề chứ rãng nữa:

Hai người đi vào trại Thít, Mỹ hỏi:

- Buổi trưa khi tui về rồi, chị Duyên sang bên nhà anh làm chi.

Hải đáp:

- Cô ấy ngồi nói chuyện chơi mà...

Mỹ nghiêng rãng:

- Anh đừng xạo mí tui! Sang ngồi chơi mà chiều tối lại sang nữa.

Anh chị hẹn hò chi nhau.

Hải kêu trời như bọng:

- Trời ơi, cô Duyên thấy mạ về và có cả chị Cò Ty nên cô ấy sang chơi nói chuyện với mạ và chị Cò.

- Còn anh làm chi ở nhà?

- Tui đi gánh nước rồi đi tắm về rồi gặp em, em lôi luôn ra đây đó nè. Mà vô đây làm chi trời tối um...

Mỹ cười:

- Tối thì rãng, chẳng lẽ đứng chưng ra ngoài lộ sáng cho thiên hạ trông thấy à!

Hải cầm tay Mỹ kéo lại:

- Thôi đứng đây cũng được.

Hải lôi Mỹ hơi mạnh nên nàng ngã chúi về phía Hải, Hải vội ôm lấy Mỹ. Bàn tay của Hải đụng vào người Mỹ làm Mỹ cuống lên, ngược nhìn Hải, Hải chỉ thấy cặp mắt Mỹ long lanh. Hải cúi xuống hôn một cách vụng về. Người Hải cứng đờ vì xúc động, vì sự cọt sọt của con người. Mỹ kéo Hải ngồi xuống bìa đường:

- Ngồi xuống đây nói chuyện.

- Bẩn lắm!

Hai người chọn một góc cây để ngồi. Lúc này chẳng còn chuyện chi mà nói nữa. Mỹ chỉ muốn giữ Hải lại để không cho Hải ngồi nói chuyện với Duyên mà thôi. Hai người ngồi gần nhau. Hải có vẻ sợ, còn Mỹ lại xông xáo, nàng kéo tay chàng đặt vào lòng mình rồi Mỹ nghiêng mình nằm gối đầu lên chun Hải. Da thịt Mỹ mát rượi làm cho Hải cuống lên, Mỹ nhắm mắt chờ đợi thì Hải lại lúng túng xoay sở ra sao...

Bỗng có tiếng sột soạt làm Hải giật mình nhấc đầu Mỹ lên khế nói:

- Hình như có người đó cô Mỹ ơi!

Mỹ cũng hoảng vội đứng dậy. Hải nhìn quanh quẩn chẳng thấy ai nhưng lòng vẫn sợ, bèn kéo tay Mỹ lại gần khế nói:

- Về thôi, đứng đây ớn quá. Lỡ người mô trông thấy là phiền. Thầy Cai biết thì chết tui...

Mỹ cười:

- Chú tui biết thì tui bị đòn, chớ anh thì ăn nhằm chi vô đó...

Hải cười đáp:

- Không ăn nhằm hỉ! Con gái Thầy Cai mà kêu vô thì Thầy Cai gông lại giải Huyện, Quan Huyện lại là anh chồng của cô Duyên...

Mỹ nghe Hải nhắc đến Duyên thì lòng lại hậm bực:

- Anh chồng chị Duyên thì sao, ăn thịt người ta đó hỉ!

Hải cười đáp:

- Người ta bỏ tù chứ còn chi nữa hè!

- Xì làm như dễ bỏ tù lắm...

Hải cười kéo tay Mỹ về:

- Về hỉ!

Mỹ vẫn giọng hờn ghen:

- Về lẹ không bà Ấm đang mong đó ghen!

Hải bực tức:

- Trời ơi, em chỉ nói những câu móc họng đó ai mà chịu được...

- Thôi được anh ở lại đây với em...

Mỹ thích thú:

- Ai mần chi anh mà định ăn vạ à?

Hải cau có:

- Trời đã khuya lại tối om mới biểu em về thì em lại biểu về với mợ Ấm, không mợ Ấm mong. Mợ Ấm mặc người ta, mình chỉ biết nhau thôi đây nè!

Mỹ cười cầm tay Hải giắt đi nói:

- Thôi được, chúng mình về ghen, anh bằng lòng chưa?

Hải giận dỗi:

- Bây giờ chuyện chi cũng tùy em hết. Em biểu anh ở lại thì anh ở lại, em biểu anh về thì anh về, anh không có ý kiến chi hết...

- Chà, ngoan quá, nhưng trưa nay ai biểu anh nằm lại nhà mà nằm chán chê tha hồ anh chị ôm nhau rồi theo đường cũ đuổi mợ Âm ra đường ông Cộ?

Hải lắc đầu:

- Thôi, anh sợ em rồi, đường mô em cũng nói được hết!

Mỹ cười quay lại ôm ngang người Hải. Hải cũng ôm lấy Mỹ. Hai hơi thở như quyện vào nhau, đôi mắt ghé sát nhau, Hải hôn Mỹ lia lịa. Bàn tay của Hải lồng vào trong người Mỹ làm nàng rung mình nổi gai, Mỹ thở dồn dập vì sung sướng vì háo hức, Hải đưa tay ấn Mỹ thì đã ngã người làm Hải vội đỡ lấy Mỹ. Người nàng cong lên, Hải rung lên vì háo hức vì sự cuồng loạn của tâm hồn. Hải và Mỹ không thể đè nén được sự yêu đương... Hải nhắc bổng Mỹ lên. Nàng nhắm nghiền đôi mắt để tận hưởng sự mê mị của xác thịt, của ái tình.

Một sự ngẫu nhiên trong lúc cuồng loạn, Hải đã tìm một lối thoát yêu thương độc đáo. Người Mỹ như dính chặt lấy Hải, còn Hải như người bông xốp Mỹ kiêu bà già ôm thùng. Mỹ oằn oại trong tay Hải...

Hải dùng sức quá mạnh nên chỉ một lúc sau chân tay chàng bủn rủn như muốn xỉu. Hải cố gượng đỡ lấy Mỹ nhưng Mỹ đã ôm cứng lấy người yêu. Hải khẽ nói với Mỹ.

- Thôi em về nghe?

Mỹ mím cười gật đầu. Hải khẽ tát vào má Mỹ rồi nói:

- Thế là hết ghen ghen...

Mỹ quắc mắt véo vào tay Hải:

- Ai thèm ghen mà biểu tui ghen... Không biết xấu hổ.

Hải cười:

- Không ghen thì thôi! Bây giờ về ghen, được chưa!

Mỹ không trả lời, nàng thông thả bước đi trước, Hải đi theo Mỹ ra khỏi trại queo về xóm đoài, về con đường tắt, Mỹ nói với Hải:

- Thôi anh về lối ni, tôi rẽ lối Hẻm Thọ về cổng sau cũng được.

Hải gật đầu.

Mỹ quẹo phía tay trái còn Hải thì đi thẳng về ngõ nhà mình.

Chương 15

Trong nhà còn sáng đèn. Chị Cò Ty chị dâu của Hải còn bẻ nang làm vàng hồ, bàn tay của chị Cò Ty thoăn thoắt bẻ từng chiếc nang dài ấn trên miếng gỗ làm vuông vàng, xếp lại thành một đồng. Hai đứa nhỏ của chị Cò Ty cũng bẻ nang làm khuôn vàng, đồng đặt vào giấy tay dán thoăn thoắt nhanh như cắt, chỉ thoáng gần được một thúng vàng hồ.

Duyên vẫn còn ngồi nói chuyện với mẹ Hải.

Trông thấy Duyên, Hải đâm cuống vì chàng sợ Mỹ còn đứng nấp gần đó nhất là khi thấy Duyên thì rất phiền cho Hải. Hải len lén đi vào phía trái nhà thì đã nghe Duyên hỏi mẹ chàng:

- Không biết anh Hải đi mô?

Mẹ Hải cười nói:

- Bên Thầy Cai gọi nói sang chi đó mẹ Ấm...

Duyên sực nhớ, nàng hơi ngượng nói:

- Ừ hỉ, không biết chú tui gọi anh ấy sang việc chi đó.

Duyên đoán thế chứ thật ra nàng không ngờ Hải đi ra trại Thít với Mỹ. Duyên thấy tự nhiên nhớ Hải vô chừng hồi còn ở với chồng là cậu Chó, mỗi buổi tối vào lúc này nàng phải vào hầu cậu Chó rồi. Và khi Duyên vô hầu cậu Chó thì chẳng có gì hơn là chịu sự giày vò của cậu Chó con người chỉ biết có vợ suốt ngày. Mới về nhà một hôm mà Duyên đã thấy nhớ cái lệ thường. Làm như nàng đã quen với cái thói lạ kỳ đó. Duyên thấy người nàng nóng bừng, Duyên thấy người mới. Nàng vội xoa người uốn lưng kêu rần rắc.

Thấy Duyên uốn lưng, chị Cò Ty cười nói:

- Mẹ Ấm có mang được mấy tháng rồi.

Duyên cười đáp.

- Sáu tháng rồi...

Chị Cò Ty cười nói:

- Mợ Ấm cũng mẫn lắm đấy hỉ, mợ Ấm mới về nhà chồng độ nửa năm nay chứ chi nữa hỉ.

- Dạ!

Lúc đó, Hải đã vào trong nhà tầng hắng lên tiếng, nghe tiếng Hải. Duyên hỏi:

- Anh Hải về lúc mô đó, chú tui có ở nhà không?

Câu hỏi của Duyên làm cho Hải cuống. Chàng quên rằng, hồi nãy Mỹ gọi chàng sang cho chú nàng, Thầy Cai Tổng Hương Thạnh gọi. Hải nói:

- Tui không biết...

Duyên cau mặt ngạc nhiên:

- Sao biểu anh sang bên nhà tui chú tui nhờ việc chi đó. Anh chưa đi à.

Hải sực nhớ đến việc Mỹ nói dối là Thầy Cai gọi để biểu chàng đi trại Thít với Mỹ, Hải đành phải đáp:

- Tui sang bên nhà nhưng Thầy Cai lại đi sang ông Hào Thịnh.

Duyên cau mặt suy nghĩ:

- Lạ hỉ, chú tui đi mô cà.

Duyên có vẻ nghi ngờ Hải đi với cô gái mô rồi nói dối sang thầy gọi, Duyên không ngờ là Mỹ. Nàng có vẻ ghen tức với Hải. Duyên muốn thăm dò chị Cò Ty và mợ Hải:

- Sao bác không coi đám mô trong làng giúp cho chị Cò?

Mợ Hải khẽ thờ dãi đáp.

- Thằng Hải không chịu đưa mô hết! Mấy nhà gọi cho đó là hần không chịu. Nhiều lúc tui cũng thương lắm, 22 tuổi mà vợ con chưa có, anh nó lấy vợ từ 18 cà...

Duyên có vẻ thích thú quay nhìn Hải gọi:

- Anh Hải, sao anh chưa lấy vợ để dựng đờ cho bác?

Hải nhìn Duyên cười nói:

- Chưa tìm thấy người tốt. Có người mô mà lấy...

Duyên cười nói:

- Làng ta thiếu chi người làm khỏe?

Hải nói:

- Người mô, cô Duyên chỉ thử coi, có người nhưng họ đã đi rồi, họ lấy chồng giàu, bao giờ thèm đến trai làng nghèo đâu cô Duyên.

Duyên biết hải trách khéo mình. Nàng khế thờ dài không đáp. Hải rót nước uống rồi hỏi chị Cò Ty:

- Ngô đâu chị Cò Ty? Đưa cho cô Duyên ăn chứ!

Chị Cò Ty đáp:

- Rồi, cô Duyên ăn rồi, còn chỗ đó tôi để dành phần chú đó. Đem ra mà ăn chú Hải. Ngô nhăm mật ăn ngon lắm mà.

Hải lấy bát ngô đang nhào mật đặt giữa phần mời Duyên:

- Cô Duyên ăn ngô đi.

Bàn tay của Duyên đụng phải bàn tay của Hải, nàng liền bắm mạnh vào bàn tay Hải. Hải vội rút tay về. Duyên đưa mắt nhìn Hải ngằm trách móc.

Duyên mồm mệp xoay người cho đỡ mệp rồi nói:

- Bây chừ mấy giờ rồi không biết?

Mạ của Hải đáp:

- Có lẽ bây chừ quá canh một rồi!

Ở nhà quê chả có đồng hồ chi hết, chỉ trông trông cánh mà thôi, những hôm khác không có cô Duyên qua chơi mạ con Cò Ty làm vàng cũng gần đến hết canh hai mới đi ngủ.

Duyên đứng dậy chào:

- Thôi con về nghe bác, tui về chị Cò ơi.

Nhìn ra ngoài trời Duyên ái ngại:

- Trời tối quá...

Chị Cò Ty mau miệng:

- Chú Hải đưa cô Duyên về chút chú Hải...

Duyên cười nói:

- Ừ phải đó, anh Hải đưa tui về coi nào...

Hải nói:

- Để tui đốt đuốc soi đường cho cô về. Trời hôm nay vừa mưa, đường trơn lắm đó. Cô lại có mang nữa đi đường trơn không nên.

Duyên cười nói:

- Anh Hải có vợ có lẽ anh ấy lo cho vợ khéo lắm đó hỉ!

Hải lấy cây nứa khô đập rập rồi lấy lửa đốt rọi ánh sáng dẫn đường cho Duyên ra cổng. Ra đến cổng, Duyên khế nói với Hải:

- Thôi tắt đóm đi, mình đi tối cũng được mà.

Hải cười đáp:

- Trời tối quá hà! Không thấy đường đi mần răng được...

- Tối chi mà tối, tui dựa vào anh tui đi cũng được.

Hải chưa kịp trả lời thì Duyên đã nắm chặt lấy cánh tay Hải, nàng như đu cả người theo Hải. Đôi nhũ hoa của Duyên như dán vào lưng Hải làm Hải thấy nóng ran cả người.

- Buổi trưa hôm nay, Hải đã được Duyên cho tắt cả nên bây giờ khi thấy Duyên lẳng lơ đu người theo mình chàng cũng thấy bạo dạn hơn. Hải đỡ lấy Duyên, bàn tay chàng kéo Duyên lại phía mình. Duyên ngược nhìn Hải. Tuy trong đêm tối nàng không nhìn thấy gì, Duyên vẫn cố giương đôi mắt lên sát mặt với Hải như chờ đón chiếc hôn nồng cháy mà cuộc đời đã dạy cho Duyên. Chiếc hôn rất khiêu gợi, làm người nàng có thể nóng rang chờ đợi. Hải vụng về không biết hôn, chàng chỉ biết kè Duyên sát bên mình, và khi ấy Hải cứng đờ người. Duyên rùng mình vì sức ép của Hải làm nàng gay gắt. Hai người đứng dừng không bước thêm bước nào nữa.

Trời tối thui. Hải bước lần bước đi, Duyên khế nói với Hải:

- Đêm nay em chờ anh nghen.

Hải hỏi:

- Chờ ở mô?

- Bên nhà em đó!

- Làm răng mà vô được...

- Em để cổng cho anh vô.

Hải lắc đầu đáp:

- Mấy con chó bên Thầy Cai dữ quá mà...

- Hay em ra đón anh?

- Biết lúc mô mà cô đón...

- Khi mô anh tới thì lấy gạch ném vô cửa thì em biết anh tới, em ra mở ngõ đón anh vô.

- Anh sợ lắm.

- Sợ chi, con trai chi nhất rứa.

- Hay em sang bên nhà anh.

- Sang rãng được...?

Hải nói sang chuyện khác:

- Hôm mô cô về Huế?

- Vài ngày nữa...

- Thế thì còn nhiều ngày giờ...

- Ngày giờ mô mà nhiều... anh sang bên nhà em đi.

Hải sợ Mỹ biết thì chết với Mỹ nên Hải ngần ngại, Duyên nắm lấy tay Hải run run nói:

- Em muốn anh ở bên em đêm ni.

Hải cười nói:

- Nhớ chồng à.

Duyên đập vào lưng Hải nói:

- Quý dâu, nhớ anh chớ nhớ chồng mô mà nói.

Hải cười hỏi:

- Để ngày mai không được rãng:

- Ngày mai thì lúc mô...

- Ban ngày như hôm nay...

Duyên sực nhớ đến Mỹ có vẻ nghi ngờ mình bèn nói:

- Con quý Mỹ nó nghi em với anh đó.

- Nghi rãng?

- Nghi chúng mình có tình ý với nhau...

- Chuyện đó ai mà không biết, nhưng trước khi cô chưa lấy chồng chớ ngày nay cô đã có chồng rồi lại là chồng con quan, ai mà dám nghi...

- Rứa mà con Mỹ nó nghi đó. Trưa nay khi nó đi cổng sau về gặp em ra nó hỏi nhiều câu móc họng...

- Tánh cô Mỹ còn trẻ con mà...

- Hấn mà trẻ à, con gái 17 bẻ gãy sừng trâu... Hay là hấn với anh đã có chuyên chi rồi!

Hải giật mình vội chối:

- Đừng nói bậy cô Mỹ nghe cô giận...

Duyên cười:

- Xảy vai xuống cánh tay, tình chị duyên em là thường chớ sao nữa.

Hải sợ Duyên dò xét mình, nghi chàng đã có tình ý với Mỹ nên Hải cố chối:

- Thôi đừng nói bậy nữa! Nhớ cô Mỹ nghe được cô ấy chửi đó ghen.

Duyên cười nói:

- Nếu anh muốn lấy cô Mỹ! Em đứng ra làm mai cho anh. Em thưa với chú và mạ em, thế nào chú và mạ cũng bằng lòng mà.

Hải chối bai bãi:

- Không được mô đừng nói bậy bạ...

Duyên cười khúc khích:

- Thì anh cứ ừ coi có được không?

Hải lắc đầu không chịu. Duyên cười, nàng nắm lấy tay Hải, véo chàng thật đau, nghiêng răng nói:

- Chà em thử anh đó nếu anh gạt thì anh chết với em. Ừ cũng may cho anh...

Hải đau điếng, chàng vội gạt tay Duyên ra và nói:

- Ai làm chi mô mà thử...

Duyên cười:

- Biết mô chờ mà ăn cổ đó...

Hải và Duyên đi gần cổng nhà Thầy Cai Duyên hỏi:

- Đêm ni sang không? Người ta chờ cổng?

Hải lắc đầu đáp:

- Sang răng được. Minh làm rứa nhớ xảy ra chuyện thì nguy lắm hê!

- Nguy chi mà nguy...

- Mợ Ấm mà ngoại tình thì gọt đầu, bôi vôi, đóng bè chuối trôi sông đó nghe...

- Chi mà dữ rứa?

- Luật lệ làng xã như rứa mà...

- Làng xã mô lại ngăn cản người ta yêu nhau?

- Yêu là khi chưa có chồng, chứ đang ni em đã có chồng rồi yêu răng được!

Duyên giận dỗi:

- Đêm ni anh để em nằm một mình à?

Hải trêu Duyên:

- Mới một đêm mà đã nhớ chồng rứa răng?

Duyên đấm mạnh lên vai Hải:

- Quý nè, nhớ anh thì có, chồng mô mà nhớ...

Đàn chó nhà Thầy Cai đánh hơi thấy người lạ vồ ra cắn. Duyên vội lên tiếng đe:

- Cắn chi, đồ mù không thấy người nhà răng mà cắn...

Đàn chó nghe tiếng người quen không cắn vẫy đuôi mừng, Hải an ủi Duyên:

- Thôi em về. Ngày mai anh chờ ở nhà đó nghen!

Duyên đi rồi, Hải đứng thần thờ, lúc ấy Mỹ vừa đến liền lên tiếng:

- Anh Hải đứng làm gì, ngồi xuống đây nói chuyện hỉ...

Hải cau mặt:

- Trưa rồi làm sao mà cày cho được.

- Trưa một tý thì răng. Răng anh đã thấy tui là anh muốn tránh tà tránh ma rứa?

Hải đi vô phía trong bụi duối Mỹ theo vô sau. Hải vừa ngồi xuống sau bụi duối bụi thì Mỹ đã sà vào lòng Hải nũng nịu:

- Sao em nhớ anh quá anh Hải ơi!

Hải vuốt mái tóc của Mỹ nhìn chiếc cổ ba ngón trắng nõn tuyệt đẹp vì đôi mắt lá răm ươn ướt thật lẳng lơ làm người Hải nóng ran. Tay chàng lồng vào người Mỹ, Mỹ lim dim đôi mắt thỉnh thoảng lại hé nhìn Hải mím cười rất khêu gợi. Hải thấp thỏm lo ngại có người

trông thấy, chàng hé nhìn qua những kẽ hở cánh rúa, Hải đặt Mỹ nằm trên thảm cỏ Mỹ chờ đợi...

Hải nhìn Mỹ bằng cặp mắt thèm thuồng. Nước da trắng toát của Mỹ, cặp mắt lẳng lơ, khêu gợi của người thôn nữ đã làm cho Hải cuống cuồng. Mỹ thấy Hải ngồi trơ nhìn mình, nàng e lệ kéo Hải xuống cau mặt:

- Nhìn chi mà nhìn dữ rúa...

Hải bị Mỹ kéo mạnh, chàng cúi xuống người Mỹ, bàn tay của Hải đụng vào người Mỹ. Hải không còn tự chế được nữa. Chàng mặc cho Mỹ luôn.

Nhịp thở rốc của Hải và Mỹ hòa với nhau. Những tiếng nghiêng rãng tiếng rên xiết của Mỹ làm Hải bối rối. Mỹ cũng cuống lên vì sự kích thích quá mạnh. Nàng cắn vào Hải, lúc này Hải không còn biết đau đớn chi nữa mặc cho Mỹ nghiêng cắn bờ vai Hải...

Bỗng Hải giật mình vì có tiếng động gần đây... Hải ngẩng lên nhìn thì một bóng nhỏ chạy vượt từ sau cây đa phía đồng, Hải hốt hoảng dục Mỹ...

- Có đũa rình...

Mỹ hốt hoảng hét mạnh Hải xuống lồm cồm ngồi dậy, người tái xanh, khẽ hỏi:

- Đũa mô?

Hải đáp:

- Thằng Cò Tung ở ông Hòa Định...

Mỹ run:

- Chà thằng quý đó thì nguy lắm nha Hải ơi! Hắn đang núp ở mô?

- Sau cây đa gần mô ông Đống.

Mỹ cự nự:

- Rãng thằng quý đó biết mà rình.

- Ai biết mô...

Mỹ cuống lên đổ lỗi cho Hải:

- Tự anh đó!

- Rãng tự tui?

- Chớ tự ai?

Thằng Cò Tung là đứa ở chăn trâu nhà Hào Định, một hương chức giàu nứt làng. Năm ấy Tung mới mười tuổi nhưng Tung rất lão lĩnh, lanh lẹ trong đám mục đồng, thằng Tung là đứa láu cá nhất. Từ sáng sớm hấn đánh trâu ra đồng cho ăn cỏ thì gặp Mỹ đi gánh phân. Hấn thả trâu ăn sau đám rạ dại, một lúc thì lại thấy Hải đánh trâu ra đi cày, hấn thấy Mỹ ngồi bên cây đa như chờ đợi nên thằng Tung lạng thình nấp rình. Bởi vậy, Hải và Mỹ làm chi hấn cũng thấy cả.

Thằng Tung ngứa ngáy trong người nên hấn làm cho Hải nghe rõ tiếng động ngẩng lên nhìn. Trông thấy Hải thằng Tung cuống lên bỏ chạy. Hấn ra chỗ trâu ăn cỏ nhìn về phía Hải và Mỹ, thấy Hải đứng dậy rồi sau đó Mỹ từ chỗ Hải đứng đi ra làm Tung thích thú vỗ tay la lớn:

- Líp líp lơ, hai vợ chồng là chồng vợ hai... Líp lơ lơ, con gà mái đánh nhau với con gà trống, con gà trống tổng con gà mái ghẹ là líp líp lơ.

Tiếng hò của thằng Tung làm Mỹ ngượng đỏ mặt, đưa tay véo cánh tay của Hải vội nói:

- Anh thấy chưa thằng quý đó rống lên là cả làng mình biết... Tự anh đó...

Hải cũng bực mình với thằng khôn nạn đó, cái miệng tông hóc của thằng Tung truyền cái chuyện này đi thật là xấu hổ.

Hải liền gọi lớn:

- Cò Tung...

Tung nhón mắt, méo miệng nhại:

- Chi đó anh Hải. Cái líp lơ con gà mái tơ phải không anh Hải...

Hải uất ức chửi thề:

- Líp cái thằng chú mi đó Cò Tung, mi không cầm cái miệng thì mi chết bầm, chết vằm mi choa đó hỉ Tung.

Tung vênh mặt:

- Chết chi, anh mần chi tui, tui nói ở ni nè rằng anh động lòng? Cái líp líp lơ con gà mái tóc, hai vợ chồng, là chồng vợ hai Thầy Cai đi tuần gặp con gà trống...

Hải cúi xuống cầm hòn đất vừa ném vừa chửi:

- Thầy Cai mô cha mi phải không thằng oắt con...

Thấy hòn đất ném lại, thằng Tung nhảy cẫng lên tránh rồi cười lớn:

- Líp líp lơ... Anh Hải đê cô Mỹ con Thầy Cai rứa là hai vợ chồng...

Mỹ biết khó mà dọa được thằng nhỏ lì lợm láu cá này, nàng đành phải làm bộ thân thiện lên tiếng gọi Cò Tung:

- Tung ơi, lại đây chị biểu hỉ!

Cò Tung nghe răng cười đáp:

- Chị Mỹ gọi tui phải không.

- Ủ! Lại đây chị biểu Cò Tung...

- Biểu chi, tui không lại đâu, lại đó anh Hải đánh tui.

- Không đâu, anh Hải không đánh Cò Tung đâu.

- Đã có chị Mỹ đây rồi.

Hải trừng mắt bảo với Mỹ:

- Gọi thằng khốn nạn đó mần chi em để anh đánh cho hấn thấy mạ hấn đi...

Mỹ cau mặt đáp:

- Đánh răng được hấn! Phải dỗ ngọt hấn để hấn câm miệng lại, chớ hấn nói oang chuyện chúng mình thì cả làng ni biết rồi còn chi nữa. Thằng Cò Tung láu cá lắm đó. Anh để cho mặc tui bảo hấn.

Hải quay đi vác cây, đánh trâu xuống đồng.

Thằng Tung thấy Hải đã xuống đồng, hấn mới mon men đến gần chỗ Mỹ. Mỹ nghe răng cười rất đều giả...

- Chị Mỹ mần chi đó?

Mỹ ngượng nghịu vậy Tung lại nói:

- Lại đây chị biểu cái ni...

- Biểu chi?

- Lại đây chị cho mấy đồng ăn quà hỉ.

- Tiền mô đưa coi...

Mỹ móc túi lấy mấy đồng tiền Minh Mạng, Gia Long xúc kêu leng keng trong tay rồi nói:

- Tiền đây... Lại đây chị cho nè Tung...

Thằng Tung lại gần Mỹ, Mỹ bảo tung ngòi xuống bên Mỹ rồi Mỹ dúm mấy đồng tiền vô tay Tung dặn:

- Tao dặn mi điều ni nghen Tung...

- Chi?

- Mi đừng nói chi bậy bạ người ta cười cho...

Tung lên mặt hỏi:

- Ai cười tui? Tui mần chi mà ai cười...

Mỹ biết thằng bé bướng bỉnh, nàng đành phải nói ngọt với hắn.

- Không! À tao dặn mi là đừng nói bậy...

- Răng mà bậy?

- Thì hỏi nãy mi nói bậy đó...

Tung trừng mắt cãi:

- Răng mà bậy! Tui thấy răng thì nói rứa! Chứ chi mà bậy...

Mỹ cuống lên hỏi:

- Mi thấy răng!

Tung đáp:

- Tui thấy rõ hết mà... Anh Hải với chị vô trong tê hí, rồi anh Hải đê chị ra hí... Anh ấy làm như con trống nháy con gà mái hí!

Mỹ đỏ ửng mặt vội bịt miệng Tung lại rồi nói:

- Đó mi nói bậy rồi đó...

Tung giương cổ cãi:

- Bậy răng! Tui thấy răng nói rứa, tui thề cho chị coi. Tui mà không nhìn thấy như rứa mà nói sai bà vật nghen! Mà anh Hải mần rứa lại chối thì bà cũng vật anh Hải hí...

Mỹ lắc đầu chịu thua thằng oắt con bướng bỉnh. Nàng đành phải nói với Tung...

- Ừ, à thì mi thấy răng nói rứa nhưng thôi. Chị xin mi đó, đừng nói nữa... Mi bằng lòng tao biểu anh Hải cho mi tiền...

Tung hỏi ngay:

- Cho răng.

- Mi muốn răng?

- 2 xu hí.

- Nhiều rứa, 1 xu nghen Tung...

Tung thích thú gật đầu:

- Đầu chị Mỹ đưa cho.

Mỹ móc túi lấy một đồng xu trao cho thằng Tung và nói:

- Mi trả lại tao 3 đồng mi đã lấy...

Tung lắc đầu:

- Trời, 3đ là của chị cho tui, còn 1 xu ni là của anh Hải, răng chị lại đòi.

Mỹ biết làm răng với thằng khốn nạn này không được nên nàng đành phải đưa cho Tung cả 1 xu...

- Rứa là thôi đó nghen Tung. Mi không được nói chi nữa đó...

Tung gật đầu nhưng hấn vẫn tham lam.

- Được rồi nhưng lúc mô anh Hải đê chị, chị phải cho tui coi đó nghen...

Mỹ ngượng đỏ mặt:

- Thằng quý.

- Răng mà quý? Dù răng tui cũng đã coi rồi! Chị có bằng lòng rứa tui mới chịu.

Mỹ biết thằng Tung chỉ đòi rứa nhưng đời mô Mỹ và Hải lại để cho thằng Tung thấy lần nữa nên nàng đành gật đầu đáp:

- Thôi được rồi!

Thằng Tung thích thú cười nói:

- Chị nhớ đó nghen...

Mỹ đập vào vai thằng Tung.

Thằng Tung cười đứng dậy chạy về phía trâu của hấn đang ăn cỏ.

Dưới ruộng Hải thấy thằng Tung chạy đi chặn trâu bèn hỏi Mỹ:

- Răng thằng quý đó đòi chi?

Mỹ cau mặt đáp:

- Chả đòi chi hết! Hấn chịu rồi, không nói chuyện chúng mình nữa... Thôi em về nghe anh Hải.

Hải cười nhấp nháy cặp mắt:

- Ủ...

Mỹ lấy đòn gánh xô vào đôi quai gánh định về bồng nàng nghĩ điều chi bèn ngừng lại hỏi:

- Trưa anh về ăn cơm hay mang ra đồng cho anh ăn hỉ!

- Về...

Mỹ quảy quang về lấy thêm phân ra ruộng rải. Hải chăm chú lo hai sào ruộng của Thầy Cai cho đến quá Ngọ mới xong. Hải đánh trâu lên bờ cho trâu ăn cỏ, chàng đi rửa tay chân rồi vác cày đánh trâu về chuồng giao cho thằng Cồn đi chăn. Hải ra giếng tắm rửa xong xuôi, mới về ăn cơm. Duyên đã dọn cơm sẵn cho Hải.

Hải ăn cơm xong thì Duyên đã bưng tô nước trà cho Hải và khẽ hỏi:

- Bây giờ anh về nhà phải không?

Hải đáp:

- Ừa...

Duyên cười lẳng lơ nói:

- Lát nữa em qua đó nghen...

Hải nhìn xung quanh vì chàng sợ Mỹ đứng quanh đó. Hải cẩn thận đề phòng mới đáp:

- Ừ, nhưng nhớ đi lối cổng sau đó.

Duyên nhớ đến Mỹ ở cổng nhà Hải bèn nói:

- Đi cổng đó con Mỹ nó biết rồi.

Hải ngần ngại nói:

- Biết rồi thì răng?

- Hấn cười cho...

- Cười chi...

Duyên nhìn Hải cười lẳng lơ:

- Thì nó cười chứ còn chi nữa...

- Như rứa tùy em đi cửa mô cũng được...

- Ừ, nhớ chờ em đó hỉ!

Hải gặt đầu, Hải ngồi ăn cơm xong thì Duyên đã dọn, nàng cúi xuống thu đĩa bát, thì Hải vội đưa tay sờ vào ngực Duyên. Duyên ngẩng đầu nhìn Hải rồi nói:

- Chi mà vội rứa... Lát nữa tha hồ.

Hải nhìn Duyên rồi nói:

- Anh về Duyên hỉ!

- Dợ...

Hải đứng dậy vừa đi vừa xỉa răng, vắt chiếc áo lên vai thong thả đi về phía cổng sau nhà chàng.

Mạ Hải và chị Cò Ty cùng mấy đứa cháu sang nhà ông Hào Thịnh kéo tơ mướn. Mỗi ngày như thế, mạ Hải và chị Cò Ty cũng kiếm được vài quan tiền. Trước khi đi mần mạ Hải đã đóng cửa ngõ cẩn thận. Hải đi cổng sau rồi vào cửa ngách, lồng tay vào khe cửa rút chiếc then mở cửa đi vô. Hải vẫn để cửa ngõ đóng như không có ai trong nhà. Chàng vào trong buồng nằm chờ Duyên. Hải vắt chiếc áo trên vách, ra chỗ vại nước múc gáo nước lạnh uống ừng ực, thì có tiếng của Mỹ ở cổng sau gọi:

- Anh Hải ơi, anh Hải...

Hải ngần ngại không biết có nên lên tiếng đáp lại lời gọi của Mỹ không. Hải sợ Mỹ vô thì rồi đây Duyên vô nữa thì sao. Mà không trả lời Mỹ, Mỹ vô thấy Hải thì ăn nói làm sao với Mỹ.

Hải nghĩ được một kế, chàng vội vàng đi vội lên giường nằm yên. Hể Mỹ vô chàng giả vờ ngủ say không nghe tiếng Mỹ gọi. Bằng Mỹ tưởng Hải đi vắng không vô thì càng hay.

Tiếng Mỹ vẫn nheo nhéo bên ngoài. Không nghe tiếng Hải trả lời Mỹ cau mặt nói:

- Không hiểu anh đi mô cà?

Mỹ quay đi nhưng rồi nàng lại, leo hàng rào vô trong sân thấy cửa đóng kín nhưng nàng vẫn đi vô. Mỹ đã biết lối mở cửa của Hải. Rồi nàng thò tay vào keo cửa rút chiếc chốt nữa, rồi đẩy cửa vô. Trong nhà tối om, Mỹ từ ngoài sáng vô phải đứng một lát mới thấy đồ đạc trong nhà. Mỹ nhìn quanh không thấy một ai hết bèn hỏi:

- Anh Hải có nhà không?

Hải nằm trong buồng đăm hoảng đành phải giả vờ ngáy ngủ lên tiếng hỏi:

- Ai rứa!

Mỹ nghe tiếng Hải, mừng rỡ hỏi:

- Tui, anh ngủ à! Anh ngủ chi mà hò, như hò đờn không nghe rứa.

Mệt à...

- Mỹ hả! Miệt quá hè...

Mỹ cười hỏi:

- Có ai trong không?

- Ai mô, vô mà coi?

Mỹ rón rén đi vô nàg ghé nhìn thấy Hải nằm một mình liền bước đến chỗ Hải nằm. Hải đưa tay ôm lấy Mỹ kéo nàg lại phía mình. Mỹ như người không xương theo đà kéo của Hải mà gục xuống ngã chồng lên người Hải.

Hải ôm xốc Mỹ lên, tay chàng lồng vào người Mỹ làm Mỹ rướg người lên khúc khích cười. Mỹ lẳng lơ ôm ghì lấy Hải khẽ nói:

- Anh biết không, sáng nay em phải thuê thàng Tung một xu đó.

Hải trừng mắt hỏi:

- Thuê chi?

Mỹ nghiêm nghị đáp:

- Không thuê hẳn nói ầm lên phiền lắm nghe.

Hải chửi thề:

- Tổ cha thàng đó... Tui bẻ họng hẳn lúc mô không biết đó...

Mỹ đổ lỗi cho Hải:

- Tự anh mà hẳn trong thấy hết...

- Trong răng...

- Còn răng nữa! Thàng oắt đứng đó nấp từ lâu anh mần chi hẳn nói tùm lum, cả làng ni nghe thì phiền lắm...

Hải có vẻ uất ức với thàng oắt con Cò Tung nhưng chàng đành phải chịu lỗi xử sự của Mỹ, thấy Hải im lặng. Mỹ cười khúc khích khẽ nói với Hải:

- Anh có biết thàng Cò Tung còn đòi chi nữa không?

Hải lắc đầu đáp:

- Mần răng... Anh biết được thàng khôn nạn đó?

Mỹ cười rúc vào nách Hải rồi khẽ nói:

- Thàng Cò Tung đòi khi mà anh và em như thế ni phải cho nó coi.

Hải bật buồn cười ôm lấy Mỹ kéo tuột Mỹ ra ngoài rồi nói:

- Sao em không gọi thàng Cò Tung cho nó coi. Tiên sư thàng Cò Tung xỏ lá đó, phải có anh thấy mụ nội hẳn mới được.

Mỹ sung sướng ôm ghì lấy Hải. Nàng thấy mê man tay chân rung lên, bấp thịch như căng thẳng ra trước sự vồn vập thúc đẩy của Hải. Nàng không còn tự chủ được nữa. Mỹ đã theo đà tay của Hải mà cựa quậy ôm ghì...

Chương 16

Trong lúc đó cả Hải lẫn Mỹ sung sướng tuy sự cuồng độ của ái tình bỗng cả hai cùng ngưng lại. Hải ngẩng đầu lên cố gắng tai nghe Mỹ cũng trở mắt quay nhìn về phía ngoài. Bỗng nàng đẩy mạnh Hải xuống vội vả ghé tai Hải nói:

- Có ai gọi anh?

Từ ngoài cửa có tiếng người khẻ gọi:

- Anh Hải. Anh Hải ...

Rồi có tiếng động cửa. Hải giật mình thì rõ ràng là tiếng Duyên, Hải muốn cuống cuống không biết làm cách nào để chống đỡ được nữa, thì Mỹ cau mặt véo vào cánh tay Hải nghiêng răng hỏi:

- Tiếng ai như tiếng chị Duyên đó hỉ.

Hải cố nhịn đau lặng thinh không dám trả lời quả là tiếng Duyên thì còn chi nữa.

Tiếng Duyên lại gọi:

- Anh Hải hỉ ! mở cửa em vô anh Hải, Hải có nhà không? Mỹ ra hiệu cho Hải im lặng mặc cho Duyên gọi nhưng Hải kéo gần tai Mỹ nói:

- Lỡ cô Duyên mở cửa vô thì răng. Nguy quá em ơi ...

Câu nói của Hải cũng làm cho Mỹ đâm hoảng:

- Bậy chừ mần răng ...

Hải khẻ nói:

- Để anh coi răng ...

Mỹ cuống lên hỏi:

- Còn em thì răng đây?

- Em bận quần áo vô tạm tránh ra đằng sau đó ...

Mỹ cau mặt thở dài:

- Vô chi mà nhằm đúng lúc ác ôn ni cũng vô.
Mỹ mặc quần áo rồi mới nói với Hải:
- Ra sao gặp một lúc rồi đuổi bả về nghe ...
Hải gật đầu:
- Mỹ lách qua chỗ liếp tránh ra đằng sau:
Thấy Mỹ đi rồi. Hải mới vờ như ngái ngủ sực tỉnh, khẻ đằng hắng
thì bên ngoài Duyên đã lên tiếng gọi:
- Anh Hải. Anh Hải ngủ chi mà say rứa. Hẹn người ta rồi nằm ngủ
như hò đồ ni nè.
- Ai đó? Em phải không Duyên?
- Ừ ... ra mở cửa lẹ lẹ lên ...
Hải bước vội ra nhà ngoài, khẻ rút cái then cài cửa:
- Đẩy vô.
Duyên đẩy cửa lách mình vô, thấy Hải bèn đưa tay khẻ tát lên má
Hải nói:
- Chết dữ hôn, chi mà ngủ rứa. Hẹn người ta lại nằm ngủ ...
Hải bình tĩnh đáp:
- Buồn ngủ quá trời, nằm xuống là ngủ ngay.
Duyên cười nói:
- Tôi qua mần chi mà hôm nay buồn ngủ?
Hải đáp:
- Hôm qua đưa em về rồi còn phải xay mấy cối lúa cho đến khuya
mới đi ngủ. Sáng nay lại phải dậy sớm đi cày mệt quá trời ... Duyên
xà đến đu người kề tai người yêu hỏi:
- Bây giờ vô giường, em ru cho anh ngủ nghe ...
Hải thấp thỏm lo ngại Mỹ, nên chàng ngần ngại:
- Vô giường bây chừ mần răng mà ngủ được với em ...
Duyên cau mặt giận dữ:
- Mần chi mà anh không ngủ được.
Hải vẫn muốn đẩy Duyên về vì chàng sợ Mỹ còn đâu đó:
- Sợ mạ và chị Cò về bắt tử.
Duyên cau mặt hỏi:
- Răng anh nói mạ với chị Cò đi kéo tơ bên ông nào?

- Ừ thì đi kéo tơ nhưng sợ mạ và chị Cò Ty về bắt tử thì rãng?

Duyên biết Hải cố ý tránh mình nàng đâm nghi ngờ Hải. Duyên tiến thẳng vào buồng, Hải nằm chứ chẳng thấy chi đáng nghi.

- Như rứa, thôi tui về.

Duyên vùng vẫy ra về làm Hải đâm cuống vừa tiếc rẻ vừa nể Duyên Hải vội cầm tay Duyên kéo lại và nói:

- Chi mà vội rứa?

Duyên đáp:

- Ở mần chi ...

- Thì cứ ở đây đã, em hẹn anh rãng em lại về.

Duyên hất tay Hải đáp:

- Rãng anh biểu mạ và chị Cò sắp về.

Hải đành phải nói:

- Thì cũng đề phòng cho chắc ăn.

.....

Hải và Duyên chẳng rời nhau, bỗng Hải quay ra phía sau vách rồi hoảng hốt đẩy Duyên ra, Hải nhìn rõ cặp mắt của ai đang nhìn qua khe vách. Người đứng bên ngoài hình như biết Hải đã nhìn thấy mình nên lui ra. Hải giật mình ngồi nhóm dậy làm Duyên cũng hoảng hốt:

- Chi đó?

Hải khẻ nói:

- Có người ...

Duyên cuống lên hỏi:

- Mô?

Hình như người đứng ngoài nghe rõ tiếng của Hải và Duyên hỏi nhau nên lên tiếng đàng hắng. Hải nghe rõ là tiếng của Mỹ. Chàng hoảng hốt khẻ nói với Duyên:

- Cô Mỹ ...

Duyên cuống lên:

- Hấn biết rồi phải không anh Hải?

Hải khẻ lắc đầu thì tiếng Mỹ ngoài sau vách lên tiếng gọi:

- Chị Duyên ơi, về chú và mạ gọi cà.

Duyên cuống lên định lẩn trốn nhưng không kịp nữa. Mỹ đã đẩy cửa sau đi vô tròng mắt nhìn Duyên và Hải. Giáng điệu của Mỹ đầy uất hận đối với Hải và Duyên nàng mỉa mai:

- Chà sung sướng quá hỉ ! Thế ni mà nhà chồng chị biết thì còn mặt mũi chi nữa.

Rồi Mỹ quay lại chỉ mặt Hải mắng:

- Thật là chú nuôi ong tay áo ... Anh Hải, có phải anh định phá hoại gia đình nhà chị Duyên không?

Duyên cuống lên còn Hải thì trơ trẽn vì Hải biết Mỹ đang ghen với chàng và Duyên. Duyên năn nỉ em:

- Chi mà mi la dữ rứa?

Mỹ hăm:

- Tui mách với chú, với mạ cho chị thấy.

Duyên cố cãi:

- Ai mần chi mà mi mách?

Mỹ cười chua chát:

- Không mần chi à, tui đứng bên ngoài rình lâu lắm rồi, ông bà mần chi tui biết hết !

Như không cảm được sự ghen tức đối với Hải, Mỹ nhảy số đến đánh Hải:

- Anh là thằng khốn nạn nghe không?

Hải cuống lên đành chỉ biết đưa tay đỡ không cho Mỹ cào vào mặt mình. Duyên thấy Mỹ lộng hành đâm ức:

- Mỹ đừng hỗn nghe không Mỹ.

Nghe Duyên bảo mình hỗn. Mỹ càng uất ức hơn:

- Hỗn chi, thằng khốn nạn ni như rứa mà chị còn bênh hấn à. Tui mách với chú, chú gong thằng ni lại cho coi.

Hải sợ Duyên và Mỹ đánh nhau, chàng đành phải đẩy Duyên ra:

- Thôi cô Duyên về đi.

Duyên vẫn còn ám ức với em gái, lại nghe Hải đuổi mình về nàng uất hận:

- Anh sợ hấn ! Răng con ni hỗn rứa.

- Thượng bất chính hạ tắc loạn, mình có ra rãng thì người ta mới hỗn chứ !

Nghe Mỹ nói, Duyên lồng lên:

- A mi ghen phải không?

Mỹ cũng không vừa:

- Ghen chi có chồng mà còn ngủ mí trai, làm xấu hổ cho gia đình còn mở mồm à. Được rồi tôi về mách với chú !

Nghe Mỹ dọa Duyên đâm hoảng, nếu Mỹ mách thật thì phiền lắm. Dù sao Duyên cũng là con dâu của Cụ Thượng Thơ đầu triều Duyên đành phải đấu dịu với Mỹ:

- Mi mần xấu tao thì mi cũng chả đẹp chi ...

Lúc này Mỹ thấy Duyên đã đấu dịu nàng lại quay sang khùng bố Hải:

- Còn thằng khốn nạn ni nữa. Mi không biết chị ấy có chồng rồi rãng mi còn dụ dỗ chị đó?

Hải không còn biết nói rãng vì chàng biết Mỹ đang ghen với cả chàng lẫn Duyên. Hải vụng về nói:

- Thôi mà cô Mỹ cô làm chi dữ rứa. Thôi cô Duyên về đi ...

Duyên vội vả xốc lại quần áo rồi nàng vội quay ra, mở cửa ra đường, nàng ngượng ngùng đi về nhà ...

Thấy Duyên đi rồi Mỹ mới hành hạ Hải:

- Anh là thằng khốn nạn ... Tui không ngờ anh đuổi tui ra để anh hú hí với chị Duyên ...

Hải nghe rãng cười nắm lấy tay Mỹ, Mỹ vùng vằng giật tay ra mắng:

- Buông ra, đồ khốn nạn. Rứa mà anh còn nghe rãng cười được à !

Hải nham nhở:

- Không cười thì khóc rãng?

- Cười chi?

- Cười chứ còn cười chi nữa. Thôi mà Mỹ bớt giận làm lành coi ...

Nói rồi Hải ôm lấy Mỹ, Mỹ sợ Duyên còn đứng bên ngoài, giằng co rồi chỉ ra ngoài mới nói:

- Chị Duyên mà thấy chị ta chửi lên đầu đó hí.

Hải đâm hoảng nhìn ra ngoài, không thấy Duyên bèn nói:

- Cô Duyên về rồi ...

Mỹ hỏi:

- Chắc không?

Hải cười đáp:

- Thì ra coi có cô Duyên không?

Mỹ đi ra phía cửa ngành tả, ngành hữu không thấy ai bèn cài then lại cẩn thận rồi quay vô, Mỹ nắm lấy tay Hải nói:

- Bây chừ tui mới hỏi tội anh. Anh đểu giả quá mạng mà.

- Răng mà đểu?

Mỹ nghiêm nghị nói:

- Anh định hoa thơm đánh cả cụm phải không?

Hải cãi:

- Thì cô Duyên đã có chồng rồi mà.

- Có chồng rồi mà anh còn rứa à?

- Rứa là răng?

Mỹ véo vào tay Hải:

- Còn răng nữa à ... Anh làm chi anh biết đó ...

Hải đành phải nói liêu:

- Không rứa cô Duyên lại nghi.

- Nghi răng?

- Nghi anh với Mỹ chứ răng nữa.

- Chị Duyên có biết chi mô.

- Đã biểu là cô ấy nghi rồi.

- Ghen hí? Tự anh hết. Anh tham lam quá.

Hải không còn biết nói răng nữa. Chàng đành phải làm cho Mỹ không nói được nữa nhưng Mỹ vẫn còn ghen với Duyên nên khi Hải vừa đụng đến người Mỹ đã hất tay Hải ra, nhưng Hải đâm lì cổ làm cho Mỹ phải chịu trận trước sự tấn công của Hải.

Trong khi ấy, Duyên buồn rầu trở về nhà. Nàng hậm hực với em gái. Bà Cai thấy Duyên bèn hỏi:

- Con đi mô về đó Duyên.

Duyên giật mình tưởng mẹ nàng biết chuyện bên nhà Hải rồi nhưng rồi nàng cũng lấy được bình tĩnh đáp:

- Con chạy sang lối xóm một chút ...

Bà Cai gạt đầu nói:

- Ừ, con cũng nên đi thăm bà con lối xóm để người ta khỏi buồn.

Duyên chán ngán:

- Con định sáng mai, con về Huế mẹ ạ.

Bà Cai gạt đầu đáp:

- Ừ chú con cũng vừa bàn với mạ là trên Quan Huyện cũng nhắn về gọi con lên đó.

Duyên nghe đến Quan Huyện nhắn lên, nàng mím cười đắc ý. Nàng nghĩ đến Quan Huyện, người đàn ông đã chiếm đoạt phút đầu tiên của cuộc đời nàng. Đứa con nàng mang thai trong bụng có thể là con của Quan Huyện chứ không phải là của cậu Chó, người chồng chính thức của Duyên.

Duyên vô trong nhà lấy chiếc va ly nàng ra để soạn lại quần áo thì Mỹ ở bên nhà Hải về.

Bà Cai thấy Mỹ bèn gọi lại nói:

- Mi vô coi chị mi cần chi không? Ngày mai hấn đã về Huyện rồi đó?

Nghe tin Duyên trở về Huyện, Mỹ bủ môi nói:

- Thì về đi chứ ở đây mần chi nữa?

Bà Cai cau mặt gắt:

- Mi mần chi mà như hai gái lấy một chồng rứa ...

Mỹ đâm hoảng tưởng mạ nàng đã biết chuyện ghen tuông giữa nàng với Duyên nhưng bà Cai đã nói:

- Mi vô coi chị mi có cần chi không? Thật tội nghiệp, hấn đi lấy chồng sang trọng cho chú mi, không có hấn thì mần rặng mà chú mi có chức Cai Tổng như ngày nay được.

- Thằng Hải mô hí ! Từ sáng đến chừ không thấy hấn sang để nhờ hấn say cho mớ lúa nếp để ngày mai cho chị mi đưa lên biểu Quan Huyện anh chồng của mợ Ấm.

Nghe mạ hỏi đến Hải nhưng là để xay lúa nếp cho Duyên. Mỹ có ý không bằng lòng:

- Sáng anh Hải đi cày hai sào ruộng của nhà mình, anh ni còn phải nghỉ chớ. Mạ làm như người ta là người ăn, người mần của mình không bằng?

Vừa lúc đó, Hải từ ngoài cổng đi vô:

- Anh Hải vô mạ tui hỏi cà ...

Bà Cai thấy Hải bèn nói:

- Hải mi xay giúp mợ Ấm mớ lúa nếp. Ngày mai mợ Ấm về Huyện rồi ...

Nghe Duyên sắp về Huyện, Hải thấy thương Duyên, giận Mỹ nên nàng trở về nhà chồng. Một mối buồn dâng lên len lén xâm nhập lòng chàng. Hải ngơ ngác tìm Duyên nhưng không thấy Duyên đâu trong khi đó Mỹ đứng ở nhà ngang nhìn ra. Hải đi vô nhà ngang để đặt cối xay và giã gạo, gặp Mỹ Hải khẽ hỏi:

- Cô Duyên mô?

Mỹ trừng mắt hỏi:

- Hỏi mần chi?

Hải im lặng. Chàng đi lấy thúng vào buồng thóc để xúc lúa nếp ra xay. Duyên ngồi trong buồng xếp lại những đồ dùng của nàng. Vào buồng thóc, Hải phải đi ngang qua buồng mà Duyên đang ngồi. Gặp Duyên Hải khẽ hỏi:

- Mai Duyên về Huế à?

Duyên ngược lên nhìn Hải. Nàng khẽ gật mà không trả lời. Nét mặt của Duyên càng buồn càng xinh đẹp. Duyên buồn nản với số kiếp của nàng. Nàng vẫn có nhiều cảm tình với Hải, chàng trai quê thành thật, chăm chỉ.

Hải sợ Duyên giận mình nên chàng đứng tần ngần bên Duyên rồi tay chàng đặt trên vai Duyên khẽ nói:

- Duyên giận tui phải không?

Duyên cúi mặt không đáp thì Hải đã nói:

- Tui mần chi mà Duyên giận. Còn cô Mỹ thì là em Duyên. Cô ni còn trẻ quá: Ngựa con háu đá. Duyên chấp mần chi.

Duyên như trút được nỗi hậm hực:

- Nhưng hấn hỗn quá chừng.

- Bao giờ Duyên trở về Huế?

Duyên nghẹn ngào nhớ tiếc không trả lời. Nàng biết lần này ra đi chắc chi nàng còn trở về quê cũ để gặp Hải được nữa.

Bên ngoài Mỹ thấy Hải vô xúc lúa lâu nàng réo gọi:

- Anh Hải vô ngủ trong đó ...

Duyên cau mặt lắc đầu quay nhìn Hải khẽ nói:

- Mỹ hấn ghen với anh đó à !

Hải lặng thinh không đáp nhưng bỗng có tiếng bước chân bên ngoài. Hải vội sang buồng để lúc vục thùng vô cốt lúa đem ra xay.

Bà Cai đi vô buồng, chỗ Duyên ngồi xếp đồ đạc trong va ly. Bà ngồi xà bên con gái. Khi đó Hải đã xúc xong lúa nếp ra ngoài, đi qua phòng của Duyên, bà Cai bèn gọi giật Hải lại:

- Hải mi xúc nhiều nhiều, xay khăm khá chút hỉ ! Để còn gửi lên Huế biểu ngoài nớ nữa. Ủ không hiểu chồng con Duyên có thích ăn xôi nếp không. Mấy sào lúa nếp ngoài ni lấy giống từ Thanh Hóa, thơm lắm, để mạ biểu xay nhiều nhiều gửi ra ngoài nớ cho vợ chồng con.

Duyên biết mạ không hề biết mặt mũi chồng nàng, người chồng nàng tàn tật chỉ biết bò và tru lên như chó tru. Duyên thấy gươngoghệ đau đớn cho số phận.

Hải thương Duyên vô hạn. Chàng không trách Duyên đã bỏ chàng đi lấy chồng giàu sang, Hải không ngờ Duyên cũng cay đắng khổ sở. Lòng nàng đã chết, không còn biết yêu là gì nữa. Đối với cậu Chó người chồng tật nguyên mang tiếng là con quan Đầu Triều, nàng không một chút yêu thương. Mỗi lần vào trong chỗ chồng nàng nằm và người chồng ấy, dâm tánh nổi dậy khùng khùng, khật khật, hùng hùng, hổ hổ chẳng một chút quyến luyến xoa dịu. Nếu nói rằng, lấy chồng để thỏa mãn xác thịt thì với Duyên ngày nay quả đã thỏa mãn lắm rồi vì có thể nói rằng, chưa có một người chồng nào lại khỏe đầy đủ sức có nhiều đặc tánh ái ân của người đàn ông như Lao Ái đời Tần Thủy Hoàng và Lã Bất Vi. Chỉ tiếc rằng chồng nàng

cậu Chó không biết võ về an ủi nàng, không khéo léo nhưng Quan Huyện, không ngây thơ quý hóa như Hải.

Duyên khẽ thở dài, mắt ngấn lệ. Bà Cai tưởng nàng thương nhớ cha mẹ, quyến luyến với gia đình nàng khi nàng sắp phải trở về nhà chồng. Duyên thở dài là chán ngán cho duyên kiếp của nàng. Duyên ứa lệ vì nhớ đến những câu hôn hào của Mỹ.

Hải đã xúc xong đóng lúa nếp mang ra chỗ xay lúa thì Mỹ đã đứng đó rồi. Nàng đã quét sạch cối xay cho Hải. Mỹ lại gần Hải khẽ hỏi:

- Chị Duyên mần chi trong nớ?

Hải buồn rầu đáp:

- Cô nớ đang xếp quần áo để ngày mai vô Huế.

Mỹ thích thú nhưng nàng vẫn nói giọng đay nghiến:

- Ừ cũng nên về đi thì hơn ...

Hải nhìn Mỹ bằng cặp mắt hờn trách:

- Cô Duyên có vẻ buồn lắm ...

- Răng mà buồn ai? Ai mần chi chị nớ mà buồn ... Mọi việc là tự anh hết ...

- Răng tự tui?

- Tự anh tham lam quá hỉ.

Hải biết mình đã trái nên chàng im lặng, cho lúa vào cối, rồi giậm chân chòe ra xay lúa. Tiếng cối xay nghe ì ì đều đều chỉ thoảng một lát là hết thùng lúa nếp. Mỹ cúi xuống lấy chiếc thúng rồi hỏi:

- Lấy nửa không anh Hải?

Hải đáp:

- Cô vô hỏi mạ coi có xay nửa không?

Mỹ cầm chiếc thúng đi vô buồng để lúa. Mỹ đi ngang qua chỗ Duyên ngồi xếp quần áo, thấy Duyên có vẻ buồn, mắt đỏ hoe ngấn lệ. Mỹ lại thấy nao nao thương chị.

Bà Cai vẫn ngồi bên Duyên thấy Mỹ vô xúc lúa bèn nói:

- Mi lấy mớ ngô, mớ đậu đem cho chị mi ăn, ngày mai chị mi vô Huế rồi nó ...

Mỹ lảng lạng đi xúc lúa không trả lời mẹ. Bà Cai tưởng Mỹ không nghe lời bà bảo bèn dục:

- Mỹ mi lấy bắp với đậu bưng lên nói cho chị mi ăn ghen Mỹ?

Mỹ gắt:

- Dợ, để con xúc lúa cho anh Hải xay rồi con đi lấy ngô và đậu ra bưng ...

Mỹ xúc gần đầy thúng lúa nệp bưng ra chỗ Hải xay lúa dần dỗi trước mặt Hải:

- Mạ coi chừng chiều mợ Ấm quá ... Mạ bưng ngô với đậu cho mợ Ấm để ngày mai mợ Ấm về Huế. Còn anh nữa, có chi biểu mợ Ấm thì đem ra biểu đi không mợ Ấm về Huế mang tiếc mang thương về ...

Hải biết Mỹ còn ghen với Duyên nên chàng đành lạng thình cố xay liền tay cho tiếng cối xay làm át tiếng nói của Mỹ để chàng khỏi phải nghe lời đay nghiến băng quơ của Mỹ. Nhưng từ lúc nghe Mỹ nói ngày mai Duyên trở về Huế, Hải thấy một nỗi buồn len lén dâng lên trong lòng chàng. Dù có Mỹ ở bên, dù Mỹ đã dâng hiến tất cả cho Hải nhưng ở mỗi tình đầu, Hải không làm sao quên được Duyên. Mấy hôm nay Duyên về quê, Hải thấy đời mình vui hẳn lên, sống một cách đầy đủ và thoải mái. Thế mà hôm nay, chưa vui xum hiệp đã buồn chia ly. Hải thờ thần chán nản.

Từ ngoài ngõ, tiếng chó sủa vang ...

Mỹ nhìn ra ngõ thấy một người lính lệ, tay cầm con roi ve vẩy dọn đàn chó đang sủa ra cắn. Gã lên tiếng hỏi:

- Có ai trong nhà không? Tui là Cửu Nghi đây, muốn vô thăm thầy Cai có việc quan cần lắm.

Mỹ vội vả đứng dậy chạy ra cổng đuổi mấy con chó vô nhà, lễ phép nói với gã lính lệ:

- Mời ông Cửu vô chơi xơi nước đã, chú tui lên xóm trên sắp về đó.

Cửu Nghi tươi cười nhìn Mỹ đáp:

- Cám ơn cô đó, nhưng nè cô em coi dùm mấy con cầy con khôn nạn đó nhe răng trông ớn quá. Chúng nó mà tớp tui một miếng thì

chết rồi cô em ơi !

Mỹ cười nói:

- Ông Cửu Nghi cứ tự nhiên đi vô tôi đánh chó cho mà.

Cửu Nghi rón rén đi vào trong nhà nhưng tay gã vẫn ngo ngoe con roi dài đánh chó đề phòng mấy con khuyển đang gầm gừ. Mỹ đưa Cửu Nghi vô nhà rồi lên tiếng gọi mẹ:

- Mẹ ơi ! Có ông Cửu Nghi trên Huyện xuống hỏi chú đó.

Nghe Mỹ gọi bà Cai, Cửu Nghi vội lên tiếng chào:

- Dạ thưa bà Cai, tôi ở trên Huyện xuống có thơ cần đưa cho thầy Cai. Thơ của Quan Huyện đó ...

Bà Cai Hương Thạnh từ trong nhà đi ra:

- Chào ông Cửu Nghi, nhà tôi vừa đi lên xóm trên đó ... Mỹ à, mi nhờ anh Hải đi tìm chú mi về coi thơ chi đó ...

Mỹ cười nói:

- Thì mạ cứ nhận rồi đưa anh Hải đọc coi thơ chi đó vì chú có về thì cũng phải nhờ anh Hải đọc hộ mà.

Bà Cai gật đầu:

- Ủ hỉ, rứa mà tao quên đó.

Bà Cai quay sang phía Cửu Nghi hỏi:

- Thơ đâu ông Cửu? Mỹ, mi lấy nước, trà, thuốc mời ông Cửu.

Cửu Nghi lấy trong chiếc túi dết đeo bên hông ra 1 phong thư trao cho bà Cai, bà Cai Hương Thạnh bảo Mỹ:

- Gọi thằng Hải lên tao nhờ chút Mỹ.

Mỹ chạy xuống chỗ Hải đứng xay lúa:

- Anh Hải lên mạ tui hỏi chi cà?

Hải hỏi:

- Mạ gọi chi đó?

- Có thơ trên Huyện gửi về cho chú, chú đi vắng, mạ nhờ anh đọc hộ.

Mỹ cười đáp:

- Mạ đọc rãng được ... Anh đọc hộ mạ chứ ...

Hải cười nói:

- Thì tui đọc cho mạ nghe có được không? Lỡ chú về thì rãng.

- Ừ ! hi ...

Bỗng tiếng Cửu Nghi nói từ trên nhà vọng xuống:

- Thầy Cai về đó ... Mau quá hỉ tưởng không gặp thầy Cai, có thơ Quan Huyện gửi về thầy Cai đó ...

Mỹ nhìn ra đồng thấy chú nàng đã về, bèn nói:

- Chú về rồi, anh Hải lên đọc thơ cho chú nghe cà ...

Hải ngưng tay xay, kéo chiếc khăn mặt nâu đi lên trên nhà.

Thầy Cai Hương Thạnh, ngồi đối diện với Cửu Nghi, cầm bức thư của Quan Huyện từ tay bà Cai trao lại:

- Tui tưởng ông chưa về, định biểu thằng Hải đọc coi thư chi?

Nghe vợ nói, thầy Cai trừng mắt nhìn bà Cai:

- Biết thư chi mà biểu hấn đọc, thơ việc quan của người ta đàn bà trẻ con nghe rằng được ...

Bà Cai trừng mắt nhìn chồng:

- Việc quan thì rằng, tui không đọc được hỉ !

Bà Cai là người quán xuyến nên ngay từ khi mới lấy thầy Cai, bà Cai đã có giọng hách dịch bắt nạt thầy Cai. Mọi việc trong gia đình đều do bà Cai đảm đang và nhiều lúc ngay cả việc quan việc dân cũng do bà Cai chỉ huy hết nên thầy Cai nể vợ lắm. Lần này trước mặt Cửu Nghi, thầy Cai lên giọng quan chức nhà nước để bắt nạt bà Cai, nào ngờ đâu bà Cai cũng không chịu nhượng bộ, bà vịn lại thầy Cai làm thầy Cai ngồi im. Vừa lúc đó Hải đi lên bà Cai giăng bì thơ trong tay chồng đưa cho Hải nói:

- Mi đọc coi thư chi rứa?

Hải ngập ngừng chưa dám xé thơ ra đọc thì bà Cai đã dục:

- Đọc coi thư chi?

Hải liếc nhìn thầy Cai, thầy Cai ngồi im, Hải mới dám xé thơ ra đọc:

Gửi Thầy Cai Tổng Hương Thạnh.

Thầy Cai Tổng.

Cụ Lớn trên Huế chạy thơ về Huyện dục thím Bảy về Huế ngay vì chú Bảy cũng mong thím Bảy.

Thầy Cai biểu thím Bẩy lên Huyện rồi tui cho xe đưa về Huế. Cụ Lớn đang mong thím Bẩy.

Lê Tri Huyện Hương.

Ấn ký.

Nghe Hải đọc bà Cai hãnh diện đáp:

- Tương thơ chi? Thật là việc quan nóng như nước là chỉ việc dục mợ Ấm về Huế mà cũng chạy thơ, cho ông Cửu từ Huyện về đây như việc quan khẩn cấp lắm không bằng.

Nghe vợ nói giọng đổng đánh, hách dịch, thầy Cai cũng có ý ngượng với Cửu Nghi, thầy lên giọng kể cả:

- Thơ của quan Huyện chớ đưa à ... Việc ni từ trên Cụ Lớn ở kinh đây gọi mợ Ấm về.

Rồi thầy Cai gọi lớn:

- Mợ Ấm đâu rồi, có thơ của Cụ Lớn ngoài kinh đưa về, mợ Ấm ra mà nghe.

Duyên ngồi trong nhà thu xếp quần áo để ngày mai thở về nhà chồng. Nghe cha gọi bèn lật đật đi ra. Cửu Nghi thấy Duyên thì biết là mợ Ấm, em dâu của Quan Huyện nên gã Cửu Nghi đứng dậy lễ phép chào:

- Bẩm mợ Ấm ...

Duyên khẻ gật đầu rất là quan cách hỏi:

- Chú ở trên anh Huyện tui phải không?

- Dợ.

Hải thấy Duyên sang trọng thật hách dịch. Với ông Cửu lính lệ hách dịch khủng khiếp, đánh dân như thế mà rất hiền lành, nhũn nhận sợ sệt trước Duyên.

Duyên hỏi:

- Anh Huyện tui có ở trên Huyện?

Cửu Nghi đáp:

- Dợ, bẩm mợ Ấm, Quan Huyện có trên Huyện chỉ có quan bà với các cô cậu ra kinh.

Nghe Cửu Nghi nói, bà Huyện đã ra Huế, Quan Huyện việc thơ gọi nàng ra Huế, Quan Huyện việc thơ gọi nàng ra Huyện rồi mới về

Huế thì nàng nghĩ ngay đến việc Quan Huyện muốn gặp Duyên trong cơ hội bà Huyện đi vắng, Duyên mỉm cười hãnh diện trước Hải. Anh chàng nhà quê mà mấy hôm nay, nàng nghĩ đến tình cũ, nghĩa xưa đã cho chàng tất cả.

Duyên nói với chú và mạ:

- Giờ đã chiều rồi không biết lên Huyện có kịp không !

Cửu Nghi tưởng Duyên muốn ra Huyện bây giờ bèn đáp:

- Bẩm mợ Âm, nhà cháu cũng về Huyện bây chừ mợ Âm ra quán Móng có xe kéo lên Huyện còn sớm. Nhà cháu có thể theo hầu mợ Âm được ...

Duyên gật đầu nói:

- Thưa chú mạ hay con lên Huyện bây chừ ...

Thầy Cai đáp:

- Để mai đi với chú vì mai chú cũng phải lên Huyện trình với Quan Huyện một vài việc trong Tổng đạo ni tụi Cò Quá vừa ở Lao, đưa ở Côn Đảo về coi bộ muốn làm loạn rừng mà chúng nó đánh thịt cây, thịt heo luôn ...

Nghe đến việc quan, Cửu Nghi góp chuyện ngay:

- Dợ, bẩm thầy Cai bọn làm Hội kín đó có bao giờ chừ chúng nó chừ được. Đứa mô đã vô Hội kín Hội hở rồi là như bị bùa mê, thuốc lú không mần răng cho chúng nó dứt được, làm răng chúng nó cũng hoạt động trở lại. Dạ bẩm thầy Cai trong Tổng mình mà có bọn đó thì phiền lắm.

Hải thấy Duyên sắp về kinh, chàng thờ thần nhớ thương. Hải quay xuống nhà ngang để xay nốt mấy cối lúa đã nghe bà Cai gọi:

- Hải !

Hải dừng lại nghe:

- Bẩm bà Cai gọi con?

- Ừ, mi đã xay rồi mấy thúng lúa nếp cho mợ Âm chưa?

- Dợ, bẩm sắp rồi thưa bà Cai:

- Xuống xay lẹ rồi còn phải giã cho trắng. Thứ nếp ni là nếp cái giống từ Thanh Hóa gửi vô, ngon dẻo lại thơm phức.

Rồi bà Cai quay lại bảo Duyên:

- Mai hãy lên a Duyên con. Chiều nay thằng Hải già xong mấy thúng nếp, mạ cho mang về kinh biểu Cụ Thượng và cho chồng con nữa ... Thứ nếp ni quý lắm hỉ. Chồng mi thích ăn xôi không con, Duyên.

Thầy Cai cười nói:

- Bên nhà chồng hẳn thiếu chi, nhà người ta là Quan Huyện nhứt phẩm triều đình thứ chi mà không có.

Bà Cai đồng ý với chồng:

- Ủ hỉ !

Cửu Nghi hưởng ứng đáp ngay:

- Dạ, bảm trên Cụ Thượng Bộ Lại thì thứ chi mà không có, trong tay Cụ Thượng trông hết trăm quan trong triều cũng như quan ngoài trấn ... Dạ, bảm thầy Cai, nếu tui được nhờ vào bóng của mợ Ấm đây thì chức Đội Lệ là nắm chắc. Dạ, bảm Cụ Lớn bằng lòng là xong ngay. Tui có người bạn mới được Tòng Cửu Phẩm mà được gửi gắm, chỉ trong một năm là lên đến Tòng Ngã Phẩm rồi đi Đội Lệ Tuy Nghĩa, một đời sung sướng:

Rồi Cửu Nghi gãi tai lễ phép thưa với Duyên:

- Dạ bảm mợ Ấm, nếu mợ Ấm thương nhà cháu nhận cháu là con cháu thầy Cai đây thì thật là mợ Ấm thương cả nhà cháu, phúc đức nhà cháu đến ngày phát rồi. Nhà cháu được đi Đội Lệ thì ơn đó muôn đời nhà cháu không dám quên ơn thầy Cai, cô Cai và mợ Ấm ...

Cửu Nghi suýt xoa tiếc cơ hội ngàn vàng, Cửu Nghi nài nỉ:

- Dạ, bảm mợ Ấm, nhà cháu xin thưa với mợ Ấm trước, mợ Ấm là dâu con của Cụ Thượng ngoài nớ, xin mợ Ấm chú ý cho hể có cơ hội thì mợ Ấm giả ơn cho nhà cháu. Nhà cháu xin sống thì tốt mà chết thì giỗ, không răng chứ nhà cháu quên ơn mợ Ấm ...

Rồi Cửu Nghi làm bộ sốt sắng chăm sóc việc Duyên về Huyện:

- Dạ, bảm mợ Ấm có về Huyện bây chừ để nhà cháu ra quán Móng gọi xe kéo vô hầu mợ Ấm ...

Duyên nhìn mẹ như để dò xét ý tứ. Bà Cai lắc đầu nói:

- Chi mà phải đi lật đật cho khổ. Mai chú con cũng lên Huyện. Hai chú con cùng đi sớm cho mát. Và lại còn mấy thúng nếp đưa ra ngoài nớ biểu nữa ...

Duyên ngoay ngoãi nói:

- Mấy thúng nếp con mang rằng được ...

- Ngồi xe mà con ...

- Xe cũng không nổi ...

- Bà Cai nghĩ ngay đến Hải:

- Như ri, để mạ biểu thằng Hải gánh mấy thúng nếp ra Huyện theo con ...

Duyên gật đầu quay vô nhà trong ...

Hải xuống nhà ngang khi Mỹ đang sàng gạo cho Hải xay nốt mấy cồi lúa nếp. Thấy Hải xuống Mỹ hỏi?

- Thơ chi đó anh Hải?

- Thơ Quan Huyện gọi cô Duyên về Huế?

Mỹ vẫn còn tức tối với chị nên khi nghe Hải nói Duyên sắp về Huế Mỹ nguýt một cái thật dài rồi nói?

- Không về ngoài nớ, ở đây thêm xấu, thêm hổ chứ chi nữa ...

Hải biết Mỹ còn ghen nên chàng không dám hỏi thêm điều chi nữa. Hải lấy lúa đổ vào cối đứng xay Mỹ thấy Hải có vẻ buồn bèn hỏi:

- Nghe tin mợ Ấm về Huế, anh có vẻ buồn lắm hỉ !

Hải đành chống đối:

- Răng mà buồn, người ta về với chồng người ta mắc mớ chi đến mình mà buồn.

- Không buồn nhưng nhớ phải không?

- Nhớ rằng được.

Mỹ đay nghiến chuyện cũ:

- Nhớ chuyện trưa ni đó ... Trông mặt anh mà người ta phát ghét.

- Ai mần chi mà ghét?

- Không mần chi hỉ !

Mỹ có vẻ ghen uất với Hải nên nàng cầm chiếc sàng đánh xuống chân Hải. Hải đau nhăn mặt vội rứt chân lại nhưng không kịp. Thấy

Hải bị đánh đau đâm thương nhưng nàng không bỏ giọng đay nghiến:

- Ai biểu anh tham lam, trưạ ni tui mà có con dao, tui vô tui đâm chết anh rồi.

Nghe Mỹ nói Hải đâm ớn ... Dám Lắm chứ à, đàn bà đã ghen lên thì họ còn sợ chi nữa. Hải nghĩ đến lưỡi dao đâm vào bụng chảy máu đỏ lỏm, ruột ra hàng đồng mà đâm sợ, Hải dọa Mỹ:

- Em đâm tui chết, em ở tù nè.

Mỹ trừng mắt đáp:

- Tù cũng được, sợ chi mô !

Hải xay xong mấy thúng lúa nếp thì Mỹ cũng đã sàng xong. Hải cúi xuống lau cối giã gạo. Chàng nghĩ đến câu hò tình tứ của người con gái bên giòng sông bắt giặc, Hải khẻ hò:

- Tuyền ngược em bỏ sào xuôi.

- Khuê sông bỏ vắng cho người sầu riêng.

Nghe Hải hò Mỹ nhìn Hải mỉm cười, nàng đáp lại bằng giọng hò mái dậy:

- Trèo lên cây tắt, tắt lòng.

- Bước sang cây thị, lại hồng thanh yên.

Hải nghe Mỹ hò, chàng biết Mỹ vẫn còn oán trách chàng. Hải lau xong cối giã bèn quay sang bảo Mỹ:

- Rồi chưa em đổ gạo vô mà giã mau lên.

Mỹ vùng vằng:

- Chi mà vội rứa?

- Thì mần cho mau xong mà nghĩ hí !

Mỹ đem gạo đã sàng ra trút vào cối giã gạo. Hải nhón chân cho chày nhắc bổng lên. Mỹ trợn gạo xong nàng đứng lên phía sau chày giã. Hải vội lùi xuống cho Mỹ đứng trước mình, Mỹ mỉm cười nhìn Hải nói:

- Anh khôn rứa ...

Hải cười đáp:

- Chi mà khôn?

- Răng anh không đứng trước?

- Thì anh nhường em đứng đằng trước để anh già cho khỏe, em hồng cần nhún cũng được ...

Mỹ cười:

- Chứ không phải đứng sau người ta để lợi dụng à ...

Hải cười:

- Thì cũng nhờ một tý mà ...

Mỹ chỉ vào buồng, nói:

- Răng không nhờ mợ Ấm?

- Răng em nói dai như đĩa đỏi.

- Còn nói mãi ghen. Ai biểu anh đuổi em ra để anh hú hí với chị người ta ...

Hải nói liêu:

- Thì cũng chiều cô Duyên một tí.

Nghe Hải nói liêu, Mỹ đưa tay ra đằng sau bẹp vào đùi Hải làm Hải cuống lên rút đùi lại, Mỹ nắm huyệt liền thọt vào bụng Hải:

- Đồ khốn nạn ...

Hải mím cười đẩy Mỹ ra phía trước rồi nói:

- Thôi già đi cho mau xong.

Mỹ với tay cầm sợ giây mắc từ sàn nhà xuống, nhún mình già gạo, đứng phía sau Mỹ Hải thấy người Mỹ thon chắc, chiếc áo cánh nâu làm nổi bậc màu da trắng ngần của chiếc váy đẹp. Đôi mắt của Mỹ tròn no nhún nháy khi nàng nhún xuống già gạo. Hai đôi chân đứng nghiêng về phía vách. Bàn tay của Hải vòng ra phía trước đụng vào người Mỹ, Mỹ giật mình cuối xuống thấy tay Hải đang lằn mồ. Nàng cầm tay Hải kéo xuống ...

- Mần chi đây ... Vô trong mà mò mợ Ấm ...

.....

Mỹ như không chịu nổi lời khiêu khích của Hải, nàng khẻ hỏi Hải:

- Mạ và chị Cò Ty về chưa?

Hải đáp:

- Chưa, mãi tối mịt mạ với chị Cò và mấy đứa cháu mới về ...

- Ở nhà anh nấu cơm à.

Hải gật đầu:

- Ừ, chứ còn ai vô đó mà nấu nữa.

Mỹ nói:

- Để em sang nấu cơm hộ anh hỉ !

- Rang chừ em qua?

- Giã xong mấy cối gạo ni đã.

- Giã hết mấy cối gạo ni thì đến chiều chưa xong.

- Chả lẽ bỏ đi nấu cơm chị Duyên nghi ngay.

- Nghi chi?

- Còn hỏi, nghi chớ còn nghi chi nữa. Tự anh hết, anh làm chi nớ nghi tùm lum hết ... Đàn ông các anh tham lam quá.

Thấy Mỹ lái sang chuyện Duyên Hải sợ Mỹ lại ghen nên chàng ghé gần tai Mỹ khẽ nói:

- Giã xong, cối nì thôi mình lên về nhà Mỹ ghen.

Mỹ biết Hải tính này nọ, nàng bèn biến kế:

- Rửa thì anh phải về trước đi, để em giã gạo cho rồi em qua sau.

Rền ràng mãi người ta biết, lúc ni, chú và mạ đang tiếp lão Cửu Nghi, bà Duyên đang bận xếp quần áo mình sang là yên mà.

Hải gật đầu đồng ý:

- Anh về ghen.

- Sang ngay nghe em.

Mỹ mỉm cười gật đầu.

Hải bước xuống đất, đi trong nhà bếp ra đằng sau, leo qua mấy hàng dâm bụt là về đến nhà Hải. Đứng bên nhà thầy Cai có thể gọi Hải dễ dàng.

Chương 17

Về nhà, Hải mở cửa sau cho Mỹ vào. Chàng vào trong buồn nằm chờ.

Người Hải rạo rức mong đợi ...

Hải nghĩ đến Mỹ, chàng mừng tượng đến con người trắng nõn nà của Mỹ nằm trong lòng Hải, Hải khẽ mỉm cười ...

Bỗng từ phía nhà thầy Cai có tiếng gọi :

- Hải ơi, Hải ...

Hải giật mình nghe rõ tiếng bà Cai Hương Thạnh gọi mình. Chàng vội vã bật dậy đi ra phía sau lên tiếng :

- Dạ bà Cai gọi con đó à ...

- Ừ sang giã nốt hộ tao mấy cối gạo nếp ni ... Mi để mình con Mỹ giã mần răng được.

Hải vội đáp :

- Dạ, bà để con sang ngay ...

- Mi mần chi đó ?

- Dạ con định thổi cơm cho mạ con với chị Cò Ty ăn ...

- Còn sớm mà ... Sang giã giúp cho mớ gạo nếp để ngày mai mợ Ấm lên Huyện rồi hãy viên nấu cơm.

Hải đành khép cửa lại đi sang nhà bà Cai Hương Thạnh. Chàng vào nhà ngang thấy Mỹ vẫn còn đứng giã gạo. Thấy Hải Mỹ mỉm cười. Hải cau mặt lại gần Mỹ trách :

- Răng lâu rứa ! Mần người ta đợi hết nước không qua ...

Mỹ cười đáp :

- Anh vừa về, em định qua thì mạ xuống thấy em giã gạo một mình mới hỏi đến anh, rồi bà ra đằng sau gọi anh đó ... May em chưa qua, chớ em qua rồi mà bà gọi thì chết cả đám.

Hải cười, đứng lên thành cầu côi giã, đằng sau Mỹ khẽ nhún mình đập trên cần côi giã gạo.

Nhịp chày nện xuống côi đều đều.

Từ trong buồn Duyên đi xuống nhà ngang thấy Hải và Mỹ đang giã gạo, nàng cũng đứng lên thành chày để giã tiếp với Hải và Mỹ, Hải đành phải đứng xích lên phía Mỹ. Mỹ giật mình quay lại thấy Duyên, nàng cúi kính :

- Anh thích giã cối ni lắm phải không ?

Duyên biết Mỹ nói khích mình. Nàng giận dữ :

- Giã thế ni răng ?

Mỹ cũng không vừa :

- Thì hai người giã mí nhau tui không giã nữa.

Hải đành phải giảng hòa :

- Thôi mà cô Mỹ, để Duyên giã với nhau cho xong.

Mỹ nguýt Hải, định bước xuống thì bàn tay của Hải nắm lấy Mỹ kéo lại. Mỹ ngừng lại thì bàn tay của Hải đã khẽ bóp vào ngực Mỹ làm nàng rùng mình. Duyên vẫn đưa chân nhún trên cần chày. Nàng đứng đằng sau Hải nên Hải đã lọt vào giữa hai chị em Duyên Mỹ.

Cái tật của Hải là vừa nhún giã gạo tay vừa vun vẩy, Duyên thấy bàn tay của Hải đưa về đằng sau, nàng liền nắm lấy. Hải giựt mình nhưng khi biết bàn tay của Duyên Hải im lặng, khẽ bóp bàn tay nhỏ bé xinh xắn của Duyên rồi buông ra. Duyên mỉm cười thích thú. Nhờ Hải to cao che lấp đằng sau nên Duyên không thể nhìn đằng trước Hải đang làm gì mà Mỹ cũng không thể biết đằng sau Hải đang làm chi. Hải là cả cái đình cho hai chị em Duyên và Mỹ ghen nhau nên chàng phải làm mọi cách để hai người đều thỏa mãn, đều không ghen dữ.

Giã đã trắng cối gạo, Hải sợ Duyên hay Mỹ xuống bắt tử để chọn gạo thì lộ hết chuyện của chàng nên Hải đành giục Duyên đồng thời báo hiệu cho Mỹ biết Duyên sắp xuống chọn gạo để tất cả đều ngừng lại :

- Cô Duyên xuống chọn giúp cối gạo nhen. Tôi đánh vòng chày để cho cô đặt cây vô dờ chày.

Duyên ngưng chân giã, bước xuống đất, Mỹ cũng bước theo lấy cây chống chày giã gạo, Mỹ lấy giần ra để giần cám, còn Duyên khệ nệ bụng thúng gạo chưa giã ra giần cối đở, giã cối khác.

Bà Cai Hương Thạnh từ trên nhà đi xuống thấy Duyên khệ nệ bụng cối gạo chưa giã, bà có vẻ thương con gái :

- Mỹ, mi không bụng hộ chị mi thúng gạo, để chị mi có dạ bụng như rứa không tiện.

Mỹ thấy mẹ có vẻ chiều cưng Duyên, nàng nguých Duyên rồi nói :

- Ai biểu chị nớ mần ?

Duyên thấy Mỹ gây với mình hoài, nhân có bà Cai đứng đó, nàng gay gắt em :

- Mần thì răng, mị dạo ni hỗn lảm nhen.

Mỹ cũng không vừa :

- Đã mần thì đừng than bụng mang dạ chữa ...

- Tao than hồi mô.

- Mẹ vừa nói đó ?

- Mẹ nói chứ tao nói à.

Bà Cai thấy chị em Mỹ gay gắt với nhau bèn giảng hòa :

- Hai chị em mi sung khắc mà như hai gái lấy một chồng.

Câu nói của bà Cai làm cho Hải đứng trăn ngượng nghịu. Duyên cũng thấy mắc cỡ, còn Mỹ thì tức tối. Bà Cai bảo với Duyên :

- Mẹ Ấm lấy mấy cái trứng tráng lên cho chú với ông Cửu uống rượu.

Duyên hách dịch :

- Chi mà phải cho hấn ăn nhậu như rứa mẹ ?

Bà Cai Hương Thạnh cười đáp :

- Thôi mà hấn đến nhà mình, hấn tự coi hấn như thầy tớ trong nhà nên chú mi biểu cho hấn uống bữa rượu, chớ đâu hấn dám vôi vỉnh.

- Cài then cần thận nhen anh Hải !

Hải gật đầu.

- Em vô trong đi, anh cài then là anh vô ngay.

Mỹ bèn lên đi vô buồng :

.....

- Thì anh nhếch người lên cho tui ra.

Hải đành phải chống tay nhếch người lên nhưng chàng vừa chống tay vào chiếc thang giường thì chiếc thang lại gãy luôn. Hải cuống lên không biết làm cách nào ra được. Mỹ đành phải lách người chọt xuống đất rồi bò gầm giường ra thì từ bên nhà bà Cai, tiếng bà Cai gọi :

- Hải ơi ... Mi đi đâu rồi Hải ?

Hải và Mỹ cuống lên, sợ bà Cai biết đang ở bên ni thì chết. Mỹ định thoát thân một mình cho tiện, chớ con gái ai lại kẹt một cách lãng nhách như thế ni. Mỹ bảo với Hải :

- Tui về nghen, mạ kêu cà ?

Hải cũng sợ nhưng Mỹ về rồi chàng gỡ sao cái kẹt ở tay, cả chân này, chàng đành bảo Mỹ :

- Mỹ nhắc nắm vạc giường này cho tôi rút chân ra. Bị kẹt cứng cái chân rồi, chẳng lẽ cứ chịu trận thế ni răng ?

Mỹ nhìn Hải bị kẹt một cách quái lạ như rứa, nàng dậm bật cười.

- Kẹt chi lại kẹt ác ôn thế ni.

Tiếng bà Cai lại réo :

- Hải ơi ... Hải ... Thằng quý ni đi mô mà loáng cái đã mất.

Mỹ nhắc được nắm cái vạc giường ra cho Hải rút chân, nàng lên ra cửa trước cổng ra phía lộ để về nhà nàng.

Hải rút được chân ra, nhìn chiếc giường gãy vạc, gãy song, thật tang thương. Hải đành phải xếp gọn chiếu bị gãy, thu lại mớ vạt giường lấy chiếc thang giường bị gãy vứt ra ngoài, rồi xếp thang lại để cái chiếu vô phía trong.

Hải cảm thấy chân bị kẹt, hơi đau nhức. Chàng nhìn xuống chỗ cổ chân thâm tím sước chảy máu.

Bà Cai lại gọi :

- Hải ơi ... Không biết thằng ni đi mô ? Á mà con Mỹ cũng đi mô cà ...

Mỹ đã về đến nhà nghe mẹ hỏi, nàng liền lên tiếng ngay :

- Mẹ gọi chi con ? Con lên nhà lấy miếng trầu ăn mà.

Bà Cai thấy Mỹ bèn hỏi :

- Thằng Hải đi mô ?

- Con biết anh đi mô ?

Lúc đó, Hải đã sang nhà bà Cai tay hẩn cầm hai trái khế. Bà Cai thấy Hải bèn hỏi :

- Mi đi mô đó Hải ?

- Con về nhà lấy mấy trái khế sang lai rai vài sợi.

Bà Cai nhìn Hải bèn hỏi :

- Chân mi răng lại đi cà nhắc đó ?

Mỹ nghe hỏi nhìn Hải mỉm cười. Hải vội đáp :

- Con đụng phải cái thành cửa, đau quá.

Lúc đó, Duyên đã tráng xong mấy cái trứng đưa lên cho ông Cai và Cửu Nghi uống rượu, thấy Hải bèn nói :

- Tôi tráng cho anh đĩa trứng trong đó ! Rượu mẹ cũng để trong rồi, anh vô mà nhậu.

Hải đưa mấy trái khế ra trước mặt Mỹ rồi nói :

- Cô Mỹ lấy cho chút mắm, gọt khế ăn chơi cô Mỹ.

Mỹ cau mặt lắc đầu :

- Đưa chị Duyên mần cho.

Hải cười đáp :

- Thôi mà ...

Mỹ cười thích thú, giật hai trái khế trên tay Hải, đi vô bếp. Hai đi theo vô.

Trên chiếc chông tre, một chiếc mâm gỗ để sẵn cút rượu trắng, một đĩa trứng tráng, chén nước mắm. Mấy cái bát sành, một quả ớt đỏ, mấy ngọn húng cây Duyên đã xấp sẵn cho Hải.

Trông cút rượu, Hải phát thèm. Chàng thấy Duyên rất tươi tắn. Hải chưa dám ngồi xuống chông thì bà Cai Hương Thạnh đã giục :

- Ngồi nhậu đi Hải ơi, trên nhà thầy Cai với ông Cửu Nghi đang nhậu, tao biểu mợ Âm dọn riêng với ni cho mình mi nhậu đó.

Thấy mạ sẵn xóc cho Hải, Mỹ sung sướng nhìn Hải cười nói :

- Mạ chăm cho rể quá chừng.

Hải mỉm cười, cổ chân Hải đau nhói. Chàng cúi xuống nhìn chỗ chân bị kẹt vạt giường, thấy chỗ xước sưng lên má ri rỉ chảy, Mỹ nhìn chỗ chân đau của Hải, cuống lên :

- Chà chân anh đau lắm phải không ? Lấp muối mà bóp đỡ nhức, đỡ sưng lên. Khéo đó, làm độc dữ lắm hỉ ?

Hải nhăn nhó :

- Cái giường chi mà tệ quá hỉ ? Thanh giường đâu như một ăn rỗng hết rồi.

Mỹ cười đáp :

- Anh mần mạnh quá, chi mà chịu được.

Hải cười thích thú. Duyên đi xuống thấy Hải chưa rót rượu ra chén lại ngồi tùm tùm cười, bèn hỏi :

- Cười chi đó anh Hải ? Răng không rót rượu mà nhậu đi để trứng nguội tanh hết.

Hải rót rượu ra chén rồi đưa lên miệng, hơi rượu làm chàng hơi nhăn mặt. Mùi men bốc lên làm Hải phải khà một tiếng, nuốt rượu đến ực một cách thích thú :

- Rượu ngon quá ! Rượu ni phải là rượu bên thôn cất mới ngon như vậy.

Mỹ gật đầu đáp :

- Anh ni tinh đó ! Rượu mà mụ Hím Trinh vừa sang biểu chú tui để xin phép làm thịt con bò què đó !

Ngồi uống rượu, lúc này Hải mới có thời gian ngắm hai chị em Duyên và Mỹ, Hải thấy Mỹ nhí nhảnh, tươi vui bao nhiêu thì Duyên lại đứng đắn nhẹ nhàng bấy nhiêu.

So sánh hai chị em Duyên và Mỹ, hai cô gái đầu tiên đi vào cuộc đời của chàng nông dân làng Hương Thạnh, Hải không biết cách nào để cân nhắc coi ai hơn ai. Duyên có cái thích thú của người đàn bà đã có kinh nghiệm chồng con. Còn ngược lại Mỹ lại có cái chắc

nịch, ngây thơ thích thú của một nàng trinh nữ hăng say khi về nhà chồng.

Làm xong hai trái khế, lấy nửa chén nước mắm đưa cho Hải nhậu, Mỹ ra xông thêm mớ gạo nếp còn lại để chút nữa cho Hải già. Bà Cai Hương Thanh xuống bếp thấy Mỹ ngồi sàng gạo bèn nói :

- Sàng xong mớ gạo đó, bắt bếp nấu cơm nghen Mỹ, chừ cũng đã chiều rồi, để thằng Hải, hấn ăn cơm luôn bên ni.

Nghe bà Cai bảo mình ăn cơm, Hải vội đáp :

- Con phải về, còn nấu cơm cho mạ con với chị Cò Ty, mấy đứa cháu đi mần bên ông Hào Viên ăn nữa, thưa bà Cai.

Bà Cai đáp :

- Thì mi ăn cơm bên ni rồi lát lấy cơm luôn về cho mạ mi và mẹ con Cò Ty ăn cũng được. Mỹ nấu nhiều cơm nghen con.

- Dợ ...

Từ ngày thầy Cai được làm Cai Tổng đến nay mới năm tháng, việc mần ăn rất khăm khá. Bất cứ câu chuyện chi trên Huyện đến thầy Cai cũng xong hết. Cai Tổng tin tưởng vô quyền thế của thầy Cai nhứt là khi nghe tin Duyên lấy con trai út của Cụ Thượng, em ruột Quan Huyện sở tại thì oai phong của thầy Cai càng lên vù vù. Thật ra khi có con gái lấy con trai của Cụ Thượng nhưng thầy Cai chưa hề bước chân đến cổng nhà Cụ Thượng xuôi gia với thầy.

Còn Duyên, Duyên giấu bịt cả hình dáng kỳ lạ của chồng nàng, con trai út của Cụ Thượng Thợ đầu triều. Duyên không dám kể cho ai nghe cái lối bò thoăn thoắt của cậu Chó khi cậu bứt rúc trong người, cậu Chó bò cả bốn chân (hai tay : hai chân) da cậu đen mướt lại có nhiều lông như loài chó mực, tóc cậu dài thậm thọt xúng đen nháy. Lúc cậu còn nhỏ thì Quan Đốc Tờ về thấy tóc cậu dài sợ chấy rận cắt cho cậu nhưng từ khi cậu lớn cậu sợ kéo không cho cắt nên mỗi lần đề cậu ra cắt là cả một chuyện phiền phức. Cậu tru lên như chó tru, cả một khu vực đó nghe tiếng cậu đập chân, đập tay lộng lộn lên nên không ai dám cắt tóc cho cậu.

Thấy em trai lúc nào cũng trần trùng trục, hình thù thật là ghê sợ, Quan Đốc bắt may quần áo cho cậu Chó mặc nhưng chỉ trong vài giờ

là bộ quần áo đó tan nát. Cậu Chó dứt ra rồi đưa lên miệng nhai, cắn cho kỳ nát ra. Hình như trời bắt tội cậu không được bận quần áo chi hết.

Ăn uống mỗi ngày phải có người dứt cơm cho cậu Chó vì cậu không biết cầm đũa. Bàn tay của cậu chỉ nắm được thìa chứ cầm một cách không khôn ngoan như người ta cậu không cầm được. Có điều rất kỳ lạ, một điều mà người ta cho rằng, đây phải chăng là nghiệp chướng, trừ Quan Đốc Tờ anh ruột cậu Chó là cậu có vẻ nề vì sợ sệt còn thì cậu Chó rất ghét đám đàn ông đực rựa.

Trong buồng cậu Chó ở ngay từ khi còn nhỏ, cậu Chó cũng chỉ thích đàn bà con gái vào mà thôi.

Cho cậu chó ăn cơm cũng phải là 1 mụ đàn bà. Tay chân cậu Chó luôn luôn mấp máy. Cậu ngứa cổ lên mà dứt cơm cho cậu rồi tay chân cậu sờ soạng. Đứa mô không chịu là cậu tru lên, đập chân, đập tay là chết với Cụ Bà. Nghe tiếng cậu Chó tru, cụ biết ngay chúng nó trêu cậu Chó rồi, chúng nó không chiều cậu Bấy.

Rồi Cụ Bà ngồi trên phản quất xuống đên đét. Cụ Bà chửi từ tam đại trở lên vì tội không chiều cậu Chó.

Năm cậu Chó 15 tuổi, người cậu Chó đầy đà, sức vóc to mà cậu vẫn trần truồng nằm giữa giường. Cụ Bà lấy làm lạ, hàng chục con hầu nào dứt cơm cho cậu Chó chỉ được một, hai ngày là trốn không dám.

Tuy sanh ra cậu Chó nhưng từ khi trông thấy thằng con người không ra người, chó không ra chó, Cụ Bà thương con mà chẳng bao chừ dám nhìn đến cái quái thai đó. Cụ cho người nuôi riêng cậu Chó trong nhà, dấu biệt trong một căn nhà cách xa nơi cụ ở. Dinh Cụ Thượng lớn rộng lắm kể hàng trăm mẫu tây đất. Trong dinh có thể chạy xe hơi dễ dàng. Thế mà mỗi lần tiếng tru của cậu Chó nghe vang lừng khắp trại. Mãi đến khi, bọn con hầu đầy tớ dứt cơm cho cậu Chó thay nhau trốn đi, Cụ Bà lấy làm lạ, bắt mụ Tám Canh phải vô hầu cậu Bấy (tên trong gia đình gọi cậu con trai út) mụ Tám Canh cũng không ngờ cậu Chó lại tai quái kỳ lạ, đến như rứa. Mụ vô buồng cậu Chó, dứt cơm cho cậu Chó ăn, cậu bắt mụ phải đặt cậu vô

lòng cậu mới chịu ăn cơm, bằng không hề đút cơm vào miệng là cậu lắc đầu.

Mụ Tám Canh cũng đành phải chiều cậu Chó vậy. Mụ đặt cậu vào lòng mụ đút cơm cho cậu ăn, cậu Chó ăn rất ngon lành nhưng rồi bỗng mụ Tám giật mình, mặt mụ đỏ rừ, mụ hất tay cậu Chó ra. Mụ đập vào bàn tay cậu Chó, bàn tay ma quái của gã người không ra người mà vật cũng không ra vật.

Bị mụ Tám vút tay ra, cậu Chó nhìn mụ Tám trân trân đáng điệu tức giận rồi cậu lại bắt đầu đưa bàn tay rậm rạp đầy lông lá vào người mụ Tám. Lúc này mụ Tám đã đề phòng nên mụ Tám không cho cậu Chó đưa sâu vào trong người mụ nữa. Mụ hất tay cậu Chó ra, thế là cậu Chó đập tay, đập chân tru lên. Cậu Chó vùng vằng không chịu ăn nữa.

Mụ Tám Canh biết tiếng tru của cậu Chó lạnh lạnh nghe xa lắm. Cụ Bà biết thì phiền lắm. Là đây tớ Cụ Thượng hằng chục năm nay, mụ Tám Canh đi lấy chồng rồi chồng bỏ, lại quay về dinh Cụ Thượng hầu hạ trong nhà, mụ biết tánh Cụ Bà rất hách dịch Cụ Ông còn phải nể, phải sợ nên mụ đành phải dỗ dành cậu Chó nhưng dỗ thế rằng cậu Chó cũng không chịu, cậu Chó lắc đầu ngoe nguẩy. Cậu Chó chỉ thích có một chuyện là sờ soạng. Cậu muốn sờ đâu cũng phải chiều cậu bằng không thì cậu không ăn cơm cậu tru lên như chó tru thì phiền lắm.

Mụ Tám đành phải chiều cậu Chó nhưng chiều như rứa thì mụ làm sao chịu cho được. Mụ là người đàn bà bị chồng bỏ tuổi đã bốn mươi rồi nhưng da thịt còn mát mẽ, người mụ còn coi được vì ở cái tuổi bốn mươi đó con người vẫn chưa thành gỗ đá cảm xúc vẫn còn rất mạnh.

Mụ Tám đành phải chịu trận cho cậu Chó thỏa mãn. Mụ Tám ngồi chết cứng ra đó, mặt mụ đỏ rừ. Mụ lườm cậu Chó, nguýt cậu Chó. Mụ trông cho cậu Chó ăn cho mau xong đi để mụ còn thoát ra chỗ thiên la địa võng này.

Trên nhà Cụ Bà thấy hôm nay cậu Chó ăn uống không còn tru như mọi ngày nữa. Cụ Bà muốn hỏi coi đứa mô khéo léo dỗ cậu Chó

rửa ? Khi biết hôm nay chính mẹ Tám Canh dỗ cậu Chó, cho cậu Chó ăn, Cụ Bà mừng lắm gọi mẹ Tám lên thưởng tiền và hỏi :

- Mẹ Tám, răng mẹ khéo dỗ cậu quá hỉ, tui cho mẹ mấy đồng bạc, mẹ chịu khó dỗ cậu, cho cậu ăn uống hỉ ? Tội nghiệp trong nhà có mình thằng Bẩy tàn tật khổ sở rửa mà thôi.

Mẹ Tám đỏ rừ mặt bẽn lẽn, nữa muốn nhận tiền, nữa muốn thú thật với Cụ Lớn để Cụ Lớn thông cảm cho cái cảnh khổ sở của mẹ khi mẹ phải hầu cậu Bẩy. Mẹ đứng trôn ra nên Cụ Bà tinh ý biết là mẹ có điều chi thắc mắc bẽn hỏi :

- Có chuyện chi đó mẹ Tám ? Mẹ cứ nói ra, chuyện chi ta cũng giải quyết cho mẹ mà.

Mẹ Tám Canh còn sợ không dám thú thật. Mẹ lại mắc cỡ nữa cà. Cụ Bà vậy mẹ Tám lại khẽ nói :

- Răng mi Tám ? Mi cứ nói thiệt cho tao nghe, có chuyện chi tao cũng giải quyết cho mà ...

Mẹ Tám ngượng nghịu khẽ thuật cái bệnh kỳ lạ của cậu Bẩy cho Cụ Bà nghe. Cụ Bà cau mặt nói :

- Đồ quý chi mà lạ rửa ! Mi không đập vô tay hấn ?

Mẹ Tám Canh đỏ mặt đáp :

- Dạ bẩm Cụ Lớn, cậu tru lên Cụ Lớn quở ...

Lúc này Cụ Bà mới nghĩ ra, gật đầu thông cảm với mẹ Tám !

- Ủ, hỉ.

Mẹ Tám kể tiếp :

- Dạ bẩm Cụ Lớn, mấy đứa nhỏ bỏ đi không dám mần. Đứa mô cũng vô có một ngày rồi trôn luôn là vì rửa thưa Cụ Lớn !

Cụ Bà sực tỉnh, gật đầu lia lịa :

- Ủ, hỉ, đồ quý đó, bây chừ mần răng được. Coi năm nay thằng Bẩy bao nhiêu hỉ !

Mẹ Tám đáp :

- Dạ bẩm Cụ Lớn, cậu Bẩy đã lớn rồi mà cậu Bẩy đã 16 hay 17 chi đó ...

Cụ Bà không ngờ thấm thoát chẳng bao lâu mà đứa con út của cụ đã 17 tuổi rồi. Phải rồi, hấn sanh năm Nhâm Tuất và sau khi sanh cậu

Chó, Cự Bà không sanh nữa. Cự Bà sanh cậu Chó ở Huế khi Cự Ông còn là Tham Tri Bộ lại rồi đi Tuần Vũ Phú Yên, Tổng Đốc Bình Định, ra Tổng Đốc An Tịnh, rồi Tổng Đốc Thanh Hóa mới về màn Thượng Thơ Bộ lại làm chi mà không 17 năm trời. Bà gật đầu suy nghĩ và nói :

- Hay là lấy vợ cho cậu Bấy là phải.

- Cự Lớn tính đúng ...

Cự Bà suy nghĩ rồi nói :

- Để tui bàn với Cự Ông coi ra sao ? Cái khó một đứa mô lấy thằng Bấy, nếu nó biết thằng Bấy tàn tật như rứa.

Mụ Tám nói :

- Dạ bẩm thiếu chi con gái nhà tử tế muốn lấy cậu Bấy !

Cự Bà cười nói :

- Tao tính khó con nhà môn đăng hộ đối với nhà ni thì khó mà hỏi cho được, và khi hấn biết thằng Bấy tàn tật như rứa thì họ từ hôn rồi. Vả lại nếu con gái người ta về nhà mình mà thấy thằng Bấy như rứa hấn chạy mất rồi ra tiếng tăm lại lan rộng ra thì phiền lắm. Dù rằng, mi cũng biết, chuyện thằng Bấy chỉ trong nhà ni mà thôi. Ngoài ra ở ngoài dẫu kín không ai biết đến hết ...

- Thằng Bấy mà không tàn tật thì thiếu chi đứa muốn vào làm dâu nhà ni. Mi coi mấy đứa đó toàn là con gái Cự Thượng hay ít ra cũng Cu Tuấn Vũ. Bó Chánh là dâu chớ có con gái nhà thường Mợ Đốc là con Cự Hoàng Thân, đổ được sĩ từ bên Tây về.

- Bây chừ khổ thằng Bấy tàn tật mà tao lại thương hấn nhưt nhà. Hấn như rứa rồi, bây chừ hấn lớn phải cưới cho hấn 1 đứa khấm khá làm vợ làm chồng kết bạn hầu hạ hấn chừ ...

Cự Bà suy nghĩ một lát rồi kéo Mụ Tám lại gần nói nhỏ như không muốn cho người khác nghe :

- Tao biểu mi điều ni nghen. Mi nhớ làm cho đúng, hể được tao thưởng mi ...

Mụ Tám Canh hớn hở :

- Dạ bẩm Cự Lớn điều chi con mà màn không được không bao chừ con dám từ chối hết. Dạ bẩm Cự Lớn, con hầu trong dinh đã lâu

lắm chắc Cụ Lớn đã biết tánh con hết lòng trung thành với Cụ Lớn
...

Cụ Bà sung sướng đáp :

- Ủ tao biết mi nhưng điều này hơi khó, mi phải làm cách mô cho hẳn siêu lòng tụi mi ?

Mụ Tám Canh lắng tai nghe. Coi Cụ Bà dặn điều chi nữa ? Cụ Bà ra chừng đắc ý với mưu vừa nghĩ được.

- Trong dinh ni mi coi có đứa mô, trong mấy thằng Cửu, thằng Bát hầu trà vườn, kéo xe cũng được hay đứa mô con nhà nghèo đó mà con gái lớn độ 17, 18 hay hơn chút cũng được, mi làm mai cho cậu Bẩy. Mi hứa với thằng cha con nhỏ là nếu hẳn bằng lòng thì bên ni tao lo hết, tao lại giúp đỡ cho muốn chi cũng được.

- Mi hiểu ý tao không ?

Mụ Tám Canh hơi tối dạ nên chưa hiểu được đầy đủ ý nghĩa sâu xa của cái lối chọn con nhà nghèo, con đám hầu trong dinh nên mụ ngồi trôn ra như suy nghĩ. Cụ Bà biết mụ Tám chưa hiểu được ý của cụ nên cụ giảng tiếp :

- Tao biểu mi tìm con gái mấy đứa hầu trong dinh vì đứa mô cũng biết cậu Bẩy là tàn tật rồi, nên chúng nó bằng lòng cho con gái chúng nó làm bạn với cậu Bẩy tức là chúng nó chấp thuận chuyện cậu ấy tàn tật chúng nó phải giảng giải cho con gái chúng nó nghe, không có chuyện cưỡng bức dối trá chi của chúng nó cả. Sau ni, có chuyện chi cơm không lành canh không ngọt cũng lỗi ở chúng nó không phải ở mình. Mi hiểu chưa ?

Lúc ni mụ Tám mới sáng trí ra mụ mới biết. Cụ Bà quả cao kiến, mụ lật đật đáp :

- Dợ, dợ, Cụ Lớn dạy đúng. Dợ bầm con hiểu ý Cụ Lớn rồi :

Cụ Bà thích thú trước sự hiểu biết nhanh chóng của Mụ Tám cụ hỏi :

- Mi thấy phải không ?

Mụ Tám vội đáp :

- Dợ, dợ phải lắm ...

Rồi bỗng mẹ Tám Canh nghĩ ra lão Cửu Tôm, cha ruột Lua, cô gái bán đậu hủ xinh đẹp lẳng lơ bèn thưa luôn với Cụ Bà :

- Dạ bẩm Cụ Lớn dạy con mới nhớ ra, con gái Cửu Tôm, thằng chả hầu xe trong dinh đó. Hẳn có đứa con gái đẹp lắm, con đã đến tận nhà chơi rồi, đã thấy đứa con gái của Cửu Tôm tên hẳn là Lua, bán đậu hủ mỗi ngày để giúp đỡ cha mẹ hẳn. Dạ bẩm, con tin rằng Cửu Tôm bằng lòng ngay vì hẳn vẫn mơ ước chức Đội Lệ ...

Cụ Bà sung sướng :

- Rứa thì được rồi, chi chớ chức Đội Lệ thì dễ lắm mà, Cụ Ông cho hẳn đi lúc mô là được lúc đó. Mẹ biểu với hẳn nếu hẳn bằng lòng gã con nhỏ nhà hẳn cho cậu Bảy thì tao biểu Cụ Ông cho hẳn đi Đội Lệ cái một.

Mẹ Tám lễ phép thưa :

- Dạ bẩm Cụ Lớn, được rứa thì đứa mô mà không muốn. Mấy thằng Cửu Hầu trong ni đều có con gái lớn. Cụ Lớn hứa cho đi Đội Lệ thì đứa mô cũng xin dâng cậu Bảy mà.

Cụ Bà gật đầu :

- Thì mi gắng hỏi đi nghe Tám. Đứa mô chịu thì cho con vô, tao thưởng cho mi mà. Tội nghiệp thằng Bảy, hẳn cũng là con người chẳng may hẳn xấu số, xấu phận mà như rứa nên hẳn mới phải lấy con bọn chúng nó, chớ hẳn lành lặn thì thiếu chi con nhà quan, con các mẹ, tao hỏi chỗ mô mà không được cho hẳn con vợ đẹp.

Mẹ Tám được Cụ Bà thưởng cho vài đồng để làm nốt cái nhiệm vụ hầu cậu Chó, chịu đựng cho cậu Chó ăn cơm, đồ dành cho cậu Chó thêm vài ngày nữa.

Cụ Bà nghĩ đến thằng con trai út tàn tật lại đòi lấy vợ mà phát buồn nhưng rồi cụ nghĩ hẳn cũng là người nghĩa là trời sinh hẳn ra cũng phải có âm dương thì chuyện thường chứ chi nữa. Cụ Bà đợi Cụ Ông về cho Cụ Ông biết chuyện cậu Bảy con trai út của cụ đã lớn, đã muốn có vợ rồi.

Mỗi ngày Cụ Ông đi xe đi công đường về tư dinh vào khoảng 12 giờ 15 trưa. Hôm mô có Cụ Khâm mời ăn hay có chuyện chi đó, Cụ Ông phải cho xe bảo hoặc thầy thừa bí thư của Cụ Lớn về tư dinh

báo cho Cụ Bà biết trước. Tuy đã ngoài 50 tuổi nhưng hai Cụ vẫn còn nhiều xuân tình lắm. Và Cụ Bà vẫn còn ghen dữ. Cụ Bà thường hay chỉ tay lên trán Cụ Ông mà biểu rằng :

- Cái giống đàn ông các ông, hể đầu gối còn cắt ra máu thì còn có thể có con được mà chỉ đàn bà chúng tôi đã già rồi thì chán chê cái chuyện quý sứ đó, nó bản thủ nhớp nhúa răng hỉ !

Cụ Bà vịn vào câu chuyện đàn ông cắt đầu gối có máu còn có thể có con mà ngăn cấm, mà ghen tương với Cụ Ông, không cho Cụ Ông đi mần quá giờ, nghi ngờ Cụ Ông đủ cách.

Trưa nay Cụ Ông về đến nhà vừa treo chiếc áo dài ra hiên rửa mặt vô thì Cụ Bà đã vẩy Cụ Ông lại !

- Nè ông lại tui nói chuyện ni ?

Cụ Ông lại ngồi bên Cụ Bà :

- Chi đó bà ?

Cụ Bà hỏi :

- Thằng Bảy năm nay mấy tuổi rồi hỉ !

Cụ Ông cau mặt suy nghĩ, cụ nhớ lại cái năm Cụ Bà sanh thằng Bảy là năm Cụ Ông vừa được bổ là Tham Tri Bộ Lại, tậu xong tư dinh cụ đang ở. Và chính tư dinh Cụ Bà sanh thằng Bảy, cụ lắm bảm tính :

- Hấn sanh năm Nhâm Tuất tức là năm nay 17 tuổi rồi !

Cụ Bà gật đầu :

- Đúng, năm nay hấn 17 tuổi rồi ... Rứa ông lấy tui năm ông bao nhiêu tuổi ?

Cụ Ông trừng mắt nhìn Cụ Bà không hiểu vì sao Cụ Bà lại hỏi câu chuyện lạ rứa ? Cụ Ông hỏi :

- Chuyện chi đây mà lại lộn vào chuyện cũ mần rứa ?

- Thì ông cứ cho tui biết, tui lấy ông năm bao nhiêu tuổi ?

- Năm nớ tui còn là học sinh trường Hậu Hồ 18 tuổi.

Cụ Bà cười hỏi :

- Ông biết chơi bời mô.

Nghe Cụ Bà hỏi, Cụ Ông đâm ớn không biết chuyện sắp xảy ra rồi đây ? Cụ Ông lo ngại vì mọi lần sóng gió nổi lên là Cụ Ông khổ lắm, khổ một cách cay đắng khủng khiếp. Cụ Bà khóa râu Cụ Ông trong

tráp. Đi đâu hai tay cũng phải đỡ cả tráp thì thật là nhục nhã Cụ Ông đành xuống nước hỏi :

- Chuyện chi mà bà hỏi tôi các cứ như rứa thì chết tui rồi. Hồi trẻ mà, bây chừ tui đâu dám chơi bởi chi nữa, bà thử nghĩ lại coi bây chừ đã ngoài năm mươi rồi.

Cụ Bà biết Cụ Ông sợ bà truy chuyện cũ nên Cụ Bà đành phải an ủi nói cho Cụ Ông khỏi sợ :

- Tui hỏi ông rứa là chuyện cần đâu phải tui ghen, tui truy ông mô mà ông sợ. Cứ nói quanh, nói quẩn mần chi tội quá mà.

Cụ Ông vẫn cảnh giác gì cụ biết tánh đàn bà là hay nói ngọt, nói khời thế mà tin theo thổ lộ thì khốn, thì khổ, Cụ Ông lắc đầu :

- Chơi bởi thì mần răng mà nhớ được.

Lúc này Cụ Bà thấy Cụ Ông không tin mình bèn trừng mắt hỏi :

- Tui hỏi thiệt mà ông phải chối dữ rứa. Người ta hỏi mình biết chơi bởi hồi năm mô, chớ năm 18 tuổi ông lấy tui thì ông đã thành thạo lắm rồi mà ...

Cụ Ông đành phải phân bua :

- Hồi đó, tui mới là học sinh trường Hậu Hồ chi mà có chơi bởi dữ.

Cụ Bà cúi kính nắm lấy râu Cụ Ông kéo xuống :

- Không thạo răng ! Còn nhớ không đem tân hôn răng không. Trời ơi ! Tui muôn đời không quên được cử chỉ của ông mà ông không biết chơi bởi răng ông biết chuyện quý quái đó ...

Cụ Ông đành phải nói :

- Thì anh em bạn học mấy đứa lớn dạy mình ...

- Thôi đừng chối nữa, bạn dạy ông. Ông đi chơi từ năm 16 tuổi, ông mèo vời con Hồ bán chè, con gái thằng Tuần Quán Khố Vàng mà ...

Cụ Ông nghe Cụ Bà nhắc đến chuyện năm cũ. Cụ đâm lo đành phải thú thực với Cụ Bà :

- Thì chuyện chơi bởi hồi đó mà. Mình là học sinh trường Hậu Hồ thiếu chi đứa muôn. Chúng nó muôn tội chi mình không chơi. Mọi chuyện tui đã thú thiệt với bà rồi, bây chừ bà còn đem ra hỏi. Mình đã trên 50 cả rồi, cháu nội, cháu ngoại đều có đủ tui cũng đã tu rồi ...

Cụ Bà cười đáp :

- Chẳng thà ông nói thiệt rứa cho tui mát cái bụng. Ông cứ chối quanh tui đâm ghét cái lối đó ghen ...

- Bây chừ tui nói thiệt cho ông biết chuyện ni, thằng Bẩy 17 tuổi rồi nghĩa là đáng lẽ nó không tàn tật, mình không cấm hấn ở trong nhà thì hấn cũng đã chơi bời như ông hồi trước đó ...

Cụ Ông cười hỏi :

- Thì bây chừ mần răng. Hấn làm chừ, biết mần răng được.

Cụ Bà cười ghé gần tai Cụ Ông nói :

- Thằng Bẩy hấn đòi vợ rồi đó ghen.

Cụ Ông cau mặt hỏi :

- Răng bà biết ?

Cụ Bà cau mặt đập vào vai ông nói :

- Hỏi rứa mà hỏi được. Đồ khốn nạn chỉ biết có mình, còn con cái không thèm lo đến. Mụ Tám Canh vừa cho tui biết chuyện đó ...

Cụ Bà thuật cho Cụ Ông nghe chuyện mụ Tám Canh nói với cụ về cái tánh ma bùn của cậu Bẩy. Cụ Ông cười đắc ý :

- Thằng nớ giỏi đó.

Cụ Bà véo Cụ Ông một phát vô đùi :

- Con giống cha mà ... Ông bằng tuổi hấn thì ông đã ghê lắm rồi chuyện chi mà ông không biết. Chẳng may hấn tàn tật nên bây chừ mình phải lấy vợ cho hấn chứ.

Cụ Ông suy nghĩ rồi hỏi :

- Lấy ai bây chừ, cái đó mới khó đó.

- Thiếu chi nếu mình cố tìm thì cũng ra con nhà tử tế xinh đẹp cho hấn.

Cụ Ông hỏi :

- Bây chừ bà tính răng ?

- Mụ Tám trình với tui mình phải tìm coi trong đám mấy đứa hầu trong nhà mình coi đứa mô có con gái xinh, hiền lành thì cưới cho thằng Bẩy rồi ông giúp cho thằng cha nó đi Đội Lệ chẳng hạn.

Cụ Ông gật đầu :

- Ủ bà tính được, chỉ có rứa mới cưới được vợ cho hấn mà.

Rồi Cụ Ông ghé gần tai Cụ Bà nói :

- Chiều ni để tui con thằng Bẩy hẳn ra rãng.

- Coi chi ?

Cụ Bà trừng mắt hỏi Cụ Ông làm Cụ Ông cuống lên đáp :

- Thì coi thằng Bẩy hẳn đã lớn chưa ? Mần rãng mà mụ Tám Canh dám nói là thằng Bẩy muốn vợ ?

Cụ Bà cười đáp :

- Thì đó, tui đã biểu ông, mụ Tám biểu với tui là thằng Bẩy hẳn rứa đó.

Cụ Ông lắc đầu đáp :

- Hẳn rứa là rãng, tui hông hiểu chuyện thằng ấy, ít ra tui cũng phải coi thằng Bẩy ra rãng đã ...

Cụ Bà cau mặt hỏi :

- Định coi rãng ? Đã biểu là thằng Bẩy năm nay cũng đã 17 tuổi rồi, 16 tuổi ông đã chơi bời thì nay hẳn 17 tuổi hẳn cũng biết chuyện chồng vợ chứ.

Uống thứ rượu thuốc ni, Đức Minh Mạng nhập phòng với 6 vị cung nữ thì 5 vị có mang trong 1 đêm.

Cụ ông và Cụ Bà tuy tuổi đã ngoài 50 rồi nhưng còn khấn khít tuy không bằng khi hai cụ còn đương xuân. Cụ Ông và Cụ Bà vẫn cho rằng, nhờ hủ rượu thuốc : Nhứt dạ lục giao sanh ngũ tử, của vua Minh Mạng để lại mà hai cụ vẫn còn sung sức và Cụ Bà vẫn còn phải ghen với Cụ Ông.

Hai cụ nâng ly rượu vừa uống vừa gắp thức ăn để nhậu. Mụ Tám đứng hầu bên cạnh. Cụ Ông hỏi mụ Tám.

- Tám ...

- Dợ ...

- Câu chuyện mi bảo là cậu Bẩy đã lớn muốn lấy vợ là do mi bày ra chừ hay là mi biết rõ cậu Bẩy muốn như rứa.

Nghe Cụ Lớn hỏi, mụ Tám cuống lên. Mặt mụ đỏ rần rần. Mụ không biết mần rãng mà trả lời được. Cụ Bà biết mụ Tám ngượng bèn liếc xéo Cụ Ông rồi nói :

- Hỏi chi mà các cố rứa. Thì thằng Bảy nó rứa mụ Tám mới cho mình hay là hấn đã muốn vợ rồi. Vả lại, như tui đã nói với ông đó, ông 16 tuổi mà còn biết chơi bời thì thằng Bảy 17 tuổi hấn cũng phải biết chứ.

Cụ Ông khẽ “khà” một tiếng đưa cay, cho mùi nồng của rượu thoát ra ngoài rồi hỏi :

- Ai không như rứa nhưng tui muốn hỏi mụ Tám hẳn rằng mà biết được thằng Bảy hấn muốn vợ ? À mà thôi được rồi lát nữa mụ Tám cho cậu Bảy ăn cơm hay uống nước chi đó, tui xuống coi ra rắng.

Nghe Cụ Ông nói Cụ Ông xuống tận nơi coi cậu Bảy hẳn cách nào để tỏ ý là cậu Bảy muốn vợ, mụ Tám cuống lên lo ngại :

- Dạ bẩm Cụ Lớn, Cụ Lớn chả cần coi nữa, con xin thề là quả thật cậu Bảy muốn vợ. Dạ bẩm Cụ Lớn, cậu Bảy đã lớn rồi, sức lực cậu dồi dào lắm. Dạ bẩm con trai 17 thưa Cụ Lớn :

Cụ Lớn gật gù đáp :

- Biết rồi nhưng ít ra cũng phải coi hấn hẳn rằng chớ. Tin rằng được mi ...

Cụ Bà quay lại biểu mụ Tám :

- Thì mụ cứ để cho ông xuống quan sát mới ra rắng.

Mụ Tám đồng đánh :

- Dạ bẩm Cụ Lớn, kỳ lắm mà.

- Rắng mà kỳ, mi cũng đã có chồng có con rồi, chuyện chi mà kỳ.

Mụ Tám đành phải nín thinh.

Hai cụ thời xong bữa cơm thì đèn đã bật sáng. Tiếng cậu Chó từ nhà ngang tru lên làm mụ Tám giật mình nói :

- Dợ, bẩm Cụ Lớn, cậu Bảy gọi.

Cụ Bà gật đầu đáp :

- Ủ, mi xuống coi cậu Bảy gọi chi ?

- Dợ, bẩm Cụ Lớn, có lẽ cậu đòi uống nước.

Cụ Ông gật đầu nói :

- Ủ, mi xuống cho cậu Bảy uống nước rồi tao xuống ngay bây chừ.

Mụ Tám lật đật đi xuống nhà dưới nơi cậu Bảy nằm. Cậu ấy đã lăn từ trên giường xuống đất. Cậu đang bò quanh nhà. Cậu Chó trần truồng như nhộng, nước da đen nháy đầy lông lá của cậu Bảy trông cậu chẳng khác con chó xồm.

Cậu Bảy như cuồng chân nên cậu bò rất nhanh, cậu bò quanh căn nhà rộng. Thỉnh thoảng cậu lại ngẩng mặt lên trời như tru lên những tiếng dài.

Mụ Tám Canh chạy vội xuống nhà dưới, vừa đến cửa mụ Tám đã lên tiếng hỏi :

- Chi đó cậu Bảy, khát nước phải không ? Tui lấy cho cậu uống nghe.

Nghe tiếng mụ Tám Canh cậu Bảy ngưng bò, Cậu giương cặp mắt hau háu nhìn ra cửa nhưng tại sao không thấy mụ Tám vô cậu Bảy chờ một lúc, không thấy bóng dáng mụ Tám, cậu lại tru lên thì ngay khi đó, mụ Tám đẩy cửa vô, tay mụ cầm ấm nước, mụ lên tiếng :

- Tôi đây, mần răng mà cậu la dữ rứa. Cự Bà nghe tiếng cậu la, cụ mắng chúng tui hí !

Cậu Chó ngược mắt lên nhìn mụ Tám. Cậu chờ đợi nhưng mụ Tám đặt ấm nước xuống chiếc bàn cạnh giường cậu Chó rồi nằm xuống đỡ cậu Chó lên giường mới cho cậu uống nước. Mụ Tám Canh phải đặt cậu Chó vào lòng như hồi còn ở với lão Quán Canh, mụ cho con mụ bú.

Cậu Chó nằm im trên lòng mụ Tám thì mụ quay với chiếc bình tích bồng mụ giật mình quay lại, khẽ đẩy tay cậu Chó ra nói :

- Im thì người ta mới cho cậu uống được chứ ?

Cậu Chó trừng mắt nhìn mụ Tám rồi bàn tay của cậu lại lồng vào áo mụ Tám, chà đi khắp ngực mụ Tám. Mụ Tám biết tánh cậu Bảy nên mụ đành để im, lấy bình tích nước. Mụ Tám kéo cậu Bảy nằm xích lên, bồng mụ đỏ mặt có vẻ ngượng nghịu, kéo chiếc chăn chiên đậy lên nửa người cậu Chó. Cậu Chó lấy tay hất cái chăn ra, không chịu đắp, mụ Tám gắt :

- Quỷ nè, để người ta đắp cho. Đồ quỷ sứ ...

Mụ nhìn ra ngoài coi có ai không ? Mụ yên tâm khi không có một ai đứng ngoài, không ai nghe tiếng mụ gắt với cậu Bẩy. Mụ kéo chiếc chần chiên đắp lên lần thứ hai cho cậu Chó. Lúc đó bàn tay của cậu Chó đã lồng vào người. Mụ Tám đành phải gồng người lên để chịu đựng cái bàn tay ma quái của cậu Chó.

Mụ liếc xéo cậu Chó rồi nói :

- Uống đi, đồ quý.

Mụ Tám đưa chiếc bình tích vào miệng cậu Chó cho cậu ta. Khi uống xong bình tích nước, cậu Chó đẩy bình tích ra và lắc đầu ra hiệu là cậu hết khát rồi. Nước trong vôi bình tích tràn ra làm ướt cả người cậu Chó. Mụ Tám vội lấy chiếc khăn lau người cho cậu Chó, cậu Chó ôm ngang người mụ Tám làm mụ cuống lên và vội đẩy cậu Chó ra nhưng cậu bám chặt không rời mụ Tám. Người cậu Chó lúc đó đã cứng đờ.

Bên ngoài Cụ Thượng đã xuống quan sát. Cụ chống hông nhìn qua khe cửa coi thằng con trai út của cụ mần những cái chi mà mụ Tám lại biểu nó muốn vợ.

Cụ Thượng đã nhìn tận tường hành động của cậu con trai út cụ đã trông thấy toàn thân cậu Chó nên cụ công nhận mụ Tám nói đúng. Mụ Tám nhận định “nghiêm chỉnh” và đứng đắn về con người của cậu Bẩy.

Do đó, khi thấy mụ Tám hắt cậu Chó nằm xuống giường Cụ Thượng thấy quả là việc làm bất nhẫn của mụ Tám, cụ đâm thương thằng con trai út của cụ. Thật ra cậu Chó là con người tàn tật, hình thù xấu xí, người không ra người, chó không ra chó nên hai cụ đành phải nhốt cậu Chó trong nhà mà không lộ cho ai biết ngoài những đứa làm trong nhà cũ, lũ gia nhân tin cậy rằng chúng cũng không dám nói điều chi dù chúng nó có trông thấy cậu Chó rõ ràng.

Cụ Thượng đứng nhìn cậu Chó cố đeo sau mụ Tám. Bàn tay của cậu Chó lồng vào người mụ Tám nhứt định không chịu buông ra. Cậu Chó bị mụ Tám hắt xuống, cậu gầm gừ tru lên phản đối nên Cụ Thượng đứng bên ngoài vội lên tiếng :

- Tám mi chiều cậu Bảy một tí không được à. Chưa chi mà mi phải hắt cậu xuống, tội nghiệp chưa ?

Nghe Cụ Thượng ông rầy, mẹ Tám Canh vừa sợ lại vừa ngượng ngùng mắc cỡ. Nghe tiếng người nói bên ngoài cậu tưởng rằng có đứa đến phá cậu nên cậu phản đối bằng cách cậu đập chân thành thịch xuống giường rồi cậu định tru lên. Mẹ Tám lại tưởng cậu Bảy có cha cậu đứng bên ngoài nên cậu lại định bắt nạt mẹ. Mẹ Tám đành phải dỗ cậu ấy :

- Chi mà cậu mần dữ rứa ...

Vừa nói, mẹ vừa xốc cậu Chó lên, cho cậu nằm gọn vào lòng mẹ, mặc cho hai bàn tay của cậu muốn làm chi thì làm. Cụ Thượng đứng nhìn hồi lâu rồi khẽ thở dài. Cụ vừa thương cậu con trai út và thương sự chịu đựng của mẹ người ở của cụ. Cụ đành phải an ủi mẹ Tám :

- Thôi mẹ Tám chịu khó chiều cậu ấy một lúc, rồi lát nữa tao cho tiền may sắm quần áo. Tội nghiệp thằng ấy.

Nói rồi Cụ Thượng thông thả đi lên trên nhà. Cụ Bà thấy Cụ Ông lên bèn hỏi :

- Răng ông ? Ông đã thấy chi chưa ?

Cụ Ông khẽ gật đầu, cụ ngoảnh lại nhìn coi có ai trong nhà không rồi cụ lại gần Cụ Bà khẽ nói :

- Mẹ Tám nói đúng, thằng Bảy lớn rồi, phải lấy vợ cho hấn không thì chỉ khổ cho mẹ Tám thôi. Mẹ Tám vừa sợ mình, vừa thương thằng ấy nên mẹ phải chịu đựng, thật tội nghiệp, coi mẹ rứa mà khá. Thảo nào những đứa kia, đứa mô cũng chạy hết. Mần răng chúng nó chịu được nhất là đứa mô cũng là con gái hết.

Cụ Bà thích thú vì Cụ Ông đã cũng nhìn nhận một sự thật.

- Rứa mà tui biểu ông, ông còn không chịu nghe, bây chừ là ông trông thấy rõ rệt rồi ông mới chịu nghe.

Cụ Ông gật đầu :

- Thiệt tôi không ngờ thằng này đã lớn quá cỡ. Khí huyết của hấn lại sung mãn nữa, cái đó mới khổ chứ.

Chương 18

Thế là Cụ Thượng Ông, Cụ Thượng Bà quyết định phải lấy vợ cho cậu Chó. Lựa, con gái Cửu Tắm được chọn làm vợ cả của cậu Chó cho đến ngày Lựa có mang thì Duyên con gái Thầy Cai Hương Thanh được Quan Huyện anh cậu Chó đưa lên hầu làm vợ nhỏ của cậu Chó.

Lựa và Duyên, đều là hai cô gái xinh đẹp. Lựa sắc sảo hơn Duyên vì dù sao Lựa cũng đã ở Huế lâu năm, còn Duyên thì thùy mị đẹp một cách kín đáo, duyên dáng rất quý phái, nên ngay buổi gặp gỡ ban đầu ở Huyện Duyên đã làm Quan Huyện anh cậu Chó say mê.

Duyên về thăm gia đình được hai ngày thì bà Huyện được tin cụ Cố nhà bà Huyện đau, nên bà Huyện lật đật đem mấy đứa con về Huế thăm cụ Cố. Quan Huyện lại nhớ đến Duyên nên hỏa tốc cho tên lính lệ gọi Duyên về Huyện vẫn còn nhớ đến những phút gần gũi với Duyên người thôn nữ xinh đẹp, da thịt mát rượi chắc nịch đó.

Cái giờ phút hiếm có thì bà vợ của Quan Huyện xuất dinh đó, Quan Huyện cần phải lợi dụng triệt để. Và lại Quan Huyện vẫn thắc mắc không hiểu đứa con đang mang là con ai? Nếu là con Quan Huyện thì té ra cậu Chó không có con sao? Tại sao Lựa, vợ cậu Chó lại cũng có mang? Quan Huyện muốn biết cho rõ, đó là con ai? Con Quan Huyện hay con người em trai Quan Huyện cậu Chó.

Từ hôm Duyên về quê thăm gia đình, Quan Huyện đã được nghe bà Huyện thủ thỉ kể lại những lời Duyên nói với bà Huyện về sức mạnh khủng khiếp và cái khổ của ông em Quan Huyện đã làm cho Quan Huyện tò mò thêm.

Quan Huyện không ngờ thằng em tàn tật của quan lại có thể hung hãn khùng khiếp đến như thế.

Buổi sáng hôm ấy, Quan Huyện đang ngồi ở cổng đường coi hồ sơ những vụ kiện tụng tiếp những kẻ lẽ lại, biểu xén, thì thầy Cai, Duyên và lão Cửu Nghi lính lệ về đến Huyện, chiếc xe kéo chở hai thúng gạo nếp cái, đôi quang gánh, lão Cửu Nghi ngồi dưới sau xe còn thầy Cai ngồi trên mui xe trông y như lối ngồi rước kiệu long đình. Gã phu xe ướt đầm mồ hôi gò lưng kéo vào Huyện.

Quan Huyện thấy Duyên đến, ông mừng rỡ gọi gã lính lệ hầu ra đỡ thím Bẩy. Quan Huyện ra tận tam cấp đón Duyên. Đôi má hây hây đỏ của Duyên làm Quan Huyện thấy thèm thuồng. Quan Huyện bỏ xử nói với Duyên:

- Thím Bẩy vô nhà rửa mặt đi.

Duyên nhìn Quan Huyện mỉm cười:

- Dợ.

Thầy Cai lấy làm hãnh diện khi nghe Quan Huyện gọi con mình là thím Bẩy. Thầy hãnh diện với lão Cửu, với đám lính lệ trong Huyện mà trước kia bọn họ vẫn bắt nạt thầy. Thầy muốn ngầm cho bọn lính lệ biết cái thế lực của thầy Cai đối với Quan Huyện.

Trông thấy hai thúng gạo nếp Quan Huyện hỏi:

- Gạo mô đây?

Lão Cửu lính lệ chấp tay lễ phép thưa:

- Bẩm Quan Lớn, gạo của mợ Ấm đưa lên kinh cho cậu Ấm thời...

Quan Huyện cười nói:

- Chà thím Bẩy chăm cho chú ấy quá hí!

Duyên vào trong nhà riêng của Quan Huyện. Chiếc thau đồng đầy cùng với miếng sà bông thơm phức, chiếc khăn mặt bông trắng nõn là Duyên thấy sự sang trọng, hãnh diện của mình trong nhà Quan Huyện. Nàng nhúng cả mặt xuống chậu thau nước. Những giọt nước mát lạnh thấm vào da thịt nàng thấy êm dịu, thích thú. Duyên lấy sà bông thơm chà lên mặt rồi vỗ nước lau, mùi thơm của sà bông thơm nhẹ nhàng.

Duyên cúi xuống rửa mặt, bỗng nàng giật mình khi thấy đằng sau một người ôm lấy ngang người nàng. Bàn tay của gã đàn ông đưa khắp người Duyên. Nàng định quay trở lại nhìn, nhưng hơi thở đó nàng đã biết ngay là của anh Huyện nàng rồi.

- Về chi lâu rứa?

Duyên cười đáp:

- Mới hai ngày mà...

Duyên khẻ rùng mình vì bàn tay của Quan Huyện chà sát trên da thịt nàng. Duyên lau khô mặt vừa ngoảnh lại thì Quan Huyện đã ghé mặt Duyên hôn. Duyên quay lại đôi mắt giáp nhau, nàng hứng chịu tất cả những gì mà Quan Huyện gồng được lên cọ sát người nàng.

Gã lính lệ hầu trà khệ nệ bưng từng thúng gạo nếp ngoài xe vào trong nhà, gã đứng lại khi gã nhìn thấy Quan Huyện đang ôm Duyên, gã đứng sững như trời trồng. Gã không dám lên tiếng mà cũng không dám tiến thêm vào nữa sợ Quan Huyện biết gã nhìn thấy tất cả những việc Quan Huyện đang làm. Gã cũng không dám lùi ra vì thùng nếp quá nặng.

Bên ngoài lão Cửu Mành thấy gã đồng nghiệp của hắn dừng lại trước cửa tư dinh Quan Lớn bèn hỏi:

- Đứng làm chi rứa Thập Tu?

Thập Tu tên gã lính lệ, thì Quan Huyện cũng đã nghe tiếng Cửu Mành gọi gã đồng nghiệp nên ngài quay lại thấy Thập Tu đứng ngoài cửa. Quan Huyện giật mình, không hiểu gã lính lệ này đứng tự bao giờ, hắn đã đứng nhìn thấy những gì rồi.

Thấy Quan Huyện nhìn ra, tay buông cô gái quê, Thập Tu vội tiếng bước khệ nệ bưng thúng gạo nếp đi vô. Vài hạt gạo đổ ra ngoài. Duyên la:

- Chú bưng rặng đổ hết rồi.

Quan Huyện gắt hỏi:

- Mi vô lúc mô, Thập?

Thập Tu biết tai họa đã đến, hắn nhanh trí đáp:

- Bẩm Quan Lớn, con vừa vô. Dạ bẩm bưng thúng gạo đi nặng quá.

Quan Huyệт gấт:

- Rãng mi không vô còn mần chi ngoài nớ?

Gã Thậт Tu cuống lên:

- Dạ bẩm vẫn đi.

Quan Huyệт cau mặt:

- Quân ni chết đòn, không biết chi hết, khi mi vô thì lên tiếng nghen.

- Dợ...

Duyệт thấy chỉ có một thúng gạo nếp bèn hỏi:

- Còn thúng nữa mô, chú Thậт?

Thậт Tu vội đấп:

- Dợ, bẩm mợ còn một thúng ngoài nớ.

- Ra bưng hết vô nghen.

- Dợ...

Thậт Tu đặт thúng gạo nếp vào góc nhà rồi đi ra, Quan Huyệт nhìn theo Thậт Tu, rồi nói với Duyệт:

- Thằng nớ đứng lâu chưa?

Duyệт lắc đầu:

- Không biết nữa. Em đứng quay vô trong mần rãng mà biết đượс.

Quan Huyệт vẫn còn hậм hựс:

- Quân ni chết đòn. Hẩn gian lắm mà.

Rồi Quan Huyệт quay ra cổng đường. Duyệт lúi húi nhậт mớ gạo nếp rơi khi nằყ gã Thậт Tu bưng vô.

Duyệт nhậт xong mớ gạo nếp rơi bỏ vào một chiếc rá nhỏ rồi nằყ lượс va ly lấy quần áo đi tắм. Vào trong tư dinh Quan Huyệт người anh chồng Duyệт tự nhiên thấy mình là quan trọng hẳn lên. Địa vị của nằყ cao sang lên đắм lính lệ hầu trong Huyệт đốи với Duyệт hết sức kính nể. Một điều họ bẩm với Duyệт là mợ Ấм, hai điều họ kêu Duyệт mợ Ấм. Duyệт lấy sà bông thơm, khăn mặt vào buồng tắм. Trong buồng tắм của Quan Huyệт có tắм gương thật lớn.

Duyên đứng nhìn một cách thích thú. Bỗng một tiếng rầm đập mạnh vào thành cửa làm Duyên giật mình. Nàng vội vàng lấy chiếc khăn mặt che lấy người. Trống ngực Duyên đập thật mạnh.

Bên ngoài Quan Huyện đập mạnh:

- Đồ khốn nạn, tổng giam thằng ni lại bay... Mi là thằng Thập Tu phải không?

Có tiếng gã đàn ông run sợ:

- Dợ bẩm lạy Quan Lớn con trót dại xin Quan Lớn tha tội cho con. Dợ, bẩm Quan Lớn, con không ngờ trong đó có người. Dợ, con không biết mợ Âm trong đó.

Quan Huyện đâm đá Thập Tu gã lính lệ vừa bung gáo vô cho Duyên bình bịch Thập Tu vừa rên vừa chấp tay lạy:

- Con lạy Quan Lớn, con xin Quan Lớn tha tội cho con từ nay con không dám rứa nữa...

Quan Huyện uất ức:

- Thằng khốn nạn ni hỗn quá chừng. Mi ngó đã lâu chưa? Ai cho mi vào trong này mà ngó... Chà, tao nuôi ong tay áo rồi. Tao phải bỏ tù mi mới được. Như rứa thì còn chi là tôn ty trật tự, là lễ giáo nữa...

Lúc này Duyên mới biết trong khi nàng tắm, thằng Thập Tu đã chống hông nhìn qua khe cửa. Hắn nhìn nàng tắm, hắn nhìn nàng trần truồng chà sát sà bông lên người và hắn nhìn nàng đứng trước gương thì bị Quan Huyện vô bắt được.

Quan Huyện hét lớn:

- Cứu Mảo.

Có tiếng đáp:

- Dợ...

Quan Huyện dạy:

- Cứu Mảo, mi xuống gọi thằng cai trại lên đây tao biểu. Giam cổ thằng ni lại... Đem roi gân bò ra đây cho tao...

Thập Tu sụp xuống lạy Quan Huyện:

- Con cắn rơm cắn cỏ lạy Quan Lớn, con xin Quan Lớn tha tội cho con. Từ nay sắp sau con xin chừa. Lần sau Quan Lớn bắt được con tội ni nữa con xin chịu tội án chém. Lạy Quan Lớn xin Quan Lớn

thương mà tha cho con. Xin Quan Lớn đánh con thêm nữa rồi xin Quan Lớn đừng gọi anh cai trại...

- Răng, mi nói răng... Mi sợ thằng cai trại à!

Thập Tu rên rĩ:

- Bẩm lạy Quan Lớn, con không sợ anh cai trại nhưng con sợ tiếng tăm đến tai vợ con thì chết...

Quan Huyện bật cười hỏi:

- Mi mấy vợ?

- Dợ, bốn vợ...

- Chà răng mà nhiều rứa mi... Bốn vợ rồi, mà còn thèm khát chi nữa mà mi nhòm mi ngó. Thằng khốn nạn ni ghê quá rứa...

- Rứa mi sợ con vợ mô?

- Dợ, bẩm con vợ thứ tư con vừa mới lấy tháng ni...

Quan Huyện lắc đầu mỉm cười:

- Lần ni tao tha cho nghen chưa, lần sau như rứa thì mi chết mồ tổ mi hỉ!

Thập Tu mừng rôi rít:

- Dợ... Con cảm ơn Quan Lớn.

Vừa nói Thập Tu vừa sụp xuống lạy sòng Quan Huyện. Quan Huyện vừa bực lại vừa buồn cười thằng lính lệ kỳ lạ. Quan Huyện vung chân đá Thập Tu lăn ra đất.

- Thôi cho mi xuống... Tổ cha mi, lần sau mà còn rứa thì mi chết hỉ!

- Dợ...

Thập Tu vội vã chạy xuống. Quan Huyện vội ra lệnh:

-Tao cấm không cho đứa mô léo hánh vô trong ni nghen. Tao không gọi đứa mô mà lò mò vô đây chết chúng bây đó hỉ!

Quan Huyện thấy đám lính lệ đã đi rồi, mới cầm tay khóa cánh cửa sắt. Bên trong Duyên đã khóa rồi nên khi nghe tiếng lặc. Duyên hỏi:

- Ai đó?

- Yênng đây... Mở cửa anh vô thím Bấy.

.....

- Ướt hết quần áo rồi...

- Ướt thì răng, đi mô chả phải thay...

- Thì thay đi, răng để quần áo mần chi?

Quan Huyện cười thích thú. Ngày trở về cuộc đời của Ông A Dong trong thời kỳ phải sống trong một ngôi vườn với người nữ Eva và quý dữ bắt đầu cho ăn trái cấm. Chính người nữ đã khuyến khích mạnh mẽ người đàn ông phạm tội.

Quan Huyện đã ôm lấy Duyên, ông ngồi trên chiếc ghế đầu kê trong nhà tắm và đặt Duyên vào lòng trước tấm gương lớn treo trong buồng tắm. Duyên nằm trên đùi Quan Huyện ngẩng nhìn Quan Huyện mỉm cười, trông nàng thật đẹp, múm mím làm Quan Huyện cuống lên. Quan Huyện ôm ghì lấy Duyên nhưng rồi bỗng ông nhăn mặt, khẽ thở dài, Duyên ngạc nhiên nhìn lên người anh chồng bỗng giật mình đứng dậy nhìn Quan Huyện mỉm cười. Quan Huyện nhìn Duyên lắc đầu. Duyên cười hỏi:

- Thôi hỉ!

Quan Huyện không đáp, mặt buồn so. Ông ra thùng nước dội lau. Duyên đứng sát bên Quan Huyện, giơ tay khẽ tát vào mặt Quan Huyện:

- Rửa mà chộn lộn.

Quan Huyện ngơ ngẩn nhìn Duyên, Duyên bận lại quần áo đẩy cửa buồng tắm đi ra.

Duyên sáng hảnh lên khi nàng bận chiếc áo trắng nõn. Duyên ra phía nhà ngoài của Quan Huyện thấy chú nàng, Thầy Cai Hương Thạnh đang ngồi chờ Quan Huyện. Duyên hãnh diện nói:

- Chú chờ Quan Huyện con hỉ.

Thầy Cai gật đầu:

- Ừ chú đợi Quan Huyện để trình Quan Lớn một vụ lộn xộn trong vùng Tổng mình.

Duyên hỏi:

- Chuyện chi đó chú?

Thầy Cai Hương đáp:

- Chuyện mấy thằng vừa ở Côn Đảo với Lao Đảo về đạo ni chúng nó đánh vụng thịt cây mỗi tuần mấy lần, chú lo chúng hảnh làm bậy

thêm phiên cho vùng mình. Mấy đứa hội kín, hội hở.

Rồi bỗng Thầy Cai Hương Thạnh xuống giọng vầy Duyên lại gần:

- Duyên, con lại chú biểu điều ni.

Duyên lại gần chú nàng hỏi:

- Chi đó chú.

Thầy Cai nghiêm nghị nói:

- Chuyện ni chú vừa mới nghe hí.

Duyên ngạc nhiên hỏi:

- Mà chuyện chi chú?

- Thầy Đề vừa cho chú biết thằng Hải đó...

Duyên giật mình hỏi:

- Hải mô chú?

- Thằng Hải con bà Cò Bạch ở bên nhà mình đó.

- Ủ mà răng chú?

- Hấn đi theo hội kín, thầy Đề vừa có báo cáo, thầy Đề cho chú coi và hỏi chú:

- Thằng như rứa ở ngay bên cạnh nhà thầy mà thầy không biết?

Duyên hốt hoảng hỏi:

- Răng có chuyện lạ rứa? Anh Hải hiền lành lắm mà chú...

Thầy Cai Hương Thạnh ngạc nhiên khi nghe Duyên gọi Hải bằng anh.

- Răng mợ Ấm lại gọi hấn bằng anh? Hấn là đầy tớ của nhà mình, mình thương hấn thì gọi hấn bằng chú. Gọi rứa người ta cười cho.

Duyên đáp:

- Thì con vẫn quen gọi rứa rồi.

- Quen răng đượ. Trước kia khác bây chừ khác. Dù rằng con cũng là dâu của Cụ Thượng, vợ cậu Ấm mà.

Duyên vẫn cố bênh Hải:

- Để con nói với anh Huyện chớ anh Hải à... Chú Hải hiền lành lắm, có lẽ đứa mô thù anh á chú nớ mà báo cáo nhăm nhí chú hí!

Thầy Cai Hương Thành lắc đầu đáp:

- Thù chi, chú cũng nghi thằng Hải lắm.

Duyên đăm thương hại Hải:

- Chi mà chú nghi. Con biết anh Hải không làm chuyện nớ đâu!

Thầy Cai Hương Thạnh vẫn đề phòng:

- Nhưng mình cũng phải cẩn thận không mang lụy vào thân chứ. Thằng Hải là thằng hay sang làm hộ chú giấy tờ, sổ sách. Hấn mà dính lú vô chuyện hội kín, hội hở thì phiền lắm đó nghen. Mình cũng bị liên lụy vì dung túng cho quân ăn cướp đó trong nhà...

Quan Huyện tắm rửa xong bận áo đi ra, mặt Quan Huyện xuôi xị buồn rầu. Vừa thấy Quan Huyện đi ra Thầy Cai Hương Thạnh đã đứng dậy chấp tay vái chào.

Quan Huyện ngạc nhiên khi thấy Thầy Cai Hương Thạnh bèn hỏi:

- Chuyện chi đó thầy Cai?

Thầy Cai gãi đầu, gãi tai đáp:

- Bẩm Quan Lớn, con vừa nghe thầy Đề cho biết có mấy thằng ở Lao Bảo, Côn Đảo vừa về ít lâu nay hay đánh vụng thịt cây, nhậu để nên thầy Đề có vẻ nghi bọn chúng nó bàn tán chi rằng...

Quan Huyện cau mặt nói:

- Bọn đó chi mà sợ chúng nó rứa... Về thấy chúng nó xớn xác thì thầy Cai gọi chúng hấn lên đánh cho mỗi đứa mấy roi đuổi về, dần mặt là chúng hấn sợ ngay hí! Chi mà phải báo cáo hay phúc trình cho rầy rà thêm...

Bên Phủ Doãn nghe những tin rứa là Cự Lớn hay rầy lắm hí! Thầy Cai cố thu xếp răng cho êm là được rồi... Để tui biểu thầy Đề cho...

Thầy Cai Hương Thạnh mừng rỡ chấp tay xá Quan Huyện:

- Dạ bẩm lạy Quan lớn, chúng tôi xin Quan Lớn để về...

- Ủ thầy Cai về hí.

Thầy Cai quay lại bảo với Duyên:

- Chú về con hí.

- Dợ, bẩm chú về.

Thầy Cai ra khỏi phòng Quan Huyện, Duyên quay lại thấy Quan Huyện đang nằm dài trên ghế xích đu, dáng điệu buồn so bèn hỏi:

.....

Quan Huyện vẫn hứa hẹn:

- Được rồi tối ni em thấy qua mà...

Duyên gật đầu:

- Thì tối chứ răng nữa...

Quan Huyện thấy mình cần phải tăng cường sức lực, chớ quyết không thể để Duyên xem thường mình được nữa. Lúc này vì sự bất ngờ nghiêng ngả trước cái cảnh quá khêu gợi, trước những làn da mát lịm của Duyên Quan Huyện không giữ nổi cảm xúc mà sanh ra sự tậ hại đó. Lần ni, tối ni Quan Huyện nhất quyết ăn thua đủ với Duyên. Trông nét mặt xinh xắn, nước da trắng bóc, người nở nang những đường cong tuyệt mỹ của Duyên Quan Huyện thấy người ông căng lên, sức khỏe như tăng lên phần nào.

Quan Huyện lên tiếng gọi:

- Thập Tu... Thập Tu...

Không nghe tiếng đáp lại, Quan Huyện lại hỏi:

- Có đưa mô đó không bây?

Có tiếng người đáp lại:

- Dợ... bẩm Quan Lớn dạy chi?

- Thằng Thập Tu mô?

Gã lính lệ đáp lại:

- Bẩm Quan Lớn vừa đuổi hấn xuống trại...

Quan Huyện xức nhớ đến gã lệ đứng ngó qua vách buồng tắm nhìn Duyên tắm trong buồng tắm, ông mỉm cười nói:

- Ủ! Mi xuống trại gọi thằng Thập Tu lên ta biểu nghen...

- Dợ...

Gã lính lệ chạy xuống trại lính cơ, vậy Thập Tu lại nói:

- Anh Thập Tu lên Quan Lớn đòi.

Thập Tu đâm hoảng, tưởng Quan Huyện lại hành chuyện mình nhìn trộm qua khe cửa buồng tắm, hấn đâm sợ:

- Chuyện chi đó mi. Thập Liếng?

- Mợ biết.

- Quan gọi choa hí.

- Ủ.

- Chết mẹ, lại chuyện chi đây?

Thập Tu lên từ phòng Quan Huyện nhưng hấn thập thò đứng ngoài không dám vô ngay. Quan Huyện thấy thập thò có bóng người bèn hỏi:

- Đứa mô đứng ngoài nó bấy?

Thập Tu vội lên tiếng:

- Dợ, bẩm Quan Lớn con...

- Mi, Thập Tu đó hỉ. Răng cứ thập thò không vô. Tao coi mi gian quá Tu?

Thập Tu cuống lên thưa:

- Bẩm Quan Lớn con sợ nên chưa dám vô...

- Mà rình choa phải không?

Thập Tu hoảng sợ:

- Dạ bẩm con đâu dám làm rứa, bẩm Quan Lớn xét thương cho con...

Quan Huyện vẫy Thập Tu lại. Thập Tu quỳ xuống ghé sát bên Quan Huyện để nghe Quan Huyện nói nhỏ:

- Mi ra ngoài lão tàu bần thuốc bắc ngoài cửa Huyện hỉ, mi biết lão tàu nghiện á phiện không?

Thập Tu đáp:

- Dợ, bẩm Quan Lớn lão tàu Phúc Sinh Đường...

- Giỏi ừ phải, lão tàu Phúc Sinh Đường đó mi. Lão tàu, hôm trước mi đưa choa vô đó...

- Dợ...

- Choa muốn hút mấy điều thuốc phiện...

- Dợ, bẩm tôi ni...

- Chứ răng nữa... Mi ra bảo lão nhớ là lát nữa tao ra nghen... Sắp sẵn mâm đèn thuốc cống, tao ra hút thuốc nghen...

Thập Tu mừng rỡ, rồi rít:

- Dợ, dợ... bẩm Quan Lớn con đi bây chừ...

- Ừa...

Thập Tu vội vã quay ra tiệm thuốc bắc của ông lang tàu Phúc Sinh Đường, tiệm thuốc bắc lớn nhất Huyện, lão lang tàu già ngoài 60 tuổi mà dáng điệu rất phương phi, hàm râu đen nháy, mặt đỏ ửng. Lão

mỡ tiệm thuốc bắc ở Huyện Hương Trà đã gần 20 năm nay. Lão buôn bán phát tài nên cứ vài năm lão lại về Quảng Đông quê hương lão một lần. Lão tàu có ba vợ. Người vợ cả của lão lấy từ bên tàu. Đó là người vợ lúc nào cũng thương quý và dành tất cả quyền hành cho bà vợ cả. Lão ấy lấy cô vợ lẽ thứ hai năm nay đã gần 40 tuổi, sanh được bốn trai, hai gái. Cách đây ba năm, lão lại vừa lấy một thiếu nữ Việt Nam mà người ta nói lão đã phải bỏ ra 2.000\$ để mua về. Năm nay cô vợ ba của lão lang tàu Phúc Sinh Đường mới 20 tuổi nghĩa là lão lấy cô ta năm cô ta 18 tuổi, lão lang tàu Phúc Sinh Đường có vẻ quý cô vợ này bỏ ra 2000\$ bạc Đông Dương để mua cái tiết trinh của cô vợ ba trẻ của lão.

Cô vợ ba của lão lang tàu Phúc Sinh Đường rất xinh đẹp. Răng đen hạt huyền, đôi mắt bồ câu đen nháy, đôi má ửng hồng, miệng cười rất duyên dáng, vì chiếc môi dưới hơi trề ra. Lão tàu lang Phúc Sinh Đường lấy được cô vợ ba trẻ tuổi này là do sự may mắn, duyên dáng, duyên trời đem lại.

Một hôm, lão lang tàu Phúc Sinh Đường đang ngồi bốc thuốc cho các thân chủ của lão nhân ngoài chợ Huyện thì có một thiếu phụ đến yêu cầu lão đi xem mạch bốc thuốc cho chồng bà ta đang bị bệnh cảm hàn nặng, nằm ở nhà. Đã lâu, lão Phúc Sinh Đường chỉ coi bệnh bắt mạch, bốc thuốc ở nhà, lão không đi coi mạch tại gia cho ai hết nhưng lần này vì thiếu phụ năn nỉ mãi, lão vẫn chưa chịu đi thì cô con gái lớn của thiếu phụ đó đến gọi mẹ:

- Mẹ ơi, chú đau nặng lắm, mê man, con sợ quá thấy mẹ đi mời thầy lâu, con phải chạy ra coi mẹ đã mời được cụ thầy chưa?

Thấy thiếu nữ, bỗng nhiên lão lang tàu nảy ra ý tà, tuy lão đã gần 60 tuổi nhưng sức lực lão còn cường tráng lão định dựa vào cơ hội cứu nhân độ thế này để hỏi cô gái xinh đẹp kia làm vợ ba cho lão.

Lão hỏi thăm ngay thiếu phụ:

- Cô đó là con gái bác đó à?

Thiếu phụ đáp:

- Dạ bẩm thầy cháu là con gái lớn của vợ chồng tui đó...

- Cô gái ấy năm nay bao nhiêu tuổi?

- Dạ bẩm thầy 18 tuổi...

- Con gái lớn rồi hi! Đã có đám mô hỏi chưa?

Thiếu phụ thành thật đáp:

- Bẩm thầy cũng có người muốn dạm rồi nhưng nhà cháu chưa muốn cho cháu lấy chồng. Vả lại người xứng đáng thì chưa nhưng người tấp nham thì phiền sợ cháu nó khổ...

Thầy lang cười đáp:

- Ừ, phải bà nghĩ rứa thì phải... Để tui đi coi mạch cho ông nhà bà tui bốc thuốc cho, thế nào cũng khỏi mà...

Thấy bỗng nhiên thầy lang trở giọng chấp thuận đi coi mạch bốc thuốc chồng bà, thiếu phụ mừng rỡ nói:

- Dạ bẩm cám ơn cụ lang...

Lão lang đưa tay ra ngăn lại nói:

- Đừng chớ, đừng gọi bằng cụ lớn tui mới ngoài bốn mươi thôi mà...

- Chưa được cụ lớn...

Lão Phúc Sinh Đường khai sứt đi 20 tuổi. Đó là thâm ý của lão. Lão bận áo, đội mũ, cầm chiếc chiến đồng dài, lật đật đi theo thiếu phụ và thiếu nữ đi coi bệnh. Lão vào một thôn cách Huyện không xa lắm để coi mạch cho một gã đàn ông trạc 40 tuổi đau thương hàn nằm trong buồng.

Lão đốt đèn lên để coi mạch xong và nói:

- Bệnh của ông nhà đây nặng lắm mà nhưng may mắn gặp tui, tui cố chữa cho là khỏi...

- Tui coi mạch rồi, bệnh thương hàn phải kiêng cơm, hổng được cho ăn chi hết nghe không...

- Thôi có người mô cho theo tui ra hiệu lấy thuốc sắc cho ông nhà uống. Chỉ ba bốn thang là khỏi ngay mà đừng có lo nghe...

Thấy thiếu phụ mừng rỡ định đi theo ông tàu Phúc Sinh Đường nhưng lão lang tàu Phúc Sinh Đường đã chỉ thiếu nữ mà nói rằng:

- Chà cô ni cũng được mà. Bà khỏi phải đi. Mà cô ni tên là chi hi?

Thiếu phụ đáp:

- Dạ bẩm thầy, tên cháu là Dục...

Lão tàu cười đáp:

- Dược là thuốc, Dược là hoa thực dược à. Tên Dược hay lắm. À cô Dược đi theo tui ra cửa hàng lấy thuốc à...

Thiếu phụ bảo con gái:

- Ừ, dược con đi theo ông thầy ra lấy thuốc đem về mạ sắc cho chú con uống.

Dược ngần ngại khẻ cau mặt như để hỏi mạ cón điều chi:

Thiếu phụ bầm Dược khẻ nói:

- Nhà bây chừ không có tiền. Con chịu khó đi theo ông thầy ra cửa hiệu của ông ấy nói khéo với ông ấy hốt thuốc chịu cho chú con chứ mạ không còn tiền...

Không biết tính làm sao trả được ơn của thầy lang Phúc Sinh Đường đã cứu tử chồng mình. Mạ của Dược bèn sang hỏi mục hàng xén kể bên: Mần cách rặng trả được cái ơn cứu tử, mục biểu hộ, tui xin tạ ơn mục...

Mục hàng xén cười nói:

- Tui sợ chú thím không bằng lòng, chú thím bằng lòng thì việc dễ ợt...

Mạ của Dược đon đả hỏi. Mục hàng xén cười nói:

- Tui biết thầy lang Phúc Sinh Đường mê con Dược nhà thím lắm. Nếu thím chấp nhận gã con Dược nhà thím cho ông ta thì chẳng những thím không phải bán nhà mà thím còn có thể lấy được hàng chục căn nhà như nhà của thím nữa. Thầy lang Phúc Sinh Đường giàu lắm lại có vẻ thương con Dược nữa cà. Tui nói để cho thím biết, con gái là con của người ta, thím không gã con Dược cho thầy lang để lấy tiền thì sau này thím có gã cho đứa mô nữa chắc chi thím đã được tiền mà con gái thím lại vất vả là đằng khác thím nghe tui về bàn với chú ấy. Nếu chú thím thay lòng cứ cho tui biết, tui mai mối con Dược với ông thầy tàu đó...

Mạ của Dược suy nghĩ rồi nói:

- Mục để tui nghĩ một vài ngày, tui bàn lại với chú con Dược nhà tui cho ra rặng dược. Khổ tôi quá mục ơi, cháu nó nhỏ quá mà ông

thầy tàu Phúc Sinh Đường lại già quá rồi, ông có thể đẻ ra chúng tui mà bây giờ lại lấy con gái chúng tui thì coi rằng được.

Mụ hàng xén cười đáp:

- Chèn ơi, thím nghĩ vợ vẫn làm chi, con gái là con người ta, con trai mới là con của mình để hấn lấy chồng xứng đôi vừa lứa mình được chi mô hỉ! Gã hấn cho ông lang thím với chú được vài ngàn đồng bạc bây chừ chú thím làm chi cho ra số tiền nhiều rứa.

Rồi mụ khế nói:

- Thím dại quá cho con Dượng lấy lão lang tàu chỉ vài năm thì lão về châu trời thì con Dượng lại trở về chứ mất đi đâu. Thím cứ về thưa chuyện lại với chú, chú là đàn ông rằng chú nớ cũng nghĩ xa hơn thím chú nó bằng lòng cho mà coi. Nếu chú tím bằng lòng thì cứ cho tui biết tui sẽ kiếm được vài cái áo mặc rét đó hỉ! Lão thầy tàu mê con Dượng nhà thím lắm. Con gái mụ mới 18 tuổi, tuổi đang lớn, tuổi dậy thì xinh đẹp nhất đời của tuổi người thiếu nữ, bây chừ lại phải lấy một lão già tàu nhưng gia đình mụ trong mấy năm nay, nghèo quá rồi, ruộng thì mất liên tiếp mấy mùa buôn bán thì chẳng những không có lãi mà còn bị lỗ vốn hàng ngày, gần đây chú Dượng lại bị đau, không có lão lang tàu Phúc Sinh Đường thì chú của Dượng đã nghèo rồi. Thôi thì cho Dượng lấy lão lang tàu Phúc Sinh Đường, vừa trả ơn cứu tử cho lão lang tàu, vừa kiếm số vốn mần ăn sau này.

Thím về bàn với chồng, vợ chồng suy nghĩ liên tiếp trong mấy ngày đêm rồi mới quyết định gã Dượng cho lão lang tàu Phúc Sinh Đường. Thím cho mụ bán hàng xén biết là mụ và chồng mụ bằng lòng gã con gái của mụ. Dượng cho lão lang tàu. Mụ hàng xén thích thú tươi cười đon đả chạy đến cửa hàng lão Phúc Sinh Đường báo cho lão tin mừng:

- Chú Phúc à, tui đã nói hộ chú rồi đó nghen...

Chú Phúc Sinh Đường ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện chi thím Bả?

- Chuyện cô Dượng con gái chú Nhiêu Cường đó...

Chú tàu Phúc Sinh Đường sung sướng cười híp mắt:

- Chuyện cô Dược hã? Răng chú Nhiêu Cương bằng lòng gã cô Dược cho ngô rồi hã?

- Xong rồi, tui nói hộ chú rồi, chú cô Dược đã bằng lòng rồi...

Chú tàu sung sướng...

- Hay quá há, bà Bẩy giỏi lắm mà. Tui cảm ơn bà Bẩy đó... Bà Bẩy cầm lấy 5\$ đây may áo nghe...

Nói rồi lão lấy tờ giấy con công xanh đưa cho mụ Bẩy.

Một tháng sau, đám cưới Dược đã diễn ra rất linh đình chú tàu Phúc Sinh Đường lấy được cô vợ trẻ còn trinh nên chú cúng kiến tổ tiên, cúng thần tài rất trọng thể. Chú Phúc Sinh Đường tin rằng, như chú mà lấy được con gái tiết trinh thì tha hồ mà phát xối. Chú cho đó là cái hên, chú Phúc Sinh Đường nằm nghiên cứu các loại sách thuốc bên mâm đèn để chú tận hưởng cái đêm tân hôn nàng trinh nữ Nguyễn Thị Dược. Lão tìm được tập tràng sanh bắt lão thái y Quách Cương Mỹ trào Tần Thủy Hoàng đã từng được Tần Thủy Hoàng quý mến phong làm Thái Thượng, cất đất cho hưởng thần tượng, được thu thuế chỉ vì Quách Trường Mỹ bày ra được cái trò hưởng lạc thú tiết trinh của nàng trinh nữ mà lại còn được hưởng cả nội lực, sức mạnh đương thời của tuổi dậy thì, tuổi trai tráng mà có thể bẻ gãy sừng trâu của nàng con gái tiết trinh.

Cái môn thuốc gia truyền của lão thượng Quách Trường Mỹ vị thái y được trọng dụng nhất đời Tần Thủy Hoàng, vị đế Vương đã đốt sách giết học trò là dùng loại táo Tàu có ngâm các loại thuốc bắc khác nữa, đợi khi nhập phòng với người đẹp trinh nữ thì lấy bốn quả táo tàu nhét vào cửa mình nàng trinh nữ, khi nhập phòng nàng trinh nữ trần truồng trong tối tân hôn để tiếp người chồng mới nhưng lão Phúc Sinh Đường không hấp tấp.

.....

Lão Phúc Sinh Đường bỏ ra mấy ngàn đồng hồi đó bằng hàng triệu bây giờ là cốt lấy tiết trinh người con gái tuổi đang dậy thì mà Phúc Sinh Đường cho rằng, lão sẽ làm giàu dễ dàng, đồng thời lấy được sức khỏe của người đẹp để bồi dưỡng cho cái tuổi 60 của lão trở về tráng niên.

Lão đã thực hiện đúng với sở nguyện của lão. Lão đã hên vô cùng lão đã hôn hạp với một người lập ra xưởng máy dầu khuynh diệp phát tài hàng trăm ngàn đồng sức lão bỗng nhiên khỏe hẳn lại. Tuy đã ngoài 60 nhưng lão đã chịu thường xuyên được cô vợ trẻ sung sức của lão. Nàng Nguyễn Thị Dục đã sanh với lão hai thằng con trai khỏe mạnh, bụ bẫm, mấy gã đồng hương của lão tàu Phúc Sinh Đường đã mượn người viết bốn chữ (Lão Bang Sanh Châu) làm bức Hoàng Chi để mừng lão sanh được hai đứa con trai.

Tuổi tuy đã ngoài 60 lại nghiêng, lão tàu già Phúc Sinh Đường trông vẫn khỏe mạnh, hồng hào, lão vẫn chịu đãi cô vợ trẻ mới ngoài 20 tuổi đã sanh với lão được thêm ba đứa con, hai trai, một gái, khỏe mạnh bụ bẫm.

Nhiều người ngạc nhiên hỏi thăm bì quyết sống lâu lại đầy đủ sinh lực để chịu đãi người vợ trẻ, lão lang tàu Phúc Sinh Đường chỉ cười một cách bí hiểm:

- Ngộ là thầy thuốc mà! Ngộ nhiều thuốc quý lắm mà...
- Ngộ còn có thể lấy được...

Nhiều lão nhà giàu muốn bắt chước lão tàu Phúc Sinh Đường nên đã bỏ ra hàng trăm đồng mua thuốc bổ thận, tăng cường sức khỏe để lấy vợ lẽ.

Quan huyện Hương Trà, anh ruột cậu Chó cũng thường ra nhà lão Phúc Sinh Đường để nhờ bốc thuốc bổ thận kiên tinh, thập tu, gã lính lệ hầu trong Huyện vẫn thường dẫn Quan Huyện ra nhà lão tàu Phúc Sinh Đường, lão thú thật với Quan Huyện:

- Sở dĩ ngộ vẫn sung sướng chịu chuộng được người vợ trẻ, ngộ nhờ thuốc bắc thì ít mà nhờ vào thuốc phiện thì nhiều. Thuốc phiện là loại thuốc chữa bách bệnh mà Quan Huyện muốn thử với bà Huyện tối nay thì Quan Huyện cứ hút vài điếu, hút đủ thôi đừng say quá không được à, say quá là rũ cò à Quan Huyện.

Nghe lời lão Phúc Sinh Đường, Quan Huyện hút hai điếu thuốc phiện hết sức sung sướng. Còn khỏe hơn hồi còn trai tráng mới sánh duyên với bà Huyện.

Chiều hôm nay Quan Huyện đã trở trên khi ngài vừa vào chỗ Duyên tắm. Quan Huyện ngồi thừ ra vừa khi Quan Huyện ôm lấy Duyên thì đã hết. Câu hỏi của Duyên "Thôi hi" làm Quan Huyện uất ức lại vừa ngượng nghịu cho sự gằn như bất lực của ông.

Ngay khi ấy ông nghĩ đến lão tâu Phúc Sinh Đường. Lão tâu từng đã được các đồng bào của lão ta chúc mừng là: "Lão Bang Sanh Châu". Lão tâu đã ngoài 60 tuổi mà vẫn khỏe mạnh sung sướng đã lấy được cô vợ ba ngoài 20 tuổi.

Buổi cơm chiều dọn ra. Quan Huyện và Duyên ngồi ăn cơm, nét buồn của Duyên thật xinh đẹp làm Quan Huyện ngồi ngấm mà không gặp được thức ăn để ăn. Duyên thấy anh chồng ngồi nhìn mình quá chăm chú bèn hỏi:

- Nhìn chi mà nhìn dữ rứa.

Quan Huyện cười đáp:

- Trông em xinh quá...

Duyên ngây thơ hỏi:

- Xinh thì răng?

- Chú Bấy có phước quá mà...

- Còn Duyên thì răng...

Quan Huyện cười đáp:

- Răng thì khuya rồi em biết...

Duyên mỉm cười một cách khinh khi làm Quan Huyện có vẻ bực. Quan Huyện nhắc lại:

- Cười chi, khuya rồi em biết...

Duyên cười hỏi:

- Khuya thì răng, có như chiều ni không?

Quan Huyện hơi uất:

- Rồi em thấy...

Quan Huyện ăn cơm rất nhanh, chờ cho trời thật tối mới chống ba tong cùng với Thập Tu ra tiệm thuốc bắc nhà lão Phúc Sinh Đường ở ngoài phố Huyện.

Được báo trước nên tối nay lão tâu Phúc Sinh Đường tiếp rước Quan Huyện với Bác Thập rất thịnh trọng, lão pha ấm trà tàu ướp

sói, một hộp táo tàu, một gói kẹo đậu phộng. Lão tàu Phúc Sinh Đường là thứ tàu nhà giàu nay về già thích thụ hưởng nên lão sắp sửa trong chỗ lão hút rất sang trọng lão lại huấn luyện cho cô vợ ba của lão tiêm thuốc phiện hầu lão đêm nay, lúc đầu lão định biểu cô vợ ba của lão thi tài tiêm thuốc phiện cho Quan Huyện coi nhưng lão ngồi suy nghĩ thế nào không biết, lão Phúc Sinh Đường bỏ trò chơi nguy hiểm vì vợ lão quá trẻ mà Quan Huyện chẳng già chi. Và lại vợ lão là một An Nam không phải là người tàu nên vợ lão rất dễ sa ngã trước một gã An Nam đẹp trai hay sang trọng như Quan Huyện.

Lão tàu nằm hút chờ Quan Huyện đến, lão bảo vợ ba của lão:

- Mình tiêm cho anh một chập. Hễ có Quan Huyện gọi thì em bỏ đó cho anh rồi đi vô trong nhà.

Cô Dược, vợ ba lão tàu Phúc Sinh Đường cười hỏi:

- Răng lại phải vô nhà trong, em ở ngoài ni không được hỉ.

Lão tàu cười đáp:

- Ở mần chi, vô trông với con.

Nàng Dược tiêm thuốc phiện rất tài rất khéo căn buồng kín đáo âm cúng. Lão Phúc Sinh Đường vừa hút, vừa ngắm cái xinh cái đẹp của nàng Dược, cô vợ ba của lão.

Trời đã tối mịt, lão Phúc Sinh Đường ngạc nhiên vì Quan Huyện chưa đến, thì ngoài cửa có tiếng gọi.

- Ông Phúc ơi! Cho vô với...

Lão tàu Phúc Sinh Đường vội ngồi dậy ra hiệu cho vợ nhỏ:

- Mình bỏ đó đi vô...

Cô Dược vội vàng chụt xuống sờ chân vào đôi dép, đi thẳng vào nhà trong, chú tàu Phúc Sinh Đường lên tiếng:

- Ngộ ra mở cửa đó.

Lão Phúc Sinh Đường lẹp lẹp đi đôi dép ra cửa, lão mở then cửa thì Quan Huyện đã đẩy cửa vô. Lão Phúc chấp tay chào Quan Huyện:

- Bẩm Quan Lớn...

Lão Phúc được Quan Huyện đưa tay bắt tay. Lão Phúc đưa cả hai tay ra nắm lấy bàn tay của Quan Huyện mà gật. Thập Tu cầm chiếc hèo đi theo hầu Quan Huyện, lão Phúc đưa tay mời Quan Huyện vô nhà trong. Chỗ lão nằm hút:

- Xin mời Quan Lớn vô chơi...

Quan Huyện cười gật đầu hỏi:

- Thế rằng, ông Phúc dạo ni mạnh khỏe hỉ.

Lão Phúc Sinh Đường gãi tai đáp:

- Dợ, bảm lạy Quan Lớn, mạnh lắm! Vợ ngộ lại có chữa rồi mà.

Quan Huyện cười vỗ vai lão Phúc:

- Lão Phúc khỏe quá mà...

Lão Phúc chỉ vô mâm đèn nói:

- Ngộ nhờ thứ ni mà Quan Lớn...

Hút thuốc phiện khỏe lắm. Phải biết giữ mà chơi nó, thuốc phiện là thuốc bách bệnh mà, nhờ thuốc phiện mà kiên tinh khỏe mạnh chịu đàn bà con gái được hết mà...

Quan Huyện gật đầu:

- Ủ, cũng vì muốn khỏe như chú nên hôm nay tôi ra nằm hút với chú mấy điều á phiện đây! Được không chú Phúc?

Lão Phúc xum xoe nói:

- Dợ, dợ, xin Quan Lớn cứ dùng có bao nhiêu đâu? Quan Lớn dùng bao nhiêu cũng được mà...

- Xin mời Quan Lớn nằm đây.

Chú Phúc tàu trái chiếc nệm bông bên mâm đèn đối diện với chú, một chiếc gối cao cho Quan Huyện gối, chú Thập Tu đứng khoanh tay nghe nói:

- Chú Thập Tu à, chú ngồi xuống ghế chơi, uống trà lớ. Trà nhà ngộ ướp sôi ngon lắm à! Ngộ mua từ bên Tàu sang mà...

Chú Phúc rót nước trà Tàu ướp sôi mời Quan Huyện và Thập Tu. Chú mở hộp kẹo Triều Châu, loại kẹo đậu phộng thật ngon cho Quan Huyện.

Chú Phúc sửa lại ngọn đèn dầu đậu phộng lấy kéo cắt bớt sửa soạn ngọn lửa cháy thật đều, đầu ngọn lửa hồi khẩu đèn ba phân.

Mâm đèn của chú Phúc là loại mâm đèn sang trọng. Chiếc pha lê trắng muốt có bốn chữ Phúc, Lộc, Thọ, Khang.

Chiếc đèn dầu đậu phộng được đặt trong một chiếc bàn chạng bằng pha lê trắng, những chiếc gác tiêm móc, dọc làm bằng ngà rất quý cũ. Một chiếc diện màu nâu bóng gọi là diện ngũ Bách Kim Tiền. Lão Phúc nói mua 500 đồng tiền mà Phúc nói là có từ đời Khang Hy nhà Thanh để lại. Chiếc dọc tẩu, chú Phúc khoe là chiếc Sầu Tổng cũng hút toàn thuốc cống, nên hút mát rượi, mau say.

Là thầy thuốc bắc, chú Phúc lợi dụng tích cực thuốc phiện.

Chú Phúc đã từng khoe trong chiếc dọc tẩu của chú có một miếng quế thanh, loại quế tiện nhà vua mà lão Phúc mua được của người con trai Quan Ngự Y Thái Chung Hy, cậu Ấm tiêm cũng ghiền á phiện nên đã lấy của gia bảo ra bán cho chú Phúc. Chú Phúc cho miếng quế nằm bên trong dọc tẩu đã bốn năm nay rồi. Chú Phúc nói miếng quế để trong dọc tẩu thì chữa bệnh đau mắt, bệnh đau bụng gọi là thần dược. Còn để như chú Phúc, trên một ngàn ngày thì tha hồ mà chữa đủ các loại bệnh nhất là bệnh thiên thời thì số dách khỏi ngay. Một miếng quế như rứa chú có thể bán được hàng chục ngàn đồng dễ dàng.

Trên mâm đèn của chú Phúc còn có một quả phật thủ để đã lâu nên tốp lại và chắc nịch. Thuốc phiện nướng lên còn thừa trên đầu tiêm là chú Phúc châm vào quả phật thủ để trên mâm đèn quả phật thủ cũng đã trở thành một thứ tiêm được, chữa được rất nhiều bệnh.

Cứ như thế chú Phúc giảng giải thì trong mâm đèn của chú Phúc thứ chi cũng là một thứ quý được hết. Chú tận dụng cái khả năng thành tiên dược của thuốc phiện để giảng giải cho Quan Huyện nghe.

Hôm nay, Quan Huyện ra nhà chú tàu Phúc Sinh Đường là để tăng thêm sức lực buổi chiều ni, Quan Huyện chán chường uất hận khi ngài vừa ôm cứng lấy Duyên thì chao ôi, tất cả đều hết. Quan Huyện thở hắt ra, còn Duyên thì nhìn Quan Huyện cười và hỏi câu móc họng thôi hỉ.

Quan Huyện khẽ thở dài vì chẳng còn gì nữa. Quan Huyện tự thấy sức mình đã yếu rồi lại gặp phải Duyên thiếu nữ trẻ măng sức khỏe dồi dào lại đang có mang, nếu ông không ra nhà chú Phúc để nhờ chú Phúc tăng cường thêm sức lực cho Quan Huyện, dùng chất ma túy thuốc phiện này mà theo chú tàu thì hết sức kiên tinh nỗ lực, giữ không cho thận suy thì Quan Lớn còn mặt mũi nào là đáng trượng phu.

Chú Phúc đập xong chiếc chụp đèn, ngắm cẩn thận ngọn đèn rồi chú mới rót thuốc để ra chiếc cân đồng trên khay đèn tiêm chắm thuốc chú nằm xuống tiêm.

Thuốc phiện hơ trên lửa nở phồng, chú Phúc chắm điều thuốc thật lớn rồi lấy dục tẩu đưa lên gần hở khẩu đèn. Chú đánh điều thuốc trên mặt chiếc diện Ngũ Bách Kim Tiên.

Chú Phúc đánh nhanh tay nên điều thuốc từ màu nâu đã ngả sang màu kim tuyến rất đẹp. Chú để điều thuốc vào góc mặt diện rồi ngắt ra một điều nhỏ, lăn nhanh trên mặt diện. Chú Phúc lăn ngược điều thuốc nên điều thuốc chắc cứng.

Chú phóng điều thuốc vào nhĩ tẩu lăn tròn chiếc tiêm thật nhanh lên điều thuốc gạt lửa mềm ra dính chặt vào nhĩ tẩu, còn chiếc tiêm ấn sâu vào điều thuốc trông điều thuốc như trái quít. Đó là lối tiêm thành thạo của mấy người nghiện, biến điều thuốc trông y như chôn quít, chắc nịch.

Chú Phúc ấn điều thuốc vào thành đèn cho chắc điều thuốc rồi mới đưa sang cho Quan Huyện hút. Khi Quan Huyện kéo điều thuốc phiện thì chú Phúc lật đặt rót chén trà tàu nóng để Quan Huyện hãm.

Quan Huyện kéo điều thuốc phiện kêu ro to. Ông hút rất thành thạo. Hút xong điều thuốc, Quan Huyện uống ngụm trà tàu rồi ông nằm ngửa nhìn lên nóc nhà phà khói, khoan khoái. Điều thuốc phiện đầu tiên như ngấm vào tiêm cang thì phé Quan Huyện, bụng ông sôi âm âm, chú Phúc cười nói:

-Ồ, Quan Lớn hút điều thuốc phiện ni vô rồi Quan Lớn mới thấy trong người máu chạy rần rần à. Thuốc phiện là bách bệnh tiêu tan

vận mệnh tiêu trừ mà thừa Quan Lớn.

Quan Huyện gật đầu cười nói:

- Thuốc ngon quá lại được chén trà tàu cũng ngon nữa. Hút đến đâu biết đến đây...

Rồi Quan Huyện hỏi kinh nghiệm của chú Phúc:

- Nè tui hỏi chú Phúc hí!

- Dợ...

- Chú hút thuốc phiện ni được bao lâu rồi...

- Dạ, bẩm Quan Lớn đã 20 năm rồi...

- Chà lâu dữ. Tui hỏi thật chú ghen chú Phúc, người ta nói những người ghiền là bất lực phải không?

Chú Phúc cười chỉ vào ngực chú rồi nói:

- Quan Lớn trông tui nè, tui vẫn khỏe mạnh mà, tui lại lấy vợ nhỏ, tuổi mới có 22, sanh được hai đứa con và vợ tui lại đang có thai. Như rứa Quan Lớn thấy hút thuốc phiện đâu phải là bất lực...

Quan Huyện cười nói:

- Chắc chú có men ra sao? Vì chú là thầy lang, chớ tui có một người bạn hút thuốc phiện là ông ấy không thích đàn bà nữa...

Thầy lang tàu Phúc Sinh Đường vừa cười nói:

- Đó là ông ấy ham thuốc phiện mà chán đàn bà cũng như người thích nghiên cứu rồi quên cả vợ con. Chớ đâu phải ông ấy bất lực. Chuyện không thích đàn bà là một chuyện khác.

Quan Huyện cười cho rằng thầy lang Phúc Sinh Đường nguy hiểm:

- Hàng chục anh ghiền đều bị vợ cấm sừng còn chi nữa, chú nói thế nào tui cũng không tin được là ghiền thuốc phiện mà vẫn khoái đàn bà chuyện ái ần...

Chú tàu Phúc Sinh Đường như động đến tự ái của người ghiền chú cười mím nhìn Quan Huyện và nói:

- Quan chỉ nhìn thấy một phía, sự thật ở tui Quan Lớn đã thấy. Tui vẫn khỏe mạnh, vợ nhỏ của tui vẫn có mang.

- Và lại Quan Lớn hãy nhìn kỹ coi có những anh ghiền cấm sừng thiên hạ chứ khó mà có anh nào cấm sừng nổi anh ghiền trừ những

anh ghiện bạc nhược rồi...

Quan Huyện cười gật đầu nói:

- Cũng có lý.

Chú tàu Phúc Sinh Đường cười hô hô:

- Đó là sự thật chứ không phải có lý... Đây nè, Quan Lớn hãy nghe tui chẳng hạn như hôm nay Quan Lớn hút độ 3 điếu rồi Quan Lớn hãy thử sức với cô mô đó thì Quan Huyện sẽ thấy, cái sức bền dẻo vượt bực của Quan Lớn ra sao? Đây, rồi Quan Lớn thấy mấy anh ghiện trong những lúc mới biết hút hay đang tập tễnh ghiện là những tay dao đầu khủng khiếp hay mò mẫm thiên hạ lắm. Nhiều anh chàng bị mất vợ vì những lúc đó. Những anh chàng vừa mới hiện, sắc mặt lúc nào cũng đỏ hồng hào khỏe mạnh khủng khiếp thì tui hỏi rằng nàng nào mà chịu nổi với những anh chàng đó. Tui nói chắc Quan Lớn không tin nhưng hôm nay Quan Lớn thử sức coi có đúng như lời tui nói không.

Quan Huyện gật đầu, cầm miếng kẹo đậu phụng thì chú Phúc Sinh Đường đã quay lại trao cho Quan Huyện điếu thuốc thứ nhì.

- Mời Quan Lớn...

Quan Huyện cầm dục đưa vào miệng kéo, chú Phúc tiêm điếu thuốc này có vẻ nhứt hơn điếu thuốc trước. Chú muốn cho Quan Huyện say đêm nay để Quan Lớn đi mô bà Lớn nếu bà Lớn có nhà. Chú Phúc không ngờ Quan Lớn hút thuốc cũng với mục đích mà chú Phúc muốn Quan Huyện phải làm.

Quan Huyện hút đến điếu thứ ba thì Quan Huyện không còn hút được nữa. Ông say lơ mơ phát nấc lên. Mấy chén trà tàu làm Quan Huyện ngây ngất khó chịu vô cùng, Quan Huyện nằm lim dim thì chú Phúc Sinh Đường vẫy Thập Tu khẽ nói:

- Hút một vài điếu chơi chú Thập...

Từ lúc nãy ngồi nghe Quan Huyện và ông thầy lang tàu bàn về á phiện trong tình dục và ái ân Thập Tu cũng muốn thí nghiệm coi ra sao. Thập Tu có bốn vợ. Người vợ thứ tư của Thập Tu là một góa phụ bán hàng tấm tại chợ Huyện. Hắn dựa vào cô vợ này để kiếm ăn.

Trong đám lính lệ của Huyện Hương Trà này Thập Tu là người khâm khá nhất.

Chú Phúc Sinh Đường tiêm xong điều thuốc khẻ gõ vào chiếc ống rôi đưa cho Thập Tu. Thập Tu vội vã ghé xuống nằm kéo ro ro.

Quan Huyện bắt đầu thấy ngứa gãi liên miên. Trên da thịt Quan Huyện lúc này tê lê mê.

Quan Huyện ngẩng đầu lên nhìn chiếc đồng hồ quả quít của ông để trên túi áo. Ông thấy đã gần 10 giờ đêm rồi, bèn giục Thập Tu:

- Thôi, xin kiếu chú Phúc, thầy trò chúng tui về nghen... tui thấy nôn nao quá...

Chú Phúc mỉm cười nói:

- Quan Lớn ngậm mấy quả xí muội thì đỡ say ngay. Để tui lấy cho Quan Lớn mấy quả xí muội...

Chú Phúc vào trong tủ thuốc mở chiếc bình lấy ra mấy gói ô mai mặn trao lại Quan Huyện. Quan Huyện vội lấy ra mấy quả xí muội bỏ vào miệng. Chú Phúc tiễn Quan Huyện ra khỏi nhà, Quan Huyện lằng lằng bước như người sắp biết bay. Ông thấy nôn nao nhưng nhờ có mấy quả xí muội mà ngăn được ói mửa. Quan Huyện phải dựa vào Thập Tu để đi.

Chương 19

Trong nhà riêng của Quan Huyện, Duyên ngồi chờ Quan Huyện cho đến 9 giờ tối vẫn chưa thấy Quan Huyện về, nàng thấy đã buồn ngủ. Trong nhà không còn ai ngoài Duyên. Nàng đắm nhớ thương miên man. Lúc Duyên nghĩ đến Hải. Khi nghĩ đến cậu Chó, người chồng của Duyên rồi lại Quan Huyện.

Duyên lên giường đắp chăn nằm, trời đã bắt đầu lạnh. Gió heo mây thổi vi vút bên ngoài. Những chiếc lá chuối bị gió đánh vạt vờ kêu lên những tiếng phàm phạp làm Duyên thấy buồn khủng khiếp, cô đơn vô cùng.

Nàng nằm chăn ấm nên ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Giữa lúc Duyên đang ngủ thì một bàn tay lạnh rờ trong người nàng. Duyên giật mình mở mắt dậy, thì một người đã nằm bên cạnh nàng, Duyên vội đẩy người này ra. Nàng mới biết đó là Quan Huyện, Duyên khẽ nói:

- Lạnh quá. Yêng ơi! Yêng đi mô về đó...

Quan Huyện có vẻ lạnh nên ông rút vào người Duyên khẽ nói:

- Đi kiểm thuốc...

Duyên ngạc nhiên hỏi:

- Thuốc chi?

- Thuốc chi rồi lát nữa em sẽ biết...

Duyên khúc khích cười:

- Thuốc chi cũng rứa! Chiều ni hỉ, trông anh chán quá mà.

Quan Huyện ôm ghì lấy Duyên, bàn tay ông đưa đi gần như khắp người Duyên và dừng lại ngực nàng trong cái ôm ghì đê mê. Duyên có vẻ khó chịu trước sự khêu gợi của Quan Huyện.

Quan Huyện tìm mọi thứ để khêu gợi hứng thú của mình, nhưng cái say tơ lơ mơ của á phiện làm ông xụi lơ. Đầu óc lúc nào cũng tỉnh táo mà người ông thì bải hoải. Á phiện đã ngấm vào cơ thể Quan Huyện. Hứng thú ái ân đã bị đè xuống, bị say á phiện. Quan Huyện thấy chán nản. Còn Duyên bị Quan Huyện kích thích nằng thấy người mình nóng rang đôi ngực phập phồng nhưng Quan Huyện lại chẳng thấy chi hết.

Duyên ôm ghì lấy Quan Huyện nhưng rồi nàng đẩy Quan Huyện khẽ nói:

- Hết rồi...

Quan Huyện biết Duyên chê mình nhưng ông không biết nói năng ra rằng nữa quả ông đã bất động. Cái say thuốc phiện tuy làm ông tỉnh táo nhưng người ông như khúc gỗ. Trong người lúc nào cũng nôn nao khó chịu nhưng muốn mê. Quan Huyện phải lấy xỉ muội ra ngậm Duyên nhìn Quan Huyện cười hỏi:

- Bậy chừ rằng đây, nằm thế ni rằng?

Quan Huyện cười đáp:

- Đợi chút mà...

Bị say thuốc phiện. Quan Huyện nghĩ có lẽ nốc vào chút rượu thuốc cho say tới công phá nhau may ra gỡ được cái nạn này. Quan Huyện vùng dậy xỏ chân vào đôi dép đi ra tủ rượu, mở lấy chai rượu thuốc rót ra ly uống ực một ngụm.

Rượu chạy rần rần làm mặt Quan Huyện đỏ ửng quả rượu đã phá á phiện, người ông nóng ran. Hứng thú ái ân bật dậy. Quan Huyện vào giường nhìn Duyên đang lim dim ngủ dưới ánh đèn mờ trông Duyên thật đẹp. Nét yêu kiều thon thon của nàng thôn nữ trong tuổi đang lên làm Quan Huyện cuống lên.

Vẫn trong cái thế của người thượng cổ Quan Huyện ôm ghì lấy Duyên, Duyên giật mình khẽ lắc người vào. Quan Huyện kéo Duyên lại, Duyên nhìn Quan Huyện thương hại hỏi:

- Chi đó hì!

Quan Huyện thích thú, hãnh diện:

- Em chết mí với yêng...

Duyên cười hỏi:

- Chết răng?
- Rồi em thấy...

Duyên vẫn tỏ vẻ khinh khi:

- Chết như chiều ni hỉ...

Quan Huyện hách dịch:

- Chiều ni răng được, rồi em thấy yêng mà...

Duyên thách thức:

- Đó mần răng thì làm đi...

Quan Huyện nhào vô, rúc vào người Duyên. Ngực của Duyên làm Quan Huyện suýt nghẹn thở, ông hùng hục kích thích Duyên. Duyên cuống lên vì sự kích thích đến cùng độ, của miệng lưỡi Quan Huyện. Duyên khẻ rên:

- Đừng yêng, đừng yêng mần em buồn quá...

Càng thấy Duyên kêu buồn, Quan Huyện càng rúc kỹ hơn, người Quan Huyện đã cứng ngắc. Lần này Quan Huyện muốn Duyên thấy sức giai giãng khủng khiếp của ông để bù đắp lại lúc ban chiều nàng đã coi thường ông.

Duyên không thể chịu đựng được nữa. Nàng nhắc bóng Quan Huyện lên...

Duyên mệt phờ, ôm ghì lấy Quan Huyện khẻ hỏi:

- Răng tôi ni anh khỏe rứa?

Quan Huyện cười đáp:

- Răng em biểu anh yếu... như chiều?

Duyên nhắc lại chuyện ban chiều:

- Chiều đó...
- Chiều khác bây giờ khác mà...

Duyên hỏi:

- Răng lạ rứa! Như thế ni, yêng khéo hơn cậu Bấy đó hỉ!

Quan Huyện thích thú. Ông đã gát được cậu Chó ít nhứt cũng một keo rồi. Quan Huyện thầm cảm ơn lão lang tâu Phúc Sinh Đường, sự quá lỗi của thuốc phiện làm Quan Huyện kéo dài cuộc

chiến đấu trên hai tiếng đồng hồ thành ra chính ông cũng thấy hết hứng thú.

Duyên nằm phờ ra mệt mỏi. Khẽ đẩy Quan Huyện ra:

- Thôi yêng, em mệt mỏi quá rồi...

Quan Huyện thích thú nằm xuống bên Duyên, mắt ông mở lao lảo đảo óc tỉnh táo vì chất ma túy đã thấm. Nằm bên Duyên Quan Huyện cố dỗ giấc ngủ cho mình vì Duyên đã ngáy pho pho mà ông vẫn không ngủ được. Quan Huyện quá mệt thiếp đi lúc nào không biết, mãi đến khi ông mở mắt dậy thì trời đã sáng bánh, Duyên đã dậy từ lâu...

Quan Huyện ghé đầu ra khỏi mùng nhìn ra ngoài chẳng thấy ai, ông lại rúc đầu vào chăn định ngủ nữa.

Cánh cửa bên ngoài bật mở ánh sáng lùa vào, Quan Huyện giật mình mở mắt nhìn thấy Duyên đi vào bèn hỏi:

- Máy giờ Duyên?

Duyên đáp:

- Gần 10 giờ rồi...

Quan Huyện hốt hoảng hỏi:

- Răng không đánh thức tôi dậy, ngoài Huyện có chuyện chi không?

Duyên cười đáp:

- Cứu Mạnh vô, em bảo quan đau vì thấy yêng ngủ say quá...

Quan Huyện cười, hất chăn vùng dậy, Quan Huyện vào nhà tắm, thay quần áo rồi đeo bài ngà, bận áo lam định ra công đường thì Cứu Mạnh đã vô hỏi Duyên?

- Thưa mợ Quan Lớn dậy chưa?

Duyên gật đầu đáp:

- Rồi! Quan Lớn đang rửa mặt sắp ra bàn giấy đó...

Cứu Mạnh nói:

- Dạ bẩm thầy Đề cho tui vô trình với Quan Lớn là bên làng Gành tíc là Gương Xá có án mạng, Lý Trưởng vì chưa có lệnh của Quan Lớn nên chưa cho người đi khám nghiệm.

Duyên ngạc nhiên hỏi:

- Răng mà án mạng, họ giết nhau.

- Dợ...

- Chuyện răng?

- Bẩm mợ lão Kiểm Chi bắt được vợ thông dâm với lão Lý Trường Gương Xá nên hấn trói cả đôi gian phu dâm phụ vào một bó rồi lấy dao bầu đâm nát cả hai người. Sau đó, hấn xách dao đến nhà thầy Cai Tổng nạp mình.

- Dợ, bẩm mợ, thầy Cai Tổng có giải lão Kiểm Chi lên Huyện với con dao bầu giết người, còn xác lão Lý Trường Gương Xá với vợ Kiểm Chi vẫn còn nằm ôm nhau trong buồng...

Duyên tái mặt sợ:

- Chi mà ghê dữ rứa?

Cửu Mành cười đáp:

- Dạ bẩm mợ, họ ghen thì ghê lắm. Họ có thể giết nhau dễ dàng. Lão Kiểm Chi trước kia có đi gặt nên hấn chém cũng ra vẻ lắm thưa mợ Ấm...

Duyên bảo với Cửu Mành:

- Được rồi, chú Cửu ra ngoài trình đờ, yêng tui ra công đường ngay bây giờ đó...

Cửu Mành ra phòng làm việc cho mấy thầy Đê, thầy Lục, Duyên vào trong nhà thì vừa gặp Quan Huyện đi ra, Duyên nói:

- Thưa yêng, Cửu Mành vừa vô bẩm là có vụ án mạng, lão Kiểm Chi dâm chết vợ hấn với lão Lý Trường Gương Xá rồi đem dao lên nạp mình để mời yêng ra công đường.

Quan Huyện thản nhiên như không. Ông kéo Duyên ngồi xuống chiếc ghế sa lông. Bàn tay ông lại đi tìm những chỗ ông phải tìm rồi lẳng lơ hỏi:

- Răng em biểu yêng khỏe hay yếu?

Duyên cười lẳng lơ:

- Anh uống thuốc mà...

- Uống thì răng. Anh hỏi em, anh khỏe hay yếu?

Duyên cười đáp:

- Khỏe...

Rồi Duyên quay lại ôm lấy Quan Huyền hôn.
Thấp thoáng bên ngoài có bóng người, Duyên vội đứng dậy.
Quan Huyền đứng dậy, lép kẹp kéo đôi giày gia đình ra công đường.

Quan Huyền vừa ngồi vào bàn giấy thì thầy Cai Tổng Gương Xá đã vào vái chào trình vụ Kiểm Chi giết người. Quan Huyền đọc tờ bẩm của thầy Cai Gương Xá rồi hỏi:

- Thằng Kiểm Chi là thằng mô mà dữ rứa?

Thầy Cai Gương Xá liền vẩy tay ra ngoài thì một tuần phu cầm giày trói Kiểm Chi vô. Mặc dầu bị trói, Kiểm Chi đã phục xuống lạy Quan Huyền. Quan Huyền nghiêm nghị hỏi:

- Răng mi giết vợ mi với thằng Lý Gương Xá?

Kiểm Chi đáp:

- Dợ.

- Mi nói ta nghe thử hí.

- Bẩm lạy Quan Lớn, thằng Lý Gương Xá đã gian dâm với con vợ lãng loạn của tui. Tui đã đi tuần về bắt gặp được hai đứa trong buồng, còn trần truồng, lập tức con trói hai đứa lại định giải ra làng nhưng con vợ con và lão Lý Gương Xá còn chửi con nên con giận dâm chết hai đứa đem dao ra nạt mình.

Quan Huyền nghiêm nghị nói:

- Cha, mi gan dạ lắm mà. Mi giết một lúc hai mạng người mà tao thấy mi chẳng chút hối hận chi hết là răng?

- Kiểm Chi đáp:

- Bẩm Quan Lớn, lúc đó con ghen nên mê đi, nên không biết sợ là chi nữa, bẩm xin Quan Lớn đền trời soi xét cho con.

Quan Huyền bảo thầy Cai Tổng Gương Xá:

- Thầy sang mời thầy Đề sang đây cho tui biểu...

Lát sau thầy Đề lại sang văn phòng Quan Huyền, Quan Huyền nói:

- Thầy đi theo với thầy Cai Gương Xá khám nghiệm vụ án mạng ni coi răng làm biên bản cẩn thận hí!

Thầy Đề lại hỏi:

- Dạ bẩm Quan Lớn có phải giải phạm nhân đến phạm trường không?

- Ừ đưa cả thằng ni đi...

Thầy Đề truyền cho Cai Mành trói Kiếm Chi gong đi về Gương Xá, vào nhà Kiếm Chi, trong nhà Kiếm Chi lúc đó đã đông nghịt người đến coi, có cả vợ con Lý Gương Xá đang bù lu, bù loa khóc, vừa thấy thầy Cai Tổng, thầy Đề và Kiếm Chi về, vợ Lý Gương Xá nhảy bổ đến định đánh Kiếm Chi. Kiếm Chi quắc mắt:

- Mi có định theo chồng mi không? Mà mi đánh choa. Mi hãy trông thằng chồng mi nằm trong tê mi biết tội của hấn.

Vợ Lý Gương Xá ngừng tay, thầy Đề truyền mở cửa buồng đốt đèn cho thầy khám nghiệm tử thi. Người nhà Lý Gương Xá đã đắp chiếu chiếu mới phủ lên người của Lý Trưởng Gương Xá và vợ Kiếm Chi trần truồng trong buồng đã bị Kiếm Chi trói ghì hai người vào nhau mà đâm lia lịa. Máu đổ trên giường đã khô. Ánh sáng của ngọn đèn le lói thầy Đề mở chiếu chiếu ra thấy Lý Gương Xá trần truồng nằm đè trên người vợ Kiếm Chi cũng trần truồng. Kiếm Chi trói đôi gian phu dâm phụ bằng dây thừng.

Thầy Đề cho gọi vợ con Lý Gương Xá và Kiếm Chi vô. Vợ Lý Gương Xá thấy chồng trần truồng nằm trên người vợ Kiếm Chi thì òa lên khóc nhức chồng:

- Anh ơi, anh thấy nhục nhã không? Anh chết một cách nhục nhã không? Khổ cho vợ con anh chưa?

Thầy Đề nhìn hai xác chết trần truồng bèn quay lại nói:

- Kiếm Chi, mi làm răng mà trói được cả hai đứa nhi ni?

Kiếm Chi cau mặt dáng điệu uất hận của hấn hiện lên:

- Bẩm thầy, con đã được bà con lối xóm nói con vợ của con mèo mỡ với lão Lý Gương Xá ni. Chúng nó đợi lúc con phải đi tuần để hú hí với nhau. Con đã nhiều lần nói xa, nói gần cho vợ con biết nhưng chúng nó vẫn thường chúng nào tậ ấy.

- Đêm qua, con phải đem phu tuần lên Tổng canh phòng thuế cho thầy Cai nên bọn chúng nó tưởng con đi xuất đêm, hai đứa hú hí với nhau. Nào ngờ đêm qua vào khoảng năm giờ sáng, con trở về nhà,

khẽ đẩy cửa vào thấy hai đứa đang trần truồng nằm bên nhau. Thế là máu ghen của con nổi lên. Con uất hận, sẵn dây thừng đi tuần, con trói cả hai đứa lại định giải ra trình làng nhưng khi thấy hai đứa nằm lên nhau, máu ghen của con không chịu được nên con đâm lia lịa cho cả hai đứa cùng chết.

Thầy Đề hỏi:

- Bây chừ anh thầy cả hai đứa cùng chết như thế ni anh có thấy hối hận không?

Kiểm Chi đáp:

- Bẩm Quan Đề, khi ở Huyện thì con thấy hối hận nhưng về đây nhìn thấy hai đứa trần truồng nằm bên nhau con lại thấy uất hận, chẳng còn hối hận là chi nữa?

Thầy Đề cười nói:

- Thì tại anh trói chúng nó lại như thế này rồi đâm thì phải để nguyên như thế ni khám nghiệm chớ. Khám nghiệm xong thì mới cho họ mặc quần áo vô để chôn cất. Chú có mấy đứa con rồi?

Kiểm Chi òa lên khóc khi nghe thầy Đề hỏi đến đám con của mình:

- Dạ, bẩm thầy sáu đứa con tất cả. Đó là những đứa sống, còn ba đứa chết nghĩa là nó đã có với con chín mặt con. Con không ngờ, gái chín con mà chưa hết lòng chồng. Nó còn phản bội con.

Vừa khóc, vừa nói đến đây Kiểm Chi như một gã điên lồng lên nhào đến đâm đá vào xác chết của Lý Gương Xá và vợ hắn. Đôi mắt của hắn đỏ lên xồng xộc trông thật ghê rợn đến nỗi vợ Lý Gương Xá trông thấy bộ mặt hung dữ của Kiểm Chi cũng phải hết hoảng lo sợ nín thính.

Thầy Đề thấy Kiểm Chi như thằng khùng liền thét tuần phu và đám lính lệ giữ Kiểm Chi lại. Thầy Đề và thầy Cai Tổng Gương Xá vừa khám nghiệm vừa ghi dấu thương tích trên người hai kẻ xấu số, hai tên gian phu đâm phụ.

Khám nghiệm xong, thầy Cai Gương Xá khẽ nói:

- Dợ, xin mời thầy về Lý Gương Xá để vợ con hắn biện lễ nhờ thầy giúp đỡ cho hắn.

Thầy Đề lại đăng hăng làm bộ thanh liêm:

- Thằng Lý Gương Xá này rồi phải xử về tội gian dâm nữa. Hắn chết rồi cũng bị truy tố.

Vợ con Lý Gương Xá đâm hoảng sợ chấp tay lạy thầy Đề:

- Bẩm lạy quan lớn, trăm sự chi quan lớn giúp đỡ cho. Chẳng may chồng con như thế ni thật là xấu hổ quá rồi nếu còn bị án nữa thì còn chi là giá trị, mẹ con chúng con phải bỏ làng đi xứ khác làm ăn cho khỏi mang tiếng vì chú chúng nó làm bậy.

Nghe vợ Lý Gương Xá nói thầy Đề biết gia đình Lý Gương Xá lo ngại chuyện, chồng, cha bị truy tố, về tội gian dâm dù đã chết nên thầy Đề lại càng làm giá hơn nữa với mục đích hối lộ của chủ.

Cai Tổng Gương Xá, tên cường hào ác bá cũng đã biết rõ âm mưu của thầy Đề nên lão cũng muốn ăn ké vô. Lão thấy vợ Lý Trưởng Gương Xá năm nay ngoài 30 tuổi còn nhiều xuân sắc. Con trai lớn mới 12 tuổi nên lão Cai Tổng Gương Xá nhìn bà Lý Gương Xá với cặp mắt thật lẳng lơ nói:

- Thôi bà Lý cứ về nhà đi rồi tôi thỉnh thầy Đề lại cho. Nhớ dọn mâm bự nghen để thầy Đề nhậu làm việc quan luôn.

Mụ Lý Gương Xá lật đật dắt con về nhà làm thịt gà, mua mấy bì rượu, biên sắp mấy chục bạc lẻ trong chiếc đĩa để đưa lên Quan Đề Lại, lão Cai Gương Xá là một tên sâu, một cường hào trong vùng này nên lão đủ mách khéo để kiếm lợi. Đến nhà Lý Trưởng Gương Xá, lão Cai hỏi ngay:

- Nè thím Lý Gương Xá, bây chừ thím định rằng mô thì biểu cho tui biết để tui trình lại với Quan Đề đây, trăm sự chi quan lo cho hết. Thật chí lý nhà thím bậy bạ quá mà. Vợ con đẹp như vậy mà chi cái con vợ thằng Kiểm Chi gái 9 con rồi mà mê, như rứa để cho hắn về hắn mần thịt y như mần thịt cây mà không biết chi hết...

Rồi lão quay sang với thầy Đề Lại:

- Dạ bẩm quan lớn trông thím Lý đây có phải còn xinh còn đẹp lắm không? Không biết mặt mũi thằng chả ra rặng mà hắn mê được con vợ thằng Kiểm Chi hay là... thím không biết chiều chú nớ...

Nói đến đây lão Cai cười hô hô bí ổi. Lão liếc dọc rồi lão lại nói:

- Bây chừ thím có định khiêng xác chú ấy về đây khâm liệm hay khâm liệm ngay ngoài đình nớ cho xong, chớ mang về chi nhà ni cho thêm xui ra, phải không?

Vợ Lý Gương Xá không còn biết nói năng ra rả nữa. Mụ chỉ còn có một cách nói là:

- Thôi trăm sự chi nhờ thầy Cai giúp đỡ cho. Mẹ góa con mồ cô còn biết chi nữa mà lo...

Thầy Đề Lại như thông cảm với lão Cai Gương Xá, thầy đệm thêm:

- Thôi thì bây chừ thầy Cai chịu khó trông nom cho thím Lý một chút cũng được. Chỗ anh em hương chức cả đi đâu mà sợ.

Lão Cai Gương Xá thích thú:

- Dợ, bảm quan lớn dạy rứa tui chịu lắm nhưng không hiểu thím Lý đây có hiểu cho bụng tui không? Bây chừ tui biểu thím Lý nghen...

Vợ Lý Gương Xá nghẹn ngào đáp:

- Dợ, trăm sự chi nhờ thầy Cai giúp cho hết...

- Thím biểu thằng Cu Ngoạn, mỗ làng ta đó ra ngoài phố chợ kêu thằng Bạ Hành vô đây, biểu hấn mang luôn các mâm đèn á phiện vô đây, tôi ni tui và Quan Đề nằm đây tính chuyện luôn cho thím là đâu vô đó hết! Nhớ đưa tiền cho thằng Bạ Hành mua thuốc phiện luôn đó nghen. Thím biểu thằng Cu Ngoạn nói với Bạ Hành là thầy Đề và thầy Cai biểu hấn vô.

- Thím đưa cho hấn hai đồng biểu hấn mua hộp thuốc năm cắt và năm cắt thuốc ngang pha vô mà hút cho nó mát. Có thuốc phiện vô thì chuyện chi mà không xong. Ở vùng ni dợ, thưa với thầy Đề, Bạ Hành là đứa mưu cơ nhưt vùng đó. Hấn nhiều mưu mẹo lắm, hôm ni gọi hấn vô rồi thầy hỏi hấn thì biết, mấy anh ăn hút suy nghĩ kỹ lưỡng lắm, lại nhiều mưu cao...

Thầy Đề có vẻ thích thú với lối sửa soạn tiếp đãi chu đáo của lão Cai Gương Xá.

Nhà Lý Gương Xá lại một trong những nhà giàu có trong xã Gương Xá, ruộng sâu ao cá, nhà ngói cây mít đủ thứ, Lý Gương Xá là

thứ cường hào ác bá nhưng hào hoa phong nhã. Khắp mấy xã, những mù đàn bà dâm dăng, những thiếu nữ xinh đẹp, những đàn bà góa chồng đều qua tay Lý Gương Xá hết. Đi đêm cũng có ngày gặp ma chẳng may lão Lý Gương Xá bị Kiểm Chi mần thịt khi hấn gian dâm với vợ Kiểm Chi, vợ lão Kiểm linh khố đỏ 1914 về quê làng Hương Kiểm rất hung bạo.

Hôm ni, Lý Gương Xá để về với ông bà, ông vãi thì Cai Tổng Gương Xá lại về thế hấn. Cai quản cái gia đình giàu của ni. Cai Tổng Gương Xá biểu cho thầy Đề bốn tờ giấy con công vị chi là 20 số tiền khá lớn hàng 50.000 bầy chừ để thầy Đề lo liệu xong cái tội Lý Gương Xá gian dâm vợ người dù rằng, Lý Gương Xá đã chết cái lớp đầy đọa đàn bà dốt nát quê mùa của mấy anh Đề Lại và Hương Chức thi lão Đề Hương Trà với lão Cai Tổng Gương Xá này là số dách rồi.

Mặc cho xác của Lý Gương Xá còn đó. Lão Đề và lão Cai Tổng Gương Xá vẫn nằm hút, lão Đề Lại Hương là một con một già, lão bốn vợ lại ghiền á phiện, lão đi đâu cũng phải có tiền.

Lão tìm mọi cách để làm ra tiền, Vụ Lý Gương Xá thông dâm với vợ Kiểm Chi rồi bị Kiểm Chi đâm chết là cơ hội cho lão Đề Hương và lão Cai Tổng Gương Xá làm ra tiền.

Nhà Lý Gương Xá tập nập những người hầu hạ. Quan Đề và lão Cai Tổng một mâm cỗ lớn với rượu cho thầy Đề và thầy Cai ngồi ăn uống. Những mâm khác cho mấy chú lính lệ và người làm của thầy Cai Gương Xá. Lão yên tâm nằm ăn hút trong nhà mù Lý Trưởng Gương Xá.

Chỉ có lão Cai Tổng Gương Xá còn nhiều âm mưu lão Cai Tổng Gương Xá là người địa phương nên biết gia tài của lão Lý Gương Xá cùng con người mù Lý Gương Xá nên lão Cai Tổng có những âm mưu những kế hoạch mà lão hoạch định trong đầu.

Trong khi lão Đề Lại và lão Cai Tổng Gương Xá, đang ngồi ăn uống thì lão Bạ Hành đem mâm đèn thuốc phiện vào. Cai Tổng Gương Xá trông thấy Bạ Hành bèn lên tiếng vồn vã:

- Để cho chúng nó xếp cho, ra đây nhậu lai rai đã. Hôm nay nhân có thầy về tôi lại nhớ đến chú.

Lão Bạ Hành chấp tay vái chào thầy Đề và thầy Cai:

- Dạ bẩm thầy Đề và thầy Cai cứ ở nhà cháu tự nhiên nhà cháu sửa soạn cái mâm đèn ni đã. Dạ ấy đó phải làm đèn, làm rất cẩn thận thì mới hút ngon, nhà cháu ra nhậu sau. Chỉ một chút mà thôi xong ngay đó mà thưa hai thầy.

Lão Đề Lại vốn là tay bợm nghiện nên lão thông cảm với lão Bạ Hành người ghiền ghét nhậu lắm. Họ chăm cho cái mâm đèn của họ còn hơn là chăm vợ con. Lão Đề cười nói:

- Cứ để cho chú Bạ lo cái mâm đèn đã khuấy ra nhậu say cũng được. Ấy đó, tánh của chú Bạ Hành ni cũng giống tánh tui hể ăn hút thì phải có trịnh trọng mới ngon. Chú Bạ đã mua thuốc chưa. Mua răng đó...

Bạ Hành gãi tai đáp:

- Dạ bẩm nhiều thuốc lắm tha hồ mà hút. Nhà cháu đã mua một hộp 10 với gần một hộp thuốc ngang. Hai thứ thuốc đó mà pha vào nhau hút vào thì quên hết.

- Ấy đó, chú Bạ ni được biết điệu rứa là phải.

Lão Bạ sung sướng. Lão đốt đèn dầu phọng lên lấy chiếc kéo cắt ngọn bắt vung cho ngọn lửa thật đều. Lão Bạ ngấm đi ngấm lại ngọn đèn. Lão bày dụng cụ hút thuốc phiện ra mâm đèn rồi mới lại chỗ mâm rượu lai rai với thầy Đề và thầy Cai.

Lão chỉ ăn uống qua loa rồi nói:

- Dạ bẩm xin mời thầy Đề và thầy Cai nhà cháu còn phải hầu thầy Đề và thầy Cai xin hai thầy cứ lai rai thì vừa.

Lão Đề mỉm cười. Lão biết thằng khốn nạn này ham hút còn hơn ham ăn. Lão Hành tiêm hút tù ti mười mấy điếu làm thầy Đề đâm sốt ruột. Thầy Đề lên tiếng hỏi:

- Chú Bạ mua bao nhiêu thuốc?

Bạ Hành thông cảm nỗi lo âu của thầy Đề nên hấn mới nhanh nhẩu đáp:

- Bẩm thầy, 10 hộp thuốc ti và năm chỉ thuốc ngăn vị chi gần một lượng, hôm nay thì cứ tha hồ hút. Thầy Đề còn hút sáng nữa thì đến trưa mai không hết. Thuốc mua đây là thuốc Thanh Hóa ngon lắm.

Thầy Đề yên chí lớn thầy lại ăn nhậu như thường. Còn lão Gương Xá coi nhẹ vấn đề ăn hút, lão vào chuyện mẹ Lý Gương Xá mà chồng mẹ vẫn nằm chết trong nhà thằng Kiếm Chi chưa đưa về khâm liệm. Mẹ Lý Gương Xá vừa giận chồng vừa ghen với mẹ Kiếm Chi, mẹ đã suy nghĩ mãi không hiểu gì sao lão Lý nhà mẹ mê con mẹ đã có chín con tuổi đã ngoài 30 hơn tuổi mẹ, sắc đẹp chưa chắc đã bằng mẹ.

Mẹ Lý buồn rầu ngồi dưới ánh đèn Hoa kỳ tí tê khóc lóc bồng mẹ giật mình vì có bàn tay đặt trên vai mẹ, mẹ ngẩng đầu lên coi ai thì thầy Cai Gương Xá đã an ủi mẹ Lý:

- Thôi mà thím Lý, thím khóc làm chi cho thêm khổ thân ra, phải chăng thằng khốn nạn ham chuyện gió trăng đó, chui vào nhà người ta đã có chồng có con rồi mà chơi bời thì chết là đáng, chỉ tội nghiệp cho thím người còn trẻ lại xinh đẹp như thế ni...

- Tui không hiểu cái thằng Lý Gương Xá hấn nghĩ mần rằng mà nó mê được con mẹ Kiếm Chi để đến nỗi thằng Kiếm Chi đó bắt được cả hai đứa còn trần truồng như nhộng trời lại đâm chết be bét cả người thật xấu cho cả vợ cả con nữa.

- Ừ mà trông thím môn môn như thế ni đẹp gấp trăm gấp ngàn lần con mẹ Kiếm Chi, nước da của thím trắng nõn, cổ cao ba ngón nhưng phải rồi sách tướng nói thật đúng số thím cũng cao số lắm, thằng Lý Gương Xá làm sao mà sánh với thím cho được. Thím phải lấy người có chức phận. Ít ra cũng là Cai Tổng, giàu sang, chức phẩm hàm phẩm ơn Vua, lộc nước như tui chẳng hạn thì mới đúng số. Thím nghĩ coi có phải không.

Mẹ Lý Gương Xá nghe thầy Cai nói mẹ thích gợn trọng bụng nhưng chẳng lẽ xác chồng còn đó mà lại làm chuyện gió trăng trong bọc trên đầu với người khác dù người ấy là thầy Cai Gương Xá mẹ cũng phải suy nghĩ đôi chút, nên nghe thầy Cai Hương nói mẹ Lý thở dài não ruột. Mẹ quên mất bàn tay của thầy Cai Gương Xá còn đặt trên vai mẹ.

Mẹ Lý Gương Xá nức nở khóc đến nỗi thầy Cai Gương Xá ngồi bên cạnh mẹ lúc nào, tay thì khoác trên vai của mẹ, ôm mẹ mà mẹ

không hay biết chi cả, mãi cho đến khi mù thấy chắn chặt mù cự mình, mù ngược lên mới biết thầy Cai Gương Xá đang ôm mù. Mụ Lý Gương Xá giật mình khế đẩy thầy Cai ra nói:

- Thầy Cai đừng mần rứa nhà em còn nằm tê, em đâu nỡ làm chuyện rứa. Thầy Cai ngồi xích ra, đừng làm rứa, Thầy Cai em van lạy thầy Cai đó...

Mụ Lý Gương Xá vừa nói vừa nức nở khóc một cách tủi thân, nhưng càng nghe mụ Lý van xin. Thầy Cai Gương Xá lại càng thấy đoạn đường cuối cùng tình ái giữa thầy với mụ Lý Gương Xá đã gần lắm rồi. Thầy Cai không thể ngừng lại nơi đây được. Bàn tay từ trên vai đã chụp xuống ngực của mụ Lý. Thầy Cai kéo nghiêng mụ Lý Gương Xá về phía thầy Cai.

Cái tài nghệ cường hào của thầy Cai Gương Xá quả đã tuyệt kỹ rồi. Thầy Cai Gương Xá đã thủ thỉ nói với mụ Lý Gương Xá như thế nào mà mụ Lý Gương Xá thù ghét cái thằng chồng khôn nạn của mụ nằm chết thối thây trong nhà Kiểm Chi, và bây chừ mụ nằm gọn trong tay thầy Cai Gương Xá, mặc cho thầy Cai Gương Xá muốn làm bất cứ thứ chi mà lão Gương Xá khi còn sống đã làm với mụ.

Thầy Cai Gương Xá biết rằng giục tắt bắt đạt, vì trên nhà trên lão Đề Lại Hương Trà và Bạ Hành còn đang nằm kéo ro ro, thầy Cai không thể bỗng nhiên mà hút làm thiên hạ nghi ngờ được. Thầy Cai phải áp dụng chiến thuật tốc chiến thắng đánh mau, thắng lẹ nhưng rồi để dây lát nữa thầy Cai mới thi hành chính sách thống trị. Thầy Cai Gương Xá khế hỏi mụ Lý Gương Xá:

- Lát nữa em nằm mô hí?

Mụ Lý Gương Xá chỉ vào chỗ giường kín đáo kế phía trong buồng khế nói:

- Em nằm trong tê...

- Đừng đóng cửa hí...

- Trộm vô răng?

- Hôm ni chi có trộm tuần phu gác gần hai cái thây ma làm răng cái trộm dám vô. Em khép cửa thôi hí, choa ra chút lát nữa vô mí em nghe.

Mụ Lý Gương Xá khẽ gật đầu. Muốn gật đầu như không muốn cho ai biết dù người biết đó là thầy Cai Gương Xá lão Cai vừa mới chiếm đoạt mụ thấy lão Lý vừa chết vì gian dâm. Cái lòng tham danh tham lợi của mụ Lý Gương Xá thật cao. Từ chỗ mụ Lý phút chốc mụ có thể lên làm bà Cai dễ dàng. Mụ Lý muốn làm quan rất nhanh chóng hơn ai hết mà chẳng tốn kém bao nhiêu cả.

Thằng con trai của mụ Lý cựa mình nhẹ miệng gọi.

Mụ lật đật vào chỗ con nằm khẽ nựng:

- Ngủ đi con, mẹ đây hí! Ngủ đi...

Thằng con trai mụ Lý rúc vào lòng mụ ôm lấy mụ để ngủ, hơi hém của mẹ hấn làm hấn yên tâm ngủ hơn...

Chương 20

Lão Cai ra nhà ngoài, tiếng á phiện kêu ro ro vang lên nhà, lão Bạ Hành say thuốc đang tán hươu tán vượn với thầy Đề Lại. Lão Cai lắng nghe thì ra thằng Bạ Hành cũng đang nói đến mục Lý Gương Xá, hẳn đang giới thiệu cái quá trình đẹp của mục Lý cách đây chừng mười năm.

Khi ấy mục Lý Gương Xá còn là cô Ngọt xinh nhất làng, con gái ông Đồ Gương Xá, Lý là học trò của cụ Đồ Gương Xá, cha của Lý Gương Xá trước kia cũng là làm Lý Trưởng nhà giàu, ruộng thẳng cánh cò bay. Lão Lý Cỏ, đó là cái tên người ta gọi bố Lý Trưởng Gương Xá có sáu vợ ở sáu đình cơ trong làng, bà Đồ Gương Xá nuôi chồng ăn học. Trong mấy kỳ thi ông Đồ Gương Duy Mẫn tên ông Đồ Gương Xá người chồng đến trường mà không làm sao qua được tam trường. Người ta đồn ông Đồ Gương Xá học giỏi nhất Huyện nhưng vì tánh ông dâm đảng hay chiếm vợ người nên hồng phúc bị giảm đi rất nhiều.

Khi Tây sang chiếm đánh nước An-Nam bỏ lệ thi chữ Hán để lập trường dạy chữ Tây, cụ Đồ Gương Xá về làng dạy học, chỉ dạy cho đám học trò trong làng.

Cô Ngọt ngày càng lớn càng xinh, trong làng hồi đó có một môn bài bán rượu do thanh niên đứng bán mà dân thường gọi là thầy ký rượu Hảo. Thầy Hảo con nhà giàu xin môn bài bán rượu vừa để buôn bán vừa lấy danh thầy Ký, hàng ngày cô Ngọt đi chợ mua rượu nhà thầy Ký Hảo để về cho cụ Đồ uống.

Cô Ngọt được thầy Ký Hảo để ý nên mỗi lần cô mua rượu là mỗi lần thầy Ký Hảo chẳng những không lấy tiền còn đưa cô cả chai rượu về cho thầy Đồ Vương Duy Mẫn, bố cô Ngọt uống. Vì thầy

Ký Hảo đối với cô Ngọt tốt như thế nên chẳng bao lâu thiên hạ đồn cô Ngọt say mê thầy Ký Hảo.

Đám học trò thầy Duy Mẫn, trong đó có Bạ Hành, có Lý Gương Xá chồng của cô Ngọt sau này cùng một số thanh niên khác đều để ý say mê con gái thầy học nhưng chưa anh chàng nào dám ngó ý với cô Ngọt nên cái tin cô Ngọt mê thầy ký rượu Hảo làm tất cả đều uất hận ghen ngầm ngầm với thằng cha Ký rượu dân làng bên, sang ở nhờ đất làng Gương Xá lại chiếm được giá đẹp làng Gương Xá.

Bạ Hành và Lý Gương Xá rình coi sự thể ra sao thì một hôm vào khoảng giữa trưa, chợ chưa tan mà cô Ngọt đã lén trở về ty rượu. Bạ Hành và Lý Gương Xá theo rõi rình rập, thấy cô Ngọt vào trong căn buồng vách nửa che của thầy Ký Hảo nên cả hai cùng đứng rình chọc thủng bức vách ra nhìn rõ mồn một.

Họ đã làm! Cô Ngọt chẳng một chút nào chống cự cả mà trái lại cô đã cùng với Ký Hảo làm cho Bạ Hành và Lý Gương Xá phát điên lên được. Ký Hảo đã làm cho cô Ngọt quần quai trên tai của hắn. Ngọt đã không còn giữ gìn chi với lão Ký Hảo hết.

Bạ Hành và Lý Gương Xá đứng nhìn rõ rệt một cuộc giao hoan giữa cô Ngọt con gái của thầy học mình mà hai cậu học trò vẫn hằng say mê ghen với gã thầy Ký Hảo rượu công xi.

Bạ Hành và Lý Gương Xá chán chường với người mà họ đã yêu. Hai đứa trở về trường định mách cho thầy biết nhưng cả hai bàn lại vì sợ Ngọt cãi, làm sao có bằng chứng lại bị thầy đánh. Bạ Hành lạnh lẽo hơn. Hắn làm bài về để chế cô Ngọt, con gái cụ Đồ Vương.

Bài về đó được phổ biến rộng rãi trong làng mà người được đọc đầu tiên là Lý Gương Xá phần Bạ Hành mét với nàng Ngọt để lấy lòng người đẹp, một năm sau lão Ký rượu bỏ cơ sở bán rượu trở về lấy vợ làm nàng Ngọt uất hận với thằng Sĩ Khanh. Thế là Lý Gương Xá xin đi hỏi nàng Ngọt và cuối năm đó hai người cưới nhau.

Bạ Hành thuật đến đây cho thầy Đề nghe về vợ chồng Lý Gương Xá Bạ Hành kết luận:

- Thằng Lý Gương Xá ni cũng đều giã lấm thừa thầy Đề. Câu chuyện hắn mách với nàng Ngọt về bài về của tui làm cụ Đồ đánh

tui rồi nàng Ngọt chửi tui là hấn muốn loại bớt một địch thủ của hấn. Nếu hấn không mách tui thì thế nào thằng Ký rượu rồi cũng đến tui chớ đâu đến mặt hấn.

Thằng Lý Gương Xá lại là thằng dâm đãng. Hấn không từ một ai trong làng và không trêu ghẹo. Nên trời mới trả quả, bị thằng Kiếm Chi dâm hấn trong khi hấn đang nằm với vợ thằng Kiếm Chi.

Thầy Đề cười nói:

- Trông mụ Gương Xá vẫn còn nõn nà lắm chứ!

Nghe thấy thầy Đề hỏi, lão Cai Gương Xá cau mặt lão không ngờ lão Đề lại đi để ý đến vợ Gương Xá mà thầy Cai tin rằng thầy đã có thể chiếm được dễ dàng. Lão Cai lắng nghe coi Bạ Hành đối đáp ra rãng.

Bạ Hành cười đáp:

- Bây giờ nhan sắc của cô Ngọt đã kém nhiều. Lúc còn trẻ cô ta đẹp nhất vùng ni đó thừa thầy. Nhưng bây giờ tui sợ cô ta ở vậy không được, bây giờ lại phải lấy chồng. Hồng nhan bạc phận như rứa đó thầy Đề à!

Lão Cai Gương Xá cười thầm vì câu nói vô thưởng, vô phạt của Bạ Hành. Lão thầy Cai đằng hắng lên tiếng rồi đi vô. Bạ Hành thấy Cai Tổng Gương Xá bèn quay dọc tẩu lại phía Gương Xá nói:

- Thầy Cai hút mấy điếu cho vui...

Cai Gương Xá nằm đối diện với Bạ Hành bắt đầu hút kêu ro ro...

Thầy Đề vỗ vai thầy Cai Gương Xá hỏi:

- Trông thím Lý Gương Xá xinh quá hỉ thầy Cai?

Cai Gương Xá làm bộ đạo đức đáp:

- Ấy bậy, người ta chồng mới chết còn xác nằm đó rãng nói bậy rứa, thiên hạ nghe họ cười chết...

Cái giọng nói đạo đức của lão Cai Tổng làm thầy Đề Lại Hương Trà cười khì:

- Chà thầy Cai đạo đức quá xá...

Thầy Cai Gương Xá vênh mặt đáp:

- Thì chuyện đó như rứa, xác chết người ta còn đó mình mần rãng nõ làm chuyện trên bọc trong dâu cho được...

Lão Đề lại cười rất đều già:

- Rửa thầy nhường tui ghen thầy Cai?

Lão Cai Gương Xá giật mình vì lão Đề ni nói là mần. Lão Đề Lại Hương Trà cũng nổi tiếng là hào hoa phong nhã, lão có thể tranh mộ Lý Gương Xá của thầy. Lão Cai Gương Xá đành phải nói bọc xuôi:

- Dạ bẩm thầy Đề có chi thì cũng để người ta chôn cất chôn người ta đã mà...

Lão Đề lại cười:

- Ủ mà vôi mô hí! Cá ăn câu thì giật lúc mô không được...

Bên trong mộ Lý Gương Xá nghe rõ mồn một lời nói của lão Đề và lão Cai Gương Xá. Mộ Lý Gương Xá không ngờ mình còn được nhiều tay cự phách trong xã hội ly hương để ý. Mộ mỉm cười trong bóng tối. Đứa con trai của mộ khế cựa. Mộ Lý Gương Xá ôm chụp đứa con trai khế ru:

Bên ngoài nghe tiếng ru của mộ Lý Gương Xá, thầy Cai Gương Xá đưa mắt nhìn thầy Đề khế nói:

- Mộ Lý Gương còn thức mà...

Trong nhà mộ Lý Gương Xá êm ã trừ tiếng thuốc phiện ro ro đều đều. Lão Cai Tổng nghĩ đến mộ Lý Gương Xá đang nằm chờ lão trong buồng, nhưng làm cách nào để thoát khỏi mâm đèn êm ã, cho lão Đề và thằng Bạ Hành khỏi nghi ngờ.

Nằm suy nghĩ một lát, lão Cai Tổng Gương Xá đứng dậy khế nói:

- Tui phải ra nhà thằng Kiểm Chi coi bọn nó canh gác ra rặng. À mà lại còn thằng Kiểm Chi ở ngoài nớ nữa...

Lúc này thầy Đề nhớ lại nhiệm vụ của thầy nên khi nghe thầy Cai Tổng nhắc đến chuyện canh gác hai xác chết và thủ phạm thầy Đề vôi hưởng ứng ngay:

- Ủ phải, thầy Cai ra rặng rồi về đây nằm cho yên chí...

Thầy Cai Tổng Gương Xá đặng hắng ra ngoài nhưng hấn lên cổng sau đi vào buồng mộ Lý Gương Xá thì bên trong đã có tiếng người rì rào. Lão Cai Gương Xá giật mình ngừng lại lắng tai nghe:

Lão run tay chân vì rõ ràng tiếng mộ Lý Gương Xá nói:

- Em lạy thầy nhà em vừa mất, thầy cho em khất vài hôm cho phải đạo chồng vợ. Em van thầy, thầy đừng mần rúa thầy Đề...

Lão hôn đến chụt một tiếng, lão không nói năng chi nên lão Cai Tổng Gương Xá chẳng nghe tiếng thầy Đề. Mụ Lý Gương Xá vẫn cố chống chọi với lão Đề dâm dăng...

- Em lạy thầy... Thầy tha cho em. Kìa thằng con của em nó dậy rồi...

Lão Đề Hương Trà lúc này mới mở miệng:

- Anh yêu em mà...

Một cuộc vật lộn xảy ra trong buồng mụ Lý Gương Xá, thầy Cai Tổng Gương Xá không ngờ lão Đề Hương Trà định hót tay trên. Thầy Cai Tổng uất hận, thầy không thể cho lão Đề Hương Trà được hưởng một cách êm ả được. Lão Cai Tổng nghĩ ra được một kế rất thần diệu lão la lớn:

- Trời ơi thầy Đề đâu rồi thằng Kiểm Chi trốn rồi... Thế ni thì tù cả lũ vì thằng khốn nạn ni...

Nghe thầy Cai Tổng la lớn là Kiểm Chi thủ phạm giết vợ và lão Lý Gương Xá đã trốn, vợ Lý Gương vội hất thầy Đề xuống giường ngồi nhồm dậy. Còn thầy Đề cũng hốt hoảng xốc vội mặc quần áo hỏi lớn:

- Chi đó thầy Cai?

Vợ Lý Gương Xá hốt hoảng hỏi:

- Răng thằng Kiểm Chi trốn rồi à thầy Cai, trời ơi, khốn khổ, khốn nạn cho anh chưa anh Lý ơi...

Lão Đề hốt hoảng chạy ra. Quần áo lão Đề còn xốc xếch. Mụ Lý Gương Xá thì đầu tóc bù xù. Mụ đang lấy năm ngón tay vuốt lại mái tóc dài rồi quấn nhanh trên đầu cũng chạy ra, lão Cai Tổng Gương Xá nhìn mụ Lý Gương Xá với cặp mắt ghen tuông. Lão Cai chờ lão Đề đi ra nhà ngoài một cách trơ trẽn rồi mới nói với mụ Lý Gương Xá:

- Tôi nói dối đó thằng Kiểm Chi còn đó. Tui la hoãng như rúa cho lão Đề giết mình buông em ra. Thằng khốn nạn đó đợi tôi ra chỗ giam Kiểm Chi là hấn lừa vào, đồ khốn nạn...

Mụ Lý Gương Xá sượng sùng, mụ khế thở dài:

- Rửa mà thầy làm em lo hoãng lên...

Cai Gương Xá cười đắc ý:

- Hấn vô răng không la lên?

Mụ Lý Gương Xá cau mặt đáp:

- La răng được, người ta là thầy Đề...

- Thầy Đề thì răng?

- Răng nữa, người ta làm quan trên Huyện mình là chỗ thầy trò.

Lão Cai Gương Xá nguých vợ Lý Gương Xá, thì tiếng thầy Đề từ ngoài vọng xuống:

- Thầy Cai ơi, chuyện thằng Kiếm Chi ra răng đó?

Thầy Cai lừ đừ lên trên chỗ Bạ Hành mâm đèn, lão ta đi không trả lời câu hỏi của thầy Đề. Sự thật lão chỉ muốn phá đám. Lão uất hận với thầy Đề đã hót tay trên của lão nên lão phá chơi. Lão Cai Gương Xá làm lì ra chỗ thầy Đề nằm không nói năng chi hết.

Lão Đề ngạc nhiên trước thái độ thản nhiên của lão Cai Tổng Gương Xá:

- Răng thầy Cai?

Lão Cai hít hàm hỏi:

- Răng cái chi?

- Thằng Kiếm Chi trốn rồi hỉ?

- Bắt lại được rồi!

- Răng thầy la là nó đã trốn...

- Thì bắt lại được rồi mà, đây cứ nằm yên mà hút đi.

- Rửa cũng làm người ta giật mình?

Lối đáp lát gừng của lão Cai làm lão Hạ Bành cười, nhìn lão Đề và lão Cai thì đã trông thấy ruột của hai lão cường hào gian ác ni.

Lão Cai Tổng có vẻ bực bội đáp, bảo Bạ Hành:

- Chú Bạ tiêm cho tui mấy điều hút chơi chú Bạ?

Bạ Hành hỏi móc:

- Kiếm Chi bắt lại rồi hỉ thầy Cai? Nghe thầy la Kiếm Chi vượt ngục rồi, anh em nằm hút mất ngon...

Cai Gương Xá gất:

- Kiểm Chi vượt ngục thì những thằng khác chết chứ chú có phận sự chi vô đó mà hút mất ngon. Có tù là những thằng to đầu tù về bằng 100 thứ tội khác nữa chớ chú dính dáng chi vô đó...

Bạ hành gật đầu nhân nha nói:

- Thì em út cũng lo cho các anh như rứa đó vì tình vì nghĩa chớ tui thì ăn nhằm chi vô những chuyện trời ơi đất hỡi đó!

Cai Gương Xá đã uất hận với Dạ Hành vì Cai Gương Xá cho rằng chuyện Dạ Hành nói với thầy Đề Hương Trà về mục Lý Gương Xá nên thầy Đề Hương Trà mới đâm làm ẩu vô buồng mục Lý Gương Xá hốt tay trên của thầy Cai.

Bởi vậy khi nghe Dạ Hành nói, thầy Cai Gương Xá gất:

- Việc chi đến chú ni lồi thối lắm. Chồng người ta vừa chết xác còn quàng ở đó mà làm chuyện ni, dân làng họ biết thì quấy lắm đó. Cả làng ni họ chửi ai chịu vô đây hỉ.

Thầy Đề Hương Trà biết Cai Gương Xá chưởi sỏ mình, nhưng vì bị Cai Gương Xá bắt tại trận trong buồng mục Lý nên thầy Đề phải yên lặng.

Trời còn khuya gió càng thổi mạnh lạnh buốt thầy Đề Hương Trà hậm hực vì bị Cai Tổng Gương Xá. Uất hận miếng ngon đến miếng lại bị Hương Trà cướp tay trên. Hai lão Đề Lại và Cai Tổng dòm chừng nhau, hể bên nào lim dim ngủ là bên kia lén vào. Cả hai thầy Đề lẫn thầy Cai đều hằm hừ nhau.

Bạ Hành tiêm thuốc hút liên miên mặc cho hai thầy Đề và thầy Cai Tổng nằm canh chừng nhau cho đến sáng.

Trưa hôm sau, thầy Đề Hương Trà và thầy Cai Tổng cùng với mục Lý Gương Xá và Kiểm Chi lên Huyện trình về vụ khám nghiệm thi hài của Lý Gương Xá và vợ Kiểm Chi.

Vợ Lý Gương Xá vào cung đường vừa khóc vừa lạy Quan Huyện, Duyên đứng nép bên trong thấy vợ Lý Gương Xá tuy đã ngoài ba mươi nhưng vẫn còn xinh đẹp nên có vẻ ngạc nhiên không hiểu lý do gì mà Lý Gương Xá đi mè mỡ với vợ Kiểm Chi.

Quan Huyện nhìn rõ vợ Lý Gương Xá hỏi:

- Mục là vợ Lý Gương Xá phải không?

- Dạ...

- Mụ có biết chồng mụ mèo mỡ với Kiểm Chi không?

- Bẩm không...

- Bây giờ mụ muốn chi...

- Đền trời soi xét cho con để chồng con ngậm cười nên chín suốt.

Quan Huyện gắt:

- Mụ muốn chi thì cứ nói ra. Có đòi thằng Kiểm Chi phải bồi thường không?

Vợ Lý Gương Xá đáp:

- Dạ bẩm nhà chú Kiểm nghèo làm răng mà đền được.

- Thì cứ đòi về sau nó khá nó phải trả.

- Dạ bẩm Quan Lớn rứa con xin đòi.

- Bao nhiêu...

- Dạ tùy Quan Lớn định cho bao nhiêu con nhờ bấy nhiêu.

- Tui mần răng biết chồng mụ bao nhiêu mà tui cho.

Bỗng Quan Huyện nhìn thầy Cai Tổng Gương Xá bèn gọi vô:

- Thầy Cai vô đây tui nhờ chút việc...

- Dợ...

- Thầy biểu hấn, đem cái lễ lên đây chớ ai làm công không cho hấn...

- Dợ, bẩm Quan Lớn có rồi. Vợ Gương Xá đã mang theo đây rồi.

Bây chừ là hấn định đưa trình Quan.

Quan Huyện tươi hấn lên:

- Rứa hỉ, mô đưa đây...

Thầy Cai Gương Xá lại chỗ mụ Lý Gương Xá ngồi khế nói:

- Đâu, đưa ra dâng Quan Huyện...

Mụ Lý Gương Xá thọc tay vào túi áo đặt bên trong chiếc yếm giây, rút ra bộ bạc 1\$00 lễ phép trao cho thầy Cai Tổng. Thầy Cai Tổng đặt lên bàn giấy Quan Huyện. Nhìn đồng giấy bạc một đồng toàn bạc giấy mới tiếng kêu soàn soạt. Quan Huyện gật đầu nói:

- Thôi được rồi, mụ về chôn cất thi hài của chồng rồi ở đây ta xử cho nghe không?

Mụ Lý Gương Xá chấp tay lạy Quan Huyện đã phê đơn cho mụ Lý Gương Xá về chôn cất chồng mụ. Vợ Kiểm Chi cũng được giao cho thân nhân của mụ ta chôn cất.

Thầy Cai Gương Xá theo mụ Lý Gương Xá ra quán, thầy Cai đưa mụ Lý Gương Xá về làng. Thi hài của Lý Gương Xá đặt tại nhà. Thầy Cai Gương Xá quanh quần trong nhà mụ Lý Gương Xá để chăm lo mụ ta.

Trong khi mọi người đang ngồi nói chuyện bên cạnh quan tài của Lý Gương Xá thì đứa con trai của mụ Lý Gương Xá từ trong buồng đi ra thủ thủ nói với chú của hắn Hương Tuyền:

- Chú ơi. Mạ cháu với thầy Cai đánh nhau...

Hương Tuyền giật mình hỏi:

- Mạ cháu mí thầy Cai đánh nhau hồi mô?

Thằng Cử thủ thủ đáp:

- Vừa đánh nhau đó...

Hương Tuyền cau mặt hỏi:

- Vừa đánh nhau là đánh hồi mô?

Thằng Cử vẻ ngây thơ:

- Vừa đánh đó...

- Đánh ở mô?

Thằng Cử chỉ vô buồng đáp:

- Đánh trong buồng đó...

- Đánh mần răng?

- Đánh đó, thầy Cai giật mạ, mạ đẩy ra thầy Cai lại lăn vô vật về sau thầy Cai đánh được mạ nên cháu ra mét chú đó.

Hương Tuyền uất ức. Hắn biết người chị dâu của hắn đã phản lại anh hắn rồi. Xác chồng còn đó mà cô Ngọt đã gian díu với kẻ khác rồi, hắn hỏi thằng Cử:

- Mi thật rứa không?

Cử gật đầu đáp:

- Thật mà, chú vô coi có đúng không? Mạ thua thầy Cai mà...

Hương Tuyền tức giận:

- Trời ơi, chuyện rứa mà mi bảo là đánh nhau à. Đồ khốn nạn con điếm ni làm nhục nhã quá...

Thằng Cử thấy chú hấn tức giận... Hấn đâm hoảng mếu xệch chiếc miệng sắp khóc nói:

- Thì cháu thấy thầy Cai đánh mạ cháu, cháu ra mét chú cháu biết chi mô?

Hương Tuyền đâm thương hại cháu bèn ôm lấy cháu dỗ:

- Không, chú thương cháu mà Cử, chú có mắng cháu mô...

Hương Tuyền đứng dậy vẫy tay hai gã tuần phiên cùng ngồi cạnh xác của Lý Gương Xá, hai gã tuần phiên tướng Hương Tuyền gọi họ. Cả hai cùng lại Hương Tuyền chỉ vô buồng nói:

- Các chú có biết chuyện chi không?

Cả hai gã tuần phiên đều lắc đầu đáp:

- Không.

Tuyền nghiêng răng uất hận nói:

- Gian phu đâm phụ đang ở trong buồng kia, thằng Cai Gương Xá với con Ngọt đang gian dâm. Tui vô bắt hai đứa các chú làm chứng cho tui nghe, tui đưa hai đứa khốn nạn lên Huyện. Con khốn nạn không biết nhục, xác chồng còn đó mà đã dắt trai vô phòng hú hí rồi.

Hai gã tuần phiên nghe Hương Tuyền nói đến thầy Cai Tổng cả hai đều ngán. Chuyện lời thôi gây thù oán nên cò Phút nói:

- Thầy Hương mần chi thì mần, còn chúng tôi không biết chi hết. Làng cắt đến đây canh gác thầy Lý thì chúng tui đến canh chớ chúng ni khác mần rằng chúng tui biết được mà mần...

Hương Tuyền cau mặt nói:

- Thì các chú thật công khai như rứa để tui vô bắt cả hai đứa khốn nạn ni...

Cò Phút, Him Mục lắc đầu nói:

- Thì chúng tui đã nói như rứa. Việc mần là tùy thầy Hương còn chúng tui mần rằng mà mần chúng cho được.

Hương Tuyền uất ức xách cây dao bầu dắt trên vách. Thằng Cử thấy chú hấn hung hăng cầm dao, hấn sợ chú giết mạ hấn vội vàng la lớn:

- Ôi mạ ơi, chú Hương Cử xách dao vô đâm mạ với thầy Cai đó...

Trong buồng thầy Cai Gương Xá và mẹ Lý Gương Xá nghe tiếng thằng Cử la cả hai hốt hoảng. Thầy Cai lúng túng nhảy xuống vì chiếc quần của thầy Cai đã rơi xuống gầm giường. Thầy Cai luống cuống đi tìm chiếc quần khôn nạn thì mẹ Lý Gương Xá đã tót ra ngoài. Thầy Hương Tuy đã cầm con dao bầu lăm lăm đi vào. Mẹ Lý Gương Xá hất hàm hỏi:

- Chú mần chi đó chú Hương? Bây giờ anh chú vừa nằm đó, chú định bắt nạt mẹ con tui phải không?

Hương Tuy chưa biết trả lời ra sao, thì Ngọt mẹ Lý Gương Xá đã bù lu, bù loa khóc lóc thê thảm:

- Ôi, anh Lý ơi, anh không sống lại mà coi em ruột anh đối xử với tui như thế ni. Em anh thấy mẹ con tui mẹ góa con mồ côi, em anh vác dao đến mà hiếp mẹ con tui anh Lý ơi...

Hương Tuy cuống lên vì lỗi khóc vu oan vá họa của người chị chồng. Hương Tuy không còn biết trả lời mần rằng trước sự vu oan của Ngọt thì thầy Cai Tổng Gương Xá đã tìm được chiếc quần bận vô cần thận thông thả bước ra quắc mắt nhìn Hương Tuy, tay cầm con dao bầu lên giọng kẻ cả hỏi:

- Chú Hương vác dao định đâm ai đây? Có phải chú định giết mẹ con thím Lý để cướp gia tài ni không, chú làm rứa thì cứ nói thật đi. À bây giờ làng ni không còn ai cai trị nữa rặng mà các chú lộng quá trời thế ni...

Hương Tuy không biết trả lời mần rằng trước câu hỏi bất ngờ và sự xoay chiều lẹ quá sức tưởng tượng của Hương Tuy thì Cai Tổng Gương Xá đã quay lại phía mẹ Lý Gương Xá nói:

- Thầy Hương Tuy định giết mẹ con thím đó. Thím làm đơn trình tui làm chứng cho thím, không trình thằng ni có ngày hấn giết mẹ con thím đó... Cái bản mặt thằng Hương Tuy như là bản mặt giết người không ghê tay tanh máu mà hấn còn gan, còn liều gấp ngàn lần thằng Kiếm Chi nữa...

Mẹ Lý Gương Xá hưởng ứng ngay lời dặn của lão Cai Tổng, mẹ biết thằng em chồng của mẹ đã biết chuyện chẳng đẹp chi giữa mẹ và Cai Tổng Gương Xá, nếu nay mẹ không làm tới để dọa và nắm

đầu Hương Tuy thì chuyện sẽ phiền lắm nhất là chuyện gian dâm giữa mẹ và Cai Tổng Gương Xá. Mẹ Lý Gương Xá nói:

- Trăm sự chi nhờ thầy Cai hết, tui phải bỏ tù thằng ni mới được...

Hương Tuy biết mình đã thua hai tên gian phu dâm phụ này rồi, gã đành xuống nước nói:

- Tuy ở bác, bác muốn mần chi đây cũng được, bác bây chừ quen thân với thầy Cai mà muốn làm chi tui không được.

Mẹ Lý Gương Xá biết Hương Tuy nói móc mình. Mẹ Lý Gương Xá uất ức.

- Nè chú đừng mở miệng ra mà nói giọng điếm đó hỉ! Chú nói như rứa nghĩa là mần răng.

Hương Tuy phát ức với người chị dâu và lão Cai Tổng. Hấn bèn chỉ thằng con nhỏ của Lý Gương Xá và nói:

- Chị muốn biết mần răng thì cứ hỏi thằng con chị thì biết. Chị và thầy Cai Tổng mần chi thằng cháu ni biết hết. Chính hấn ra mét với tui, thiệt tui không ngờ anh tui lại khổ sở đến rứa chết cũng không được yên thân.

Mẹ Lý Gương Xá và Cai Tổng biết thằng con mẹ Lý bép xép mét chuyện gian dâm giữa hai người. Mẹ Lý Gương Xá có vẻ ngượng nghịu nhưng mẹ vẫn làm ra bộ ngây thơ hỏi thằng con trai của mẹ.

- CỬ MI NÓI CHI? MI BIỂU CHI VỚI CHÚ HƯƠNG TỤY?

Thằng CỬ MẾU MÁO NÓI:

- Con thấy thầy Cai đánh nhau với mẹ nên con ra gọi chú Hương nhưng khi chú Hương vác dao con gọi mẹ.

Mẹ Lý Gương Xá dâm thương hại CỬ nhưng lão Cai Gương Xá lại uất ức với thằng khốn nạn ni mét bậy. Lão trừng mắt thét hỏi thằng CỬ:

- MI NÓI LÁO.

Thằng CỬ hốt hoảng òa lên khóc chạy lại mẹ hấn. Hương Tuy biết hai đứa gian phu dâm phụ đang bênh vực nhau. Hấn khó mà mần chi cho được, hấn uất ức bỏ dao lại hằm hằm ra về.

Mẹ Lý Gương Xá ôm thằng CỬ vào lòng khế nói:

- Con đừng nói bậy hí? Con nói bậy chú Tù cầm dao chém mạ thì răng?

Thằng Cử nhìn mạ hấn đáp:

- Thì con thấy Thầy Cai giật mạ mà...

Mụ Lý đành phải nói xuôi:

- Thầy Cai vừa đùa với mạ đó, thầy Cai thương mạ và con mà...

Thằng Cử ngay thơ hỏi:

- Răng mà thầy Cai thương?

Mụ Lý Gương Xá không biết trả lời răng thì thầy Cai Tổng Gương Xá đã cầm tay thằng Cử định kéo về phía thầy, nhưng thằng Cử đã giật tay lại ôm lấy mạ hấn. Thằng Cử như sợ thầy Cai Tổng Gương Xá.

Chiếc quan tài đựng thi hài của Lý Gương Xá vẫn còn nằm ở giữa nhà, một bát cơm có cắm chiếc đĩa bông và một hột trứng luộc bóp bẹp ở giữa. Mấy nén nhang đen thơm làm cho căn nhà càng thêm u ám.

Một vài người quen đem vàng nhang và tiền đến phúng điếu Lý Gương Xá. Mỗi lần có người đến phúng điếu mụ Lý Gương Xá phải đội chiếc mũ mấn lên đầu. Thằng Cử phải đội khăn vò chuối, chống gậy lạy người đứng trước quan tài Gương Xá, mỗi lần như thế mụ Lý Gương Xá vừa khóc vừa rống lên kể lể cái khổ, cái vong hồn của Lý Gương Xá.

Quan tài của Lý Gương Xá quàng tại nhà hai ngày rồi mới đưa đám.

Trong hai ngày hôm ấy, Cai Tổng Gương Xá quần quít bên mụ Lý Gương Xá. Tất cả những ai đến thăm nom, chia buồn với vợ Lý Gương Xá đều nhận thấy sự khác lạ giữa mụ Lý Gương Xá và thầy Cai Tổng Gương Xá nhưng không ai dám nói ra vì không ngờ vợ Lý Gương Xá lại tồi bại đến như thế. Chồng còn để trong nhà mà còn ở với trai.

Mấy người em của Lý Gương Xá Hương Kiềm Hiển, Hào Muôn, Hương Tù nghe chuyện chị dâu với Cai Tổng Gương Xá, người nào cũng uất hận nhưng chưa bắt được quả tang nên chưa có người nào

dám mở miệng trách móc mụ Lý Gương Xá. Và lại mấy đứa em của Lý Gương Xá biết chị dâu của họ là tay lý sự. Mụ dám vu oan ngược lại thì phiền lắm.

Hương Bạ Hành bạn của Lý Gương Xá là tay nho học thâm thúy biết chuyện giữa Cai Tổng Gương Xá với cô Ngọt vợ Lý Gương Xá người đàn bà mà hồi thanh xuân, chưa nghiệm à phiện Hương Bạ Hành cũng đã từng mê say. Đáng lẽ Lý Gương Xá chết rồi, Bạ Hành là người có nhiều điều kiện nói lại sự quen thuộc ngày xưa với người con gái của thầy Đồ thì nay bị Cai Tổng Gương Xá hót mất. Bạ Hành cũng đâm uất hận, hấn bầy chuyện cho mấy gã em Lý Gương Xá bêu xấu chị dâu chơi.

Bạ Hành nói với bọn Kiểm Hiểu, Hào Muôn, Hương Tùy rằng.

- Mấy chú không thể ngồi yên cho bọn chúng làm chuyện tồi bại được. Nếu chúng nó muốn từ từ thì ít ra chúng nó cũng để cho người ta đưa xác anh Lý Gương Xá ra đồng chôn cất cẩn thận đã. Mồ yên mã đẹp rồi cô Ngọt còn son trẻ bước đi bước nữa cũng không nói năng chi. Đằng ni, bọn chúng quá lộng, coi thường bọn các chú và kể cả tui là bạn học của anh Lý nữa. Bởi vậy, tui nghĩ ít ra cũng phải làm điều chi bêu xấu bọn chúng mó cho cả làng này biết nhứt là đừng để bọn chúng nó khi dễ tui và các chú chứ:

Kiểm Hiểu buồn rầu nói:

- Trăm sự chi nhờ bác. Bác biểu anh em chúng tui mần chi anh em chúng tui cũng xin mần ngay miễn là đừng phạm pháp mà bêu xấu được con Ngọt với thằng Cai Tổng là chúng tui sướng rồi...

Bạ Hành suy nghĩ một lát rồi nói:

- Bây giờ có chuyện ni, các chú phải làm mới được, ngày mai dân làng rước quan tài anh Lý ra đồng cho anh ấy mồ yên mã đẹp, vậy khi mọi người đông đủ rồi, quan tài ra đến đồng đón đặt trên đòn là chú treo ngay bánh pháo trước của nhà đốt luôn. Hể tiếng pháo nổ là tui cho đám trẻ la lớn lên rằng:

- À đám ma đi rồi thì đám cưới ngay chúng bây ơi.

- Mần như rứa là người ta biết mình cưới con Ngọt và thằng Cai quý rồi thế rằng tiếng cũng đồn đi rất xa. Sau đó tui cố đặt ra một bài

về cho đám trẻ con đọc thuộc, đọc khắp làng cho mọi người nghe. Thằng Tổng quý có biết được thì hẳn cũng chỉ cắn rơm, cắn cỏ mà chịu chứ chả mần chi tui được.

Kiểm Hiên thích thú:

- Ừ cái mẹo của anh rứa mà hay đó, mình đốt pháo ngay sau khi quan tài anh Lý tui ra đôn đám ma là phải. Để tui ra tiệm tạp hóa của chú tàu Cẩm Ký mua bánh pháo Đại Quang Toàn Hồng đốt cho nó sướng tay. Bọn chúng hẳn khốn nạn thật, tui càng nghĩ càng ức lại càng giận anh Hai tui chơi bời mần chi cho nó khổ thân. Bây chừ là bao tiền bạc gia sản thằng Cai Tổng quý hưởng hết rồi còn chi nữa.

Mấy người em Gương Xá làm theo mưu kế của Bạ Hành.

Ngày hôm sau đúng bảy giờ sáng, dân làng đến đưa đám tang của Lý Gương Xá ra đôn, chiếc đôn đám ma bằng gỗ 16 người khiêng đã được đội. Tùy leo lên đứng thứ đi thứ lại theo xênh gỗ thập cho dân làng khiêng đôn đám ma theo lệnh của chiếc xênh mà đi cho chậm chậm thẳng thắn.

Bác Khán Hồ giữ đại tùy cầm cặp xênh lách cách rồi nói:

- Một tiếng bỏ đi hỉ! hai tiếng bắt tay vào quan tài, ba tiếng thì kiêng lên rồi rừ rừ mà đi nghe chưa các bạng đôi tùy.

- Dạ...

- Nè nghe đây hỉ. Lách cách một tiếng bỏ đi. Ớ cà chú Chiêu Xa rãng lại mó tay vô quan tài mần chi, một tiếng bỏ đi, nè hai quan tài xong rồi, nhớ hỉ, nghen hỉ, ba tiếng thì nâng lên rừ rừ mà đi đó nghen... Lách cách... Lách cách... Lách cách... Lách cách...

Những người phu đôi tùy khiêng quan tài Lý Gương Xá từ từ đi ra khỏi nhà. Mụ Lý Gương Xá lặn lội theo quan tài của chồng. Mấy đứa con Lý Gương Xá đội mũ chuỗi chống gậy đi đằng sau quan tài cũng òa lên khóc khi thấy người ta khiêng quan tài của cha nó đi...

Quan tài vừa ra đến đôn, các đôi tùy đang từ từ đưa chiếc quan tài đặt lên đôn đám ma thì tiếng pháo nổ chát chúa. Mọi người đều ngạc nhiên chưa kịp phản ứng thì đã có tiếng reo lên của đám trẻ con.

- Đám ma thầy Lý vừa ra khỏi nhà đã có tiếng pháo mừng đám cưới của bà Lý lấy thầy Cai rồi. A ha hay quá hé bà Lý lấy thầy Cai. A ha hay quá.

Tiếng pháo át cả tiếng la làm mục Lý Gương Xá tái mặt. Lão Cai Tổng Gương Xá tức giận sẵn có con roi mây cầm trên tay lão lại vụt đám trẻ con đang reo lên là đám ma thầy Lý đi rồi lại đến đám cưới của cô Lý.

Qua roi quát lên đám trẻ con. Lão Cai Tổng Gương Xá chửi thề inh ỏi:

- Mấy thằng con nhà ranh mô đây hỉ. Cha mẹ chúng mi chết rồi phải không, không biết dạy chúng mi để chúng mi nói láo, nói tiếng như rứa à.

Đám trẻ con nhỏ bị quát, đau rần hết ra, nhưng chỉ một lát sau chúng lại tràn vào la lối hơn hồi nãy thầy Cai uất ức lừa đuổi một đứa định bắt lại nhưng mấy thằng oắt chạy nhanh như chuột lắt thầy Cai không làm răng bắt được đứa mô hết. Thầy Cai thở hổn hển vì nhọc lại vì tức.

Tiếng pháo vừa dứt thì tiếng khóc của Kiểm Hiển và vợ hấn rống lên:

- Anh Lý, anh không sống lại mà coi người ta lấy vợ con anh... Anh có biết người ta định làm chi đám con anh không anh Lý ơi...

Tiếng khóc của vợ chồng Kiểm Hiển như xoáy vào tim mục Lý Gương Xá. Tiếng khóc của vợ chồng Kiểm Hiển đã cho mục Lý Gương Xá biết rõ, ai là người bày mưu ra vụ đốt pháo ni? Mục Lý Gương Xá chỉ đích danh cho Kiểm Hiển vì trong nhà Kiểm Hiển nhiều thắc mắc nhứt.

Giữa đám tang ni. Mục Lý Gương Xá đành phải ngậm miệng cho vụ chôn cất ni rồi hầy hay.

Sân đầy xác pháo đỏ hồng. Tiếng kèn đám réo rất bi thảm hòa với tiếng khóc rên rĩ của vợ Lý Gương Xá và đám em dâu của Lý Gương Xá đàn con đàn cháu...

Vụ Bạ Hành xúi đốt pháo sau khi quan tài Lý Gương Xá đặt trên đòn đám ma rồi làm rúng rộng dư luận quanh vùng nhứt là sau đó,

Bạ Hành còn đặt một bài về chế riếu cô Ngọt kể từ khi cô Ngọt mèò với thầy Ký rượu đến khi lấy Lý Gương Xá rồi đến Lý Gương Xá chết, thầy Đề lên vô lại bị thầy Cai Tổng ghen la hoảng. Sau đó thầy Cai Tổng đã gian dâm với mẹ Lý Gương Xá làm cho Cai Tổng Gương Xá và nàng Ngọt vợ Gương Xá uất hận.

Nghe bọn mục đồng lũ trẻ trong xã đọc bài về. Ngọt nghĩ ngay đến Dạ Hành, anh chàng học trò của cụ Đồ Phiệt, thân phụ của Ngọt, chuyện làm về riếu thiên hạ. Nàng Ngọt chỉ đích danh Dạ Hành, nên khi Cai Tổng Gương Xá đến mẹ lại làm mặt giận đuổi Cai Tổng Gương Xá ra khỏi nhà rồi nàng bù lu bù loa khóc lóc kể lể:

- Thôi ông đi khỏi nhà tui đi, ông đừng đến đây bêu xấu, bêu hổ cho tui nữa. Thằng Dạ Hành bôi tro, trát trấu vào mặt tôi, vào mặt ông. Hắn đã xúi giục thằng Kiểm Hiến đốt pháo đưa ma thành pháo hợp hôn để bêu ông với tôi. Nay thằng Dạ Hành lại làm về chửi tôi, tôi lỗi chi đâu hay chỉ vì ông mà tôi mang xấu mang hổ như thế ni?

Đã bị mái đuổi lại còn bị mái sùng nữa thầy Cai Tổng Gương Xá uất hận thầy gọi một thằng nhỏ vô biểu nó đọc cho thầy và nàng Ngọt vợ Lý Gương Xá bài về kể đầu cua, tai heo chứng tỏ rằng chỉ có Dạ Hành mới biết những chuyện quá khứ của Ngọt vợ Lý Gương Xá.

Cai Tổng Gương Xá uất ức, cương quyết vì người yêu trừng trị thằng Dạ Hành ni...

Lão Cai Tổng Gương Xá vào trong nhà mẹ Lý Gương Xá đang thút thít trong buồng, lão Gương Xá rón rén vào bên người yêu mà nàng không biết, lão ngồi bên Ngọt vuốt mái tóc của người thiếu phụ xinh đẹp có đôi mắt bồ câu đen nháy, đôi môi đỏ, răng ăn trầu cắn chỉ hạt huyền nên trông miệng Lý Gương Xá càng dễ yêu càng xinh đẹp.

- Tôi thề với mình là tôi sẽ giết thằng Dạ Hành. Đúng thằng khốn nạn đó rồi. Trong làng ni không còn ai nữa vì chỉ có hắn mới biết chuyện của mình với thằng Ký rượu chã còn ai vô đây nữa...

- Vì thầy mà tôi chịu nhục như rứa.

Lão Cai ngọt ngào:

- Minh yên tâm, tui xin thề với mình...

Ngọt khẽ đẩy bàn tay của Cai Tổng Gương Xá và nguyệtch Cai Tổng Gương Xá hỏi:

- Mần chi đó... Nè cầm đó hỉ.

Cai Tổng Gương Xá trơ trên:

- Trời ơi mình cầm anh thì anh còn sống răng được...

Lần ni Ngọt hất mạnh tay Tổng Gương Xá rồi dần dặt:

- Còn thằng Bạ Hành thì yêng đừng đụng vào người tôi nữa. Tôi bây chừ không tu thì cũng như tu cho rồi. Như thế ni nhục lắm, mần răng tui chịu được.

Cai Tổng Gương Xá uất hận có Bạ Hành đứng trước mắt Gương Xá có thể đánh cái thằng khốn nạn đó một dao. Cai Gương Xá ôm chầm lấy mục Lý khẽ nói:

- Thôi tội nghiệp yêng mà mình, ai đời cam làm em bắt quít chuyện thế ni răng được.